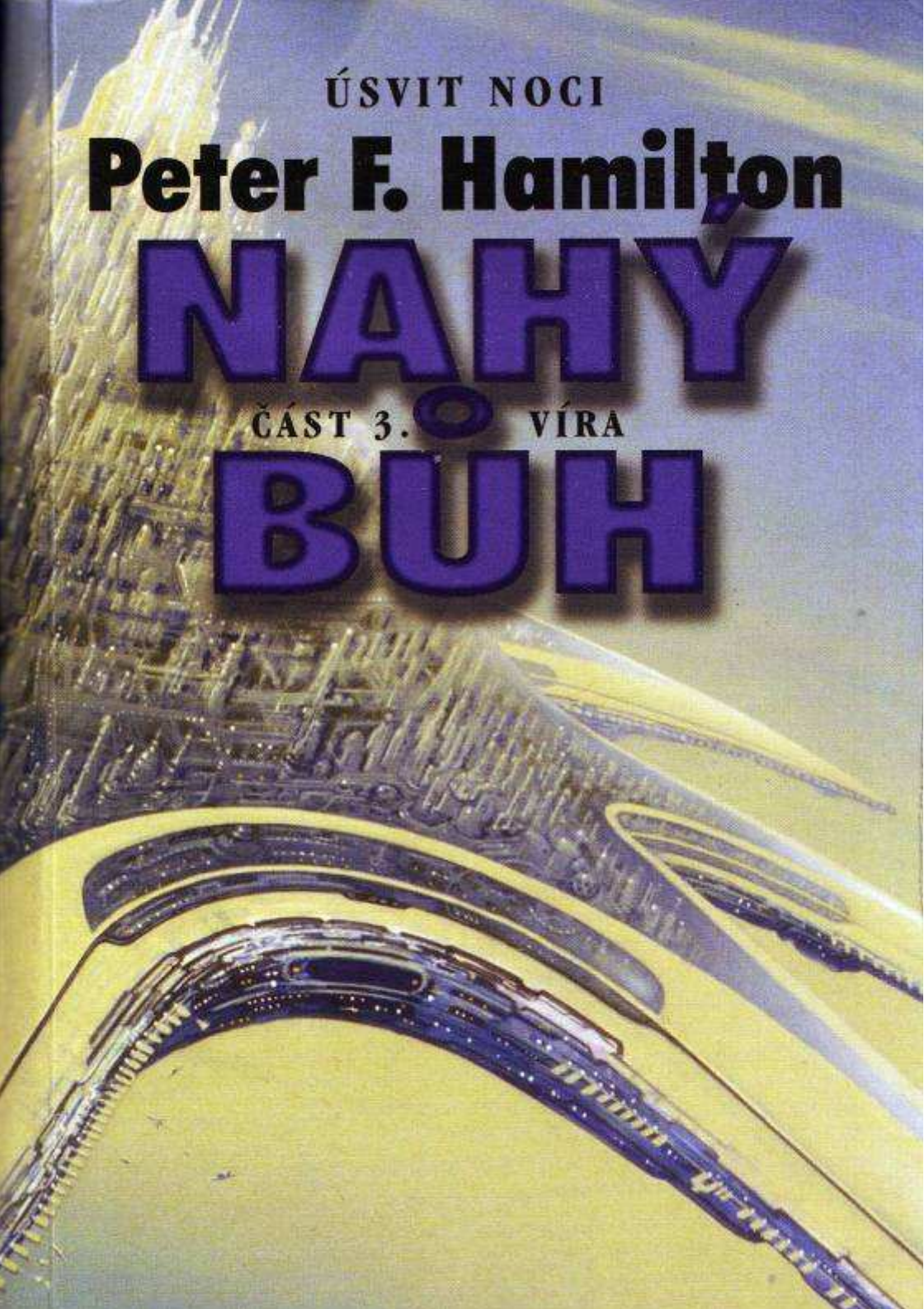
ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

NAHÝ BŮH

ČÁST 3. VÍRA

Peter F. Hamilton
NAHÝ BŮH – VÍRA

Závěrečná část strhujícího díla nás znovu uvádí do všech světů, které lidstvo obývalo ve 27. století. Jozue Calvert pokračuje v cestě za Spícím bohem, aby lidé dostali odpověď na nejzávažnější otázku své existence.

Capone se nad jeho zaslepeným nadšením musel usmát. „Po nikom nechci, aby se kvůli mně zabíjel, Mickey. To by stejně nikdo neudělal, známe přece nicotu. Nevrátí se, ani když je pěkně poprosím. Sranda skončila, parťáci. Užili jsme si, ale tady cesta končí. Dějiny mi už jednou natloukly a podruhý o to nestojím. Tentokrát na mě budou všichni vzpomínat v dobrým. Budou ke mně mít pořádnou úctu.“
„Jak to?“ zeptala se Patricia.
„Ukončím válku. Dám Konfederaci nabídku, kterou nemůže odmítnout.“

ISBN 80-7254-617-1
9 788072 546176

Peter F. Hamilton
Nahý bůh – víra

© Peter F. Hamilton, 2000
Translation © Robert Tschorn, 2005
Cover © Jim Burns, 2005 (via Thomas Schlück agency)
© TRITON, 2005

ISBN 80-7254-617-1

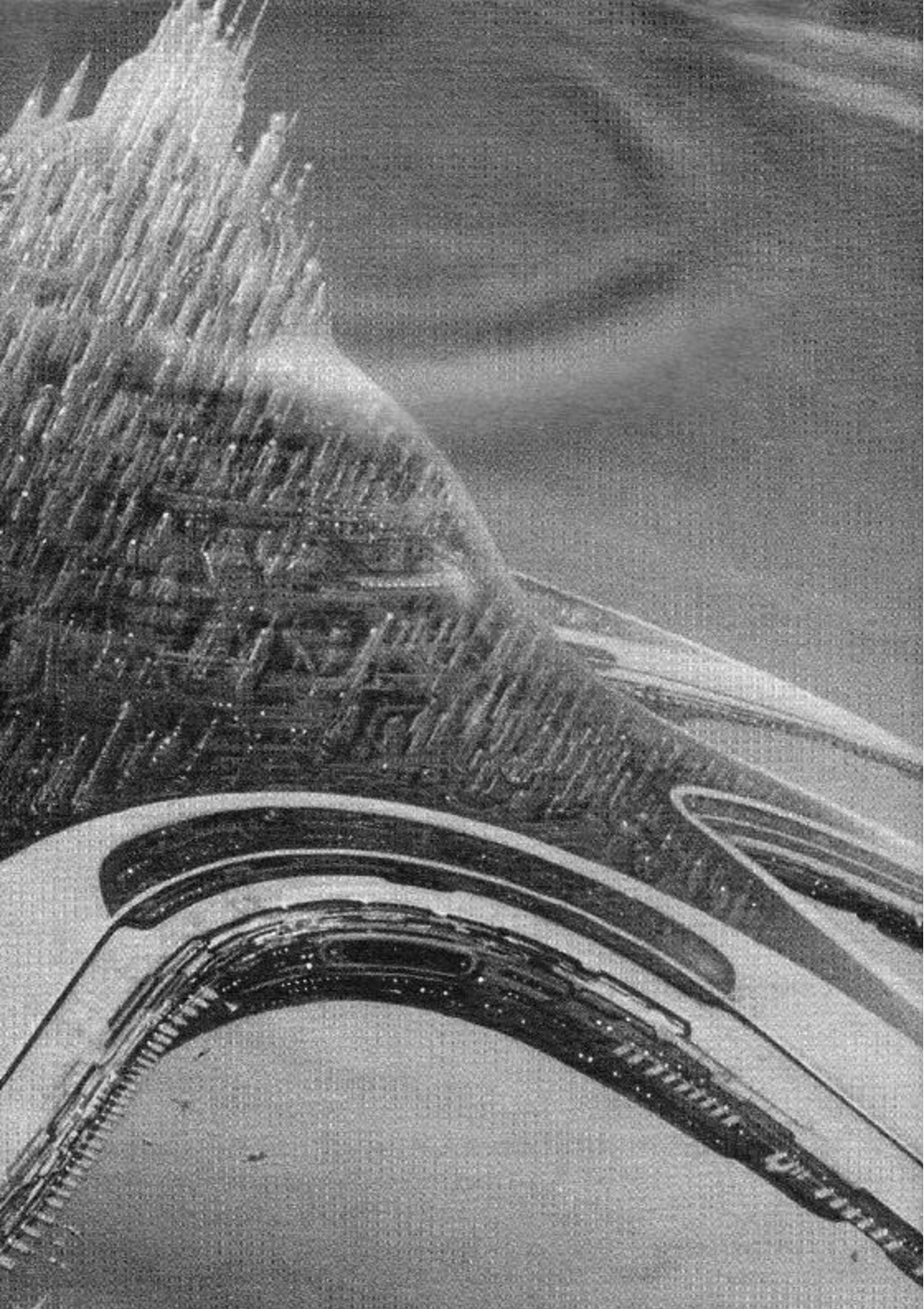
Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Peter F. Hamilton

NAHÝ BŮH

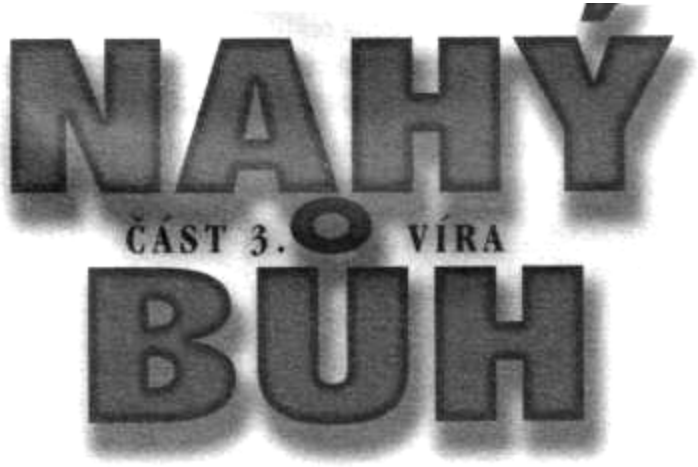
VÍRA

ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

TRITON

Knihy Petera F. Hamiltona v TRIFIDu

Úsvit noci

Porucha reality
– Zjevení
– Expanze

Neutroniový alchymista
– Sjednocení
– Střet

Nahý bůh
– Útok
– Útěk
– Víra

Padlý drak
Pandora's Star

Poděkování

Konečně nějaké poděkování:
Napsat trilogii **Úsvit noci** mi trvalo šest a půl roku, během nichž se mi dostávalo podpory, lihovin, lásky, pozvání na večírky, hloupých vtipů, soucitu, přátelství a švihlých e-mailů od následujících osob:

Johna F. Hamiltona Kate Fellové
Simona Spantona-Walkera
Jane Spanton-Walkerové
Kate Farquhar-Thompsonové
Christine Manbyové
Atonyho Harwooda
Carys Thomasové
Jamese Lovegrova
Lou Pitmana
Petera Laveryho
Betsy Mitchellové
Jima Burnse
Dava Garnetta
Jane Adamsové
Grahama Joyce

Díky, kumpáni.

Peter F. Hamilton
Rutland, duben 1999

Hlavní postavy

Lodě

Lady Macbeth

Jozue Calvert	kapitán
Liol Calvert	fúzní technik
Ashly Hanson	pilot
Sarha Mitchamová	systémová specialistka
Dahybi Yadev	uzlinový specialista
Beaulieuová	kosmonička
Peter Adul	vědec
Alkad Mzuová	vědkyně
Oski Katsurová	vědkyně
Samuel	edenitský agent

Oenone

Syrinx	kapitánka
Ruben	fúzní systémy
Oxley	pilot
Cacus	podpora života
Edwin	systémy toroidu
Serina	systémy toroidu
Tyla	nákladová důstojnice
Kempster Getchell	vědec
Renato Vella	vědec
Parker Higgens	vědec
Monica Foulkesová	agentka KVB

Villeneuvova pomsta

Andre Duchamp	kapitán
Kingsley Pryor	Caponův agent

Mindor

Rocio Condra	mrtvá duše

Jed Hinton	Jitřenka
Beth	Jitřenka
Gerald Skibbow	uprchlík
Gari Hintonová	Jedova sestra
Navar Jedova	nevlastní sestra

Arikara

Meredith Saldana	kontradmirál, velitel letky
Grese	poručík, důstojník rozvědky
Rhoecus	poručík, sokolí spojka
Kroeber	velitel

Habitaty

Tranquillity

Ione Saldanová	vévodkyně z Trosek
Dominique Vasilkovská	hvězda večírků
otec Horst Elwes	kněz, uprchlík

Valisk

Dariat	duch
Tolton	pouliční básník

Asteroidy

Trafalgar

Samual Alexandrovič	velící admirál Konfederačního loďstva
Lalwaniová	admirálka, velitelka KIS
Motela Kolhammer	admirál, velitel První flotily
Dr. Pierce Gilmore	vedoucí výzkumu KIS
Jacqueline Couteurová	navrácená duše
Murphy Hewlett	poručík Konfederační námořní pěchoty
Amr al-Sahháf	štábní kapitán

Monterey

Jezzibella	interpretka náladových fantazií
Al Capone	navrácená duše
Kiera Salterová	duše v těle Marie Skibbowové
Leroy Octavius	Jezzibellin manažer
Libby Jezzibellina	pleťová odbornice
Avram Harwood III.	starosta San Angeles
Emmet Mordden	poručík v Organizaci
Silvano Richman	poručík v Organizaci
Mickey Pileggi	poručík v Organizaci
Patricia Manganová	poručice v Organizaci
Webster Pryor	rukojmí
Kingsley Pryor	nadporučík loďstva Organizace
Luigi Balsmao	bývalý velitel Organizační flotily
Cameron Leung	duše v těle jestřába Zahana
Bernhard Allsop	navrácená duše
Hudson Proctor	posedlý, pobočník Kiery Salterové
Soi Yin	krkavec
Etchells	duše krkavce Strylly

Planety

Norfolk

Luca Comar	duše v těle Granta Kavanagha
Susanna	duše v těle Marjorie Kavanaghové
Carmitha	cikánka
Bruce Spanton	loupežník

Johan	duše v těle pana Butterworthe
Marcella Ryeová	úřednice Colsterworthské rady
Véronique	duše v těle Olive Fenchurchové

Ombey

Ralph Hiltch	velitel KVB na Lalonde
Cathal Fitzgerald	Ralphův zástupce
Dean Folan	voják divize G66
Will Danza	voják divize G66
Kirsten Saldanová	ombeyská kněžna
Diana Tiernanová	ředitelka technického odboru policie
admirál Farquar	královské loďstvo, velitel ombeyských sil
Hugh Rosler	reportér DataAxis
Tim Beard	válečný zpravodaj
Sinón	seržant osvoboditelské armády
Choma	seržant osvoboditelské armády
Elana Duncanová	žoldnéřka osvoboditelské armády
Janne Palmerová	plukovnice Královské námořní pěchoty
Anette Ekelundová	navrácená duše
Soi Hon	navrácená duše, guerillový voják
Delvan	navrácená duše
Milne	navrácená duše
Moyo	navrácená duše
Stephanie Ashová	navrácená duše
Cochrane	navrácená duše

Rana	navrácená duše
Tina Sudolová	navrácená duše
McPhee	navrácená duše
Franklin	navrácená duše

Kulu

Alastair II.	král
Simon, vévoda ze Salionu	předseda bezpečnostní komise
lord Kelman Mountjoy	ministr zahraničních věcí
lady Phillipa Oshinová	předsedkyně vlády
admirál Lavaquar	náčelník Generálního štábu

Planeta Kiintů

Richard Keaton	pozorovatel
Tracy Deanová	pozorovatelka
Jay Hiltonová	uprchlice, kamarádka Haile
Haile	malá Kiintka
Nang	Hailin rodič
Lieria	Hailin rodič

Země

Louise Kavanaghová	uprchlice
Genevieve Kavanaghová	uprchlice
Fletcher Christian	navrácená duše
Quinn Dexter	mesiáš Světlonoše
Bannethová	velmistryně edmontonské lóže
Andy Behoo	prodavač
Ivanov Robson	soukromý detektiv
Brent Roi	detektiv policie O'Neillova mračna
Courtney	učednice edmontonské sekty
Billy-Joe	učedník edmontonské sekty

Ostatní

Konfederace

Olton Haaker	předseda Sněmu
Jeeta Anwarová	vrchní tajemnice předsedy
Mae Ortliebová	předsedova vědecká rádkyně
Cayeux	edenitský velvyslanec
sir Maurice Hall	velvyslanec Kuluského království

Edenité

Wing-Tsit Chong	zakladatel edenismu
Aténa	matka Syrinx

21

Než by riskoval rozesílání rozkazů po Londýně, uchýlil se Quinn raději k předem dohodnutému načasování. Ať by zpráva byla napohled sebenevinnější, stále existovala možnost, že ji superpolicajti vysledují ke zdroji. I když jsou přesvědčeni, že ho zabili při zničení Parsonage Heights, budou v archologii hledat další posedlé. Standardní procedura. Na jejich místě by Quinn udělal totéž. Jejich stihomam ale uhasily smrtonosné plameny na střeše věžáku. Teď poleví v úsilí a vrátí se k osvědčené rutině. Quinn si může oddechnout.

Londýn se teď musí stát hlavním městem Jeho království na Zemi. Takové cti se mu dostane jen tehdy, když Quinn sežene dost věrných posedlých učedníků. Při jejich hledání ovšem vyvstávaly známé problémy. Ani oni nebyli ochotni plnit Jeho vůli do posledního palčivého písmene. Jak zjistil na Jesupu, naprostou věrnost mrtvých, kteří nepatřili k sektě, si vynutí jen odstrašujícím násilím. Ani Quinn nedokázal v jedné chvíli děsit neomezený počet učedníků. A bez přísné věrnosti Jeho věci posedlí udělají to, co udělali všude, a zmizí se Zemí z vesmíru. To Quinn nemohl dovolit, a tak začal s taktičtější strategií, značně inspirovanou Caponovou Organizací, v níž využíval nepřátelství a vztek, s nímž se většina duší vracela na svět.

Posedlé od Lanciniho opatrně a nenápadně rozmísťoval po archologii s velice podrobnými rozkazy. Hlavní roli hrála rychlost. Až přijde určený čas, každý vstoupí do předem stanovené budovy a nechá posednout noční směnu. Až dorazí denní pracovníci, budou jeden po druhém posednuti, čímž se

počet značně zvýší, ale nedosáhne hranice řetězové reakce. Quinn chtěl mít kolem desáté ráno patnáct tisíc posedlých.

Až se to zdaří, vyjdou do ulic a rozptýlí se po celé archologii. Úřady s nimi už těžko něco nadělají. Na jednoho posedlého bylo třeba pěti až deseti dobře ozbrojených zkušených policistů. I kdyby posedlé našli podle výpadků elektroniky, nestačili by jim muži ve zbrani. Quinn sázel na to, že Centrvláda nezničí Londýn patnácti tisíci laserovými útoky z oběžné dráhy. Všichni neposedlí obyvatelé se stanou jeho rukojmími.

Zatímco bude akce probíhat, sám Quinn si sestaví jádro věrných, které vyrazí udržovat disciplínu; znovu hierarchie okopírovaná z Organizace. Noví posedlí se naučí dodržovat status quo a soustředit se na policisty a místní samosprávu – na každého, kdo by mohl organizovat odpor. V druhé fázi přeruší dopravní spojení a ovládnou výrobu elektrické energie, vody a potravin. Objeví se sto nových podřízených státečků, oddaných jen novému mesiáši.

Jakmile bude mít říši, zamýšlel Quinn donutit neposedlé techniky k práci na nových bezpečných způsobech dopravy, které mu umožní rozšířit vládu Božího Bratra do nezasažených archologií. Časem se dostanou i do O'Neillova mračna. Pak bude jen otázkou času, kdy Noc obsáhne celý lidský vesmír.

V noci po útoku na Parsonage Heights vykonávali strážníci Appleton a Moyles pravidelnou pochůzku v centrálním Westminsteru. Dvě hodiny po půlnoci byl klid, jejich vůz minul budovy parlamentu a zahnul na Victoria Street. Na pozadí skleněných fasád vládních budov, jež proměnily začátek ulice v hluboký kaňon, šlo jen málo chodců. Strážníci na to byli zvyklí; úřednická čtvrť se nemohla chlubit nočním životem.

Z černého nebe nad klenutými lampami spadlo třicet metrů před policejní vůz lidské tělo. Procesor automaticky obrátil napájecí napětí motorů a strhl řízení prudce doprava.

Automobil zastavil téměř přesně vedle zdevastované mrtvoly. Z rukávů a nohavic kombinézy tekla krev, na karbobetonové vozovce se už dělaly louže.

Appleton nadatoval poplach na okrsek a vyžádal si posily. Moyles zatím přeřídil všechny dopravní procesory na Victoria Street, aby odklonily dopravu. Vylezli z auta s výbojovými puškami v rukou a skrčili se za otevřené dveře. Sítnicové implantáty prozkoumaly okolí ve všech spektrech, programy hledaly sebemenší pohyb. Na chodnících v okruhu sto metrů nikdo nebyl. Minimální pravděpodobnost léčky.

Ostražitě prozkoumali holé útesy skleněných fasád, jestli nenajdou otevřené okno, z něhož mrtvola vypadla. Žádné nenašli.

„Střecha?“ zeptal se nervózně Appleton. Puškou kýval ze strany na stranu, jako by chtěl pokrýt půl archologie.

Policisté ve službě na stanici se už napojili na pozorovací čidla Westminsterského dómu a teď z ptačí perspektivy sledovali oba kolegy skrčené u auta. Na střechách okolních budov nikoho neviděli.

„Je mrtvý?“ vyhrkl Moyles.

Appleton si olízl rty a zvážil nebezpečí, když přeběhne k tělu. „Asi.“ Podle odhalených kousků kůže šlo o starého muže, hodně starého. Nehýbal se, nedýchal. Strážník vylepšenými smysly nezachytil ani srdeční tep. Pak uviděl hluboké propálené díry na hrudi. „A do prdele!“

***

Městské služby opravily díru ve Westminsterskem dómu chvályhodně rychle. Malá flotila pavoučích plošin vynesla po konstrukci náhradní segment. Vyměnit děravý šestiúhelník za nový trvalo dvanáct hodin. Inženýři spustili zkoušky generátoru molekulárních vazeb a ujistili se, že se segment hladce spojil se zbytkem bouřkové ochrany.

Kontrola superpevných uhlíkových nosníků a posilování podezřelých vláken opěrné konstrukce se protáhla do noci; práce probíhala za umělého osvětlení z plošin.

Hluboko pod nimi se pracovalo na úklidu Parsonage Heights. Požární mechanoidi uhasili plameny ve vyhořelé kostře osmiúhelníkového věžáku. Posádky sanitek vyprostily raněné ze zbylých sedmi domů zasažených vlnou rozbitého skla a smrtonosných sutin. V sousedních dvou věžácích propukly menší požáry. Inspektoři z magistrátu po většinu dne kontrolovali statiku, zda je možné budovy zachránit.

Nebylo pochyb o tom, že zbytky zasaženého věžáku bude třeba strhnout. Spodních osm pater mělo povážlivě narušenou konstrukci, armatury se roztavily a vytekly z panelů jako marmeláda z koblihy. Po mechanoidech a ochlazení železobetonu nastoupili lidé od místního koronera. Mrtvoly, které vynesli, byly úplně upečené rentgenovým paprskem.

Událost přitáhla davy z celého Londýna, lidé se tísnili na tržišti i v přilehlých ulicích. Reportéři se mezi zástupy čumilů soustředili na místo katastrofy a na horečnatou aktivitu vysoko nad domy. Pavoučí plošiny dokazovaly, že byla použita orbitální obrana, i když to místní policejní velitel zprvu vehementně popíral. Nad ránem magistrát neochotně přiznal, že podle informací policie se v bytovém domě v Parsonage Heights skrýval posedlý. Na otázku, jak se posedlý dostal do Londýna, poukázala mluvčí na fakt, že v podzemí věžáku se scházela sekta Světlonoše. Učedníci, jak ujistila novináře, jsou všichni ve vazbě. Ti, kteří přežili.

Jak se v průběhu dopoledne dařilo z různých centrvládních úřadů páčit informace, z nichž většina si odporovala, Londýňané byli čím dál nervóznější. Několik právníků zastupujících pozůstalé po obětech útoku zažalovalo policii za zneužití pravomoci a obvinilo policejního prezidenta ze zanedbání povinností, když budovu nenechal napřed evakuovat. V celé archologii znovu stoupl počet pracovních absencí. Produktivita a maloobchodní tržby dosáhly

historického minima, s čestnou výjimkou obchodů s potravinami. Prodavači hlásili, že se lidé zásobují trvanlivými hotovými jídly a mraženým masem.

Zpravodajské kanály veřejnost celou dobu zásobovaly záběry zbořeného věžáku a zčernalými, pokroucenými, lehce radioaktivními tesáky trosek. Pohled na nekonečnou řadu pytlů s mrtvolami se stal neodmyslitelným pozadím života města stejně jako komentáře hlasatelů a jejich vševědoucích hostů.

Policejní vyšetřovatelé vstoupili do domu s koronerovými lidmi. Neměli nijak přesné rozkazy, jen hledat podivnosti. Pomáhali jim tři odborníci z místní kanceláře VCVB, kterým se podařilo zůstat v anonymitě.

Dav se vrátil domů ještě před soumrakem a na místě zůstal jen policejní kordon strážníků důkladně naštvaných, že na ně nevyšla jiná služba.

Předběžná detektivní zpráva expertů z VCVB byla hotová do půlnoci, i když vycházela ze stejných zdrojů jako policejní analýzy. Nepadlo v ní ani slovo o čemkoli, co by se týkalo Bannethové nebo Quinna Dextera.

„Jenom rutina," řekl Západní Evropa Mračnu a Severní Americe, když si zprávu přečetl. „I když bych opravdu moc rád věděl, jak Quinn dělal ten trik s neviditelností."

„Myslím, že bychom měli být prostě rádi, že se ho nenaučilo víc posedlých," odvětil Mračno.

„Ten orbitální útok byl pěkně hlučný," pravil Severní Amerika. „Ctihodní senátoři chtějí vědět, kdo dal družici povel k útoku na Zemi. Vysvětlení se důrazně dožaduje i předsedova kancelář. Možná sestaví vyšetřovací komisi. Když to chce vláda i zastupitelé, těžko je umlčíme."

„Tak to nebudeme ani zkoušet," odtušil Západní Evropa. „Jistě dovedeme do vedení komise posadit vhodného člověka. No tak, přece vám nebudu vysvětlovat, jak se to dělá. Žádost o útok podal odbor ochrany občanů londýnského magistrátu. Byla oprávněná. Vyšší úředníci Centrvlády mají právo žádat o pomoc armádu. Je to v ústavě."

„Orbitální obrana ale musí čekat na předsedovo požehnání," namítl Mračno. „Fakt, že mohou jen tak střílet na planetu, dost lidí znepokojil."

„Nestojí za tím Jižní Pacifik, že ne?" otázal se ostře Západní Evropa.

„Ne. Mohla by ztratit stejně jako my. Současný bezpečnostní poradce předsedy patří jí; zametá stopy, jak to jen jde."

„Doufejme, že to bude stačit. Nerad bych teď musel předsedu odstavit. Lidé potřebují spolehlivého vůdce."

„Zařídíme, aby zpravodajské agentury mlčely, ať si senátoři hromují, jak chtějí," řekl Mračno. „To by neměl být problém."

„Výtečně," zaradoval se Západní Evropa. „Takže nám zůstal jen problém obyčejných posedlých."

„V New Yorku je bordel," připustil smutně Severní Amerika. „Živí se ještě brání, ale nedávám jim naději."

„Budeme muset svolat další zasedání 07," shrnul bez nadšení Západní Evropa. „Rozhodnout, co v tom případě podnikneme. Osobně bych se nerad ocitl tam, kam zmizely ostatní planety."

„Nevím, jestli se sejdeme všichni," řekl Mračno. „Jižní Pacifik a její spojenci jsou na vás pěkně naštvaní."

„Přijdou," odpověděl s jistotou Západní Evropa.

Neměl příležitost zjistit, jestli se mýlil. Zástupce londýnského policejního prezidenta mu ve čtvrt na tři nadatoval zprávu o mrtvole na Victoria Street.

„Neměl u sebe doklady," hlásil zástupce. „Strážníci mu vzali vzorek DNA. Podle našich seznamů je to Paul Jerrold."

„To jméno znám," řekl Západní Evropa. „Boháč. Určitě ho popálil bílý oheň?"

„Stopy souhlasí. Najisto to budeme vědět, až dorazí detektivové."

„Dobře, díky za zavolání."

„Mám ještě něco. Paul Jerrold chtěl počkat na lepší časy. Převedl majetek na svěřenecký fond a před týdnem se uchýlil do stáze.“

„Sakra.“ Západní Evropa položil své UI otázku a ta se hned pustila do hledání. Paul Jerrold se svěřil do rukou Věčnosti, s. r. o., jedné z mnoha nedávno založených firem zaměřených na stárnoucí boháče.

Umělá inteligence prohledala firemní počítače a zjistila, že Jerrold putoval do starého obchodního domu Lancini, který si Věčnost najímala, dokud nenajde vhodnější prostory.

Na pokyn Západní Evropy se UI pustila do obchodního domu a ve všech podlažích oživila bezpečnostní systémy. Z namodralého šumu se vynořovaly síně plné černých stázových rakví. UI se zaměřila na jediný prostor, kde se něco dělo. Věčnost, s. r. o., v někdejší ředitelské kanceláři zřídila monitorovací středisko. U stolů sedělo pár techniků na noční službě, pili čaj a na AV-projektoru sledovali zprávy.

„Spojte se s nimi,“ nařídil Západní Evropa zástupci policejního prezidenta. „Řekněte jim, ať vypnou komoru Paula Jerrolda a podívají se, kdo v ní je.“

Technici se chvíli hádali, ale nakonec uznali policejní autoritu. Západní Evropa netrpělivě čekal, než se starožitný výtah s vrzáním doplazí do čtvrtého patra a technici v zahradním oddělení najdou příslušnou krabici. Jeden vypnul stázi. Komora byla prázdná.

Začali poslouchat na slovo, nanejvýš vyvedení z míry, a podle přání inspektora Západní Evropy vypnuli všechny krabice v řadě. V žádné nikdo nebyl.

„Chytré,“ musel uznat Západní Evropa. „Kdo by si všiml, že se ztratili?“

„Co máme dělat?“ zeptal se zástupce policejního prezidenta.

„Musíme předpokládat, že těla ukradená ze stáze byla posednuta. U Lanciniho je čtyři sta komor, takže tam hned pošlete policii, ať zjistí, kolik z nich je prázdných. Potom od

sebe odřízněte dómy a přerušte veškerou městskou dopravu. Primátor vyhlásí stanné právo. Možná máme štěstí; je půl třetí a pětadevadesát procent obyvatel bude doma, zvlášť po včerejšku, i když je tam udržíme, můžeme posedlé izolovat.“

„Hlídky už vyrazily.“

„Také ať tam okamžitě vyrazí všichni vyšetřovatelé v archologii. Máte na to třicet minut. Ať prolezou všechny místnosti, kde v poslední době někdo byl. Kanceláře, sklady, kumbály, prostě místa, kde nejsou kamery. Ať hledají stopy lidí. Každý kousek DNA musí do laboratoře.“

Následovaly další rozkazy. Taktická příprava. Policie vzbudila všechny své příslušníky i zaměstnance soukromých bezpečnostních agentur, aby je sešikovala proti posedlým. Nemocnice přešly na režim živelné katastrofy a připravily se na nápor raněných. Všechny životně důležité provozy posílily stráž, zaměstnanci dostali kavalec na nejbližší policejní stanici. Příslušníci VCVB byli v pohotovosti.

Jakmile magistrátní odbor ochrany obyvatelstva, ale ve skutečnosti umělá inteligence 07, začal uvádět rozkazy v život, Západní Evropa svolal své kolegy. Ve virtuální konferenční místnosti se objevovali pomalu a neochotně. Jako poslední dorazili Severní a Jižní Pacifik.

„Potíže,“ oznámil jim Západní Evropa. „Vypadá to, že dokud byl Dexter naživu, nechal posednout skoro čtyři sta lidí.“

„Aniž byste to věděl?“ podivila se Střední Amerika. „Co vaše umělé inteligence?“

„Vytáhl je ze stáze,“ odpověděl Západní Evropa. „Měli byste ve svých archologiích proklepnout společnosti, které nabízejí lidem uskladnění na lepší časy, byla to slepá skvrna.“

„Při zpětném pohledu zjevná,“ podotkl Severní Amerika.

„A Dexter ji hned našel,“ prohlásil Asijský Pacifik. „Má přímočarý talent nacházet naše slabá místa.“

„Už ne,“ opravil ho Mračno.

„Doufám," řekl Západní Evropa. Poprvé za celou dobu dal najevo nejistotu. Ostatní údivem zmlkli.

„Sestřelil jste ho vojenským rentgenovým laserem!" zvolal Východní Evropa. „To nemohl přežít."

„Doufám, že zjištění vyšetřovatelů u Lanciniho to potvrdí. Mezitím jsme obnovili simulaci jeho psychologického profilu, abychom zjistili, co měl s londýnskými posedlými v úmyslu. Skutečnost, že se rozptýlili, ukazuje na pokus o převrat. Nijak mu nepomůže, když budou posedlí řádit v ulicích. Pamatujete, že Dexter chce ovládnout lidstvo kvůli svému pánu. Zřejmě chtěl opanovat fungující archologii, již může využít jako základnu pro další dobývání."

„Otázka," ozvala se Jižní Afrika. „Řekl jste, že Paul Jerrolds se stal obětí bílého ohně. To naznačuje, že nebyl posedlý."

„Tady to začíná být zajímavé," odvětil Západní Evropa. „Řekněme, že Jerrold byl posedlý a Quinn ho poslal ven s ostatními starci od Lanciniho. Rozeběhli se po Londýně a začali posedat další věrné. Jeden z těch nově příchozích je náš spojenec z Edmontonu, přítel Cartera McBridea."

„Krucinál, tomu věříte?"

„Rozhodně. Přemůže duši v těle Paula Jerrolda a varuje nás takovým způsobem, jaký se nedá přehlédnout. Ti dva strážníci měli málem infarkt, když jim ta mrtvola spadla pod kola. Chápete? Říká nám, že posedlí vyrazili do boje, a dokonce odkud se vzali. Jedinou shozenou mrtvolou vyzradil celý Dexteruv plán."

„Dokážete je zastavit?"

„Věřím tomu. Byli jsme včas varováni. Pokud dokážeme zabránit obyvatelstvu ve shromažďování, posedlí se budou muset přesouvat. Pohyb je prozradí, budou zranitelní."

„Já nevím," řekl Východní Asie. „Pusťte posedlého do činžáku a za chvíli jsou posedlí všichni, aniž by se museli moc pohybovat."

„Včas to zaregistrujeme," opáčil Západní Evropa. „Když se začnou shlukovat, neukryjí se před umělou inteligencí."

„Tak to zaregistrujete," namítla Jižní Pacifik. „No a? Žádná policejní jednotka nebude schopná zpacifikovat blok s třemi tisíci posedlých. A nebude to jen jeden blok; sám jste řekl, že z Lanciniho jich uteklo pár set. Když posednou sto obytných bloků, neudržíte je. 07 rozhodně nemůže nařídit sto orbitálních útoků, ne po masakru v Parsonage Heights."

„A jsme zpátky u původního problému," řekla Jižní Afrika. „Máme eliminovat celou archologii, abychom si nenechali ukrást Zemi?"

„Ne," odpověděl Západní Evropa. „Nemáme. Proto tady nejsme. Jsme policejní a bezpečnostní moc, ne megalomani. Až to bude vypadat, že se jedna archologie chystá zmizet, prohráli jsme. Prohru přijmeme s grácií a stáhneme se z tohoto světa. Nechci se podílet na genocidě. Myslel jsem si, že jste to už pochopili."

„Dexter vás porazil," prohlásila Jižní Pacifik, „a my za to zaplatili planetou."

„Čtyři sta posedlých v Londýně zvládnu," opáčil Západní Evropa. „Zvládnu i čtyři tisíce. Možná bych zarazil i patnáct tisíc, ale teklo by hodně krve. Bez Dextera jsou jenom sebranka. Pokud je naživu, ovládne je a Země nebude ztracena. Nenechá si ji vzít. Teď se nemusíme bát jen o Londýn."

„Nic nevíte," odsekla Jižní Pacifik. „Nic nezmůžete: Teď nám zbývá jen sedět na prdeli a koukat se. A modlit se, že antipaměť zabere. Tak jste nás ponížil. Myslíte si, že jsem tvrdohlavá a bezcitná. Připadá mi to lepší než vaše obludná arogance." Její obraz zmizel.

Ostatní inspektoři ji následovali, až u stolu zbyli jen Mračno a Severní Amerika.

„Ta mrcha má pravdu," uznal Severní Amerika. „Nemůžeme toho moc dělat. I kdybyste v Londýně vyhrál, dál nás potáhne Paříž, New York a další. Už jsou na hraně úplného posednutí. Panebože, nechci odsud utíkat."

„Vašim kolegům jsem neřekl všechno,“ odtušil klidně Západní Evropa. „Třicet osm pohřešovaných dorazilo k Lancinimu až včera, po útoku na Parsonage Heights. Jinými slovy: posedání starců ve stázi probíhalo ještě před devíti hodinami. A víme, že je to Dexterova akce; přítel Cartera McBridea nám to dal jasně najevo, když policii naservíroval Jerrolda.“

„Do prdele, on to přežil.“ zvolal Mračno. „Dobrotivý Bože, sestřelil jste ho laserem, srovnal jste dům se zemí. A on to přežil. Co je k čertu zač?“

„Je chytrý a odolný.“

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se Severní Amerika.

„Vynesu eso,“ odvětil Západní Evropa.

„Vy nějaké máte?“

„Plný rukáv.“

***

Strašlivý, tragický křik byl pořád slyšet jen slabě. Quinn se nacpal do říše duchů hlouběji než kdy dřív, až se z něj téměř také stal jen jeden ze zubožených přízraků. Otevřel mysl a naslouchal efemérnímu kvílení odkudsi z větší dálky než sama nicota. První výkřiky, které zachytil, ještě patřily lidem, ale teď měl dojem, že slyší i jiné. Patřily druhu, který neznal.

Nebylo to ubohé sténání mrtvých duší. Svědčily o utrpení daleko rafinovanějším a slavnostnějším.

Zvláštní představa, že může existovat něco horšího než nicota. Ale nicota je jenom očistec. Bratr Boží přebývá v daleko temnějších končinách. Quinnovo srdce se potěšilo nadějí, že slyší první projevy pravého pána, když povstává vést své voje prokletých proti andělům světla. Tisíckrát za té temné noci vítal Quinn ony neznámé, jejichž nářek vnímal, a do hlasu vkládal všechny síly. Toužil po odpovědi.

Žádné se nedočkal.

Nezáleželo na tom. Dostalo se mu zjevení pravdy. V nejzazších zákoutích vědomí ho sužovaly sny.

Temné obrysy na sebe v mukách dorážely, bitva od počátku věků. Nevěděl, čím jsou, jako všechny sny uhýbaly před okem rozumu. Byl si však jistý, že to nejsou lidé.

Bojovníci Noci. Démoni.

Unikají mu. Zatím.

Quinn pobral myšlenky a vrátil se do skutečného světa. Když strčil nohou do Courtney, zívla a otevřela oči. Usmála se na svého temného pána a zvedla se ze studené dlažby.

„Je čas," řekl.

Posedlí učedníci, které si vyvolil, ve vyrovnaných řadách mlčenlivě čekali na rozkazy. Ze všech stran na Quinna vztekle řvali duchové, drzejší než kdy dřív, ale proti jeho moci stále stejně bezmocní.

Špalírem přišel Billy-Joe, cestou se drbal jako opice. „Venku je svinský ticho, Quinne. Upletli nějakej podraz."

„Tak se podíváme." Quinn vyšel do nenáviděného úsvitu.

***

Když se Louise a Genevieve probudily, oznámení o vyhlášení stanného práva zářilo na displeji stolního procesoru. Louise si ho přečetla dvakrát a pak se ujistila na síti. Vyhláška ji oficiálně informovala, že primátor dočasně omezil její práva na svobodu pohybu a shromažďování.

Gen se k ní přitiskla. „Jsou tady, Louise?" zeptala se smutně.

„Nevím." Pohladila sestřičku. „Výbuch v Parsonage Heights byl velice podezřelý. Úřady se zřejmě obávají, že někteří unikli."

„Není to Dexter, viď že ne?"

„Jistěže ne. Policie ho dostala v Edmontonu."

„To nevíš!"

„Ne, jistě to nevím. Ale myslím, že je velice nepravděpodobné, aby byl zrovna tady."

Snídaně patřila mezi několik málo věcí, které zákaz vycházení nepostihl. Když došly do restaurace, zástupce vedení

hotelu se jim osobně mnoha slovy omluvil za zhoršenou kvalitu služeb, ale ujistil je, že přítomný personál udělá všechno, aby se stanné právo nedotklo jejich pohodlí. Dodal, že dveře na ulici jsou bohužel v souladu se zákonem zamčené, a upozornil, že policie zákaz vycházení velice přísně vynucuje.

Obsazeno bylo jen dvanáct stolů. Hoteloví hosté spolu ani nemluvili, jako by už tím měli porušit zákaz shromažďování. Louise a Genevieve mlčky snědly své kukuřičné lupínky i míchaná vejce a pak se vrátily na pokoj. Na holomonitoru si pustily zprávy, dívaly se z okna do Green Parku a poslouchali vážný hlas hlasatelky. Po pěšinkách se promenovala hejna pestrobarevných ptáků a klovala do obrubníků, jako by se snažila rozluštit záhadu, kam zmizeli lidé. Každou chvíli po Piccadilly projelo policejní auto s rozsvíceným majáčkem, ale zhasnutou sirénou, a po nájezdu se napojilo na vyvýšený vnitřní okruh.

Genevieve se brzy začala nudit. Louise z postele sledovala zprávy. Reportéři z oken po celé archologii vysílali záběry liduprázdných ulic. Magistrát u vědomí své závislosti na voličích vydal několika novinářům povolení k pohybu s policejní hlídkou. Věrně dokumentovali policejní zásahy proti skupinkám mladíků, kteří nerespektováním zákazu vyjadřovali odpor k autoritě. Nekonečná řada centrvládních mluvčích nabízela rozhovor, a když se na ně dostalo, všichni svorně tvrdili, že stanné právo je preventivní opatření, jež dokazuje odhodlání pana primátora nedopustit v Londýně to, co v New Yorku. Tak prosím spolupracujte a do konce týdne bude všechno v pořádku.

Louise znechucena zhasla projektor. Od snoubence pořád nic nepřišlo.

Genevieve si zašněrovala klouzací boty a odešla do haly trénovat slalom. Louise šla za ní a pomohla jí postavit dráhu z prázdných krabic od koly.

Zrovna byla v půli trasy a hnala se ze všech sil, když se roztočily hlavní dveře hotelu a do haly vešel Ivanov Robson.

Vyjekla leknutím, ztratila koncentraci, nohy jí podjely a Genevieve se zase poroučela na tvrdý mramor. Setrvačností se sklouzla až detektivovi k nohám. Narazila do něj.

„Jauvajs.“ Chytila se za koleno a za rameno.

„Jestli v tom chceš pokračovat, měla by sis pořídit sportovní chrániče,“ poradil jí Robson. Chytil ji velikou rukou a postavil ji na nohy.

Hned se jí začaly rozjíždět a aby se znovu neznemožnila, dvakrát dupla pravou patou.

„Co tady děláte?“ vyjekla.

Podíval se na recepční. „Požádali mě, abych vás tu vyzvedl.“

Louise vyhlédla skleněnými dveřmi na ulici. Před hotelem stálo policejní auto s černými skly. Soukromí detektivové si za stanného práva nemohou jezdit policejními auty, ať už mají jaké chtějí kamarády. „Kdo?“ zeptala se zlehka.

„Mocná místa.“

Vývoj událostí Louise ani v nejmenším neznepokojil. Naopak, Ivanov Robson s ní zřejmě poprvé jedná na rovinu. „Jsme zatčeny?“

„To rozhodně ne.“

„A když odmítneme?“

„Prosím, pojďte.“

Louise vzala Gen kolem ramen. „Dobře. Kam pojedeme?“

Ivanov Robson se zazubil. „Nemám sebemenší tušení. Sám se těším na to překvapení.“ Doprovodil dívky do pokoje a pobízel je, ať si zabalí co nejrychleji. Dveřník a dva noční portýři stěží pobrali všechna zavazadla.

Robson na recepci vyrovnal účet, nehledě na Louisiny neupřímné výhrady. Pak stačilo projít dveřmi a nastoupit do policejního vozu. Zavazadla měly v kufru.

„Je to tu velice pohodlné,“ prohodila Louise, když se Robson posadil naproti. Vnitřek připomínal luxusní limuzínu, kožené potahy, klimatizace, jednosměrná skla. Nepřekvapil by ji ani bar.

„Pravda, anton vypadá jinak," přitakal.

Vyrazili po Piccadilly a hladce vyjeli na vyvýšený okruh. V celé archologii se pohybovaly jen holografické reklamy nad chodníky.

Auto svištělo sítí mimoúrovňových křižovatek kolem mrakodrapů a Louise si představovala, jak je sledují miliony očí za zatemněnými okny. Lidé budou zvědaví, co tady dělají, jestli spěchají bojovat s hnízdem posedlých. Jiný důvod k výjezdu přece policie nemá. Ani samotného primátora nepustili z domku v Downing Street 10, jeho mluvčí to zdůraznili nejméně stokrát.

Louise byla čím dál zvědavější. Už se těšila na setkání s člověkem, který pro ně poslal. Zjevně se toho kolem děje moc, o čem nemá ani potuchy. Bude hezké dostat vysvětlení. Za živého boha ale nedokázala vyspekulovat, proč by někdo tak mocný chtěl mluvit právě s ní a s Gen.

Naděje na brzkou odpověď se rozplynuly, když policejní vůz sjel z městského okruhu a zamířil do osmiproudého dálničního tunelu. Za autem zapadla veliká vrata a zavřela ho pod zemí. Z celého světa zůstaly jen karbobetonové stěny ve světle modrobílých reflektorů. Prázdná dálnice byla za stanného práva strašidelnější než ztichlá archologie.

O nějakou dobu později odbočili do užšího tunelu, jímž vedla silnice k podzemní průmyslové zóně. Auto vjelo do veliké garáže s klenutým stropem upomínajícím na nádražní budovy parního věku. Na místech stály řady odolných nehezkých povrchových džípů. Policejní vůz garáží projel až dozadu, kde stál Volkswagen Trooperbus. Na velikém vozidle se činili dva opraváři a tři mechanoidi; připravovali ho na cestu.

Dveře policejního auta zajely do blatníku a Louise udeřil do nosu závan horkého vlhkého vzduchu s vůní hub. Genevieve si stiskla nos prsty a vystoupila s Robsonem a Louise z vozu. Trooperbus měl po každé straně šest zdvojených kol velkých půl druhého metru a na nich vzorek, že by do něj Genevieve

schovala ruku. Na zádi byla složená masivní radlice, schopná vozidlo vystrčit z močálů, do kterých zapadne po osy. Špinavá olivově zelená karoserie připomínala dno říčního parníku, po stranách měla dvě oválná okénka a vpředu velké rozdělené sklo pro řidiče. Všechny průzory se rudě leskly. Díky ocelovému a titanovému pancéřování vážil Volkswagen šestatřicet tun a tak ho bombardérové bouře prakticky nemohly převrátit. Čistě pro jistotu byl vyzbrojen šesticí kotvicích děl, která v případě potřeby vystřelila harpuny a uvázala tak terénní vůz k zemi.

Genevieve si zablácené monstrum důkladně prohlédla. „My jedeme ven?“ vyjekla.

„Vypadá to tak,“ odvětil zvesela Robson.

Jeden mechanoid dostal za úkol vyložit z policejního kufru hromadu balíčků z obchodních domů a přenést je do krabice po straně trooperbusu. Opravář jim ukázal dvířka.

Kabina měla pojmout čtyřicet lidí, ale tenhle obrněnec měl místo vojenských sedaček deset velice pohodlných čalouněných křesel. Vzadu bylo vidět záchod a kuchyňku, vpředu sedadlo pro tři. Řidič se představil jako Yves Gaynes.

„Letušku výjimečně nemáme,“ řekl. „Když budete chtít něco k jídlu nebo k pití, mrkněte se do skříněk. Máme slušné zásoby.“

„Jak dlouho pojedeme?“ zeptala se Louise.

„Stihneme odpolední čaj.“

„A kde?“

Mrkl. „To je tajné.“

„Můžeme se dívat předním oknem?“ zeptala se Genevieve. „Hrozně ráda bych viděla, jak Země opravdu vypadá.“

„No jistě.“ Ukázal dopředu a Genevieve se vydrápala na sedadlo vedle řízení.

Louise se podívala na Robsona. „Tak běžte,“ pobídl ji. „Já už venku byl.“ Sedla si vedle Genevieve na poslední místo.

Yves Gaynes se usadil k pultu a spustil startovací program. Dvířka se zavřela, naskočily vzduchové filtry. Louise vzdychla, najednou se lépe dýchalo. Obrněnec se dal do pohybu. Na

druhém konci garáže se zvedala část stěny a za ní bylo vidět karbobetonovou rampu zalitou tak oslepivým slunečním svitem, že Louise musela i za tmavým sklem mhouřit oči.

Londýn nekončil na obvodu svých devíti okrajových dómů. Archologie jako taková sloužila především bydlení a obchodu, průmysl byl ve městě zaměřen výhradně na software, konstrukci a lehkou výrobu. Těžký průmysl sídlil mimo město v desetikilometrových podzemních krytech, vybavených vlastními hutěmi, rafineriemi a provozy na zpracování odpadu. Jako betonoví měkkýši se na stěny dómů lepily systémy na zásobování elektřinou, vodou a čerstvým vzduchem. Oblast hned za obvodem města ale ovládly továrny na jídlo. Stroje na syntézu proteinů, uhlovodíků a vitaminů, z nichž se míchaly miliony příchutí pokaždé maličko odlišných od přírodního originálu, zabíraly stovky čtverečních kilometrů. Dodávaly potravu celé archologii, z moře, stok a vzduchu tvořily obsah úhledných balíčků a beden. Bohatí si mohli dovolit dovozové lahůdky, ale většina jejich jídla sjížděla ze stejného pásu jako masová pasta a bramborové granule plebejců.

Pěchotnímu vozidlo trvala cesta z dómu na konec karbobetonové džungle potravinářských rafinerií čtyřicet minut. Pravoúhlé budovy naježené tepelnými výměníky konečně ustoupily zvlněné krajině. Sestry s očima navrch hlavy hleděly do smaragdových plání. Louise ale byla čím dál zklamanější, čekala něco dynamičtějšího. I na Norfolku byla zajímavější krajina. Tady se pohybovaly jenom cáry mraků po kobaltové obloze. Na předním skle se s tupým zaduněním každou chvíli rozplácla veliká dešťová kapka.

Jeli po silnici z jakési černé síťoviny, jíž prorůstala tráva. Tentýž jasně zelený plevel pokrýval každý čtvereční palec krajiny.

„To tu nejsou stromy?“ podivila se Louise. Připadala si jako na zelené poušti. I malé hroudy kolem cesty, které považovala za balvany, se ztrácely pod travnatým porostem.

„Ne, už ne," odpověděl Yves Gaynes. „Tohle je tak poslední vegetace na Zemi, ty mý pláně zelený. Je to travice, kříženec mezi travou a mechem, a kořeny má geneticky upravené tak, že jste nic houževnatějšího v životě neviděly. Jednou jsem zkusil vyndat drn a zlomil jsem rýč. Kořeny jdou šedesát centimetrů pod zem. Ale musíme ji pěstovat. Nic jiného by nedokázalo v takovém rozsahu zabránit erozi půdy. Měly byste vidět, jaké máme po bouřce záplavy, z každé strouhy je hned řeka. Kdyby měli v Mortonridgi travici, dopadlo by to úplně jinak, to mi věřte."

„Dá se jíst?" zeptala se Genevieve.

„Ne. Když sestavovali geny, hrozně spěchali, a tak se soustředili jenom na odolnost. Travice vydrží tolik ultrafialového záření, kolik ho teď slunce dává, a nedotkne se jí žádná choroba. Už je pozdě ji měnit. Nedá se nahradit jiným druhem, protože je všude. Stačí jí půl centimetru hlíny. Nedostane se jenom na skalní stěny, ale na těch máme přílepkové houby."

Genevieve našpulila rty a přilepila se na sklo. „Co zvířata? Zbyla nějaká?"

„To nikdo přesně neví. Občas jsem tu zahlédl nějaký pohyb, ale nikdy zblízka, takže to mohla být uschlá tráva unášená větrem. V údolích bez vody by měli pod zemí žít králíci. Jiní řidiči, kamarádi, říkali, že je viděli. Nevím, jak by přežili, UV by jim hned vypálilo oči a pochcípali by na rakovinu. Možná si nějaký druh vyvinul odolnost; rozhodně se množí dost rychle, aby stihli zmutovat, a vždycky je bylo těžké vyhubit. Lidi říkají, že přežily i pumy a lišky, králíků k jídlu by měly dost. A pokud něco dovede přečkat i tady, tak krysy."

„Proč sem vlastně vůbec jezdíte?" zeptala se Louise.

„Údržbáři mají spoustu práce na vakuových tunelech. Pak sem jezdí ekologové napravovat nejhorší projevy eroze; sázejí travici a upravují odplavené říční břehy."

„Na co?"

„Archologie se i přes vystěhovalectví stále rozrůstají. Mluví se o tom, že by Londýnu v tomto století přibyly dva dómy. Birmingham a Glasgow už jsou zase přelidněné. Musíme se starat o krajinu, zvlášť o půdu; kdybychom ji zanedbávali, deště by ji spláchly do moře a z kontinentů by zůstaly jenom holé skály. Tenhle svět už toho zažil dost, tak si představte, jak by dopadly oceány, kdyby v nich skončila všechna hlína. Jenom ty nás drží naživu. Takže pouze hájíme vlastní zájmy. Přinejmenším to znamená, že nikdy nepřestaneme hlídat krajinu. To stačí samo o sobě."

„Vám se tady líbí, viďte?" zeptala se Louise.

Yves Gaynes se šťastně usmál. „Miluju to."

Jeli dál zničeným krajem, chráněným živým pláštěm. Louise pustina deprimovala. Představovala si, že travice je jako sterilní obal, který pod sebou chrání spící pole a louky. Toužila po čemkoli, co naruší jednotvárnost, po důkazu, že se probírá stará vegetace a plní kraj barvami. Co by dala za jediný hrdý cedr, za jedinou známku vzdoru proti nepřirozeným živlům. Země by se svými zázraky a bohatstvím měla vypadat lépe.

Jeli vytrvale na sever, pomalu stoupali z údolí Temže. Yves Gaynes je upozorňoval na někdejší města a vesnice, z nichž nezbylo víc než nenápadné hromádky porostlé trávicí a názvy v navigačním procesoru obrněného transportéru. Když Louise odešla dozadu ohřát jídlo, trooperbus už dávno opustil mřížovou silnici. Teď jeli rovnou po travici, veliká kola ji drtila a nechávala za sebou tmavozelené koleje. Krajina byla o něco divočejší, údolí hlubší, na vrcholcích kopců se objevily holé skály rozryté spáry šedozeleného mechu a okrové houby. Stržemi tekla divoká vařící voda, v každé díře bylo jezírko.

„A jsme tu," zanotoval Yves Gaynes po čtyřech hodinách cesty.

Ivanov Robson se nacpal k řidiči a sestrám do kabiny a vyvalil oči stejně nedočkavě jako ony. Z trávy vyrůstal křišťálový dóm, Louise ho odhadla asi na pět mil v průměru.

Okraj se vlnil spolu s terénem, na němž stál. Sám dóm byl šedivý, jako by obsahoval jen hustou mlhu.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Genevieve.

„Zemědělská výzkumná stanice sedm,“ odvětil s kamennou tváří Yves Gaynes.

Genevieve se na něj zostra podívala, ale zůstala zticha.

U paty dómu se otevřela vrata. Jakmile za trooperbusem zapadla, přechodovou komoru zaplnil fungicidní sprej a smyl z vozidla bláto i veškeré případné zárodky vnějšího života. Pokračovali do malé garáže, kde Yves otevřel průlez.

„Jdeme za šéfem,“ prohlásil Ivanov Robson. Vystoupili do garáže. Je tu chladněji než v trooperbusu nebo ve Westminsterském dómu, pomyslela si Louise. Na sobě měla jen jednoduché modré šaty s krátkými rukávy. Ne že by byla zima, spíš čerstvo jako zjara.

Ivanov jim pokynul. Genevieve dvakrát dupla patou a doklouzala až k němu. Za rohem čekal malý čtyřmístný džíp s červenobílou plátěnou střechou a volantem. Prvním, který Louise na téhle planetě viděla. Uklidnila se, když si za volant sedl Ivanov Robson. S Gen se posadily dozadu a auto vyrazilo.

„Myslela jsem si, že to tady neznáte,“ poznamenala Louise.

„Neznám. Vedou mě.“

Louise požádala nanoniku o spojení se sítí, ale žádný procesor se neozval. Ivanov je provezl několikasetyardovým klikatým betonovým tunelem a najednou se vynořili na jasném slunci. Gen radostí zatajila dech. Zemědělská stanice uchránila kus krajiny, jakou sestry znaly z knížek o staré Anglii: zelené louky tečkované pryskyřníky a chudobkami, hlohové ploty kolem zarostlých pastvin, remízky jasanů, jedlí a bříz podél potoků, obrovské kaštany a buky rozeseté po nekonečných hektarech parku. Vysokou trávu spokojeně spásali koně, v jezírku zarostlém u břehu lekníny si lebedily kachny a plameňáci. Uprostřed dómu stálo rozsáhlé panské sídlo, proti němuž by zámeček v Cricklade vypadal nevkusně přeplácaný. Tři patra cihlových zdí držely pohromadě černé dubové trámy

v tudorovských úhlopříčkách, i když ty skoro nebylo vidět pod zelení popínavých růží. Okna s kosočtverečnými tabulkami skla vsazenými do olova byla otevřená, aby dovnitř pustila lehký vánek. Upraveným trávníkem vedly kamenné cestičky, lemované pečlivě zastřiženými keři. Zahrada končila řadou prastarých tisů. Na druhé straně bylo vidět tenisový kurt a na něm dvě postavy vyčerpané působivě dlouhou výměnou.

Džíp je zavezl po hrbolaté cestě přes louky až k domu. Zahnuli branou z tepaného železa a pokračovali po dlážděné silnici prorostlé mechem. Po obou stranách těsně nad travou vybíraly let rozdováděné vlaštovky a hned se vracely do hnízd za okapem. Dřevěná veranda u předních dveří byla úplně pohlcena zimolezem; Louise jen tak tak zahlédla, že na ně ve stínu někdo čeká.

„A jsme doma," zaradovala se Genevieve.

Ivanov zastavil u verandy. „Teď v tom jste samy," řekl sestrám.

Když po něm Louise hodila pohledem, díval se přímo před sebe a rukama křečovitě svíral volant. Už do něj chtěla strčit, když člověk na verandě vykročil k autu. Byl mladý, asi jako Jozue, napadlo Louise. Ale zatímco Jozue měl tvář hranatou a kostnatou, tenhle byl kulatější. Přesto pěkný, kaštanové vlasy, zelené oči. Rty kdesi na půl cesty mezi úsměvem a úšklebkem. Na sobě měl bílý kriketový svetřík a tenisové kraťasy, na bosých nohách ošoupané plátěnky s utrženou tkaničkou.

Napřáhl ruku a vřele se usmál. „Louise, Genevieve. Konečně se setkáváme, aby těch frází nebylo málo. Vítejte v mém domě." Ze dveří vyšel černý labrador a otřel se mu o nohy.

„Kdo jste?" zeptala se Louise.

„Charles Montgomery David Filton-Asquith k vašim službám. Ale byl bych velice vděčen, kdybyste mě oslovovaly Charlie. Všichni mi tu tykají. Zřejmě je to tak správně."

Louise se zamračila, stále mu nestiskla ruku, i když na něm nebylo nic hrozivého. S podobnými mladými pány vyrůstala, i

když žádný se nechoval tak namyšleně. „Ale kdo jste? Nerozumím tomu. To vy jste nás sem nechal dovézt?“

„To musím přiznat. Doufám, že mi odpustíte; domníval jsem se, že oproti Londýnu to pro vás bude příjemná změna. Zrovna tam není moc veselo.“

„Ale jak? Jak jste nás dostal ven přes zákaz vycházení? Jste od policie?“

„Ne tak docela.“ Posmutněl. „Dalo by se říci, že vládnu světu. Je mi líto, že se mi to právě teď moc nedaří. Nu, to už je život.“

***

Za starobylým panským sídlem byl bazén, dlouhá slza dlážděná bílým a zeleným mramorem. Na hloubce tvořila dno mozaika Mony Lisy. Louise ji poznala, i když si nevzpomínala, jestli na originále vystrkuje levé prso z výstřihu. V bazénu několik mladých lidí za vydatného cákání a výskání hrálo cosi jako vodní pólo s růžovým nafukovacím míčem.

Seděla s Charliem a Gen v kamenném patiu, z dubové lavice měla výborný výhled na bazén i na trávníky. Komorník v bílém žaketu jí donesl vysokou sklenici pimmsu se spoustou ledu a ovoce. Gen dostala nádherný čokoládový koktejl s jahodami a se zmrzlinou, zatímco Charlie cucal jen gin s tonikem. Takhle si Louise představovala civilizaci.

„Takže nejsi předseda ani nic podobného,“ vyptávala se. Charlie jim vyprávěl o VCVB a její hierarchii.

„Nic takového. Prostě řeším složité bezpečnostní situace v západní Evropě a o celosvětových problémech se radím se svými kolegy. Nikdo nás nezvolil, strukturu VCVB jsme určovali ještě v době, kdy se OSN a jednotlivé státy slučovaly do Centrvlády. Vpluli jsme do systému.“

„To bylo dávno,“ namítla Louise.

„Počátkem dvaadvacátého století. Zajímavé časy. Tehdy jsme bývali daleko aktivnější.“

„Tak starý ale nejsi.“

Charlie se usmál a ukázal na konec růžového sadu. Snížený obdélník byl osázený nejrůznějšími druhy růžových keřů. Mezi trnitými rostlinami lezla želvovitá stvoření a šupinatou tlamou ožírala suché výhonky až u kmínku. „Je to bitekový konstrukt. O moji zahradu a park se stará dvanáct různých druhů. Dohromady několik tisíc kusů.“

„Ale Adamité bitek na svých světech zakázali,“ řekla Gen. „Země byla první.“

„Veřejnost ho nesmí používat,“ opáčil Charlie. „Já ano. Bitek a spřízněnost dávají velkou moc a 07 má díky nim výhodu oproti nepřátelům republiky. Jejich spojení mi také dovolilo žít nepřetržitě šest set let.“ Hrdě na sebe ukázal. „Tohle je moje třicáté první tělo. Všechno to jsou klony, partenogenetické, takže mám na tu práci pořád dost energie. Ovládám spřízněnost, měl jsem ji dávno před vznikem edenismu. Napřed jsem používal neuronové symbionty, ale pak mi spřízněnost vložili do DNA. Nesmrtelnost, jak ji praktikuje 07, se podobá edenitskému předsmrtnému přenosu. Oni se přenášejí do nervových vrstev habitatu. Já se přesouvám do mladého silného těla. Klon osmnáct let zraje bez smyslových vjemů, aby se v něm nezačaly rodit myšlenky. Je to prázdný mozek a čeká na naplnění. Když přijde čas, prostě si vyberu myšlenky, které chci vzít s sebou, a přesunu se do nového těla. Staré je okamžitě zničeno, aby nebylo pochyb o kontinuitě. Odložené myšlenky si schovávám v bitekovem paměťovém konstruktu, takže vlastně nic neztrácím.“

„Třicet jedna těl je na šest set let hodně,“ poznamenala Louise. „Saldanové žijí skoro dvě stě let. I my Kavanaghové počítáme se sto dvaceti.“

„Ano.“ Charlie omluvně pokrčil rameny. „Ale poslední třetinu života trpíte nedůstojnou slabostí stáří. Tu nemoc nic nevyléčí. Já se přesouvám ve čtyřiceti. Nesmrtelnost a věčné mládí. Není to špatné.“

„Až teď.“ Louise se napila. „Všechna předchozí těla měla vlastní duši. Něco jiného než vzpomínky. Viděla jsem to ve zprávách. Kiinti říkají, že duše a vzpomínky jsou něco jiného.“

„Ano. 07 si to samozřejmě nepřipouští. Žádné překvapení, vzhledem k našemu konzervatismu. Předpokládám, že odteď budeme svá těla ukládat do stáze, přinejmenším do doby, než se vyřeší problém posedlosti.“

„Tys opravdu žil v jednadvacátém století?“ zeptala se Gen.

„Ano. Tedy, vzpomínám si na něj. Jak říká tvoje sestra, definice života se poslední dobou hodně změnila. Vždycky jsem se ale považoval za stejného člověka. Takové přesvědčení se za pár týdnů nezhroutí.“

„Jak jsi na začátku získal tolik moci?“ zajímalo Louise.

„Jako skoro každý: za peníze. Všichni jsme v jedenadvacátém století vlastnili veliké korporace. Nebyli jsme jen mezinárodní podnikatelé, byli jsme první meziplanetární a vytvářeli jsme zisk, který byl poznat i na hrubém domácím produktu. Otvírala se nová území, což znamená velké příležitosti. Také to byla doba nepokojů; takzvaný třetí svět se díky fúzi rychle industrializoval a stejně rychle se destabilizovalo životní prostředí. Státní i regionální vlády věnovaly velké prostředky na záchranu biosféry. Sociální zabezpečení, administrativa, zdravotní péče, bezpečnost – oblasti, do nichž zatím vlády nalévaly nejvíc peněz – se najednou ocitly na suchu a byly privatizovány. Nás moc nezajímaly. Firemní majetek hlídaly už od dvacátého století bezpečnostní agentury, věznice byly v soukromých rukách, uzavřené čtvrti pro bohaté střežila privátní policie placená z daní obyvatel. V některých zemích bylo třeba platit pojištění, aby státní policie vyšetřovala na vás spáchaný zločin. Jak vidíte, vytvoření úplně soukromé policie byl v průmyslové společnosti další logický krok. Nás šestnáct kontrolovalo devadesát procent bezpečnostních složek na celém světě, přirozeně jsme tedy spolupracovali v oblasti špionáže. Dokonce jsme začali investovat do výzbroje a výcviku na

takové úrovni, že se nám to nemohlo vrátit na daních. Investice se nám přesto vyplatily; nikdo jiný by naše továrny a správní budovy před mafiemi neochránil. Poprvé za několik desítek let dokonce klesla zločinnost.

Pak nás napadlo prosadit Centrvládu a s ní jednotné daňové zákony, výhodné pro nás. Naši právníci se dostali na místa poradců nejrůznějších ministrů, naši lobbisté pomáhali v parlamentech prosadit kontroverzní zákony. 07 jen zasadilo naši moc do právního rámce.“

„To je příšerné,“ zděsila se Louise. „Jste diktátoři.“

„Stejně jako pozemkoví vlastníci na Norfolku,“ odvětil Charlie. „Tvoje rodina je stejná jako já, Louise, ale nedovede si to přiznat.“

„Lidé se na Norfolk stěhovali, když byla napsaná ústava, nikdo jim ji nevnutil.“

„S tím by se dalo polemizovat, ale naprosto chápu, proč se zlobíš, možná lépe než ty sama. Za pár let jsem se s tím setkal mnohokrát. Mohu tě jen požádat, abys prostředky hodnotila podle výsledků. Země má stabilní středostavovské obyvatelstvo, které si může dělat víceméně, co chce. Přežili jsme zhroucení klimatu a kolonizovali jsme hvězdy. Bez pevného vedení, jehož nepřítomnost je prokletím moderní mediální demokracie, by se nic z toho nezdařilo. Řekl bych, že je to slušný úspěch.“

„Edenité mají demokracii a daří se jim.“

„No ano, Edenité. Náš neplánovaný úspěch.“

„Co tím myslíš, neplánovaný?“ Louise nedokázala zakrýt zvědavost. Poprvé se dozvěděla něco o tom, jak je postavený svět a jak se vyvíjel. Něco o skutečných dějinách, které se nedostaly do žádné knížky. O všem, co se doma nemohla dozvědět.

„Protože jsme si chtěli bitek nechat pro sebe, pokusili jsme se ho zakázat,“ odpověděl Charlie. „Věděli jsme, že to politickou cestou nepůjde; tehdy jsme ještě dokonale neovládali legislativní a zákonnou moc. Za deset let negativní

publicity jsme tedy prosadili náboženskou zápověď. Skoro se nám to podařilo. Papežka Eleanor už skoro označila spřízněnost za znesvěcení, ajatolláhové mluvili stejně. Potřebovali jsme jen pár let a nezávislé firmy by musely přestat s vývojem. Bitek a spřízněnost by skončily ve slepé uličce. Takových technologií jsou plné dějiny. Pak ale Wing-Tsit Chong přenesl svou osobnost do nervových vrstev Edenu. Ironií osudu jsme si neuvědomili potenciál habitatů, i když jsme stejnými cestami spěli k vlastní nesmrtelnosti. Edenský případ papežku postrčil a edikt vydala příliš brzy. Na Zemi bylo stále příliš mnoho biteku a spřízněných lidí, aby ji všichni poslechli. Neposlušní odletěli na Eden, nad nímž jsme už tou dobou neměli kontrolu. S vývojem jejich společnosti jsme už neměli nic společného; koneckonců do ní není možné nasadit agenty."

„Ale všem ostatním jste napsali zákony."

„Samozřejmě. Ovládáme politiku Centrvlády, naše firmy řídí pozemský průmysl a hospodářská síla Země zase určuje směřování Konfederace. To my investujeme nejvíc prostředků do rozvoje nových planet, protože žijeme dost dlouho, abychom si dokázali počkat na dividendy třeba dvě stě let. Mezi námi, našim bankám patří slušné procento lidstva."

„Na co? Tolik peněz přece nemůže nikdo chtít."

„To by ses divila. Pořádná policie a obrana stojí biliony fuseodolaru. Centrvládní loďstvo je finanční černá díra. Nadále si platíme vlastní bezpečnostní složky. A přitom chráníme všechny ostatní. Přiznávám, že jsem diktátor, ale tak osvícený a dobrotivý, jak to jen jde."

Louise smutně zakroutila hlavou. „A ani s takovou mocí nedokážeš zastavit Quinna Dextera."

„Ne," přiznal Charlie. „Je naším největším selháním. Dost možná přijdeme o tuto planetu a o čtyřicet miliard duší na ní. Jenom proto, že jsem ho nedokázal prechytračit. Dějiny nás jednou označí za největší hříšníky. A právem."

„Opravdu vyhrál?" lekla se Louise.

„V Parsonage Heights jsme ho sestřelili orbitálním laserem. Nějak se mu podařilo uniknout. Teď si může dělat, co chce.“

„Takže nás sledoval do Londýna.“

„Ano.“

„Celou dobu jsi s námi manipuloval? Ivanov Robson je tvůj agent.“

„Ano, manipuloval jsem s vámi. A rozhodně toho nelituji. Vzhledem k tomu, co bylo v sázce, jsem měl plné právo.“

„Asi ano,“ podvolila se. „Robson mi byl docela sympatický, i když byl tak podezřele ideální. Neudělal jedinou chybu. Skuteční lidé takoví nejsou.“

„Nedělej si o něj starosti. Není agent. Vytáhl jsem ho z vězení. Takoví lidé se mi vždycky hodí. Ale Ivanov není sympatický člověk. Připouštím, že Bannethová je zvrhlejší. Byla jen virus v lidské podobě a její obsese děsily i mě, což po tak dlouhém životě není jednoduché.“

„A Andy? Co Andy? Ten ti také patřil?“

Charlie se usmál. „Ach, ano, romantický prodavač. Ne. Ten je skutečný. Ani mě nenapadlo, že si půjdeš koupit nervovou nanoniku, Louise. Neustále mě příjemně překvapuješ.“

Zamračila se na něj přes sklenici. „Co teď? Proč jsi nás sem přivedl? Nevěřím, že jenom proto, abys nám tohle všechno vysvětlil z první ruky. Nemám dojem, že by ses chtěl omlouvat.“

„Bylas mou poslední kartou, Louise. Doufal jsem, že tě Dexter bude sledovat až sem. Mám poslední zbraň, která by mohla zabrat. Říká se jí antipaměť a ničí duše. Vyvinulo ji Konfederační loďstvo, i když zatím je na světě pouze prototyp. Dá se použít jenom na velmi krátký dosah. Kdyby přišel s vámi, mohli jsme na něj zkusit zaútočit. Byl by to můj poslední hrdinský skutek. Postavil bych se mu tváří v tvář.“

Louise se rychle rozhlédla, hledala sebemenší stopy ďábla, jehož tvář si tak dobře zapamatovala. Hloupá reakce. Ale děsila ji představa, že ji Quinn Dexter vytrvale pronásledoval i přes rozpálenou pustinu. „Jenže nás nesledoval.“

„Tentokrát ne. Takže vás dvě rád vezmu s sebou, až přijde čas odejít. Určitě se teď dostaneš na Jupiter.“

„Ty jsi zastavil všechny mé dopisy Jozuemu!“

„Ano.“

„Chci s ním mluvit. Hned.“

„Mám bohužel ještě několik špatných zpráv. Už není na Tranquillity. Odletěl s Konfederačním loďstvem do boje proti posedlým; ani já nedokázal zjistit, o co vlastně jde. Jestli chceš, klidně se zeptej vévodkyně z Trosek.“

„Rozhodně,“ odsekla Louise. Vstala a podala ruku Genevieve. „Chci se projít, pokud to také není proti vašim pravidlům. Musím si nechat projít hlavou, cos mi tu navyprávěl.“

„Samozřejmě. Poslužte si. Choďte, kam chcete, v dómu vám nemá co ublížit – pardon, až na bolševník, u jednoho potoka roste a ošklivě žahá.“

„Dobře. Jak chcete.“

„Doufám, že přijdete na večeři. Obvykle se předtím scházíme na terase na skleničku, kolem půl osmé.“

Louise raději nic neříkala. Chytila Gen pevně za ruku a vykročila přes trávník co nejdál od bazénu a veselé mládeže.

„To bylo ultra neskutečně neuvěřitelný,“ vyhrkla Gen.

„Ano. Pokud ovšem není největší lhář v celé Konfederaci. Byla jsem tak hloupá. Dělala jsem všechno, co po mně chtěl, jako nějaká loutka na klíček. Jak jsem mohla věřit, že za pašování posedlého na Zemi vyvázneme s napomenutím? Za méně dávají trest smrti.“

***

Gen se tvářila jako smutné štěně. „Nemohlas to vědět, Louise. Jsme z Norfolku, nikdy nám neřekli, jak to chodí na jiných světech. A samy jsme dvakrát utekly Dexterovi. Charlie nic takového říct nemůže.“

„Ano.“ Potíž se vztekem je ta, že ho všechen soustředila na sebe. Členové 07 dělali všechno, co mohli, aby uchránili Zemi.

Charlie měl pravdu, Louise je jen figurka. Nechápe, jakou hrozbu Dexter představuje pro celý vesmír. Stejně: nevšimnout si, co se děje, jen trochu nevěřit Robsonovi… Byla hloupá!

Po trávníku došly k šácholanovému plotu a za ním našly jabloňový sad. Krátké stromy prozrazovaly pokroucenými kmeny a zbrázděnou kůrou vysoký věk. Z větví jim visely hrozny jmelí, kořeny parazita nadouvaly kůru. Trávu kolem stromů spásaly bitekové konstrukty podobné maličkým zlatohnědým ovcím.

Gen chvíli sledovala jejich klidné pohyby, nadšená jejich krásou. Nevypadaly zrovna jako ďáblovo plémě, nad nímž každou neděli hřímal colsterworthský farář. „Myslíš, že nás vezme na Tranquillity? Chtěla bych ji vidět. A Jozueho Calverta," dodala rychle.

„Asi ano. Už nás přestal využívat."

„Jak se ale dostaneme do Mračna? Vakuové vlaky a věže jsou zavřené a lidé už nesmějí létat raketoplány."

„Ty sis snad seděla na uších. Charlie vládne světu. Může všechno." Usmála se a objala ji. „Podle toho, co jsem slyšela o 07, dokáže tenhle dóm vyletět na orbitu vlastní silou."

„Fakt?"

„Brzy to zjistíme."

Pomalu obešly dům, uklidněny domáckou venkovskou scenérií. Za sadem našly velký dřevěný skleník v zanedbaném stavu, police plné kaktusů a muškátů v květináčích. Služebný šimpanz výhonky zaléval hadicí.

„Vypadá to, že mají v dómu zimu," řekla Louise Gen, když nakoukly za dveře.

Za skleníkem byla třešňová alej. Z cesty utekli dva pávi, jejich rezavý křik se rozléhal těžkým vzduchem. Sestry se dívaly, jak jeden roztahuje ocasní pera a majestátně zaklání krk. Hejno menších pávic se nevšímavě dál krmilo houževnatou travou u cesty.

Když došly na příjezdovou cestu, po džípu a po Robsonovi nebylo ani stopy. Prolezly fuchsiovým plotem a ocitly se zpátky u bazénu. Charlie už odešel z patia.

Jedno děvče u bazénu si jich všimlo, zamávalo a rozběhlo se k nim. Byla o pár let starší než Louise a měla růžové provázkové bikiny.

Louise zdvořile čekala, za neutrálním výrazem skrývala rozpaky. Plavky byly maličké. Snažila se zapomenout, že takový model by žádný norfolkský obchod nikdy neprodával. Gen nic netrápilo.

„Ahoj," pozdravila je dívčina. „Jsem Divinia, Charlieho kamarádka. Říkal, že přijedete." Vyspulila na Genevieve rty. „Zaplavčíme si? Vypadá to, že je ti pěkný vedro."

Gen se toužebně zahleděla na mladistvou partu v bazénu. Někteří byli jen o maličko starší. „Můžu?" zeptala se sestry.

„No… nemáme vhodný úbor."

„V poho," řekla Divinia. „V šatně je spousta plavek."

„Tak běž," usmála se Louise. Genevieve zvedla koutky a vyrazila k domku.

„Nechci být nezdvořilá," začala Louise, „ale kdože jste?"

„Jak jsem řekla, zlato, Charlieho přítelkyně. Velice blízká." Divinia si všimla, kam se Louise dívá, a rozesmála se. Vystrčila prsa ještě víc. „Dokud je máš, ukazuj je, holka. Nevydrží navěky, ani s genovými úpravami a kosmetickou nanonikou. Gravitace nás nakonec vždycky dostane. Je horší než daně."

Louise tak zrudla, že se pokusila ruměnec zahnat nervovou nanonikou.

„Promiň," řekla Divinia a kajícně se usmála. „Zas ta má nevymáchaná huba. Nejsem zvyklá na lidi z upjatých planet."

„Nejsem upjatá. Jenom si na to tady musím zvyknout."

„Chuděrko, tenhle svět na tebe musí být hrozně řvavý a nevycválaný. A já ho zrovna neumravňuju." Vzala Louise za ruku a pobídla ji k bazénu. „Pojď, představím tě bandě. Nestyď se. Bude tě to bavit, slibuju."

Po vteřině odporu se Louise nechala odtáhnout. Člověku s tak slunečnou povahou nejde nic vyčítat.

„Víš, co Charlie dělá?“ zeptala se opatrně.

„No samo, kočko. Pán všeho, kam vidí. Proto s ním jsem.“

„Sním…?“

„Pícháme jako králíci. Tak s ním jsem. Ale musím se o něj dělit s půlkou holek tady.“

„Ach tak.“

„Jsem hrozná, co? Ajajaj. Ani trošku dáma.“

„To záleží na pojetí,“ odvětila směle Louise.

Divinii se mezi pihami objevily důlky ve tvářích. „Fíha, máme tu nefalšovanou norfolkskou rebelku. To ti chválím. Až se vrátíš, dáš těm středověkým mačům co proto.“

Divinia Louise představila všem plavcům. Bylo jich přes dvacet, šest dětí a zbytek kolem dvaceti. Dvě třetiny tvořily dívky. Všechny výjimečně krásné, toho si Louise nemohla nevšimnout. Časem si zula boty a cachtala se na mělčině. Divinia si sedla k ní na břeh a podala jí další sklenici pimmse.

„Na zdraví.“

„Na tvoje.“ Louise se napila. „Jak jste se seznámili?“

„S Charliem? Tatínek s ním obchoduje celou věčnost. Samozřejmě nejsme tak bohatí jako on. Kdo je? Ale mám správný rodokmen. Nemluvě o těle.“ Zamíchala drink brčkem, na tváři úsměv pokušitele. Louise jí ho oplatila.

„Je to věc úrovně,“ pokračovala Divinia. „Do tohohle kouzelného kroužku se nedostaneš bez hromady peněz, ale ani ty nestačí. Stejně platí pohled na svět. Musíš být dost arogantní a pohrdavá, aby tě představa 07 nešokovala. Toho mám taky dost. Jsem strašně rozmazlená a mám tisíckrát víc peněz než rozumu. A ne že bych měla málo rozumu, lepší neurony za peníze nepořídíš. To mě zachránilo před osudem rentiérky. Jsem na něj moc chytrá.“

„Tak co děláš?“

„Právě teď vůbec nic, milá moje. Jsem tu jenom na to, abych dělala Charliemu společnost. Užívám si, je tu fůra

zábavy. Spousta sexu, pak mejdany s Charliem a jeho partou, zase sex, stimy, ještě sex, kluby v Londýně, další sex, hory nákupů zadarmo, sex, divadlo, sex, výlet do Mračna – sex v beztíži! Tak teď vypadá muj život a ja se ho snažím užít. Jak jsem řekla, když zestárneš, jde všechno nalevačku, tak si užívej mládí, dokud ho máš. Vidíš, znám se docela dobře. Vím, že nemá smysl takhle žít sto let v kuse. To je nesmysl, strašný plýtvání. Viděla jsem líný boháče v šedesáti, strašný pohled. Mám peníze i mozek, zato žádný zábrany. Úžasný možnosti. Až mi bude pětatřicet nebo čtyřicet, udělám se pro sebe. Ještě nevím, co podniknu; poletím do jádra galaxie, vystavím obchodní impérium větší než Kulu Corporation, založím kulturu krásnější než edenismus. Kdo ví? Ale udělám to skvěle.“

„Vždycky jsem chtěla cestovat,“ řekla Louise. „Úplně odmalička, co si pamatuji.“

„Výborně.“ Divinia si s ní důrazně přiťukla. „Vidíš, splnilo se ti to. Z galaxie jsi viděla víc než já. Gratuluju, patříš k nám.“

„Musela jsem utéct z domova, šli po nás posedlí.“

„To po všech. Ale ty jsi utekla. To chce kuráž, zvlášť při tvojí výchově.“

„Díky.“

„Neměj strach.“ Pohladila Louise po vlasech, aby jí sklouzly z ramen. „Někdo najde řešení. Vrátíme ti Norfolk a pošleme Dextera pěkně do nicoty.“

„To je hezké,“ zavrněla Louise. Při pití na sluníčku se jí začínalo chtít spát. Zvedla skleničku, aby jí dolili.

Ze všech divných dnů, které prožila od rozloučení s otcem, jí tenhle rozhodně dal nejvíc svobody. Za hovoru s Charlieho přáteli a dětmi ji začala nahlodávat závist. Nebyli nemravnější než ona, jenom jiní. Měli méně starostí a zábran. Napadlo ji, jestli skutečná aristokracie nevzniká až odstraněním genu provinilosti. Hezký život.

Když se nechutně vytrvalí plavci konečně unavili a slunce se sklonilo k patě dómu, Divinia Louise přemluvila k masáži a

nedokázala uvěřit, že to bude její první. S partou děvčat odešly do někdejší stáje proměněné v saunu.

Vleže na břiše, zahalená jen ručníkem přes pozadí, poznala Louise bolestnou slast masérčiny síly. Ramena měla tak uvolněná, až se bála, že jí upadnou ruce.

„Kdo tady pracuje?“ zeptala se. Těžko věřila, že by všichni udrželi 07 v tajnosti.

„Jsou zabraní,“ odvětila Divinia. „Zločinci, které chytila VCVB.“

„Ach tak.“ Louise vykroutila hlavu, aby se podívala na mohutnou ženu, která jí prsty ryla do svalů. Vůbec si nevšimla, že se mluví o ní. Louise se s tím nedokázala smířit, i když deporti na tom asi nejsou o nic lépe. Tak jako tak museli zločinci z trestu otročit na cizím. Zabírací nanonika je ale krutější. Samozřejmě nevěděla, čím se sloužící provinili. Nemysli na to. Nemůžeš nic změnit.

Divinia a ostatní dívky celou dobu drbaly, smály se chlapcům, probíraly večírky a hry. Mluvily ale, jako by to všechno bylo dávno a nemohlo se opakovat. Mluvily, jako by už Země přestala existovat.

Louise z lázní odešla dokonale občerstvená, celé tělo ji svědilo. Divinia ji odvedla do domu a ukázala jí přidělený pokoj pro hosty. Byl v patře a okna vedla do sadu. Dubové trámy na stropě neměla Louise ani stopu nad hlavou a pokoj díky nim vypadal útulně. K tématu velkoryse přispěla i postel s nebesy a červenozlaté závěsy.

Všechna zavazadla měla úhledně postavená na jedlové truhle v nohách postele. Divinia je hned zmerčila a začala vytahovat šaty. Pochválila modrou večerní róbu a několik dalších modelů. Nakonec ale řekla, že žádné šaty nejsou úplně vhodné a že přinese něco lepšího.

Šlo o naprosto hanbaté černé koktejlky, kterých se Louise při prvním pohledu lekla. Divinia ji musela deset minut přemlouvat, lichotit a povzbuzovat. Když si je Louise oblékla,

nemohla se ubránit zlému tušení. Mezi lidi si něco takového vezme jen holka s obrovským sebevědomím.

Genevieve dorazila těsně před odchodem z pokoje. „Fíha, Louise," vytřeštila na ni oči.

„Hýčkám se," pravila Louise. „Jen na dnešní večer."

„Tos říkala i posledně."

Obdiv Charlieho a jeho přátel jí byl odměnou sám o sobě. Muži měli tmavé obleky, dívky koktejlky, některé ještě odvážnější než Louise.

Venku se slunce konečně dotklo obzoru. Paprsky se symetricky rozlévaly po zvlněné zeleni. Charlie odvedl Louise na konec terasy, aby měla lepší výhled. Podal jí štíhlou vysokou sklenku.

„Šampaňské s nádhernou dívkou při západu slunce. Není to špatná poslední vzpomínka na odsouzenou planetu, i když trochu kýčovitá. Počasí se vydařilo. Za pět set let je to od něj první laskavost."

Louise upíjela šampaňské a obdivovala čistou eleganci pomerančové hvězdy. Vzpomínala na stejně čistý vzduch nad Bythamem a jak ho zatáhl rudý mrak. Poslední vzpomínka na domov.

„Je to krása," řekla.

U večeře seděla vedle Charlieho. Samozřejmě šlo o přepychovou hostinu s vybranými lahůdkami a stoletým vínem. Vzpomínala, jak ji uchvátila konverzace a jak se smála historkám o přehmatech a společenských katastrofách, které se mohou přihodit jen v nejvyšších kruzích. I když věděli, že budou muset za několik dní opustit svůj svět, zůstala jim nezdolná sebedůvěra. Po dlouhé době depresí a obav byl bezmezný optimismus pro Louise jako balzám.

Nejvíc ji samozřejmě bavil Charlie. Věděla, o co mu jde, ale nevadilo jí to. Snaha, kterou do svádění vkládal, jí dávala jistotu. Svou roli hrál klasicky a dokonale. Na diktátora byl úžasně okouzlující.

Dokonce ji s Divinií doprovodil do pokoje. Ne že by se neudržela na nohou, ale měla dobrou náladu a nechtěla si ji kazit tím odporným detoxikačním programem v nanonice. Opřeli ji o dveře.

„Spím dole," zašeptal Charlie. Zlehka Louise políbil na čelo. „Kdybys měla chuť." Vzal Divinii kolem ramen a spolu zamířili na schody.

Louise zvřela oči a stiskla rty. Otevřela dveře, vpotácela se do ložnice.

Pořád zrychleně dýchala a hořely jí tváře. Zavřela za sebou. Na posteli měla prostřené bílé hedvábné negližé, proti němuž vypadaly koktejlky jako kutna.

Kristepane, co budu dělat?

Zvedla košilku.

Ne že by se tu na mě koukali skrz prsty, že se s nimi vyspím. Usmála se úžasem, že ji to vůbec napadlo. Vesmír ztratil řád, všechno známé zmizelo.

Tak půjdu, nebo ne? Vinu si vymýšlím sama. Je to výchovou. Tvářím se protřele, ale jak daleko za sebou jsem Norfolk skutečně nechala?

Postavila se před zrcadlo. Vlasy měla rozpuštěné, pružné prameny vypnuté. Negližé se jí lepilo na tělo a provokativně ho odhalovalo. Na první pohled bylo jasné, jak ráda by seběhla dolů. S křivým úsměvem si přiznala, že je k sežrání.

Jozue zbožňoval její nahé tělo a mohl se rozplynout chválou, kdykoli se mu oddala. A bylo po dilematu.

Louise probudila Genevieve, když jí skočila do postele a začala s ní cloumat. Louise zvedla hlavu, obličej schovaný za rozcuchanými vlasy. Bolela ji hlava a měla sucho v ústech.

Příště zapni detoxikaci, než usneš! Prosím tě.

„Co je?" zaskuhrala.

„Dělej, Louise, už jsem vzhůru snad půl dne."

„Panebože." Pomalé myšlenky rozluštily příliš jasné neuroikonicke symboly a Louise přes nanoniku nadatovala

několik příkazů lékařskému setu. Náramek se pustil do čištění krve. „Musím si odskočit," zabručela.

„Kde jsi vzala tu košili?" zavolala za ní sestra, když se odpotácela do koupelny. Na dveřích zevnitř naštěstí visel veliký froté župan. Než se vrátila do ložnice, zakryla líbánkový model cudnějším oděvem. Díky náramku už měla čistší hlavu, i když tělo si dávalo načas.

„Půjčila mi ji Divinia," odsekla, aby předešla dalším otázkám.

Gen se natáhla na postel, založila ruce za hlavu a škodolibě se usmála. „Máš kocovinu, viď?"

„Ty čertovo kvítko."

V ranní jídelně stál dlouhý stůl s několika podnosy pod stříbrnými poklopy. Louise se podívala pod všechny. Polovinu jídel nepoznala. Nakonec se rozhodla pro obvyklé kukuřičné lupínky a míchaná vejce. Jedna služka jí donesla plnou konvici čerstvého čaje.

Sotva se dala do jídla, přišli Divinia a Charlie. Charlie se na Louise usmál, trochu s lítostí. Jinak se o včerejšku slovem nezmínil.

Přisedl si k sestrám, nacuchal Gen vlasy a vysloužil si nesouhlasný pohled.

„Tak kdy odlétáme?" zeptala se Louise.

„Nevím jistě," odvětil Charlie. „Sleduju události. Záleží na New Yorku a na Londýně. Vypadá to, že New York do týdne padne. Déle se obyvatelé neubrání. Ztrácejí území."

„Co se stane, když město ovládnou posedlí?"

„Tehdy to začne být opravdu zlé. Náš drahý předseda si asi konečně uvědomil, čeho je takové množství posedlých schopné. Bojí se, že unesou Zemi z našeho vesmíru. To mu nechává dvě možnosti. Může pozemky kolem archologie ostřelovat elektronovými paprsky a doufat, že se posedlí zařídí jako v Kettonu a vezmou si jen pořádný kus skály. Pokud to neudělají, bude to těžké; buď půjdeme s nimi, nebo orbitální zbraně namíříme přímo na archologii."

„Zabít je?“ lekla se Gen.

„Bohužel.“

„To by opravdu udělal? Celou archologii?“

„Pochybuji, že má na takové rozhodnutí odvahu. Poradí se se senátem, aby na něj mohl hodit zodpovědnost, ale oni mu jen požehnají a rozhodnutí nechají na něm. Pokud nakonec vydá rozkaz k palbě na archologii, 07 tomu samozřejmě zabrání. Podle mého názoru bychom měli posedlým dovolit ukrást Zemi. Je to chladnokrevná kalkulace, ale z dlouhodobého hlediska takové řešení napáchá nejmenší škody. Jednoho dne zjistíme, jak ji dostat zpátky.“

„Opravdu věříte, že to půjde?“ zeptala se Louise.

„Pokud se může planeta dostat z vesmíru, jistě se může i vrátit. Neptej se mě kdy.“

„A co s Londýnem?“

„To je složitější. Jak jsem vysvětlil svým kolegům, když Dexter ovládne dost posedlých, budou ho muset všichni poslouchat, živí i mrtví. Pokud se to stane, můžeme být donuceni pobít posedlé z orbity, abychom mu vzali moc.“

Louise ztratila zájem o jídlo. „Kolik je to lidí?“

„Orbitální zbraně mají poměrně široký rozsah. Zabijí i spoustu náhodných obětí. Velkou spoustu,“ dodal důrazně. „Musíme zaměřit tisíce posedlých.“

„To nejde, Charlie, to nemůžeš.“

„Já vím. 07 dokonce zvažuje, zda nepomoci newyorským posedlým ovládnout archologii. Pokud to dokáží rychleji, než si Quinn podrobí Londýn, ukradnou Zemi a Quinn ji tak nebude schopen ohrozit.“

„Panebože, to není o nic lepší.“

„Ano,“ přitakal hořce. „Kdo by chtěl vládnout světu, když to znamená takováhle rozhodnutí. Bohužel musím rozhodnout, ještě není čas utíkat.“

Po včerejší euforii, kdy konečně dosáhly útočiště, byť překvapivého, se sestrám zase vrátila známá sklíčenost.

Dopoledne strávily ve vstupní hale, kde sledovaly velký AV-projektor.

Zpočátku přepínaly mezi londýnskými zpravodajskými kanály, ale pak Louise zjistila, že jí procesory mohou zprostředkovat signál z bezpečnostních kamer na rámu Westminsterského dómu. Přes dokonalý obraz z ptačí perspektivy mohla dokonce promítnout policejní taktickou mapu. Mohly tak situaci sledovat živě a bez rušivého komentáře a spekulací neznalých reportérů. Ne že by toho bylo moc ke koukání. Občas běžící postava. Záblesky bílého světla za zavřenými okny. Policejní auta obkličující budovu a čety těžce ozbrojených příslušníků v útoku. Občas se vrátili na ulici a s sebou do stáze vlekli posedlé. Jindy se nevrátili a ulice zůstaly zablokované prázdnými vozidly, majáky bezmocně blikaly. Místní úřady a policejní služebny znenadání lehaly popelem. Hasicí systémy nikdy nenaskočily. Když plameny strávily napadený objekt, zmizely a zanechaly po sobě vypálené trosky mezi nedotčenými budovami.

Podle hlášení řídnoucích hlídek a monitorovacích programů umělé inteligence se posedlí přesouvali v malých skupinkách tunely podzemky a údržbářskými kolektory. Jak se šířili archologií, přibývalo výpadků proudu. Po nich následovalo odpojení komunikační sítě v příslušné čtvrti. Čím dál víc pouličních kamer přestávalo vysílat po zásahu bílým ohněm. Reportéři se často odmlčeli uprostřed živého vstupu. Policejní datové kanály utichaly dokonce rychleji, než by se dalo svádět na posedlé. VCVB odhadovala počet dezertérů na čtyřicet procent.

V Londýně nadále platil zákaz vycházení, ale už ho nevynucovala Centrvláda.

Do haly uprostřed dopoledne nenuceně napochodovali služební šimpanzi a začali balit starožitné stříbrné nádobí a vázy. Přípravy potvrdily, jak je situace zoufalá, i když dům od Londýna dělily desítky mil pustiny.

Louise otevřenými dveřmi ven zahlédla Charlieho; bral své dva labradory na procházku. Sestry pospíšily za ním.

Počkal na ně u brány v řadě tisů. „Jenom jsem chtěl psy naposledy vzít ven," řekl. „Zítra ráno pravděpodobně odjedeme. Obávám se, že si budete muset zase zabalit."

Gen si klekla ke světlému labradorovi a začala ho hladit. „Nenecháš je tady, viď že ne?"

„Ne. Půjdou do stáze; rozhodně je vezmu s sebou. A samozřejmě nejen je. Několik set let sbírám různé maličkosti. Člověk se nejvíc připoutá k nejmenším hloupostem. Na světě mám čtyři dómy jako tenhle, každý v jiném klimatu. Je v nich spousta vynaložené práce. Když to ale vezmu z lepší stránky, můžu si s sebou doslova vzít všechny vzpomínky."

„Kam půjdeš?" zeptala se Louise.

„Upřímně řečeno, nevím," odpověděl Charlie. „Pokud si chci udržet kontrolu nad firmami, budu potřebovat rozvinutý svět. Kulu mě asi neuvítá s otevřenou náručí, Saldanové jsou hrozně teritoriální. Možná Nový Washington, tam mám jistý vliv. Nebo si někde vypěstuji nezávislý habitat."

„Ale je to jenom dočasné," ujistila se Louise. „Než najdeme odpověď."

„Ano. Když nám Dexter nepůjde po krku. Svým odpudivým způsobem je docela výjimečný, přinejmenším stejně schopný jako Capone. Nečekal jsem, že ovládne Londýn tak rychle. Další chyba v zoufale dlouhém seznamu."

„Co budeš dělat? Předseda přece nenařídí orbitální útok, ne? Podle zpráv má senát uzavřené zasedám."

„Ne, dnes střílet nebude. Londýn je před ním v bezpečí. Dokud neuvidí nad dómy červené mraky, neuvěří, že jsou posedlí schopni ohrozit zbytek světa."

„A tím to hasne, prostě odletíme?"

„Dělám, co je v mých silách, Louise. Stále se snažím lokalizovat Quinna Dextera. Můžu proti němu použít antipaměť. Jsem přesvědčen, že se skrývá někde v centru starého města, tam soustředil sabotáže. Kdybych získal někoho

z jeho okolí, mohli bychom ho eliminovat. Sestrojili jsme projektor na bázi bitekových procesorů, měl by fungovat i v přítomnosti posedlých.“

„Posedlí cítí nepřátelsky naladěné myšlenky. Nikdo nebezpečný se k němu nedostane.“

„Za normálních okolností ne. Ale máme spojence. Říká si přítel Cartera McBridea. Je posedlý, nenávidí Quinna Dextera a má odvahu se mu postavit. Vím, že je v Londýně; mohl by se dostat dost blízko. Potíž je v tom, že se skrývá stejně šikovně jako Dexter.“

„Fletcher by nám pomohl,“ prohlásila Gen. „Hodně Dextera nesnášel. A taky se ho nebál.“

„Já vím,“ řekl Charlie. „Přemýšlím, že bych ho oslovil.“

Louise se na něj nechápavě podívala. Byla si jistá, že se přeslechla. „Fletcher je ještě tady?“

„No jistě,“ odvětil Charlie, jako by ho překvapilo, že si namlouvala něco jiného. „Držíme ho ve vězení VCVB, kde fyzikům pomáhá porozumět posedlosti. Bohužel neudělali velké pokroky.“

„Proč jsi mi to neřekl?“ podivila se Louise. Byla to skvělá zpráva, i když pokažená soucitem s člověkem, jehož tělo Fletcher posedl. Také jí došlo, že ho bude muset oplakat ještě jednou. Ale… pořád je s nimi. Všechny potíže se dají lépe snášet.

„Nepřipadalo mi to moudré. Obě jste se bez něj dokázaly obejít. Omlouvám se.“

„Tak proč jsi nám to teď prozradil?“ rozzlobila se Louise.

„Doba je zlá,“ odvětil klidně Charlie.

„Hm.“ Louise svěsila ramena. Začala přemýšlet, nakolik jimi manipuloval. „Poprosím ho tvým jménem.“

„Děkuji, Louise.“

„S jednou podmínkou. Genevieve odletí na Tranquillity. Dnes.“

„Louise!“ vyjekla Gen.

„O tom se nebudeme bavit,“ prohlásila starší Kavanaghová.

„Samozřejmě," pravil Charlie. „To se dá zařídit."

Gen si dala ruce v bok. „Nikam nepojedu."

„Musíš, miláčku. Budeš tam v bezpečí. V opravdovém bezpečí, ne jako na téhle planetě."

„Dobře. Poletíš se mnou."

„Nemohu."

„Proč ne?" Mladší sestra bojovala s pláčem. „Fletcher tě chce mít v bezpečí. Dobře to víš."

„Vím. Ale já jsem záruka, že udělá, co po něm budeme chtít."

„Dextera zabije tak jako tak. Nenávidí ho. Jak tě mohlo napadnout něco jiného? To od tebe bylo sprosté, Louise."

„O Fletcherovi si nemyslím nic zlého. Ale jiní lidé ano."

„Charlie ne. Co, Charlie?"

„Rozhodně ne. Ale ostatní členové 07 budou chtít záruku."

„Nesnáším tě!" zaječela Gen. „Všechny vás nenávidím. A na žádnou Tranquillity nepoletím." Utekla do domu.

„Propána," řekl Charlie. „Doufám, že se z toho dostane."

„Sklapni," okřikla ho Louise. „Aspoň si přiznej, čím jsi. Nebo jsi odvahu ztratil se zbytkem lidskosti?"

Na okamžik uviděla jeho pravé já. Staletá osoba si ji zlostně změřila očima mladistvé loutky. Jeho tělo bylo šikovnějším přeludem, než na jaký se zmohli posedlí svou poruchou reality. Cokoli udělal, cokoli pocítil, bylo plodem chladné kalkulace. Pět set let života z něj udělalo uzlíček automatických reakcí. Chytrých, ale nic lidského na nich nebylo. Moudrost ho vzdálila kořenům.

Louise utekla za sestrou.

Spojení s Mračnem se připojilo na velký holomonitor v jednom z mnoha salonů. Louise seděla na kanapi přímo naproti s Genevieve po boku. Mladší sestra se už vyplakala, silnější vůle zvítězila. Po rozhovoru s Mračnem odletí na Tranquillity. Louise se nijak neulevilo.

Z holomonitoru zmizely modré čáry, obraz se zaostřil. Fletcher seděl u kovového stolu v uniformě královského námořnictva. Zamrkal, přimhouřil oči a usmál se.

„Mé dámy. Slova nemohou vyslovit mou radost, že vás vidím zdravé."

„Buďte zdráv, Fletchere," odvětila Louise. „Jste v pořádku?" Gen byla samý úsměv a vesele námořníkovi mávala.

„Je tomu tak, má paní Louise. Učenci tohoto věku mne vskutku dobře zaměstnali, do morku probádali mé ubohé kosti. Nebylo jim to mnoho platné. Uznávají, že náš Pán žárlivě střeží tajiny svého všehomíra."

„Já vím," odtušila Louise. „Nikdo netuší, co s tím."

„A co vy, paní Louise. Jak se daří vám a vaší malé souputnici?"

„Pohoda," zvolala Genevieve. „Seznámili jsme se s policajtem jménem Charlie, on je diktátor. Moc mi nejede, ale dostal nás z Londýna, než se to pořádně rozjelo."

Louise sestře položila ruku na dlaň a umlčela ji. „Fletchere, Quinn Dexter je na Zemi. Řádí v Londýně. Mám se vás zeptat, jestli nám ho pomůžete najít."

„Má paní, onen démon mne již jednou přemohl. Jen z Boží milosti a šťastnou náhodou jsme vyvázli. Obávám se, že proti němu mnoho nezmohu."

„Charlie má zbraň, která by mohla zabrat, když se k němu dostaneme dost blízko. Musí ji nést posedlý, nikdo jiný nemá šanci. Fletchere, jestli to někdo nezastaví, tady dole bude opravdu zle. Jediná další možnost je postřílet spoustu lidí. Miliony."

„Jak pravíte, má paní, již slyším duše úpět v očekávání věcí příštích. I strachuji se, že den zúčtování se blíží. Mužové budou muset volit, kde leží jejich srdce."

„Takže sejdete na Zem?"

„Zajisté, paní. Jak bych mohl oslyšet vaši prosbu?"

„Sejdeme se v Londýně. Charlie všechno zařídil. Genevieve tu nebude, letí na Tranquillity."

„Rozumím. Za každým kamenem u naší cesty číhá zrada.“

„Dělá, co považuje za nutné.“

„Tím se omlouval mnohý tyran,“ odvětil smutně Fletcher Christian. „Maličká, slibte mi, prosím, že až odletíte do vzdušného zámku, nikterak svoji sestru nezarmoutíte. Miluje vás z celého srdce a nepřeje vám ničeho zlého.“

Genevieve se přitiskla k Louise a snažila se nerozbrečet. „Slibuju. Ale nechci vás opustit, nechci vás v tom nechat.“

„Já vím, maličká, leč náš Pán praví, že jen ctnostní mohou být nadáni srdnatostí. Buďte statečná, i když to znamená opustit ty, již vás nejvíc milují. Až zvítězíme, všichni se znovu shledáme.“

22

Al věděl hned, že to bude špatný den.

Napřed mrtvola. Ala krev nevyváděla z míry, zaživa jí prolil dost, ale teď se mu zvedal žaludek. Nějakou dobu trvalo, než vůbec někdo začal chudáka Bernharda Allsopa postrádat. Kdo si měl všimnout, že se ta malá lasička neplete pod nohy jako obvykle? Teprve když vynechal pár povinností, začal se po něm Leroy shánět. Ani tehdy ale nezačalo důkladné pátrání. Bernhardův procesorový blok se nehlásil, a tak si všichni mysleli, že se někde zašil. Pár chlapů dostalo za úkol podívat se kolem. O den později už Leroy na schůzi důstojníků prosadil důkladné pátrání.

Nakonec ho našly bezpečnostní kamery. Přinejmenším to, co z něj zbylo. Zajistit místo činu a pak ověřit totožnost bylo na lidech.

Na podlaze, na stěnách i na stropě bylo neuvěřitelné množství krve. Al si pomyslel, že tu típli víc než jednoho člověka. Emmet Mordden ale řekl, že množství odpovídá jednomu dospělému muži.

Al si zapálil doutník a pořádně si zašlukoval. Ne že by na něj měl chuť, ale kouř překryl pach hnijícího masa. Patricia se nad mrtvolou mračila hrůzou. Emmet si při ohledání ostatků držel u nosu kapesník.

Tvář patřila Bernhardovi. Ani teď se však Al nenechal přesvědčit. Jako by se kůže nahrubo poskládala do Bernhardových rysů. Spíš karikatura než skutečný obličej. Al znal retušované fotografie, mrtvola vypadala podobně.

„Jseš si jistý?“ zeptal se Al Emmeta, když píchal do nasáklého oblečení tyčkou.

„Docela jo, Ale. Jsou to jeho šaty. Jeho procesorový blok. A nemůžeš očekávat, že mu zůstane tvář, vždycky jsme viděli jen iluzi. Tělo se jí přizpůsobovalo, ale to trvá dlouho.“

Al zavrčel a znovu se podíval. Kůže se napínala přes bradu a čelist, spousta vlásečnic popraskala, oční bulvy vytekly. Odvrátil zrak. „No jo, dobře.“

Emmet Bernhardovi ze ztuhlých prstů vykroutil procesor a pokynul dvěma neposedlým lapiduchům. Strčili vyždímané tělo do pytle. Oba se strašně potili, bojovali s nevolností.

„Tak co se stalo?“ zeptal se Al.

„Uvěznily ho tady tlakové dveře, pak někdo otevřel přechodovou komoru.“

„Myslel jsem si, že to nejde.“

„Někdo obešel pojistky,“ vysvětlila Patricia. „Prohlídla jsem je. Elektroniku rozstříleli na hadry a průlezy řídili manuálně.“

„Takže to byli profíci,“ řekl Al.

Emmet zadával pokyny Bernhardovu procesorovému bloku. Nedostal z něj smysluplné odpovědi, holodisplej ukazoval jen modré spirály a zakrýval ikony řídicího programu. „Myslím, že sem někdo nadatoval virus. Budu ho muset připojit na počítač a projet diagnostiku. Ale Bernhard nemohl volat o pomoc.“

„Kiera,“ prohlásil Al. „Ona to provedla. Nespustil se poplach. Věděli, že půjde touhle chodbou a kdy. Tak chytrá akce chce organizaci. Jenom ona to mohla spunktovat.“

Emmet hůlkou zaryl do krve na stěně. Už seschla na křehký tenký povlak. Od hrotu padaly černé vločky. „Pár dní tu je, i když vezmu v úvahu vypařování do vakua. Bernhard se neobjevil ve službě, když jsme slavili vítězství, takže to asi provedli tehdy.“

„Kiera má tudíž alibi,“ poznamenala Patricia.

„Tak hele!“ vyprskl Al. „Tohle není žádnej federální soud. Z tohohle jí žádnej mazanej advokát nevyseká. Když říkám, že to udělala, tak to udělala. Tečka. Ta čubka ho zabila.“

„Tak snadno se nevzdá,“ namítla Patricia. „Po Trafalgaru podrývala a ve flotile začínají mít strach, že nám to Loďstvo vrátí. Má širokou podporu, Ale.“

„Hovno!“ Al probodl pytel pohledem a v duchu Bernharda proklel. Proč nemohl být ten pitomeček trochu silnější? Bránit se těm hajzlům, aspoň jich s sebou vzít pár do nicoty. Ušetřit mě týhle plichty.

Hned zalitoval. Bernhard mu byl věrný od chvíle, kdy Alovi v San Angeles zastavil ve svém iluzorním oldsmobilu. Vlastně ho odrovnali právě kvůli téhle věrnosti. Odstraňte střední kádry, ty nejcennější, a seberete moc velkému šéfovi.

Ta zasraná bestie.

„Tohle je zajímavé.“ Emmet se shýbal nad okrajem krvavé skvrny. „Tady jsou stopy. Možná šlápoty.“

Al se hned šel podívat. Šplíchance zaschlé krve měly zhruba tvar i velikost něčí podrážky. Bylo jich osm, směrem k přechodové komoře se zmenšovaly.

Najednou se rozesmál. Krucinál. Já tu dělám detektiva! Z Ala Capona je policajt.

„Mám to,“ řekl. „Když dělali stopy, krev byla ještě teplá, že jo? Takže se to stalo těsně potom, co zabili Bernharda.“

Emmet se usmál. „Ty mě nepotřebuješ.“

„Ale to si piš, že jo.“ Al Emmeta poplácal po zádech. „Emmete, chlapče, právě se z tebe stal policejní šéf tohohle kusu skály. Chci vědět, kdo to udělal, Emmete. Fakt to chci vědět.“

Emmet se podrbal na zátylku, ještě jednou se rozhlédl po krvavém divadle a promyslel si, co bude potřebovat. Povýšení od Ala ho už nijak nevzrušovalo. „Hodí se mi vyšetřovací tým. Zeptám se Avvrama, jestli nemá někoho z policejní laboratoře.“

„Jestli ne, necháme si je poslat z planety,“ prohlásil Al.

„Jo.“ Emmet si prohlížel tlakové dveře. „Ti, co to udělali, museli být hodně blízko; jinak by se dostal ven. Vyrazit tyhle dveře by pro posedlýho nebyl problém, ani pro Bernharda.“ Zaťukal hůlkou na skleněný průhled. „Vidíš? Tady není krev, i když jinak stříkala všude. Nejspíš se na něj dívali, jestli opravdu umřel.“

„Když ale byli za dveřma, kde se tu vzaly ty stopy?“

„Netuším,“ pokrčil Emmet rameny.

„Jsou na týhle chodbě policejní kamery?“

„Jo. Prohlídnu paměť, ale nic ti neslibuju. Ti chlapi jsou profíci.“

„Mrkni se, co mi můžeš sehnat. A mezitím pusť echo, ať si chlapi dají pozor. Bernhard je jenom začátek. Kiera nám jde všem po krku. Nemůžu si dovolit ztratit vás víc, kapišto?“

„Rozumím, Ale.“

„To je dobře. Patricie, měli bysme jim oplatit laskavost.“

Patricii z hlavy prosáklo zlomyslné potěšení. „Jasně, šéfe.“

„Dej jí to sežrat, ať je to někdo, na kom jí záleží. Co ten kuní ksicht, co jí pořád visí za prdelí? Jak umí tu sračku s krkavcema.“

„Hudson Proctor.“

„To je on. Pošli ho zpátky do nicoty. Ale ať to není moc rychlý, rozumíme si?“

Když se Al vrátil do Nixonova apartmá, už tu na něj čekala spousta lidí. Leroy a Silvano tiše hovořili s Jez. Myšlenky ale prozradily jejich obavy. Dva vojáci hlídali posedlého, kterého Al neznal. V hlavě měl nejsilnější myšlenky, na jaké kdy narazil. Sálal z něj čistý nefalšovaný hněv. Když Al vešel, ještě zesílil.

„Jéžiš, copak to tu máme? Silvano?“

„Nevzpomínáš si, Ale?“ zeptal se cizinec nebezpečně posměšným tónem. Šaty se na něm postupně změnily v parádní uniformu nadporučíka Konfederačního loďstva. Proměnil si i tvář, aby se Alovi připomenul.

Jezzibella se na Ala nervózně usmála. „Kingsley Pryor se vrátil," vysvětlila.

„Nazdar, Kingsley!" Al nasadil široký úsměv. „Rád tě vidím, chlape. Kurva, tady jseš za hrdinu. Tys to dokázal, chlape, tys to zmáknul. Sám jsi zlikvidoval celý Konfederační loďstvo. No věřil bys tomu?"

Kingsley Pryor odvětil šíleným úsměvem, který vyvedl z míry i Ala. Přemýšlel, jestli na něj dva vojáci stačí.

„Věř si, čemu chceš," odvětil Kingsley. „Mně to nevadí. Zabil jsem pro tebe patnáct tisíc lidí. Je načase, abys splnil slib. Chci svou ženu, syna a ještě mi přidáš kosmickou loď. Bonus za splněnou misi."

Al rozhodil rukama, ztělesněná rozumnost. „Kingsley, dohodli jsme se přece, že Trafalgar roztrhneš zevnitř."

„Dej mi Clarissu a Webstera!!!"

Al o krok ucouvl. Kingsley doslova sálal: z těla mu šlo narudlé světlo. Až na oči, ty se ztrácely ve stínech. Oba vojáci znervózněli a pevněji stiskli Thompsonovy samopaly.

„No dobře," pokoušel se Al uklidnit situaci. „Jéžiš, Kingsley, jsme přece na jedný straně." Vyčaroval si havana a s úsměvem jím zašermoval.

„Omyl." Kingsley zapíchl do vzduchu prst jako kazatel a pomalu ho namířil na Ala. „Nevykládej mi tady o stranách, ty sráči. Kvůli tobě jsem umřel. Kvůli tobě jsem povraždil svoje kolegy. Takže mi už nikdy nemluv o víře, o důvěře nebo o věrnosti. Buď mi hned dáš ženu a dítě, nebo si to vyřídíme tady a teď."

„Počkej, vždyť ti nic neberu. Dostaneš, co chceš. Al Capone drží slovo. Je ti to jasný? Dohodli jsme se. To je dneska jako tvrdá měna. Já nikdy nikoho nepodrazím. Nikdy! Jasný? Mám jenom svoje jméno. Tak neurážej mou čest. Chápu, že ses trochu nasral. Po tom všem se ti nedivím. Ale nikomu nebudeš povídat, že Al Capone nedrží slovo."

„Dej mi ženu a syna."

Al nechápal, že se Kingsleymu nerozpadnou zuby, když je má tak zaťaté. „Stačí říct. Silvano, vezmi nadporučíka Pryora za rodinou.“

Silvano přikývl a pokynul Kingsleymu ke dveřím.

„Když jsi byl pryč, nikdo jim nezkřivil ani vlásek na hlavě. Měj to na paměti.“

Pryor se ve dveřích otočil. „Neměj strach, Capone, nezapomenu na nic.“

Když Pryor odešel, sesul se Al na nejbližší křeslo. Vzal Jez kolem ramen, aby se uklidnil, ale Jez se třásla. „Ježiš Maria krucifix,“ zaklel.

„Ale,“ řekla pevně Jezzibella, „budeš se ho muset zbavit. Vyděsil mě k smrti. Poslat ho na Trafalgar asi nebyl nejlepší z mých nápadů.“

„To si piš. Leroyi, pro Kristovy rány, řekni mi, žes toho jeho kluka našel.“

Leroy si povoloval límeček. Vypadal vyděšený. „Nenašel, Ale. Nevím, kam se ten spratek zašil. Hledali jsme ho všude. Prostě se vypařil.“

„Do prasečí prdele. Kingsley se posere, až na to přijde. Bude to krvavá lázeň. Leroyi, měl bys začít svolávat chlapy. A žádný padavky. Na Pryora potřebujeme pořádnou přesilu.“

„A on se hned vrátí v jiným těle,“ připomněla Jez. „Začne to nanovo.“

„Vyhlásím ještě jedno pátrání,“ řekl Leroy. „Ten kluk přece musí někde být.“

„Kiera,“ nadhodila Jezzibella. „Pokud jste ho předtím hledali pořádně, musí ho mít Kiera.“

Al obdivně zakroutil hlavou. „Sakrapes, nechápu, že jsem mohl bejt tak blbej a pustit ji sem. Nenechá si ujít jedinou příležitost, jak mě podrazit.“

***

Etchells se vynořil z červí díry deset tisíc kilometrů od Monterey. Asteroid nebyl víc než šedivá tečka na pozadí

osvětlených novokalifornských oceánů. Holá, ale Etchells se už nemohl dočkat. Málem slyšel, jak mu kručí v břiše.

Novokalifornská obrana ho zaměřila a krkavec se identifikoval montereyskému velení. Povolili mu přílet na pěti gé. Vzorovací uzliny už takový tah ani nevyvinuly.

Uhněte mi, pozdravil krkavce na římse. **Potřebuju kaši.**

To my všichni, odsekla Pran Soo. **Máme pořadí, zapomněls?**

Neser mě, svině. Byl jsem pryč déle, než jsem čekal. Jsem vyčerpaný.

A mně pro tebe puká srdce.

Etchellse její chování překvapilo. Krkavci se hádáli odjakživa a jeho neměl nikdo rád. Ale s povýšeným rýpáním se ještě nesetkal. Časem zjistí důvod. To ale musí počkat. Začínal mít strach z podvýživy.

Kde ses sakra flákal? zeptal se Hudson Proctor.

Na Hesperi-LN, když už to musíš vědět.

Kde? Na spřízněnou vlnu prosáklo překvapení.

Pusť to z hlavy. Vykliď mi podstavec. A vyřiď Kieře, že jsem se vrátil. Mám toho hodně na srdci.

Jeden krkavec musel opustit krmítko a postoupit kovový hřib Etchellsovi. Nemotorně obletěl římsu a společnou vlnu hned naplnily posměšky a urážky. Krkavec se nad krmítkem tak motal, že opraváři raději ustoupili do asteroidu. Nakonec se ale usadil a vyživovací potrubí našlo příslušné ventily. Etchells kaši hltal skoro tak rychle, jak ji čerpadla dodávala.

Přes palubní bitekový procesor se spojil s částí habitatu, kterou zabrala Kiera. Byla v salonku nad přistávací římsou. V šarlatových šatech s korzetem seděla na jedné z dlouhých pohovek. Sukni měla dost volnou, aby pod sebe mohla složit nohy v kočičí póze.

Etchells chvíli zaváhal a vychutnal si stín vzrušení, který v něm vzbuzovalo tolik krásné odhalené ženské kůže. Málokdy litoval, že posedl jestřába. Kiera ho k tomu ale pokaždé donutila. To dokázal málokdo.

„Měla jsem o tebe strach," usmála se do kamery. „Jsi první z mých krkavců. Tak co se stalo s továrnou na antihmotu?"

„Něco divného. Máme velké problémy. Je v tom daleko víc než obvyklé mocenské šachy. Budeme potřebovat pomoc."

***

Rocio se napojil na almadenskou síť, aby přes ni sledoval opravy. Deebank splnil slovo, všichni neposedlí technici na asteroidu pracovali na rafinerii vyživovací kaše. Venku na římse vyměnili zničený tepelný výměník, uzavřeli dutinu, kterou Etchells prolomil laserem, odmontovali stroje a doplnili je díly z vlastních průmyslových stanic. Zbývala jen elektronika.

Jakmile Mindor dosedl na jedno ze tří krmítek, parta lidí vyložila náklad. Spojení nových procesorů a obvodů s předělanou rafinerií zabralo celý den. Musely se přepsat programy. Nahození bylo svízelné. Zkoušela se syntéza, analyzovala se kalibrace, zkoumaly se mechanické části, testoval se výkon a měřil se objem tekutiny. Konečně do podstavce dorazila první várka výživné směsi. Mindorovy bitekové chuťové filtry zkusily sousto a vyhodnotily složení proteinů.

„Chutná dobře," oznámil Rocio nedočkavým obyvatelům asteroidu. Jásot se z rafinerie nesl celou skalou jako vysokofrekvenční zemětřesení.

„Dohoda platí?" zeptal se s úsměvem Deebank.

„Rozhodně. Moji kolegové začnou odvážet vaše lidi. Posedlé na nejbližší svět, kam už Capone nějaké shodil, neposedlé k Edenitům."

Vychrtlí živí hned u AV-projektoru, který přenášel rozhovor, si oddechli. Bez prodlení zprávu předali zajatým rodinám.

Deebank a Rocio pokračovali ve vyjednávání. Evakuace proběhne po etapách. Rafinerie se napřed musí pořádně prohlédnout, zda dokáže běžet dostatečně dlouho, a všechny

opravy musejí lidé udělat ještě před odletem. Upraví mechanoidy na specializovanou práci. Technici všechno naučí těch pár krkavců, kteří v předchozím životě uměli něco z oboru. Fúzní generátory budou přestavěny na dlouhodobý bezúdržbový provoz. V dosud nevyrobených nádržích se musí uskladnit velká zásoba nerafinovaných uhlovodíků. Generátory budou potřebovat dostatek deuteria a He3 (což není problém, neboť se vypnou všechny systémy v biosférické dutině).

Můžeme začít, řekl Rocio Pran Soo. **Vezmi věrné na vysokou orbitu. Právě jsem jim změnil rozkazy. Budou vozit místní na posedlou planetu.**

Máme se všichni přesunout na Almaden?

Ještě ne. Zatím si to necháme pro sebe. Bude lepší, když co nejvíc z nás doplní zásoby zbraní, než Caponovi dojde, že ho opouštíme. Až to Kiera zjistí, zaútočí.

Těžko se za ni někdo postaví.

Já vím, ale jistota je jistota. Nikdo neví, čeho je ta mrcha schopná.

***

Jed a Beth stáli u okna a sledovali přílet krkavců. Objevili se mezi hvězdami a zamířili ke dvěma zbývajícím podstavcům. Po římse se kodrcaly válcové mikrobusy, přechodové choboty nedočkavě natažené k obytným prostorám.

V rohu okna se zavlnil malý čtvereček a v něm se objevila Rociova usměvavá tvář. „Vypadá to, že jsme to zvládli," řekl. „Chci vám poděkovat; hlavně tobě, Jede. Vím, že to nebylo jednoduché."

„Jdou na palubu?" zeptala se Beth.

„Ne. Za pár hodin skočím zpátky na Monterey. Když se na konci hlídky neohlásím, začnou mě postrádat."

Jed objal Beth, chtěl ji chránit. „Říkal jste, že nás vezmete na edenitský habitat," připomněl.

„Vezmu. Až dokončíme přípravy, odletí tam všichni živí z Almadenu. Pojedete s nimi."

„Proč nemůžeme letět napřed? Přece jsme vám pomohli, právě jste to řekl.“

„Protože jsem o tom s Edenity ještě nemluvil. Nechci, aby se tu objevili jejich sokoli a všechno zkazili. Mějte strpení. Máte mé slovo, že vás z toho dostanu.“

Rocio se odpojil a začal měnit tvar distorzního pole. Zvedlo ho nad krmítko a krkavec se odlepil od římsy. Jeden z jeho kolegů právě přiletěl a hned zamířil k uvolněnému podstavci. Na spřízněné vlně se na sebe usmáli.

Rociovi se cestou z asteroidu ještě zlepšila nálada. Všechno se výborně dařilo. Teď musí sehnat co nejvíc ozbrojených krkavců a postavit je na hlídku kolem Almadenu. Za pár dní s Pran Soo prozradí tajemství i ostatním. Všichni si budou muset vybrat. Neočekával, že by jich moc zůstalo s Kierou; samozřejmě Etchells, možná Lopex a pár dalších nespokojenců, kteří by raději lidské tělo. Ne dost, aby ohrozili plán.

Skočil zpátky nad Novou Kalifornii a vrátil se na hlídku na vysoké orbitě. Planeta se mírumilovně otáčela dva miliony kilometrů pod ním. Protáhl distorzní pole a opatrně osahal předivo časoprostoru. V okolí sta tisíc kilometrů nenašel žádného krkavce, neviditelnou minu nebo pozorovací satelit. Nikdo se ho neptal, kde byl.

Když se podíval dovnitř, malé děti si právě v chodbách hrály na honěnou. Jed a Beth se zase muchlovali v kajutě. Rocio chápavě vzdychl. Puberta je krásná.

O dvě hodiny později mu Hudson Proctor nařídil, ať se vrátí na římsu.

Na co? zeptal se Rocio. **Kaše mám zatím dost. Ve skutečnosti si na Almadenu naplnil všechny nádrže. Když ho volají na krmítko dřív, než měli, musí se zásob cestou zbavit.**

Namontujeme ti do nákladového prostoru pomocné fúzní generátory, odpověděl Hudson Proctor. **Máš přece přípojky na elektřinu?**

Ano. Ale proč?

Chystáme dlouhou misi. Vyhovuješ požadavkům.

Jakou misi?

Až budeš připraven, Kiera ti to vysvětlí.

Budeme používat bojové vosy?

Ano, dostaneš plnou zásobu. Naložíme je při montáži generátorů. A potřebuješ prohlédnout lasery.

Už letím.

****

Al na Kieru nevěřícně zíral. Nechápal, kde vzala kuráž prostě napochodovat do jeho apartmá. Jez měl hned po boku, za sebou Mickeyho, Silvana, Patricii a šest vojáků. Kieru doprovázel Hudson Proctor a osm goril. Vzduch houstl nenávistí.

„Řekla jsi, že to spěchá," připomněl Al.

Kiera přikývla. „Spěchá. Právě se vrátil Etchells."

„To je ten krkavec, co zdrhnul od fabriky, když přilítli vojáci?"

„Nezdrhnul. Zjistil, že tam Loďstvo chystá nějakou boudu. Myslí si, že jedna jejich loď před zničením továrny naložila antihmotu. Pak se setkala se sokolem a společně odletěli na Hesperi-LN. To je planeta Tyrathků."

„Slyšel jsem o nich. Jsou to nějaký marťani."

„Ano, xenoci."

„A co to má společnýho s námi?"

„Sokola a druhou loď zajímala stará tyrathkovská archa, která obíhá Hesperi-LN. Podle Etchellse dovnitř poslali výsadek. Potom zamířili k mlhovině v Orionu. Odtamtud kdysi Tyrathkové přišli. A je to slušný kus cesty."

„Šestnáct set světelných let," upřesnila Jezzibella.

„No a?" nechápal Al. Nevěděl, o co jí jde. „Co to má co dělat s náma?"

„Přemýšlej," popíchla ho Kiera. „Prožíváme největší krizi, jaká kdy lidstvo potkala. A Konfederační loďstvo porušuje nejdůležitější zákon, kvůli němuž vlastně vzniklo. Dokonce někomu pomáhá naložit antihmotu. Ta loď potom zamíří někam, kde ještě žádný člověk nebyl. Něco hledají. Co?"

„Do kýblu, jak to mám vědět?“ zabručel Al.

„Musí to být něco hodně důležitýho. Tyrathkové něco mají a Loďstvo to chce. Dokonce natolik, že riskuje válku. Podle Etchellse nad Hesperi-LN napadli tyrathkovské lodě. Ať už je to cokoli, chtějí to za každou cenu.“

„Přišla jsi mě sem buzerovat?“ zeptal se Al Kiery.

Pomalu ztrácel klid, jako pokaždé, když přišla řeč na vesmír a na stroje, kterým moc nerozuměl. „Tyhle kecy o superzbrani jsme už jednou vedli. Poslal jsem Oscara Kearna a spoustu dobrejch chlapů za tou kurvou Mzuovou a tím jejím Alchymistou. Že mi to ale bylo hodně platný.“

„Tohle je něco jiného,“ nedala se Kiera. „Nevím přesně, o co Loďstvu jde, ale musí to být něco, co můžou použít proti nám. Jestli je to zbraň, tak neskutečně silná. Obyčejný zbraně na nás neplatí. Když dá Loďstvo dohromady dost síly, prostě vypadneme z jejich vesmíru. To je jim jasný, zvlášť po Kettonu. Automaticky se chráníme, na druhé straně nám nic neublíží. Nic lidskýho.“

„Hele, jak jsi otočila. Včera jsi mi tvrdila, že vlasáči nemůžou vymyslet nic, co by nám tady na Nový Kalifornii třeba jenom zkřivilo vlásek na hlavě.“

„Tohle je xenocká technika. Nevíme, co dokáže.“

„Hovno,“ naštval se Al. „Možná. Jestli. Třeba. Snad. Máš prd a dobře to víš. Něco ti povím. Tyhle kecy jsem už jednou slyšel. Mluvil tak žalobce u mýho posledního soudu. Všichni věděli, že plácá kraviny, a od tý doby se nic nezměnilo. Něco ti povím, sestřičko, nejseš ani tak přesvědčivá jako on.“

„Jestli má Konfederace něco, co dosáhne na unesené planety, už jsme prohráli.“

„Jo? Co se děje, Kiero, máš bobky?“

„Vidím, že tu jen marním čas. Měla jsem vědět, že ti to nemůže dojít.“ Otočila se k odchodu.

Al se ovládl. „Dobře, tak to vybal.“

„Posíláme za nimi pár lodí," řekla Kiera. „Už připravuju tři krkavce na stíhání. Na hodinu zapomeň, že se nemáme rádi, a pošli s nimi pár fregat."

„Myslíš fregaty s antihmotou."

„Samozřejmě. Musíme mít palebnou převahu. Když to půjde, zmocníme se tyrathkovské zbraně. Když ne, zničíme ji s konfederačními loděmi."

Al si to celou minutu nechával projít hlavou a užíval si, jak to Kieru štve. „Chceš se dohodnout?" zeptal se nakonec. „Fajn, řeknu ti, co ti můžu poskytnout, protože se tak strachuješ o naši budoucnost. Půjčím ti dvě fregaty, a dokonce na každou naložím tucet antihmotových vos. Jak se ti to líbí?"

Kiera si oddechla. „S tím jsem spokojená."

„To rád slyším." Alovi zmizel úsměv z tváře. „A za to chci jenom Webstera."

„Co?"

„Zasranýho Webstera Pryora."

Kiera se nechápavě podívala na Hudsona Proctora. Generál stejně zmateně pokrčil rameny. „V životě jsem o něm neslyšel."

„Tak dokud si nevzpomeneš, nic nedostaneš," prohlásil Al.

Kiera ho probodávala pohledem. Al měl chvíli dojem, že po něm skočí.

„Pitomče!" zařvala na něj. Otočila se na kramfleku a odkráčela.

„To je panečku slovník," zasmál se Al. „Opravdová dáma."

Jezzibella se nebavila. Dlouho se dívala na dveře, za nimiž zmizela Kiera. „Měli bychom si sami promluvit s Etchellsem," nadhodila. „Zjistit, co se vlastně děje."

***

Ve výtahu do haly hotelu Hilton se všichni kolem Kiery snažili být co nejtišší. Vztek na Caponovu hloupost se změnil v ocelové odhodlání. Capona se bude muset zbavit, a pěkně rychle. O tom není pochyb.

Pak vyvstanou nové otázky.

Etchellsovo vyprávění ji velice znepokojilo. Prostě nedokázala uvěřit, že by Loďstvo poslalo průzkumníky do mlhoviny v Orionu bez dobrého důvodu. Musí to mít něco společného s posedlostí. S nejvyšší pravděpodobností jde o nějakou zbraň. Pokud je to tak, ten pitomý Capone měl od začátku pravdu, když trval na tom, že Organizace musí zůstat v původním vesmíru.

Kdyby se přidržela původního plánu přesunout Organizaci na Novou Kalifornii a zmizet s ní do jiného kontinua, nemohla by s Konfederací už nic dělat. Věděla to od začátku, ale teď o tom musela vážně uvažovat.

A jakmile se zmocní Caponovy flotily, může do mlhoviny poslat celou peruť fregat vyzbrojených antihmotou. Jenže v tom případě bude muset letět s nimi. Stačilo se podívat na Hudsona Proctora. Byl jí věrný, ale jenom proto, že věřil, že ho dostane nahoru. Když dostane šanci sám se zmocnit tyrathkovské superzbraně, udělá jí to, co se ona chystá provést Caponovi. Do tohohle rohu se nechtěla nechat zahnat.

Dveře výtahu se otevřely a Kiera vystoupila do haly. Tahle část Hiltonu ležela uvnitř asteroidu a spojovala vnější stavbu s obytnou částí prostřednictvím propletence chodeb. Na sedačkách se rozvalovalo několik organizačních gangsterů, nechávali se obsluhovat živým barmanem a tiše hovořili. Další tři gangsteři se opírali o recepční pult a dohlíželi na neposedlé služebnictvo, jež uklízelo poslední stopy oslavy trafalgarského vítězství.

Kiera to všechno zachytila jediným pohledem. Snažila se nedat najevo, jak je napjatá. Věděla, že cestou za Caponem ji jeho lidé nebudou otravovat. Cesta zpátky je ale něco úplně jiného. Všichni gangsteři zmlkli a podívali se na ni.

Jeden východ vedl do stanice montereyského skromného metra. Bude to nejrychlejší cesta k přistávací římse, kde si zabrala pokoje. Ve vlaku ale není bezpečno. Zvlášť teď, když našli Berharda Allsopa.

„Půjdeme pěšky," oznámila své suitě.

Vysokými skleněnými dveřmi vyšli na veřejnou chodbu. Nikdo se je nepokusil zadržet. Těch pár chodců na chodbě se jim vyhýbalo širokým obloukem.

„Za jak dlouho budou krkavci připravení?" zeptala se Kiera.

„Ještě dvě hodiny," odvětil Hudson Proctor. Zamračil se. „Podle Julia von Holgera orbitální obraně zmizel Tamaran. Měl hlídku na vysoké orbitě."

„Zabili ho sokoli?"

„Neslyšel jsem křik, ani ostatní krkavci nic nezachytili. A Edenité by museli hodně změnit styl, aby začali ničit naše lodě."

„Prověř ostatní krkavce na hlídce, jestli taky nezmizeli." Kiera zavrčela. Další komplikace. Nechtěla si připustit, že krkavci odejdou k Edenitům. Podle toho, co jí říkal Hudson, Jull a další spříznění, se je stále snažili nalákat. Jediná další možnost – že Capone konečně zprovoznil rafinerii na výživu – byla ještě horší.

Pár metrů před ní se na chodbu najednou dokymácel neposedlý sluha s vozíkem jídla. Naštvaně ustoupila, aby do ní nenarazil. Muž byl hotová troska, neoholený, šedivou kombinézu zmuchlanou, mastné vlasy přilepené na čelo. Ve tváři měl vepsané nejvyšší zoufalství. Nevěnovala mu pozornost jako žádným montereyským živým, protože měl v hlavě stejnou směs strachu a žalu jako všichni.

Rozpřáhl ruce a pevně ji objal jako ragbista. „Moje!" zavyl. „Jseš moje." Dopadli na zem, Kiera se bolestivě uhodila do kolena. „Miláčku, děťátko moje, Marie, jsem tady. Jsem u tebe."

„Tatínku!" Neřekla to ona. Hlas se ozval z hloubi, ze spoutané duše Marie Skibbowové. Kiera tomu nedokázala uvěřit. Marie přebírala vládu nad tělem.

„Dostanu tě ven, přísahám," řval Gerald. „Vím jak. Loren mi to řekla."

Hudson Proctor se konečně vzpamatoval z překvapení a sehnul se nad propletenou dvojicí, aby Geralda chytil za rukáv. Zatáhl vší energistickou silou, aby obtížného chlapa co nejrychleji strhl z velitelky. Gerald mu na ruku narazil malý energetický článek, holé elektrody se zaryly hluboko pod kůži. Hudson zaječel, protože mu tělem projel ničivý výboj. V hrůze uskočil, z ruky mu vyšlehly plameny. Na Geralda skočili dva osobní strážci a znehybnili mu nohy a jednu ruku. Zuřivě sebou házel.

Kiera klouzala po podlaze, rvačku stěží vnímala. Končetiny se jí začínaly pohybovat podle Mariina přání, její myšlenky se usazovaly ve známém vědomí. Kiera se musela soustředit, aby jí nepodlehla.

Gerald jí strčil článek přímo před nos, elektrody měla pár milimetrů od očí. „Vypadni z ní!“ zuřil. „Ven! Ven! Je má. Moje holčička.“

Jeden strážce ho chytil za zápěstí a zkroutil mu ruku. Kosti povolily. Článek spadl na zem. Gerald zuřivě zařval. Neuvěřitelnou silou nabral gorilu loktem do břicha.

„Tati!“

„Marie?“ vydechl nevěřícně Gerald.

„Tati.“ Mariin hlas slábl. „Tati, pomoz mi.“

Gerald zoufale zašátral po článku. Nahmatal ho. Hudson Proctor mu přistál na zádech a společně se odkulili.

„Marie!“ Její krásnou tvář měl na dosah. Klepala se jako pes, když vyleze z vody, kolem hlavy jí létaly vlasy.

„Už ne,“ zavrčela. Pěstí udeřila Geralda přímo do nosu.

Kiera se pomalu postavila, ještě se třásla. Ta mrcha se vrátila, kam patří, do koutečku uprostřed mozku. Jeden strážce ležel na podlaze, držel se za břicho a po tváři mu tekly zvratky. Hudson Proctor poskakoval kolem a mával rukou, jako by mu ještě hořela. Z černé díry za klouby mu stoupal nechutně páchnoucí dým. Z očí mu tekly slzy bolesti. Ostatní gorily obstoupily Geralda.

„Já toho hajzla zabiju!“ vyhrožoval Hudson. Nakopl Geralda do žeber.

„Stačí,“ okřikla ho Kiera. Roztřesenou rukou si otřela čelo. Rozcuchané vlasy se samy narovnaly a upravily do obvyklého účesu. Podívala se na Geralda. Slabě sténal a sahal si na bok, kam ho Hudson kopl. Z rozbitého nosu mu tekla krev. Jeho myšlenky ztratily smysl. „Jak se sem kurva dostal?“ zahromovala Kiera.

„Ty ho znáš?“ podivil se Hudson.

„Aby ne. Je to fotr Marie Skibbowové. Naposledy ho viděli na Lalonde. A tu naposledy viděli, když opouštěla vesmír.“

Hudson sebou polekaně trhl. „Nechceš tím říct, že se vracejí, že ne?“

„Ne.“ Kiera se rozhlédla po chodbě. Z haly hotelu Hilton přišli tři Caponovi gangsteři, aby se podívali, co se děje.

„Musíme jít dál. Zvedněte ho,“ nařídila gorilám.

Vzali Geralda pod paží a postavili ho na nohy. Za chvíli se mu podařilo zaostřit na Kieru. „Marie,“ zaprosil.

„Nevím, jak ses sem dostal, Geralde, ale časem to z tebe vytáhneme. Musíš svou dceru hodně milovat, když jsi zkusil tohle.“

„Marie, holčičko, jsem u tebe. Slyšíš mě? Jsem tady. Prosím, Marie.“

Kiera ohnula natlučené koleno a sykla bolestí. Soustředila na kloub energistickou sílu a ucítila, jak se spravuje. „Obvykle by jako trest stačilo trochu tě zpracovat a pustit do tebe duši z nicoty. Ale po tom, co jsi provedl, si zasloužíš lepší zacházení.“ Usmála se a naklonila se k němu. Dál mluvila zastřeným hlasem. „Dám tě posednout, Geralde. A ten šťastlivec, co dostane tvoje tělo, dostane i mě. Vezmu si ho do postele, bude mě šukat, jak bude chtít a kolik bude chtít. A ty to budeš celou dobu vnímat, Geralde. Budeš vědět, že prcáš vlastní dceru.“

„Neee!“ zavyl Gerald a rozklepal se. „To nesmíš. To neuděláš!“

Kiera mu pomalu olízla tvář a když se snažil vykroutit, pevně ho chytila. Jazykem došla až k uchu. „Pro Marii to nebude první úchylka, Geralde," zašeptala sametově. „Líbí se mi, jak se tohle tělo dovede rozpálit, když zkouším svoje prasárny. A zkouším jich hodně, jak sám zjistíš."

Gerald se dal do zoufalého vytí, kolena se mu podlomila. „Zase bolí," blekotal. „Bolí mě hlava. Nic nevidím. Marie? Kde jseš, Marie?"

„Uvidíš ji, Geralde, přísahám, že ti otevřu oči." Kiera kývla na bodyguardy, kteří šílence drželi. „Jdeme."

***

Kancelář, kterou si zabral Emmet Mordden, byla na stejné chodbě jako taktické velení. Její předchozí nájemník, admirál zodpovědný za orbitální obranu Nové Kalifornie, měl slabost pro jásavě barevný nábytek. Pohodlná křesla byla šarlatová, purpurová, kanárková a smaragdová, desku prohnutého psacího stolu tvořilo zrcadlo. V půlce výšky stěny viselo kolem celé místnosti holograficke okno s výjevem z korálového útesu obydleného xenockými vodními termity. Emmetovi výzdoba nevadila, jako většina posedlých měl rád syté barvy a z oceánu na něj dýchal klid. Kromě toho s kanceláří získal výkonný stolní procesor, který mu umožňoval vyřešit většinu problémů, a v případě krize – tak pětkrát denně – byl dost blízko u komunikačního centra Organizace. Admirál také shromáždil sbírku výtečného pití.

Když přišel Al, hned se na křesla zamračil. „Na tomhle mám sedět? Jéžiš, Emmete, nikomu to neříkej. Hlídám si image." Posadil se nejblíž ke stolu a klobouk si položil na širokou opěrku. Pořádně se rozhlédl. Vypadalo to tu stejně jako na celém asteroidu. Odpadky na zemi, hromádky obalů od jídla a špinavých kelímků, v rohu halda prádla. Pokud měl někdo zorganizovat pokojovou službu, pak Emmet. Že to neudělal, bylo špatné znamení. Vynálezce měl ale spoustu jiné práce. Stůl byl plný elektrických počítadel propojených skleněným

vláknem. Na krajích stály na notových stojanech pohyblivé obrázky. Sestava vypadala, jako by ji právě přivezli. „Koukám, že ses neflákal.“

„To ne, Ale.“ Emmet se na něj zamyšleně podíval. „Ale, musím ti říct, že mám víc otázek než na začátku.“

„To se dalo čekat.“

„Za prvé jsem zkontroloval kamery na chodbě, všechny, co mohly něco nahrát. Vůbec nám nepomohly. Nevím, kdo zabil Bernharda, ale podívali se kamerám do procesorů. Smazali paměť, někdo vyhackoval naše protokoly.“

„Emmete, chlapče, dobře víš, že mi ty nesmysly nic neříkají.“

„Promiň, Ale. Je to, jako kdyby se fotky okamžitě vozily do sejfu. Někdo ho vyloupil, ukradl obrázky a pak za sebou zase zamknul.“

„Sakra. Takže nemáme fotky?“

„Z té chodby ne. Tak jsem proklepnul kamery venku na římse.“ Zaklepal na jeden vykuchaný monitor. „Podívej se.“

Naskočil obraz z přistávací římsy. Dívali se, jak z přechodové komory utíká vzduch. Sledovaly ho dvě postavy ve skafandru. Jedna vyrazila k otevřeným dveřím. Druhá ji za chvíli následovala.

„Teď se pár minut nic neděje,“ řekl Emmet.

Obraz zašuměl, pak se obě postavy zase objevily a zamířily dál po římse.

„Tihle tam našlapali?“ hádal Al.

„Nejspíš. Ale podle mě neměli s vraždou nic společnýho.“

„To víš, že měli. Co viděli, si nechali pro sebe.“

„Mají skafandr, takže nejsou posedlí. Podívej se na to jejich očima. Narazili na čerstvou mrtvolu tvého důstojníka, na botách dokonce mají jeho krev. Nemají to na koho hodit. Co bys dělal na jejich místě?“

„Držel bych zobák,“ souhlasil Al. „Víš, kdo to je?“

„Tady se to začíná zamotávat. Kamery je poprvé zachytily, jak vylézají z krkavce jménem Mindor.“

„Krucifix! Jsou od Kiery.“

„Myslím, že ne.“ Záznam běžel dál, obě postavy nasedly do nákladáčku a popojely k další komoře. „Ani z týhle oblasti nemám záznam. Takže nevím, co uvnitř dělali. Ale paměť tady smazal jiný program, ne ten, co někdo použil při Bernhardově vraždě.“ Jedna postava se vrátila na římsu a naložila na korbu několik beden. Pak odjela zpátky k Mindorovi. Nakonec nastoupila na palubu.

„Kiera ve svých krkavcích nepoužívá živé posádky,“ řekl Emmet. „A když Mindor odletěl, byl ten chlap ještě na palubě. Druhý zůstal v habitatu.“

„Jéžiš. To se nám tu fláká po domě?“

„Vypadá to tak. Jistě víme jenom to, že s Kierou nemá nic společného.“

„Klidně to může být hajzl z Konfederačního loďstva. Atentátník. Jejich Kingsley Pryor.“

„To bych neřekl, Ale. Jde o ty bedny na korbě. Projel jsem inventář skladu. Většinou není zrovna přesný, ale stejně nemůžu najít spoustu elektroniky. Nechápu, proč by nám Konfederační loďstvo mělo krást náhradní díly. To nedává smysl.“

Al civěl na monitor, na němž se zastavil poslední obrázek záznamu. „Fajn, takže tu máme dvě různý věci. Kiera zabila Bernharda a nějakej krkavec nám sem přivezl zloděje. To první chápu. Ale krást elektroniku… Napadlo tě, o co jde?“

„Ne. Mindor je ale zpátky na římse. Můžeme se ho prostě zeptat. Ráno se vrátil. Kieřini lidé ho předělávají na dlouhý let. A ještě něco: podle orbitální obrany se z hlídky ztratil další krkavec. Kiera je teď všechny prověřuje.“

Al se pohodlně opřel, na tváři spokojený úsměv. „Třeba jí chtějí zdrhnout. Za jak dlouho dáme dohromady tu fabriku na jídlo?“

„Za týden. Za pět dní, když dělníkům šlápneme na krk.“

„Tak jim šlápni na krk, Emmete. Já se zatím proletím Cameronem. Umí si popovídat s krkavcema, aniž by je Kiera slyšela.“

***

Geraldovy roztříštěné myšlenky se plazily vesmírem plným tmy a bolesti. Nevěděl, kde je a co dělá. Bylo mu to jedno. Čas od času ho oslnil blesk, to když se neurony náhodou spojily, a Gerald v jeho záři viděl Marii. Kolem záblesků se mu scházely myšlenky jako zbožné kongregace. Důvod takové úcty už si nevybavoval.

Do zmučené mysli se začaly vnucovat hlasy. Sbor šepotů. Vytrvalý. Neúnavný. Stále silnější. Začínal slyšet slova.

Náraz sžíravé bolesti ho na okamžik znovu spojil s tělem.

Pusť nás dovnitř. Ukonči to. Můžeme ti pomoci.

Bolest změnila místo i povahu. Začala pálit.

Dovedeme to zastavit.

Já to zastavím. Pusť mě dovnitř. Pomůžu ti.

Ne, já. Potřebuješ mě.

Mě.

Znám tajemství, jak tu bolest vyhnat.

Uslyšel skutečný zvuk. Vlastní přidušený řev. A smích. Krutý, překrutý smích.

Geralde.

Ne, odmítal je. Už nikdy. To radši umřu.

Geralde, pusť mě dovnitř. Nebojuj.

Zemřu za Marii. Abych ji nemusel…

Geralde, to jsem já. Vnímáš mě? Ochutnej moje vzpomínky.

Řekla… Řekla že… Ne! To ne. Nenuťte mě, ne s ní. Ne.

Já vím. Byla jsem u toho. Teď mě pusť dovnitř. Je to těžké, já vím. Ale musíme jí pomoci. Musíme pomoct Marii. Jinak už to nepůjde.

Konečně Geraldovi došlo, kdo k němu mluví. Duše utekla z nicoty a obsadila jeho tělo. Po páteři se do údů rozlila energie.

Probrala ho. V synapsích se usadily nové vzpomínky a srazily se s opevněnými vjemy chutí, zvuků a pocitů. Nebylo to jako posledně. Tehdy ho mrtvý uvěznil, odřízl ho od světa a ponechal mu jen maličký zbytek vědomí. Gerald se stal bezmocným vězněm ve vlastním těle. Tentokrát ho čekal vyváženější vztah, i když nová duše měla víc síly.

Gerald otevřel oči, energistická síla jim pomohla zaostřit. Další kouzlo konečně vyhnalo bolest hlavy, která ho tak dlouho sužovala.

Usmívali se na něj dva Kieřini strážci. „Ty máš kliku z prdele," zasmál se jeden. „Tak jako dneska v noci sis v životě nezamrdal."

Gerald zvedl ruku. Z prstů mu zasyčely dva bílé ohně a provrtaly oběma gorilám lebku. Čtyři duše se vztekle vytratily do nicoty.

„Děkuji, na večer mám jiné plány," řekla Loren Skibbowová.

***

Al poslední dobou neměl čas létat svou raketou. Když se posadil do zelené kůže na promenádní palubě, uvědomil si, jak dlouho tu nebyl. Natáhl se a hodil si nohy na stůl.

„Kam tě mám vzít, Ale?" zeptal se Cameron ze stříbrné mřížky na stěně.

„Jenom se prolítneme." Potřeboval si vydechnout, být chvíli sám, aby si všechno srovnal v hlavě. Za starých časů by se projel v autě, možná by si vzal prut a šel na ryby. Nebo na golf, párkrát ho hrál, i když o jeho pravidlech královská společnost asi nikdy neslyšela. Prostě si vyrazil s kamarády.

Za velkým předním oknem viděl, jak nad nimi cestou z římsy mizí nerotující kosmoport asteroidu. Gravitace v kajutě ani jednou nezakolísala. Nad nýtovaným okrajem okna se objevil stříbrný srpek Nové Kalifornie. Tak vypadal za jasných letních nocí měsíc nad Brooklynem. Capone se nepřestával

divit, kolik mají planety mraků. Je div, že dole někdo vůbec občas zahlédne slunce.

Cameron se obloukem vzdaloval od asteroidu a cestou se točil jako hravý delfín. Kdyby se Al podíval z okénka po straně promenádní paluby, uviděl by na červenožlutém trupu rakety jasné světlo slunce.

„Hele, Camerone, můžeš mi ukázat mlhovinu v Orionu?“

Krkavec přestal vyvádět a pustil se do hledání. Otáčel celým trupem jako střelkou kompasu. „Tamhle je. Teď bys ji měl mít přímo uprostřed okna.“

Al mlhovinu uviděl, světlejší skvrnku na černém pozadí, jako by si Bůh olízl palec a rozmázl jednu hvězdu po papíře. Díval se na ni a klidně popíjel z malého šálku cappuccino. Divná potvůrka. Mlha ve vesmíru, říkal Emmet. Rodí se tam hvězdy. A za ní jsou marťani s těmi svými paprsky smrti.

Nešlo mu to do hlavy. Kieru to vyděsilo, že tam Loďstvo vyslalo průzkum, a Jez taky ztratila klid. Al na tom ale nic neviděl. Zase se musí s někým radit. Vzdychl a smířil se s nevyhnutelným. O něco se ale pořád dovede postarat sám. V Chicagu bylo víc rajónů, frakcí a gangů než v celé Konfederaci. Věděl, jak s nimi manipulovat. Pořídí si nové přátele, vyhodí staré. Někde přitlačí. Úplatky, vydírání, hrozby. Nikdo, živý ani mrtvý, dneska nemá jeho politické zkušenosti. Vládce města. Tehdy, dnes a navěky věků.

„Camerone, chci si promluvit s krkavcem Mindorem, ale soukromě.“

Špička rakety se otočila, mlhovina zmizela z výhledu. Zase se objevil asteroid, špinavá okrová hrouda s jiskřičkami světel kolem kosmoportu.

„Jmenuje se Rocio, Ale,“ řekl Cameron.

V rohu okna zešedl čtvereček skla a na něm se objevila tvář. „Pane Capone,“ uvedl se Rocio, „jaká čest. Co pro vás mohu udělat?“

„Nemám rád Kieru,“ oznámil mu Al.

„A kdo má? Přesto jsme na ní oba závislí.“

„Neštvi mě, Rocio. Sám víš, že kecáš. Má tě na háku, protože rozstřílela všechny fabriky na tu vaši šlichtu. Co když ti povím, že jsem schopen jednu opravit?“

„To mě zajímá.“

„To vím taky. Sami si nějakou stavíte. Proto jste mi tuhle štípli ty elektrický serepetičky, je to tak?“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Máme to na filmu, Rocio, tvoji chlapi se vloupali na Monterey a odvezli si náklaďák zboží.“

„Přistáli jsme kvůli pravidelné opravě a technici potřebovali náhradní díly, tak co?“

„Mám se zeptat Kiery?“

„Měl jsem za to, že ji nemáte rád.“

„Nemám, proto volám napřed tobě.“

„Co chcete, pane Capone?“

„Dvě věci. Jestli vám to s tou fabrikou nevyjde, přijďte za mnou, jo? Můžeme dohodnout daleko lepší podmínky, než jaký máte u Kiery. Žádný bitvy. Vy krkavci nám jenom budete hlídat Novou Kalifornii. Ta vaše dalekozrakost je vzácná věc. Uvědomuju si to a nabízím vám za ni poctivý peníze.“

„Vaši nabídku zvážím. Co je ta druhá záležitost?“

„Chci mluvit s tím chlapem, co viděl vraždu. Zabili mýho dobrýho přítele. Chci se toho svědka na pár věcí zeptat.“

„Osobně to nepůjde. Potřebuji ho a nenechám si ho vzít.“

„O tom nikdo nemluví. Vím, že není posedlej. Chci si s ním jenom promluvit.“

Al musel celou minutu pít kávu a předstírat trpělivost. Když se v okně konečně objevila Jedová podezíravá tvář, zasmál se. „No to mě podrž. Kolik ti je, chlapče?“

„Co je vám do toho?“

„Udělals na mě dojem. Máš kuráž, to ti musím nechat. Napochodovals přímo do mýho hlavního stanu a sebrals mi krámy za sto táců. Líbí se mi tvůj styl. V tomhle vesmíru není moc lidí, co by to zvládli.“

„Neměl jsem na výběr,“ zavrčel Jed.

„Jako bych to neznal. Taky jsem vyrůstal v drsný čtvrti. Vím, jaký to je na ulici. Musíš šéfovi ukázat, že něco zvládneš, ne? Když neumíš zatnout zuby, jseš mu na pytel. Vykopnou tě, protože vždycky najdou nějakýho chytráka, co si myslí, že to zvládne líp."

„Vy jste opravdu Al Capone?"

Al si uhladil klopy. „Podívej se na švy, mladej. Takovouhle úroveň tu nikdo jinej nemá."

„Tak o čem jste se mnou chtěl mluvit?"

„Rád bych se něco dozvěděl. Nemůžu ti za to moc nabídnout. Teda když za mnou nechceš přijít na návštěvu. Chápu to, ale nemůžu tě nijak odměnit. Holky, chlast, takový věci. Mám ale fůru místní měny. Slyšels o ní?"

„Nějaké kupony?"

„Jo, žetony, krytý mým slovem. Když řeknu, že někomu něco dlužíš, musíš zaplatit. Takže ti budu viset tři laskavosti. Já, Al Capone, se u tebe osobně zadlužím. To si můžeš vybrat na všech posedlých planetách. Samozřejmě nemůžeš chtít mír na celým světě a takový kraviny. Ale požádej o cokoli jinýho a dostaneš to. Ber to jako dokonalou pojistku. Nás posedlých je čím dál víc, chápeš. Tak co, stačí ti to?"

Jed se neusmál, ale přestal se mračit. „No dobře, co chcete vědět?"

„Za prvý, ten druhej chlap, co se s tebou nevrátil. Má mě zabít?"

„Gerald? Proboha, ani náhodou. Je dost nemocnej." Jed ožil. „Vidíte, už mám první přání. Jmenuje se Gerald Skibbow. Když na něj narazíte, strčte ho do pořádné nemocnice s opravdovými doktory a tak."

„Dobře, začínáš se mi líbit. Hezky spolu konverzujeme, jako slušný lidi. Fajn, Gerald Skibbow. Když ho najdeme, postaráme se o něj. A teď bych rád věděl, jestli jste na tý chodbě viděli kromě mrtvoly ještě někoho."

„Jo, jednoho chlapa. Viděl jsem ho okýnkem ve dveřích. Ale nijak jasně. Měl velký nos. A hodně hustý obočí. Skoro srostlý nad nosem.“

„Luigi,“ zavrčel Al. Mělo mi dojít, že táhne s Kierou. Exemplární tresty dělají zlou krev. Ve flotile bude mít spoustu kontaktů. To Kiera ocení. „Díky, chlapče, pořád ti dlužím dvě službičky.“

Jed přikývl. „Jasně.“ Zmizel.

Al zlostně zafuněl. Zčásti se hněval sám na sebe. Měl Luigiho hlídat. Můžou za to návraty ze záhrobí. Takového chytráka nestačí prostě oddělat, protože se vrátí někam na Novou Kalifornii a bude naštvaný jak čert.

Mezi dušemi v nicotě proběhla vlna úleku a zděšení. Al jim začal naslouchat. Děje se něco velkého. Z prosakujících pocitů vnímal jen hrůzu a děs.

„Co je?“ ptal se jich. „Co se děje?“

Díky Bohu to nebylo tak strašné jako po úderu na Mortonridge. Když se soustředil na unikavé šedé obrázky, předávané od duše k duši, uviděl slunce a před ním ještě jedno. Vesmír naplnil oheň a z nebe se hnala smrt jako bouře.

Arnstadt!

„Kristepane,“ vydechl Al. „Camerone, vidíš to?“

„Jasně a přesně. Myslím, že krkavci utekli.“

„Nedivím se jim.“ Organizační lodě mizely v záblescích plazmatu.

Konfederační loďstvo odpovědělo na trafalgarský útok způsobem, jaký by Al nikdy nečekal. Hrubou silou největšího kalibru. Jeho lodě neměly šanci. Antihmota jim nebyla nic platná. „Copak to nechápou?“ ptal se zoufalých duší. „Arnsiadt zmizí.“

Nicotu už protínaly záblesky štěstí, jak se na prokleté planetě otvíraly tisíce těl najednou. Porucha reality nad Arnstadtem sílila, posedlí se přidávali jako lavina. Když organizační družice pršely z nebe, nemohlo jim v tom nic zabránit.

„Camerone, vezmi mě domů. Rychle.“

Věděl, co bude následovat. Konfederační loďstvo navštíví Novou Kalifornii a Kiera dostane ideální šanci. Tentokrát jí poručíci i vojáci budou naslouchat a věřit, že mají zmizet i s planetou.

Nikdy není tak zle, aby nemohlo být hůř.

***

Zajaté rodiny lodníků držela Organizace v několika patrech hotelu v biosférické dutině. Přes den se scházely ve společenských prostorách, aby se navzájem utěšily, jak to šlo. Moc toho nebylo. Všichni rukojmí byli unavení a každý další den přežívali na pokraji zhroucení. Dostávali málo jídla, žádné informace, stráže je stejnou měrou ignorovaly a ponižovaly.

Silvano s dvěma gangstery uvedl Kingsleyho Pryora do konferenčního sálu. Okamžitě uviděl Clarissu, servírovala snídani. Jakmile ho zahlédla, vykřikla a upustila naběračku do mísy fazolí. Všichni se dívali, jak se objímají.

Byla bez sebe radostí, že ho zase vidí. Ale jen chviličku. Kingsley pak nedokázal unést přetvářku a přiznal, co se z něj stalo. Zarazila se a ucouvla. Chtěla vzít zpátky všechno, co mu řekla.

„Jak se to stalo?“ zeptala se. „Jak jsi zemřel?“

„Na lodi. Výbuch antihmoty.“

„Trafalgar?“ špitla. „Bylo to na Trafalgaru, Kingsley?“

„Ano.“

„Bože. Ne ty. Ne tohle.“

„Musím něco vědět. Promiň, že se tě neptám, jak se máš, ale právě teď je pro mě nejdůležitější něco jiného. Víš, kde je Webster?“

Zakroutila hlavou. „Schovávají ho. Ten kolaborant Octavius ho přidělil do kuchyně. Viděli jsme se jednou týdně. Ale už je to čtrnáct dní, co jsem ho viděla naposled. Nikdo mi nic neřekl.“ Překvapilo ji, že se Kingsley usmívá. „Co je?“

„Mluvil pravdu.“

„Kdo?“

„Řekl mi, že Webster utekl Organizaci, že je na lodi. Teď mi říkáš, žes ho dlouho neviděla, a Capone ho nedovede najít.“

„Je na svobodě?“ Ta představa v ní přemohla odpor. Objala ho.

„Vypadá to tak.“

„Kdo ti to řekl?“

„Nevím. Byl moc zvláštní. Clarisso, věř mi, že v tomhle vesmíru se toho děje daleko víc, než si uvědomujeme.“

Smutně se usmála. „Svému mrtvému manželovi to musím věřit.“

„Je čas jít,“ změnil téma.

„Kam?“

„Kamkoli. Capone mi to dluží, ale mám dojem, že se mu nebude chtít splnit slovo. Takže to vezmeme popořadě.“

Došel ke dveřím konferenční sálu, Clarissa se držela hned za ním. Gangsteři narovnali záda; Silvano se vytratil a strážci nevěděli, co mají dělat.

„Odcházím,“ oznámil jim Kingsley věcně. „Mějte rozum. Ustupte.“

„Silvanovi se to nebude líbit,“ odvětil jeden.

„Tak ať mi to řekne osobně. Neměl to házet na vás.“ Soustředil se na dveře a představil si, jak se otvírají.

Zkusili mu bránit, silou vůle je zase zavírali. Přetahovaná na poli černé magie.

Dveře se rozlétly a Kingsley se rozesmál. Díval se z jednoho na druhého, obočí vyzývavě zvednuté. Vítězně překročil práh a vzal Clarissu za ruku.

Jeden gangster za ním zvedl slonovinové sluchátko a začal zuřivě vytáčet číslo.

***

Gerald šel opatrně po chodbě a nahlížel do všech dveří, jestli za nimi někoho nenajde. Loren stálo hodně sil už jen rozhýbat mu nohy. Když zjistila, jak na tom je, byla upřímně zděšena;

myšlenky měl přeházené, osobnost na úrovni batolete, vzpomínky mlhavé a neuspořádané. Jenom city mu zůstaly silné, hluché k logice a k rozumu. Spáry vypjatých citových stavů mu rvaly zbytky vědomí na kusy. Prožíval hrůzu, nikdy starost, hanbu, ne trapno.

Neustále ho musela utěšovat a uklidňovat, věnovat mu neustálou laskavou pozornost, po jaké touží každé dítě. Její přítomnost ho těšila, pořád na ni mluvil a svými bláboly ji velice rušil.

I fyzicky na tom byl špatně. Rány způsobené Kieřinými gorilami nebylo těžké energistickou silou vyléčit. Gerald měl ovšem dlouhodobě sníženou teplotu a v hlavě mu tepala bolest, kterou ani síla posedlých nedokázala úplně odstínit. Potřeboval týden poctivého spánku, měsíc vydatné stravy a rok psychiatrické péče. To bude muset počkat.

Už došli doprostřed krkavčího kosmoportu, který si Kiera zabrala. Ocitli se v jádru spiknutí. Jenže tu nikdo nebyl. Kromě dvou bouchačů, které zabila, viděla Loren za celou dobu jen tři další posedlé. Ani si jí nevšimli a pospíchali dál za svým úkolem. Na chodbách a v společných prostorách nikdo nebyl.

Loren vstoupila do hlavního salonu, mezi nenápadným nábytkem a vkusnou výzdobou si připadala skoro jako doma. Často se sem dívala z nicoty. Kieřino doupě.

Gerald přejel dlaní po vlněném potahu pohovky. Marie na ní sedávala celé hodiny a bavila se s ostatními spiklenci. Kávovar; ten si nechala přinést s porcelánovým servisem. Plnil celý salon výraznou vůní. Přeskočil pohledem na dveře do její ložnice. Vybavila si všechny muže, kteří se tam už vystřídali.

Loren zkusila zjistit u duší v nicotě, kde je. Útok na Arnstadt ale způsobil pěkný zmatek. Několikrát zahlédla ženskou postavu. Možná je to ona. Běžela ve skupině lidí po neznámé chodbě.

Obličej připomínal Marii méně než dřív.

Loren zaklela. Už byli tak blízko. Prožili utrpení horší, než si kdo dokázal představit. Všechno překonali. Došli tak daleko. Všemocný stvořitel nicoty je jistě zodpovědný i za osud.

Cítila, že se Gerald začíná hroutit a propadat zoufalství. Nenecháme ji uniknout, slíbila mu.

Když přecházela po místnosti, uviděla za oknem na podstavci krkavce. Gerald poznal Mindora a zarazil ji. Krkavec měl nákladové prostory obložené vysokozdvižnými plošinami zalitými světlem. Údržbáři v hladkých skafandrech SII upevňovali objemné vybavení a propojovali Mindora s chladicím potrubím. I když Loren nemohla poznat, o co běží, uvěřila, že až budou potřebovat, mají jak uniknout z asteroidu. Pokud to bude dost rychle.

Odešla ze salonu o patro níž. Tady byly dílny, i když je zaměstnanci poslední dobou hodně zanedbávali. Světelné panely na stropě jen žlutě skomíraly, několik ventilátorů s rachotem chrlilo páru, ale ostatní stály. Jedinou známkou života byl sotva slyšitelný hukot těžkých strojů. Loren se otáčela, aby určila směr. Chtěla vědět, jaký stroj je zapnutý, když tu nikdo není.

Nakonec našla správné dveře, otevřela je a za nimi uviděla velikou dílnu proměněnou v kybernetickou továrnu. Řady mohutných strojů neúnavně pracovaly, tloukly, vrtaly a vysekávaly kusy surového železa. Polotovary od strojů dopravovaly nešikovně sestavené dopravníkové pásy. Na jejich konci dva tucty neposedlých dělníků sestavovaly samopaly. Byli do pasu svlečení, v horku kovárny se potili jako koně.

Gerald nic z toho nevnímal, zatímco Loren se nechápavě rozhlížela. Došla k jednomu dělníkovi.

„Hej, ty! Co to má být?“

Muž polekaně zvedl hlavu, pak ji zase sehnul. „Pušky,“ zavrčel.

„To vidím, ale na co?“

„Pro Kieru.“

Víc z něj nedostala. Vzala jeden samopal do ruky, ruce jí klouzaly po konzervačním oleji. Ani ona, ani Gerald o zbraních mnoho nevěděli, nahráli si jen didaktický kurz zacházení s laserovou loveckou puškou, kterou měli na Lalonde povolenou. Přesto se jí na zbrani něco nezdálo. Sledovala, jak dělník jednu sestavuje. Úderník byl nepoměrně velký a hlaveň obložená nějakým kompozitem.

Geraldovi se za očima vybavily vzpomínky, jež nepatřily ani jedné duši v jeho těle. Vzpomínky na bláto a bolest. Na nelítostné humanoidní příšery zahalené šedivým deštěm, v rukou planoucí samopaly.

Mortonridge. Kiera vyrábí zbraně, které Konfederace použila v Mortonridgi. Proti posedlým!

Loren se ještě jednou rozhlédla po továrně, naprosto vyvedená z míry. Musejí jich tu vyrobit několik set denně. Všude kolem ní živí vyráběli jedinou zbraň, která ji dokáže v okamžiku vrátit do nicoty. Jenže neměli munici.

Prohlédla si samopal a hadříkem z něj setřela přebytečný olej. Ujistila se, že funguje, odešla z továrny a začala hledat druhou. Jistě nebude daleko.

***

Monterey obíhal dvacet kilometrů před ním; Cameronovu pasažérovi mohlo subjektivně připadat, že se chystá zastínit Novou Kalifornii. Rostl za oknem a ukrajoval stále větší díl stříbrného srpku. Letová trajektorie kolmá k ose otáčení způsobila, že na skále naoko začala růst lesklá kovová houba. To se změnilo, když Cameron zatočil kolem nerotujícího kosmoportu a začal srovnávat rychlost s jeho základnou. Přistávací římsa ležela přímo před ním, hluboká kruhová průrva vysekaná do skály, osázená na jedné straně jasnými světly. Orientace se znovu změnila, protože krkavec srovnal rychlost s rotací asteroidu a ze stěn římsy tak udělal podlahu a strop. Al konečně začal chápat, jak funguje odstředivá síla.

Ze skalní stěny nedaleko římsy, devadesát stupňů od Cameronovy pozice, vyšlehly plameny. Explodovala část skály obložená hustou mozaikou kovových a kompozitových přístrojů. Ze zubaté díry mezi stroji unikal gejzír jasně bílého plynu, dost pomalý, aby vypadal jako kapalina. Ve výtrysku se točily kousky pevné hmoty.

Al vyndal doutník z koutku úst a přistoupil až k oknu, aby se lépe podíval. „Do prdele. Camerone, co to mělo sakra znamenat? Už přiletělo Loďstvo?“

„Ne, Ale. Došlo k výbuchu pod povrchem. Sleduju rádio, nikdo přesně neví, co se děje.“

„Kde se to stalo?“ Al se na římse snažil rozeznat krkavce nebo lidi.

„V průmyslovém sektoru, kde jsi opravoval rafinerii na výživnou kaši.“

Al udeřil do okna pěstí. „Ta svině!“ Na brunátné tváři mu vystoupily tři sněhobílé jizvy. Díval se, jak výtrysk plynu mizí, a díky tomu jasně uviděl trosky vyvržené do vakua. „Když chce válku, má ji mít.“

„Ale, zachytil jsem širokopásmové vysílání celé flotile. Je to Kiera.“

Jedno kulaté okénko po straně vyhlídkové paluby se zamlžilo a ukázalo Kieřinu tvář. „…po Arnstadtu nemají jinou možnost. Konfederační loďstvo se blíží a má dost sil, aby nás porazilo. Pokud se nechcete vrátit do nicoty, musíme se přestěhovat na planetu. Mám na to prostředky a dovedu na povrchu prosadit naši autoritu i bez orbitální obrany a bez antihmoty.

Všechno, co teď máte, výhody a postavení, si zachováte pod mým velením. Nebudete ale muset nasazovat život v Caponove tažení. Jeho čas skončil. Kdo si chce zajistit budoucnost, ať zavolá Luigimu. Letí za vámi Swabií. Když za ním poletíte na nízkou orbitu, dodám vám prostředky k ovládnutí planety. Kdo tu chce počkat na Konfederační loďstvo, může.“

„Krucifix.“ Al zvedl černý telefon. „Camerone, dej mi Silvana.“

„Máš ho na drátě, šéfe.“

„Silvano?“ zaječel Al. „Slyšíš Kieru?“

„Slyším, šéfe,“ zapraskalo ve sluchátku.

„Řekni Emmetovi, ať zastaví každou loď, která by chtěla odletět. Na ztráty nehledíme. Promluvím k flotile. A zarazte to vysílání. Hned! Pošlete vojáky do jejího doupěte, nikdo nesmí ven. Vyřídím to s ní osobně. Dneska večer bude spát s rybama.“

„Rozkaz, šéfe.“

„Za chviličku přistanu. Chci, abyste na mě čekali u římsy. Vyber spolehlivý chlapy, Silvano.“

„Budeme tam.“

***

Luigi dorazil ke vchodu na kosmoport štěstím bez sebe. Čekání a pletichaření měl už plné zuby, připadal si ztracený ve tmě. Raději měl jasnou přímou akci. Kiera trvala na nenápadnosti: Luigi tedy dál dělal poskoka té nule Malonovi v tělocvičně a posluhoval neposedlým. Jen málokdy mohl prohodit slůvko se starými přáteli z flotily, tehdy navíc musel rozsévat nespokojenost a pochybnosti.

Pokaždé pak šel za Kierou s tím, že flotila ztrácí trpělivost. Byla to pravda. Trochu ale nadsazoval, aby si zvětšil zásluhy.

Ne že by na tom teď záleželo. Jakmile se všichni dozvěděli o Arnstadtu, nečekal, až ho Kiera zavolá, a o vlastní vůli odešel z práce v Malonove sklepě. Na tuhle příležitost čekali. Jakmile se spojí s flotilou, čísla přestanou hrát roli. Půjdou za ním, tím si byl jistý. Poručíci z něj měli vždycky respekt.

Když vyplul z osové trubice, přechodová komora u ložiska byla skoro prázdná. Doletěl ke dveřím výtahu.

Dohnal ho muž a žena. Luigi o společnost rozhodně nestál, ale neměl čas dělat scény. Deset minut, jenom deset minut, a zase bude velet kosmické lodi.

„Vzpomínám si na vás," řekl Kingsley Pryor. „Vy jste byl Caponův poručík."

„Co je vám do toho?" odsekl Luigi. Nedokázal se smířit s tím, jak si lidé za jeho zády pořád špitají a ukazují prstem. Připadal si jako pedofil na útěku.

„Nic. Míříte na loď?"

„Jo. Přesně tak." Luigi se podíval jinam, snad to tomu blbečkovi konečně dojde.

„To je dobře," pravil Kingsley. „My také."

Dveře se otevřely, výtah byl prázdný. Kingsley zdvořile pokynul. „Až po vás."

***

Jezzibella se vysprchovala a začala si vybírat šaty rozložené na posteli. Smůla byla v tom, že už je všechny někdy měla na sobě. Co to dala dohromady s Alem, vyčerpala už celý šatník. Potřebuju nový hadry. Na turné to nikdy nebyl problém. Kostýmy tvořily tak nepatrnou položku, že si produkční společnost ani nevšimla, kolik si jich na každé planetě nakupuje. Každou soustavu navíc jako první obsadili nadějní módní návrháři, kteří by vraždili, jen aby se Jezzibella ukázala v jejich modelu.

Vzdychla a pustila se do druhého kola. Asi jí nezbude než si vzít modrozelené letní šaty s širokými ramínky a mikrosukní. Oblékne si je na kůži soucitné dívenky.

Kožní šupiny se začaly stahovat a roztahovat podle zadaných pokynů, rysy tváře samy nasadily důvěřivý okouzlený výraz. Pleť na celém těle zesvětlela a vyhladila se. Jedenadvacet, ani o rok víc.

Jezzibella výsledek zkontrolovala v zrcadle nad toaletním stolkem. Oči neseděly; byly moc tvrdé, málo ohromené úžasným velikým světem. Kousek nekompromisní manažerky se držel zuby nehty. Jezzibella se zamračila, šupiny už zase dosluhují. Jako první pokaždé odcházela kůže kolem očí. Zásoby náhradních se jí už také tenčily. Nedoplní je ani na

libovolné planetě; nakupovala vždy jen na Tropicaně, jediném adamitském světě, kde je povolený bitek.

„Libby," zavolala. „Libby, pojď sem s nanonikou."

Milá stařenka poslední dobou dělala nefalšované zázraky a šupiny trpělivě vyměňovala jednu po druhé. Ani její čarování ale bez nových šupin dlouho nevydrží. Jezzibella na to raději nemyslela.

„Libby, pohni tou artritickou prdelí!"

Do ložnice zavřenými dveřmi vstoupila Kiera, Hudson Proctor a tři gorily. Všichni měli v ruce samopaly na elektrické náboje.

„Zdá se, že na tebe dolehla léta," zavrněla Kiera.

Jezzibella zvládla zastřít úlek i strach. Kiera by ho z ní cítila a tu radost jí neudělá. I bez pomoci nefunkční nervové nanoniky vklouzla do postavy ledové královny. „Chceš poradit s kosmetikou, Kiero?"

„Tohle tělo žádnou nepotřebuje. Na rozdíl od tvého se tak narodilo."

„Škoda, že ho neumíš využít. Já mít takový kozy, už bych vládla galaxii. Ty máš jenom dvacet debilů, co jim všechnu krev z mozku vycucla erekce. Neumíš je nadchnout, jen jim děláš kurvu. Co by jiná dokázala na tvém místě…"

Kiera se nakročila, rychle ztrácela klid. „Ta tvoje nevymáchaná držka mě už pěkně dlouho štve."

„Omyl, štve tě moje chytřejší hlava."

„Zabijeme tu couru," zavrčel Hudson Proctor. „Na tohle nemáme čas. Musíme ho najít."

Kiera zvedla samopal a zlehka přitiskla hlaveň Jezzibelle na krk. Sjela ústím do výstřihu a roztáhla župan, aby Jezzibellu vyvedla z klidu. „To ne," broukla. „Když ji zabijeme, vrátí se a bude jako my. Nebo ne?"

„To bych musela klesnout hodně hluboko."

Kiera musela Hudsona Proctora zarazit rukou. „Podívej, co děláš," vyplísnila Jezzibellu. „Rozzlobila jsi mé přátele."

Jezzibella se napohled výborně bavila. Ani nemusela mluvit.

Kiera přikývla, vzdala souboj a upravila soupeřce župan. „Kde je?“

„Prosím tě, napřed mi chvíli vyhrožuj.“

„Dobře. Nedovolím ti umřít. Mám tu moc. Co ty na to?“

„Do prdele práce,“ neovládl se Hudson Proctor. „Dej mi ji. Já už to z ní dostanu.“

Kiera na něj s lítostí pohlédla. „Opravdu? Znásilníte ji jeden po druhým, nebo ji budeš prostě mlátit, dokud nezazpívá?“

„Udělám, co bude třeba.“

„Řekni mu to,“ pobídla Kiera Jezzibellu.

„Kdybych si myslela, že můžete vyhrát, dala bych se k vám hned na začátku,“ odvětila prostě Jezzibella. „Jenže ty vyhrát nemůžeš.“

„Situace se změnila,“ oznámila jí Kiera. „Konfederační loďstvo zničilo naše lodě nad Arnstadtem. Letí sem. Nová Kalifornie musí zmizet a my s ní. Jediné, co nám v tom brání, je Capone.“

„Život je kurva a smrt je smutná. Tehdy se setkáme.“

„Jeden z tvých lepších textů. Škoda, že ho nikdo neuslyší.“

Procesorový blok na kosmetickém stolku ostře zabzučel.

„Právě včas,“ řekla Kiera. „Caponova rafinerie asi vyletěla do povětří. Kreju si záda, kdyby mi chtěl odlákat krkavce. Ne že bych ho musela oddělat osobně. Tu poctu jsem svěřila jednomu příznivci. Ale těšila jsem se, že tu bude. Zase jednou jsi mi zkazila radost.“ Zvedla prst. Zpod nehtu vyšlehl dlouhý žlutý plamen a zatančil Jezzibelle přímo před nosem. Nehnula brvou. „Aspoň zjistíme, jestli na tebe platí mučení, dobře? Po takové snaze si zasloužíš odměnu.“ Oheň zmodral a stáhl se do maličkého oslnivého plaménku.

***

V kanceláři Emmeta Morddena zavládl horečný chvat. Několik monitorů ukazovalo výbuch v rafinerii, obraz ze zachovaných kamer se překrýval s provozními schématy. Ať už bombu položil kdokoli, věděl, co dělá. Vytrhla velký kus obvodové zdi, poničila stroje a roztrhala kabely i optická vlákna. Další škody napáchal pokles tlaku, vakuum roztrhalo potrubí a výrobní moduly. Alespoň nehořelo, vakuum plameny hned udusilo.

Emmet měl plné ruce práce s evakuací, aby se všichni, kdo výbuch přežili, včas dostali za tlakové dveře nebo do kyslíkového stanu, a navíc dohlížel na počítání mrtvých. Zdravotníci byli na cestě.

Na největší obrazovce měl taktickou mapu strategické obrany. Ukazovala vysokoorbitální hlídkové trasy, kde měli patrolovat krkavci. Šest jich chybělo. Průzkum dálkovými čidly také ukázal, že na jejich místo skočili dva jiní.

Analýza viru v Bernhardově procesoru ještě neskončila, program zaplňoval jeden monitor kubistickými alfanumerickými symboly. Emmet ani neměl čas program vypnout.

Paměťová jádra asteroidu z jeho stolního procesoru prohledávalo několik vyhledávačů zaměřených na vojenskou historii Tyrathků a mlhovinu v Orionu. Al si o nich chtěl něco přečíst. Programy zatím mnoho výsledků nenašly. Všechny informace se týkaly vojenské kasty. Emmeta nezajímaly.

Z dalšího monitoru se spokojeně usmívala Kiera, její uhlazený hlas se rozléhal kanceláří a říkal flotile, že se má ke Caponovi otočit zády a utéct za ní na planetu. Další displej monitoroval činnost vyhledávacího programu, který se snažil najít Kieřin vysílač a síťové spojení.

Senzory orbitální obrany vyhlásily poplach prvního stupně. Od mola se odpoutala Swabia a okamžitě skočila do červí díry. Ti blbci se nedostali ani nad okraj kosmoportu!

Procesor naléhavě zapípal. „Co je?“ zařval Emmet.

„Emmete, tady Silvano. Mám zprávu pro šéfa.“

„Mám docela dost práce.“ Zašilhal na schéma komunikační sítě. Celé úseky se odpojovaly, ze všech stran přicházela virová hlášení.

„Běž na velení a zařiď, ať flotila neopustí službu. Když někdo zamíří na planetu, sundej ho laserem. Jasný?“

„Ale…“

„Hned, buzerante.“ Procesor umlkl. Emmet na něj vycenil zuby, víc by si k Alovu důstojníkovi nedovolil. Ještě nahrál do kancelářské sítě pár antivirových programů a vyběhl na chodbu.

Tlusté dveře na velení se otevřely. Pár centimetrů před nosem Emmetovi zasyčel bílý oheň. Do očí se mu vpalovaly rudé záblesky, sirény kvílely. Na chodbu se vyvalil dým. Emmet vyjekl, skočil za nejbližší řídicí pult a vykouzlil kolem sebe ochrannou bublinu. Hned se o ni rozbily dva kulové blesky. Instinktivně proti nim vyslal vlastní výboj. V proudu purpurové hasicí pěny ze stropních kropičů ostře zasyčel.

„O co tu kurva běží?“ zařval. Na velení cítil dvě oddělené skupiny lidí, každou na opačném konci místnosti. Většina pultů mezi nimi se už ztrácela pod nánosem hasicí pěny, zpod níž ovšem tu a tam vyšlehly plameny.

„Jseš to ty, Emmete? Zmrdi od Kiery zkusili zničit orbitální obranu. Zastavili jsme je. Jeden to má za sebou.“

Emmet zariskoval, zvedl jednu ruku od očí a rozhlédl se. Co zastavili? Velitelství orbitální obrany leželo v troskách.

„Emmete!“ zavolal Jull von Holger. „Emmete, řekni svým lidem, ať to zabalí. Vyhráli jsme a ty to víš. Letí sem Konfederační loďstvo, neberou zajatce. Musíme na planetu.“

„Do prdele,“ zašeptal Emmet.

„Emmete, pomoz nám,“ volali Caponovi věrní. „Natrhneme jim prdel.“

„Skonči to, Emmete,“ odpovídal Jull. „Pojď s námi. Do bezpečí.“

Bílý oheň šlehal stále častěji a s větší silou. Emmet se schoulil do klubíčka, nechtěl o ničem vědět.

Zářivá šarlatová raketa se pomalu přesunula nad přistávací římsu a dosedla na podstavec necelých třicet metrů od skalní stěny. Přistála přesně a ke krkavci se z asteroidu hned natáhl přechodový chobot. Komory se spojily.

Al Capone proběhl chodbou do příletové haly, v pravé ruce pevně svíral baseballovou pálku. Poručíci na něj už čekali, Silvano a Patricia se mračili, ale už se těšili na bitku. Leroy se zoufale snažil osvědčit věrnost. Za nimi stálo v půlkruhu dobrých patnáct chlapů, stejně odhodlaných, na sobě nejlepší dvouřadové obleky, v rukou naleštěné Thompsonovy samopaly.

Al spokojeně pokýval hlavou. Raději by viděl staré přátele, ale tihle budou stačit. „Tak fajn, všichni víme, o co Kieře jde. Slečinka dostala strach z vojáků a z jejich ruskýho admirála. Teď, když jsme viděli, čeho jsou schopní, když je přimáčkneme ke zdi, je ještě důležitější se tady udržet za každou cenu. Pořád máme antihmotu, hodně antihmoty. Takže je můžeme praštit, kde to nejvíc bolí, dát jim nabídku. Když se do nás federálové nepřestanou srát, všechny planety budou žít ve strachu. Jenom tak si zajistíme záda. Celej život po mně šli, a tak vím, co s nima. Nikdy, to si zapište za uši, nikdy nesmíte ztratit pozornost. Musíte být nejhorší hajzl na ulici, aby vám dali pokoj. Když k vám nemají ouctu, nebojí se vás.“ Plácl pálkou o levou dlaň. „Kieře to asi budeme muset povědět osobně.“

„Jsme s tebou, Ale,“ zavolal někdo.

Půlkruh gangsterů se rozestoupil a Al vykročil. „Silvano, víme, kam zalezla?“

„Myslím, že šla do hotelu, Ale. Nemůžeme se tam dovolat. Mickey se tam šel podívat. Zatelefonuje, až ji najde.“

„Co Jez?“

Silvano střelil očima po Leroyovi. „Podle nás tam zůstala, Ale. Má u sebe pár chlapů. Nic se jí nestane.“

„Jen aby.“ zabručel Al. Ve dveřích na konci chodby uviděl Avrama Harwooda III. Vypadal na odtažení. Strašně funěl, z neléčených ran mu po kůži stékal hnis, stěží se držel na nohou.

„Jsem starosta,“ zasípal Avram. „Zasloužím si úctu. To je tvůj fetiš, oucta.“ Zahihňal se.

„Avvy, jdi mi do prdele z cesty,“ odsekl Al.

„Kiera mi prokázala úctu.“ Avram zvedl samopal na elektrické náboje. „Řada je na tobě.“ Kadenci měl nastavenou na maximum. Stiskl spoušť.

Al už uskakoval. Silvano zvedal thompsona. Leroy zvedl ruce nad hlavu a z plných plic zařval: „Ne!“ Ostatní gangsteři se vrhli na zem nebo mířili na Avrama.

Chodbou zasvištěly nabité kulky, ničivou čáru modrobílého světla doprovodil dračí řev. Al dopadl na podlahu právě v okamžiku, kdy vzplálo první posedlé tělo. Oslepující žár všechny oslnil. Převalila se přes ně tlaková vlna horka, na kůži naskákaly puchýře, vlasy hořely. Vzplál další gangster.

Al zuřivě zařval a vrhl bílou ohnivou kouli stejně silnou jako výheň hořícího těla. Do Avrama Harwooda se zařízlo osm proudů ohně a proměnily ho v oblak popela a krvavé páry. Natažené ruce spadly na koberec hned vedle ohořelých nohou. Žár odpálil všechny nálože v zásobníku a výbuch pokropil prostor neřízenou smrští střepin.

Když záře, horko a rachot konečně ustoupily, Al se postavil na nohy. Zprvu neviděl nic než fialové skvrny, které ze sítnic nedokázala dostat ani energistická síla. Kouzelným šestým smyslem nedokázal nikde vycítit Harwoodovy myšlenky. Když se rozkoukal, uvědomil si, co všechno ho bolí. Z rukou a z těla mu tekla krev, střepiny ho zasáhly na půltuctů míst. Přinutil rozpálený kov vyjít z těla, zavřel si rány a spojil jizvy. Bolest polevila.

Leroy mu ležel u nohou. Kulky jím čistě prošly, jedna mu utrhla hrdlo. Mrtvé oči hleděly k nebesům. Al se podíval na dvě hromádky uhlíků rozsypané po rozteklém kompozitu. „Kdo?“ zařval.

Gangsteři pomalu vstávali, postupně si léčili rány po šrapnelech. Al si dopočítal, že jednou z obětí elektrických kulek se stal Silvano Richman. Když Al stanul nad hromádkou popela, jež byla ještě před chvílí jeho velitelem, nikdo se neodvážil ani pípnout. Hlavu měl svěšenou jako v modlitbě. Za chvíli přešel ke čtveřici končetin, jež zbyly z Avrama Harwooda III. „Hajzle!“ zaječel Al. Udeřil do jedné ruky baseballovou pálkou. „Zkurvenej!“ Další rána. „Zasranej!“ Tentokrát praštil do nohy. „Šílenej!“ Do druhé nohy. „Vybiju tvoji rodinu. Vypálím ti barák do základů. Vyhrabu rakev tvojí matky a vyseru se na ni. Chtěl jsi ouctu? To jsi chtěl? Tak takovou ouctu já mám k buzerantům jako ty.“ Pálka dopadala na údy a dělala z nich krvavou kaši.

Z řady vyjukaných gangsterů vystoupila Patricia. „Ale. Ale, to stačí.“

Zvedl pálku, jako by ji chtěl vzít po hlavě. Zarazil se, Patricia neuhnula pohledem. Konečně vydechl. „Fajn,“ řekl. „Jdeme si pro Kieru.“

Pod Emmetem se rozpouštěla podlaha, proměňovala se v kaluž studené roztavené skály. Brzy ho celého pohltí. Někdo z něj chce za každou cenu udělat zkamenělinu. Ze všech sil se snažil skálu zase zpevnit, vzduch kolem něj vibroval bílým ohněm a nadávkami. Obě strany měly vyrovnané síly a obě na něj naléhaly, ať se k nim přidá.

Chtěl pomoci Alovým chlapům. Svým lidem. Opravdu. Ale na druhou stranu by rád na Nové Kalifornii utekl z vesmíru. Přinejmenším by se dostal z téhle bryndy.

Do pultu, za nímž se krčil, narazil nenasytný bílý oheň, a začal se prožírat kompozitovým obložením i hustě naskládanými obvody uvnitř. Kieřini lidé zřejmě došli k přesvědčení, že o ně nestojí.

Ze stropu začala stříkat hasicí pěna, ale nepřirozený žár z ní ještě cestou udělal vřící zelený sirup. Ten z pultu stekl přímo na Emmeta a popálil mu kůži. Zhluboka se nadechl, chvíli se musel soustředit, aby mu nepovolil svěrač, a pak vyčaroval

kopí z bílého ohně. Natáhlo se přes sál k Juliu von Holgerovi a jeho poskokům. Neočekával však takový výsledek.

Velitelstvím zaduněl hromový řev. Jedno posedlé tělo vzplálo a Emmet si musel přitisknout dlaně na oči. Neslyšný i slyšitelný řev vyhnané duše se mu zařízl pod kůži jako ledové jehly. Vybuchlo další tělo, pak třetí. Vedrem se nedalo dýchat, vzduch byl plný odporného pachu spáleného masa.

Až zadlouho těla dodoutnala a oslepující světlo pohaslo. Dusivý smrad zůstal. Hluk utichl.

Sálem se rozlehlo kovové cvaknutí. Emmetovi připomnělo zvuk závěrky. V pěně začvachtaly kroky.

„Pochcal ses.“ řekl mu kdosi.

Emmet z klubíčka vystrčil hlavu. Uviděl vyzáblého muže v orvané kombinéze, horkou hlavní samopalu neznámé konstrukce mířil Emmetovi přímo na hlavu. Přes rameno měl plátěné žebradlo plné zásobníků.

„Měl jsem strach,“ blekotal Emmet. „Nejsem voják.“

Mužovy rysy na chvíli nahradila ženská tvář. Pokud to šlo, tvářila se ještě nelítostněji. Emmet cítil energistickou sílu v jejím těle. Vyrovnala se Alovi.

Zachránění vojáci z Organizace nervózně vykukovali za řídicími pulty.

„Kdo jste?“ vykoktal Emmet.

„Skibbowovi.“

„Hm. Jdete s Kierou?“

„Ne. Ale moc rádi bychom věděli, kde je.“ Obojetník odjistil samopal. „Hned.“

***

Mickey Pileggi rychle zjistil, že útočit na Kieru a její gorily není moudré. Když vtrhli do Nixonova apartmá, tři z jeho vojáků skončili jako maličké novy.

Mickey si představoval, jakou chválou ho Al zahrne za záchranu Jezzibelly z Kieriných spárů. Sen se ale brzy zhroutil.

Její samopaly gangstery snadno vyhnaly. Ten křik Mickey uslyší až do posledních dnů.

Zavelel k ústupu na chodbu, opevnil se na schodech a bílým ohněm zničil výtahy. Apartmá leželo na samém konci věžáku. Kiera se nikam nedostane. Teď jenom vysvětlit Alovi, proč to tak zkazil.

Z rozbitých dveří Nixonova apartmá vylétla další dávka statických kulek. Gangsteři se přikrčili a zpevnili kolem sebe vzduch.

„Měli bychom tohle patro uzavřít," navrhl jeden. „Pak vyrazíme okna a uvidíme, jak jí chutná vakuum."

„Skvělej nápad," zavrčel Mickey. „Ty pak Alovi povíš, že jsme Jezzibelle provedli to, co oni Bernhardovi?"

„Radši ne."

„Vidíš. Tak jdeme, chlapi. Soustřeďte se, necháme ty dveře zmizet. Ať mají co dělat, než dorazí posily."

„Pokud vůbec."

Mickey vojáka zpražil pohledem. „Ala nikdo neopustí, ne po tom všem, co pro nás udělal."

„Pro tebe."

Mickey si nevšiml, kdo to řekl, ale jako varování nechal z myšlenek prosáknout nebezpečný hněv. Zaměřil se na dveře a silou vůle je postrčil. Kus nad hlavou se mu do mramoru zaryla řádka elektrických kulek. Po obkladu se rozlezly pavučinky výbojů. Všichni se rychle skrčili.

Procesorový blok zapípal. Mickey si vyklepal mramorovou drť z vlasů a vytáhl přístroj z kapsy, překvapen, že v takovém energistickém poli ještě funguje.

„Mickey?" volal Emmet. „Mickey, nevíš náhodou, kde je Kiera?"

„To vím docela přesně. Tak deset metrů ode mě." Mickey se na procesor zle zamračil, protože Emmet přerušil spojení. „Tak fajn, chlapi, teď se do těch dveří opřeme společně. Na tři. Jedna, dvě…"

Za Skibbowem zapadly dveře a Emmet si od srdce oddechl. Toho trhlého posedlého trápilo něco příšerného a Emmet byl moc rád, že o tom nemusí nic vědět. Nechal si chviličku na vydýchání a pak zavolal Alovi.

„Co pro mě máš, Emmete?“

„Na velitelství jsme měli trochu problém, Ale. Chlapi od Kiery se pokusili zničit orbitální obranu.“

„A?“

„Chrápou s rybama.“ Zatajil dech, protože se bál, že Al pozná polopravdu i přes procesor.

„Máš to u mě, Emmete. Tohle ti nezapomenu.“

Emmet běhal prsty po klávesnici a převáděl ovládací kanály orbitální obrany na svůj stůl. Symboly na taktickém displeji mu ukázaly, jakou má moc. Rozpačitě se usmál. Je pánem oblohy, admirálem flotily, vrchním policajtem celé soustavy. „Vypadá to tu, jako by sem hodili bombu, ale největší zbraně mám pod kontrolou.“

„Co dělá flotila, Emmete? Zůstali na místech?“

„Většina. Osm fregat míří na nízkou orbitu, zbytek asi čeká, jestli jim máš co říct. Ale postrádám sedmnáct krkavců, Ale.“

„Jéžiš, Emmete, to je dneska první dobrá zpráva. Koukej je sledovat, ať se ani nehnou. Musím něco vyřídit a pak budu hned u tebe.“

„Jasně, Ale.“ Zamrkal a koukl na taktické schéma. Nepatřilo na tak malý monitor, ikony byly stavěné na stometrovou štábní projekci. Z toho, co mezi bleškami rozlišil, se právě dva maličké body pohybovaly těsně podél samotného Montereye.

***

Varrad kopíroval terén zbrázděné skály přesně padesát metrů nad terénem, klesal a stoupal souběžně s krátery a hřebeny. Pran Soo se na pozadí hvězd blížila k hotelu Hilton jako atmosférická stíhačka, když se chce vyhnout radarům. Spolu se všemi ostatními krkavci od počátku Kieřina převratu sledovala

všechny komunikační kanály. A Mickey Pileggi už patnáct minut na celé síti svolával organizační posily proti Kieřiným nebezpečným zbraním.

Určitě to chceš udělat? zeptal se Rocio.

Určitě. Víme, že posedlé tělo se neubrání palubním zbraním. Máme prostě příliš velkou sílu, i když vědí, že na ně vystřelíme. Kieru dovedu odstranit jedinou ranou a Organizace ji nepomstí. Konečně se osvobodíme.

V tom apartmá je Caponova milenka.

Najde si jinou. Takovouhle příležitost už nedostaneme.

Dobře, ale snaž se toho zničit co nejmíň. Možná se s Organizací ještě budeme muset dohodnout. Ne, když sem přiletí Konfederační loďstvo. Ukaž mi, co se tam děje. Přes asteroid nevidím.

Pran Soo rozšířila spřízněnou vlnu a pustila ho do svých čidel. Pod nákladovým prostorem krkavce ubíhala skála. Varradovo distorzní pole se stáhlo do polokuloveho tvaru, druhou půlku obzoru stínil Monterey.

Hilton se blížil, věž hrdě trčela ze skály. Napohled šlo o sloup z pevného titanu vyztuženého uhlíkovými vlákny, pokrytý vrstvenými okny. Distorzní pole ho vidělo jako soubor tenkých stěn protkaných slabě světélkujícím elektrickým vedením.

Pran Soo srovnala vektor s rotací asteroidu. Elektronické přístroje na trupu vysunuly senzory. Krkavec prohlédl dolní patra věže.

Nerozliším jednotlivé lidi, řekla Pran Rociovi. Radiační filtry na oknech odstíní elektromagnetické záření. Vnímám jejich emoce, ale z téhle dálky mi splývají. Vím jenom, že tam rozhodně je pár lidí.

A Mickey Pileggi pořád volá o pomoc. Jistě je tam i Kiera.

Pran Soo nabila mikrovlnný laser a namířila na základnu montereyského Hiltonu. Paprsek prořízne celou věž a odstředivá síla odvrhne dolní patro do meziplanetárního

prostoru. Zaměřovací systémy propočítaly přesnou trasu paprsku.

Za Pran Soo vylétl nad obzor asteroidu další krkavec, po povrchu mu sršela energie nabitých zbraní.

Etchells, vyjekla překvapením Pran Soo.

Její polypový trup probodly dva masery a zařízly se přímo do centrálních orgánů.

***

Emmetovi se konečně podařilo zvětšit měřítko taktického schématu a dostat na monitor jen bezprostřední okolí asteroidu. Právě včas, aby viděl, jak se jeden krkavec kvapem vzdaluje od hotelu. Druhý symbol se dál blížil. Popisek ho identifikoval jako Strylu, krkavce posedlého Etchellsem. Emmet ovšem netušil, na čí straně Etchells je, pokud se vůbec krkavci zajímají o jejich malou válku.

Zapnul krátkodosahové obranné systémy a nařídil jim krkavce zaměřit. Jinou možnost neměl, protože z krkavčí spojky zbyla hromádka popela na velitelství orbitální obrany. Etchells představoval neznámou, navíc schopnou zabíjet posedlé lidi. A do Hiltonu mířil Al.

Od symbolu Stryly se rozvinula řada čísel a Emmet pochopil, že Etchells datuje přímo na velení orbitální obrany. Zoufale prohledal programy, aby si přenos přesměroval do své kanceláře.

„Přestaňte na mě mířit," řekl Etchells.

„Ani náhodou," opáčil Emmet. „Chci tě mít aspoň tisíc kilometrů od asteroidu. Máš třicet sekund, nebo vystřelím."

„Tak poslyš, pitomče. V raketometech mám padesát bitevních vos, všechny plné raket, a každá raketa má fúzní hlavici. Právě teď jsou všechny nabité a spoušť musím každou chvíli deaktivovat. Nedokážes na mě zaměřit dost paprskometů, abys všechny hlavice zlikvidoval. Když vystřelíš, vybouchnou. Nevím, jestli tolik megatun Monterey rozlouskne, nebo ne. Chceš to zjistit?"

Emmet se chytil za bolavou hlavu. Na tohle nejsem stavěný. Já chci domů.

Co by dělal Al? To nebyla dobrá otázka. Emmet měl nepříjemné tušení, že v patové situaci by Al vystřelil.

„Proč ne," nedal se Emmet. „Mám za sebou fakt špatný den a Konfederační loďstvo mi ho nijak nevylepší."

„Ten pocit znám," odvětil Etchells. „Ale opravdu tě nijak neohrožuju."

„Tak co tam sakra chceš?"

„Musím se někoho na něco zeptat. Jakmile dostanu odpověď, odletím. Dej mi pět minut, pak si zas můžeš začít hrát na drsňáka. Platí?"

Hala Nixonova apartmá přišla o své nákladné pozlátko. Mickeyho nepovedený pokus o její dobytí vedl k přestřelce bílým ohněm a Kieřin protiútok stav ještě zhoršil. Světla zhasla, ze stropu visely trubky a kabely, nábytek shořel a zbyly z něj jen žhavé uhlíky. Proudy energistické síly, vrhané na dveře z obou stran, proměnily i okolní stěny v heterogenní krystal. Z omítky vyrůstaly křemenné drúzy, každý výtrysk se zakousl do svého souseda jako drahokamová masozravka. S každým náporem síly se krystaly pružně ohnuly, narostly a ještě víc se propletly.

Kiera se obávala, že soustředěný útok na dveře má jen odvést pozornost. Dvě gorily hlídaly ostatní pokoje a hledaly za každou stěnou, a hlavně za stropem organizační vojáky. Zatím se nikdo nepokusil vlámat dovnitř, ale to je jen otázkou času. Nikdo není tak hloupý, aby se pořád snažil dostat do haly stejnou cestou, kterou už tolikrát bez úspěchu vyzkoušel. Další otázkou je munice. Jednou musí dojít.

Kiera si hlavně zajistila spojení s pobočníky. Hudson Proctor udržoval spřízněné spojení s ostatními kapitány z Valisku a ti zase po síti hovořili s čerstvými přívrženci. Při každé revoluci jsou spoje klíčové.

Bohužel nemohou zaručit úspěch.

„Kolik lidí se k nám už přidalo?“ zeptala se Kiera.

Hudson Proctor si vybavil poslední údaje a důkladně je nafoukl. Rozhodně nebude poslem špatných zpráv. „Na asteroidu zhruba tisíc.“

„A ve flotile?“ pobídla ho. „Kolik lodí?“

„Než ho oddělali Emmetovi lidé, hlásil Jull několik desítek. Ale stihnul zničit velitelství orbitální obrany. Capone už nemůže střílet po nikom na planetě ani nad ní.“

„Kde je sakra Luigi?“

„Nevím, neohlásil se.“

„Krucinál, to mě nikdo neposlouchá? Luigi měl klíčovou úlohu, flotila nás musí následovat na planetu. Takhle nás Capone všechny vrátí do nicoty.“

Hudson tenhle proslov slyšel už tisíckrát. Nic neříkal.

„Měla jsem jít po velitelství, ne po Caponovi,“ řekla Kiera. Podívala se na stěnu pokrytou živými krystaly, rozzářenou smaragdovými odlesky. Jeden bouchač pustil dávku do díry, kde bývaly dveře. „Možná bysme se měli zkusit prostřílet na obranu, musí tam být rezervní řídicí pult.“

„Přes Pileggiho se nedostaneme,“ namítl Hudson. „Je jich moc.“

„Jenom když budeme utíkat hlavním vchodem.“ Kiera se podívala na strop. „Určitě by šlo…“ Zarazila se, když za oknem uviděla bělostříbrnou raketu s červenými křidélky.

„Do prdele,“ zamumlal Hudson Proctor. „To je Varrad. A Pran Soo tě nemá zrovna v lásce.“

„Promluv s ní, co chce.“

Olízl si rty, ale nestačil se ani zamračit. „Nemůžu…“

Přelud zmizel a krkavec zbavený fantaskního hávu zmizel z dohledu. Místo něj se za oknem objevil jiný, černý pták s rudými hadími šupinami. Hudson si oddechl. „Etchells.“

„Zeptej se ho, jestli zvládne Pileggiho zničit laserem.“

„Jistě.“ Hudson se soustředil. „Ehm, říká, že se tě chce na něco zeptat.“

Kieře pípl procesor. Aniž by spustila zrak z Hudsona, vytáhla přístroj z kapsy. „Ano?“

„Chtěl bych něco vědět,“ řekl Etchells. „Věříš, že průzkumná mise k mlhovině v Orionu pro nás znamená nebezpečí?“

„Samozřejmě, proto jsem tobě a dalším nechala namontovat fúzní generátory. Musíme to prověřit.“

„Takže se shodneme.“

„Dobře. Teď postřílej ty pitomce z Organizace a já zlikviduju Capona. Pak vám na cestu přidělím i antihmotové fregaty. Takové hrozbě musíme čelit všemi silami.“

„Ze strážní orbity zmizelo bez povolení sedmadvacet krkavců. Takže si našli náhradní zdroj kaše. I když ovládneš Organizaci, přijdeš o ně.“

„Ale dostanu antihmotu.“

„Letí sem Konfederační loďstvo. Zničí všechna orbitální zařízení v soustavě. Chtěla jsi vzít Novou Kalifornii do bezpečí.“

„No?“ naštvala se. „A co?“

„Jak chceš vydírat posádky lodí, které pošleš do mlhoviny?“

Kiera se odvrátila od Hudsona Proctora a pohlédla přímo na Etchellse. „Něco vymyslíme.“

„Tvoje vzpoura skončila. Capone si vede dost vojáků, aby tě přemohl.“

„Drž hubu.“

„Jsem přesvědčen, že konfederační průzkumná mise ohrožuje moje setrvání v téhle podobě. Tomu musím zabránit. Chci letět na Mastrit-PJ a nabízím ti příležitost utéct se mnou.“

„Proč?“

„Máš aktivační kódy k mým raketám. Jsou to jen fúzní hlavice, ale když mi ty kódy vydáš, odvezu tě z asteroidu.“

Kiera se rozhlédla po zničené hale. Samopaly se zase rozštěkaly. Mezi krystaly se kroutilo safírové světlo, drúzy se rozrůstaly po místnosti. „Dobře.“

Krkavec přilétl blíž a natáhl krk. Energistická síla zahalila zobák červeným přísvitem. Vrstvené okno se rozestoupilo jako vodní hladina, veliký tvor strčil hlavu dovnitř. Obrovskou zorničku zaostřil přímo na Kieru. Za zobákem bylo vidět přechodovou komoru.

„Vítej na palubě," řekl Etchells.

***

Al seběhl poslední schody, pod nimiž stál Mickey Pileggi. Poručík vyděšeně ucouvl.

„Ale, prosím tě, dělal jsem, co jsem mohl. Přísahám." Důkladně se pokřižoval. „Na život mojí matky. Snažili jsme se Jez dostat ven. Tři chlapi zařvali, sotva vlezli do dveří. Ty kulky jsou na nás moc. Zabijou tě, Ale, definitivně tě oddělají."

„Drž kurva zobák, Mickey."

„Jasně Ale, jak chceš. Rozhodně. Jsem němej. Úplně němej."

Al se rozhlédl po chodbě. Kulky rozstřílely celé obložení, dokonce se zavrtaly do železa za ním. Naproti se ve světle dvou zbylých osvětlovacích panelů leskly dveře do apartmá.

„Kde je Kiera, Mickey?"

„Byla tam, Ale. Přísahám."

„Byla?"

„Před chvílí přestali střílet. Pořád jich pár cítíme."

Al zaklepal pálkou o zem a dál si prohlížel vchod. „Hej," zavolal. „Vy tam. Mám s sebou náklaďák chlapů, každou chvíli tam vlítneme a vymlátíme z vás duši. Na tolik lidí tvoji střelci nestačí. Ale když hned vylezete ven, máte moje slovo, že vám nenarvu koule do nejbližší zásuvky. Tohle je mezi mnou a Kierou. Nechám vás jít."

Baseballová pálka ťukala o podlahu jako metronom. Za krystalickým závojem bylo vidět opatrný pohyb.

„Mickey?" zeptal se Al. „Proč jste na ně prostě nevlítli stropem?"

Mickey rozpačitě pokrčil rameny. „Stropem?"

„Nech to plavat.“

„Jdu ven,“ zavolal Hudson Proctor. Prošel dírou v křemeni, na natažené ruce se mu houpal samopal.

Gangsteři na něj namířili třicet Thompsonových automatů, většinou postříbřených. Zavřel oči v očekávání popravy, ohryzek mu pumpoval.

Al nechápal, proč je tak naštvaný. Cítil i strach, spoustu strachu. Ale Hudson Proctor byl také naštvaný.

„Kde je?“ udeřil na něj.

Hudson se sehnul a položil samopal na podlahu. „Pryč,“ odpověděl. „Odletěla s krkavcem.“ Odmlčel se, hněv už dávno přemohl strach. „Jenom ona. Šel jsem za ní a ona mi strčila pod nos samopal. Ta mrcha, na palubě bylo místo pro všechny. Prostě nás v tom nechala. Vysrala se na nás. Dal jsem jí všechno. Beze mě by přišla o krkavce. To já je držel v lati.“

„Proč ji krkavec odvezl?“ zeptal se Al. „Už na ně nic nemá.“

„Byl to Etchells ve Stryle, má hrozný strach z té tyrathkovske zbraně za mlhovinou v Orionu. Vzal ji s sebou, aby mu odjistila zbraně. Nejspíš zahájí první mezidruhovou válku. Oba jsou na to dost šílení.“

„Ženský, co?“ Al se na něj chápavě usmál.

Hudsonovi zaškubalo v tváři. „Jo. Ženské. Píči jedny.“

„Nic jinýho na nich není,“ rozesmál se Al.

„Jo, přesně tak.“

Baseballová pálka dopadla Hudsonovi přímo na temeno a zarazila mu lebeční kosti do mozku. Krev se Alovi rozstříkla na elegantní sako a na dvojbarevné kožené boty. „Vidíš, do jakýho svrabu tě dostaly,“ oznámil mrtvole, než stačila spadnout.

Třicet výtrysků bílého ohně zbouralo krystalickou stěnu a zničilo posedlé za ní.

Libbyin křik je dovedl do ložnice. Když Al vstoupil do potemnělé místnosti, všichni se drželi zpátky. Libby klečela na podlaze a v klíně konejšila bezvládnou postavu. Kvílela jako

zvíře oplakávající mrtvou družku. Kývala se dopředu a dozadu, jemně šťouchala Jezzibellu do tváře. Al přistoupil, obával se nejhoršího. Jezzibella ale ještě myslela, cítil její vědomí.

Libby k němu zvedla hlavu, na tvářích se jí leskly slzy. „Podívejte, co provedli," kňučela. „Podívejte na moji prdelku, na moji krasavici. Ďáblové, všichni jste ďáblové. Proto jste šli do nicoty. Jste ďáblové." Ramena se jí třásla, snažila se Jezzibellu chránit tělem.

„To bude dobrý," řekl Al. V ústech měl sucho. Sehnul se nad ni. Nikdy v životě se tolik nebál, co uvidí.

„Ale?" zasípala Jezzibella. „Ale, jseš to ty?"

Hledala ho vypálenými očními důlky. Vzal ji za ruku, pod prsty mu praskala spečená kůže. „No jo, miláčku, jsem u tebe." Stáhlo se mu hrdlo. Chtěl začít kvílet jako Libby.

„Mlčela jsem," řekla Jezzibella. „Chtěla vědět, kde jsi, ale já tě neprozradila."

Al plakal. Jako by na tom záleželo, jestli se to Kiera dozví, všichni mu zůstali věrní. Ale to Jez nemohla vědět. Udělala, co považovala za nutné. Pro něj.

„Jseš anděl," štkal Al. „Dokonalej anděl, kterýho mi poslali z nebe, abych viděl, jaký jsem bezcenný hovno."

„Ne," utěšovala ho. „To není pravda, Ale."

Přejel jí prsty po zbytcích krásné tváře. „Uzdravím tě," slíbil. „Uvidíš. Všichni doktoři na týhle hroudě budou léčit jenom tebe. Donutím je. A tobě bude zase dobře. Pořád už budu jenom s tebou. A budu se o tebe starat. Vzorně. Uvidíš. Kašlu na válku. Záleží mi jenom na tobě. Jseš moje všechno, Jez. Všechno na světě."

***

Když dorazili dva vyděšení neposedlí lékaři, Mickey šoupal nohama v poslední řadě gangsterů. Říkal si, že to bude nejrozumnější. Buď na místě, ukaž, jak jsi věrný, ale nechoď mu na oči. Teď to není moudré. Na to už šéfa znal dost dobře. Za tohle někdo šeredně zaplatí. Šeredně. Asteroidem kolovaly

fámy, že Konfederace umí posedlé mučit dlouhé měsíce. Pokud to někdo dokáže ještě zdokonalit, pak Organizace s Patricií v čele výzkumu.

Na rameno mu dopadla ruka. Mickey byl tak vyjevený, že vyskočil leknutím. Ruka ho ale držela tak pevně, že se ani neodlepil od země. „Co to má znamenat?“ rozhořčil se. „Víte, kdo jsem?“

„To je mi jedno,“ odvětil Gerald Skibbow. „Řekni mi, kde je Kiera.“

Mickey se pokusil útočníka, nebo spíš tazatele, odhadnout. Má nesmírnou sílu a nulový smysl pro humor. Nebezpečná kombinace. „Ta mrcha nám ukázala záda. Odletěla na krkavci. Pusť mi rameno, chlape. Ježíšikriste!“

„Kam ji odvezl?“

„Kam ji… Vy chcete za nima?“ ušklíbl se Mickey.

„Ano.“

Mickeymu se nelíbilo, kam hovor směřuje. Raději nechal sarkasmu. „Do mlhoviny v Orionu. Můžete mě už pustit, děkuji.“

„Proč tam letěla?“

„Co je ti do toho?“ zeptal se rázný hlas.

Gerald pustil Mickeyho a obrátil se na Ala Capona. „Kiera posedla naši dceru. Chceme ji zpátky.“

Al zamyšleně pokýval hlavou. „Promluvíme si.“

Rocio sledoval, jak k němu po římse jede mikrobus. Vůz natáhl přechodový chobot a připojil ho ke vchodu.

„Máme návštěvu,“ oznámil Beth a Jedovi.

Pospíšili si po hlavní chodbě k přechodové komoře. Vchod se už otevřel, na prahu stála známá postava. „No to mě podrž,“ zabručela Beth. „Geralde!“

Unaveně se na ni usmál. „Nazdar. Přinesla jsem slušné jídlo. Počítám, že tolik ti dlužím.“ Mikrobus byl plný zásob.

„Co se stalo, kámo?“ zeptal se Jed. Napínal zrak za blázna, aby zjistil, co přesně přivezl.

„Zachránila jsem manžela.“ Loren Geraldovu tvář překryla svojí a znovu se usmála. „Musím vám poděkovat, že jste se o něj postarali. Bůh ví, že to není jednoduché.“

„Rocio!“ zaječela Beth.

Jed v šoku couval. „Je posedlej! Zdrháme!“

V kulatém průzoru se objevila Rociova tvář. „Nemějte strach,“ požádal je. „Dohodl jsem se s Caponem. Vezmeme Skibbowovy s sebou po stopě mého krvelačného kolegy Etchellse. Organizace za to krkavcům dá všechno, co budou na Almadenu potřebovat, a nechá je na pokoji.“

Beth se nedůvěřivě podívala na Geralda. „Kam poletíme?“ zeptala se Rocia.

„Začneme mlhovinou v Orionu.“

23

STNI-986M byl jednoduchý užitkový tryskáč s kolmým startem (nenápaditě přezdívaný Stony), podzvukový, schopný v tuponosém trupu nést dvacet tun nákladu nebo sto cestujících. Když Ombey požádalo spojence o vojenskou pomoc při osvobození Mortonridge, poslal prezident Nového Washingtonu sedm letek odolných tryskáčů ze záloh Přepravní divize Novowashingtonského letectva. Od okamžiku, kdy generál Hiltch povolil přelety nad Mortonridgem, jich bylo plné nebe. Po Kettonu byly stony při přepravě veškerého materiálu nenahraditelné, protože nová útočná strategie vyžadovala daleko víc mužů v první linii. Z pevnosti Vpřed vozily na frontu jídlo, výstroj a munici, vracely se bez výjimky naložené nejhoršími případy tělesných deformací.

I na dracích postavených na velkou zátěž se začínala náročná služba podepisovat. Docházely náhradní díly, ombeyský průmysl měl plné ruce práce se zásobováním frontové linie a ženijních jednotek Královské námořní pěchoty. Všechny letky už zažily nouzová přistání a neobjasněné poruchy. Váleční zpravodajové věděli o všech nehodách STNI-986M, ale do oficiálních zpráv se nedostalo ani slovo. Obyvatelstvu by to nezvedlo náladu. Při Osvobození se nepraktikovala přímočará cenzura, ale novináři si uvědomovali, že jsou součástí vojenské operace a musejí civilisty přesvědčit, že posedlé lze porazit. Za války je takový kompromis běžný, za shovívavé zpravodajství dostávali reportéři exkluzivní informace.

Když se tedy Stony s Hughem Rosslerem a Timem Beardem za úsvitu odlepil od ranveje v pevnosti Vpřed, zapnul Beard nahrávání fyziologické stopy. Chtěl divákům zprostředkovat pocit vzrušení z letu nad nekonečnými bahenními pláněmi, ale byl by nerad, kdyby se do nahrávky dostal i strach. Pomohlo mu, že sedí hned vedle Hugha mezi kompozitovými sudy výživné polévky pro seržanty. Hugh byl vždycky klidný, dokonce odlet Kettonu natáčel vestoje a s okouzleným úsměvem na rtech, zatímco ostatní novináři se tiskli k zemi, hlavu mezi koleny. Také měl nos na potíže. Několikrát se stalo, že novináři přelézali trosky a Hugh si všiml pasti, kterou nenašli seržanti ani ženisté. Nebyl sice příliš hovorný, ale Tim se vedle něj cítil lépe.

Také proto Hugha požádal, aby letěl s ním. Nebyl to vyhlídkový let pro novináře, ale rýsoval se takový sólokapr, že Tim nemohl čekat, až mu styčný důstojník zařídí letadlo. Dobrých zpráv z Osvobození valem ubývalo. Tim ale dělal válečného zpravodaje dvacet let: věděl, jak prokličkovat vojenskou hierarchií, které lidi si předcházet. Hodili se mu piloti, byli skoro stejně výnosní jako sami seržanti. Najít místo v nákladním letadle pro něj nebyl problém.

Stony nad pevností Vpřed vystřihl ostrou zatáčku a zamířil na jih podél trosek M6. Jakmile se usadili v dvousetmetrove letové hladině, rozepnul Tim přezku takzvaného bezpečnostního pásu a přidřepl si k okénku ve dveřích. Vylepšené sítnice mu přiblížily silnici. Do studia už poslal snad sto fleků se stejným záběrem; průměrný občan Konfederace už znal začátek M6 za spáleništěm stejně dobře jako nájezd k vlastní garáži. Při každém letu ale sledoval silnici o kousek dál, hlouběji do říše posedlých. Prvních pár týdnů byl postup nezadržitelný. Žádný reportér nemusel předstírat optimismus. Teď to bylo jiné, fronta sice postupovala, ale pouhý záběr do kraje nevzbuzoval mnoho nadšení.

Taktické mapy, které novinářům vnucovali styční důstojníci, se od počáteční růžové záplavy posedlých hodně

změnily. Okraje se zprvu stahovaly jako smyčka, pak se do tvaru posedlého území promítly zeměpisné kontury. Po Kettonu se mapa znovu změnila. Seržanti útočili ostrými výpady, armáda si obsazeným teritoriem razila úzké koridory. Oddělení a izolace, to byly recepty generála Hiltche na srocování posedlých, které by mohlo vést k druhému Kettonu. Současná taktická mapa zachycovala v Mortonridgi zmenšující se růžové flíčky, podobné kalužím po dešti. Ve skutečnosti samozřejmě nikdo nevěděl, jaké je kritické množství, jemuž je třeba za každou cenu zabránit. Seržanti se tedy neúnavně dřeli, vedeni numerickými simulacemi podloženými čímsi odhadem. A práci jim už neusnadňovaly žádné orbitální harpuny ani lasery. Na frontě se zase čistil kraj nejnáročnějším možným způsobem.

Timovy sítnice sledovaly karbobetonovou stuhu. Mechanoidi Královské námořní pěchoty v čele pozemních sil z vozovky shrnuli celé bažiny promáčené hlíny. V některých místech se bláto tyčilo dvacet metrů nad jediný vyčištěný pruh jako náhle ztuhlá láva. Stěny bahenního kaňonu zpevňoval chemický cement, který na určitou dobu spojil molekuly hlíny. Povrch vrhal na letadlo safírové a smaragdové odlesky. Všechny původní mosty zmizely, z bahna v nejrůznějších úhlech trčely osiřelé pilíře. Z narychlo postavených mostů nebyly ani dva stejné. Přes potoky se klenulo prosté lešení z jednovazného křemíku. Přes půlkilometrové propasti se vypínaly řetězové lávky, jejich pavučinková lana se v jitřním slunci leskla jako tenoučké rampouchy. Přes široké řeky vedly silnici pontony z programovatelného silikonu.

„Obnova dálnice stojí zhruba deset milionů kuluských liber za kilometr," komentoval Tim. „Třicetkrát víc než její původní stavba, a to nemá ani elektronické řízení provozu. M6 se zřejmě stane nejtrvanlivějším památníkem Osvobození, i když z ní třicet osm procent spadá do kategorie provizorních staveb. Pěšáci ji znají jako cestu do pekla."

„Vždycky to můžeš vzít z lepší stránky," řekl Hugh Rosler.

Tim vypnul nahrávání komentáře. „Kdybych nějakou našel, soustředil bych se na ni. Nechci dělat posedlým reklamu. Ale být po tom všem pozitivní je nesmysl. Občas musíme říct pravdu.“

Hugh ukázal bradou ven. „Hele, kolona dejmíků.“

Na sever se po obnovené silnici plahočil konvoj nákladních aut a autobusů. Autobusy dokazovaly, že tu jedou hlavně civilisté, osvobození posedlí. Reportéři jim mezi sebou říkali „dejmíci“. Sotva se vypotáceli ze stáze, hned ze sebe začali sypat stejnou litanii požadavků: dej mi léky, dej mi šaty, dej mi jíst, dej mi příbuzné, dej mi bezpečný domov, dej mi můj ztracený život. A proč vám trvalo tak dlouho mě vysvobodit?

Novináři už přestali natáčet rozhovory s vysvobozenými. Obyvatele Ombeye začínalo štvát, jak málo vděku jejich spoluobčané projevují.

Dvě stě padesát kilometrů na jih od někdejšího spáleniště leželo u silnice velké překladiště, jako by se z vozovky do zabahněného kraje vylil přebytečný karbobeton. Z plochy vedla ještě jedna silnička. Dole pod bažinou zřejmě vedla původní odbočka z M6, ale stavaři od Královské námořní pěchoty se rozhodli po čerstvě zmapovaném ztuhlém blátě raději postavit vlastní cestu. Podobná shromaždiště vyrostla po celé délce dálnice, většinou na místech někdejších křižovatek. Odbočky sloužily k zásobování armády při dobývání měst, ne seržantů, nýbrž podpůrných složek a okupačních sil, které se táhly za nimi.

Tohle překladiště bylo prázdné, i když blátivé stopy prozrazovaly, kolik se tu nedávno shromáždilo vozidel. STNI-986M prudce zatočil a dál sledoval zásobovací silnici. O pár minut později kroužili nad troskami Exnallu.

Přistávací plochu okupační jednotky tvořila veliká kompozitová síť, natažená na pláni za (oficiálním) okrajem města, podložená chemickým cementem. Tam, kde se chemikálie nespojily s půdou, prosakovalo prasklinami bahno.

Nikoho z posádky nepřekvapilo, že Tim s Hughem vyskočili, sotva letadlo dosedlo. Když zapadli po kotníky do bláta, jen se jim smáli.

Tim si na reportáž otevřel novou paměťovou buňku a rychle stáhl pachový vstup. Většinu mrtvé vegetace a zvířeny pohltilo bahno, ale neustálé spršky mrtvoly vyplavovaly. Smrad už naštěstí nebyl tak silný jako zpočátku.

Do okupačního střediska na náměstí u konce Maingreenu si stopli džíp.

„Kde byla kancelář DataAxis?“ zeptal se Tim.

Hugh se rozhlížel, ale v nepřátelském území se nevyznal. „Nevím, musel bych se mrknout na navigaci. Vypadá to tu jako v Pompejích den poté.“

Tim nahrával pleskání bláta pod koly džípu i Hughovy komentáře o zachovalých památných místech jeho někdejšího bydliště. Potopa parkový Exnall krutě postihla. Záplava skácela vzrostlé harandridy na střechy staveb, jež kdysi stínily, domky i obchody odnesla dřív, než stačila podemlít základy. Krovy z uhlíkového hyperfilamentu zůstaly ležet v bažině, váha zeminy je rozlámala o pahýly stromů. Na konci Maingreenu se nahromadila hromada trosek střech, a tak to vypadalo, že tam stojí celý shluk domů potopených po okapy. Stěny pluly městem jako zděné vory, až je tuhnoucí břečka ukotvila na jednom místě. Tam, kde ležely na silnici, po nich džípy i náklaďáky jezdily a zadusávaly je hlouběji do vysychajícího močálu. Obrysy města byly patrné jen v základech a přízemních troskách domů stejně jako v pahýlech polámaných zablácených harandridů.

Na náměstí vyrostly haly a iglú okupačních sil z programovatelného silikonu; ani radnice, ani policejní stanice nezůstaly vcelku. Uličkami mezi provizorními budovami se proháněla vojenská vozidla a čety seržantů a mariňáků. Tim a Hugh seskočili z auta a rozhlédli se.

Hugh se při průzkumu terénu radil se svým navigačním procesorem. „Zhruba tady se to stalo," řekl. „Tady se shromáždil dav, když Finnuala vyhlásila poplach."

Tim natočil panoramatický záběr. „Vítězství za jakou cenu?" zašeptal. „Tohle není ani oko uragánu." Přiblížil si několik stojatých kaluží a zohýbaný plevel na krajích. Pokud se má na poloostrov vrátit vegetace, pak ze sladké vody, napadlo ho. Jenže na slizkých nasáklých stéblech zatím rostla jen hnědá houba. Pochyboval, že to tráva přežije.

Procházeli okupační základnu a natáčeli výjevy z vojenského života. Zraněné seržanty na řadách lehátek v polní nemocnici. Strojníky a mechanoidy u nejrůznějšího porouchaného zařízení. Nekonečné řady nákladních automobilů, jak se poháněnými nápravami zahrabávají do bláta.

„Hej, vy dva!" zavolala přes ulici Elana Duncanová. „Co to tam sakra vyvádíte?"

Přešli k ní, na poslední chvíli uskočili dvojici džípů. „Jsme zpravodajové," řekl Tim. „Jenom se rozhlížíme."

Klepeto mu sevřelo loket a zabránilo mu v pohybu. Bylo mu jasné, že kdyby chtěla, přestříhla by mu kost. Přitiskla mu na prsa měřák. Nijak ohleduplně.

„V pořádku, teď vy." Hugh se bez námitek podvolil.

„Dneska sem žádní reportéři přijet neměli," prohlásila. „Plukovník zatím Exnall neotevřel."

„Já vím," odvětil Tim. „Chtěl jsem tu být dřív než ostatní."

„Typický," zavrčela Elana. Vrátila se zpátky do stanu, kam nainstalovali dvacet masivních stázových komor. Všechny byly matně černé, tudíž zapnuté.

Tim šel za ní. „Tohle je vaše oddělení?"

„Přesně tak, synku. Osvobozuju tu všechny ty fantastický lidičky. Proto jsem chtěla vědět, co jste zač. Nepatříte k vojsku a na zachráněný civilisty jste moc zdraví. Poznám to na první pohled."

„Rád vidím, že je tu někdo stále bdělý."

„Přestaňte s tím.“ Změřila si je od hlavy k patě. „Jestli se chcete na něco zeptat, do toho. Nudím se dost na to, abych vám odpověděla. Jste tady, protože je to Exnall, že jo?“

Tim se zazubil. „Tady to všechno začalo. Mám dobrý důvod. Ukázat divákům, že jste to tu vyčistili, je dobrá zpráva.“

„Typický novinář, příběh nade všecko, a to včetně bezpečnosti. Měla jsem vás rovnou zastřelit.“

„Ale nezastřelila jste nás. Znamená to, že vkládáte v seržanty plnou důvěru?“

„Asi. Vím, že to, co dělají, bych nezvládla. Co dělají ještě teď. Když jsem přiletěla, věřila jsem si, ale tohle Osvobození nás všechny naučilo. Takovýhle války už nevedeme, pokud jsme je vůbec někdy vedli. I když se konflikt táhne pár let, jednotlivý bitvy mají být krvavý a rychlý. Vojáci odjedou z fronty, trochu se vzpamatujou, proženou pár sukní jak se vrátí. Jedna strana získá navrch, druhá to srovná. Tak to chodí, ale tohle… Neoddechnou si ani na vteřinu. Zachytili jste to někdy na senso?

Jeden seržant na zlomek vteřiny poleví a jeden hajzl posedlej proklouzne. Všechno to začne znova na jiném kontinentě. Jediná chyba. Jediná. Tohle není lidská válka. Tady vyhraje naprostá dokonalost. Posedlí? Musejí dokázat, že jsou stoprocentní zrádný podrazácký svině, nikdy si nenechají ujít příležitost propašovat někoho za naše linie. A seržanti musejí bdít ve dne v noci, nemůžou ani přejít na druhou stranu silnice, protože tam není tak hluboký bláto. Nedokážete si představit, co to chce.“

„Odhodlání,“ napověděl Tim.

„To jste vedle. Odhodlání je pocit, dostane se vám k srdci a oslabí vás. To si nemůžeme dovolit. Lidský motivy pusťte z hlavy. Tady potřebujeme stroje.“

„Myslel jsem si, že seržanti jsou stroje.“

„Jo, jsou třída. Na zbraň první generace vůbec nejsou špatní. Ale Edeniti je musejí vylepšit, udělat z nich na další osvobození pořádný zlý potvory. Něco jako jsme my vylepšení,

ale aby měli ještě míň osobnosti než naši seržanti. Pár jich znám a na tohle jsou ještě moc lidský.“

„Myslíte, že přijde nějaké další Osvobození?“

„Jasně. Nikdo nevymyslel nic lepšího, jak ty svině dostat z ukradených těl. Dokud na to někdo nepřijde, musíme jim šlapat na paty. Jak jsem řekla: nesmíme ukázat slabost. Vybereme si další planetu, třeba z těch, co nakazil Capone, a zachráníme ji dřív, než si ji posedlí odnesou. Ať vědí že v našem vesmíru je nikdy nepřestaneme stíhat.“

„Přihlásíte se jako dobrovolník?“

„Ani náhodou. Svoje jsem si odpracovala a něco jsem se naučila. Táhne se to moc dlouho. Jestli jste chtěli vidět, jak to vypadá v Exnallu, přišli jste pozdě. Včera jsme tu měli pár posedlých ve frontě na stázi. S nima jste si měli popovídat.“

„Co vám řekli?“

„Že Osvobození nesnášejí stejně jako my. Jsou unavení, nemají co jíst, pořád prší, bláto jim leze každou noc do postele. A co Ekelundová zmizela i s Kettonem, jejich organizace se rozpadla. Teď už se brání jenom instinktivně. Prohrávají, protože jsou lidi. Vrátili se sem, protože se chtěli zbavit utrpení, ne? O to jde všem lidem. Udělají cokoli, aby zdrhli z nicoty. A teď jsou tady, kde chtěli být, a vrátily se jim všechny starý chyby. Jakmile jsou z nich lidi, dokážeme je porazit.“

„Dokud neunesou celou planetu z našeho vesmíru,“ namítl Tim.

„Jak myslíte. Tehdy je přestaneme otravovat. Pat v týhle válce znamená, že jsme vyhráli. Jde nám o to, aby se dál nešířili.“

„Ale tohle neukončí ani válka,“ řekl Hugh. „Zapomněla jste, že máte taky duši? Že jednou umřete?“

Elana naštvaně zacvakala klepety. „Ne, nezapomněla. Ale právě teď mám práci. O to jde, to je důležitý. Až umřu, postavím se tý jejich nicotě čelem. Tohleto filozofování a moralizování a otvírání ran je na hovno. Když přijde ta chvíle, je v tom každej sám za sebe.“

„Jako v životě,“ usmál se Hugh.

Tim se na něj zamračil. Hugh se nikdy nevyjadřoval k otázkám smrti a záhrobí. Kupodivu se tomuto tématu zdárně vyhýbal.

„Správně,“ přitakala Elana.

Tim se rozloučil a nechal ji u stázových komor. „Prožívej smrt jako život, hm?“ popíchl Hugha, když byli z doslechu žoldnéřčiných vylepšených uší.

„Asi tak,“ odvětil vážně Hugh.

„Zajímavá osoba, tahle Elana,“ řekl Tim. „Rozhovor ale bude potřebovat pořádně sestříhat. Jinak by ty její řeči všechny hrozně deprimovaly.“

„Třeba bys ji měl nechat mluvit. Denně přichází do styku s posedlými. Ať to přizná nebo ne, dost ji ovlivnili. Nesnaž se to upravit.“

„Já svoje reportáže neupravuju.“

„Znám je, všechno utlumuješ. Vybíráš jenom nejzajímavější momenty.“

„Sledují mě, nebo ne? Znáš naši sledovanost?“

„Na zpravodajství je víc než sledovanost. Občas musíš vystihnout podstatu. Vyvažuje a podtrhuje ty tvoje populární momenty.“

„Hergot, jak ses do tohohle oboru vůbec dostal?“

„Jsem pro něj stvořený,“ odvětil Hugh a něco ho na tom hrozně pobavilo.

Tim se na něj nechápavě podíval. Pak mu nervová nanonika ohlásila přednostní hovor od šéfa studia v pevnosti Vpřed. Oznamoval mu, že Konfederační loďstvo zaútočilo na Arnstadt.

„Do prdele,“ zamumlal Tim. Všude kolem jásali žoldáci i mariňáci. Náklaďáky a džípy troubily na klaksony.

„To není dobře,“ řekl Hugh. „Věděli, jak to dopadne.“

„To víš, že to věděli. Tenhle příběh jsme prošvihli.“

„Celá planeta zmizela někde v neznámu a tebe zajímá jen příběh?“

„Copak to nechápeš?“ Tim rozhodil rukama a jediným gestem pojal celou okupační základnu. „Tohle byl příběh, jediný a největší. Byli jsme v první linii boje proti posedlým. Záleželo na tom, co nahrajeme a řekneme. Už na tom nezáleží. A je to.“ Astronomický program v nervové nanonice mu vyhledal místo na nebi, kde neviděno zářilo avonské slunce. Probodl ho pohledem. „Někdo tam nahoře změnil strategii a já trčím tady. Proč mi to udělali?“

***

Cochrane to uviděl první. Samozřejmě to pojmenoval Amálka.

Nebyl dost vláčný, aby vydržel celé hodiny v pozici lotosu, a tak se čelem po směru, kterým letěl ostrov Ketton, rozvalil na koženou žíněnku. S Jackem Danielsem v ruce a purpurovými slunečními brýlemi na nose zřejmě nebyl tak bdělý, jak měl být. Ale co, stejně Amálku uviděl jako první z deseti lidí, kteří s ním seděli na přídi.

Jak si posléze postěžoval McPhee, čekali něco mohutného, planetu nebo měsíc, možná dokonce Valisk. Objekt, který se objeví jako tmavá skvrnka na rozzářeném konci viditelného vesmíru a pomalu naroste, jak se bude ostrov blížit.

Nikdo neočekával křišťálový oblázek se slunečním paprskem uvězněným v srdci. Ale právě na ten narazili.

„Svatá Marjánko, hej, děcka, mrkněte na tohle,“ výskl Cochrane. Pokusil se ukázat prstem a přitom si polil zvonové kalhoty Jackem Danielsem.

Krystal klouzal podél okraje ostrova, fazetovaný povrch házel na všechny strany paprsky čistého bílého světla. Zamířil ke Cochranovi a ostatním pozorovatelům, cestou si udržoval konstantní čtyři metry nad zemí. Cochrane tou dobou už poskakoval, tančil a mával na něj. „Tady, kočko. Tady jsme. Pojď sem, fešando, dělej, pojď k velkýmu kamarádovi.“

Krystal ostře změnil směr a zakroužil jim nad hlavami. Všichni se dali do křiku.

„Jo!“ zaječel Cochrane. „Ví o nás. Je živá, jo, to musí bejt, lidi, mrkněte, jak to tu ojíždí, jak nějaká kosmická víla.“ Paprsky světla z krystalu se mu odrazily od slunečních brýlí. „Jaú, to je světla. Hele, Amálko, krapet to ztlum.“

Delvan na návštěvu hleděl s nelíčenou bázní, rukou si stínil oči. „Je to anděl?“

„Prd,“ vyprskl Cochrane. „Na to je moc prťavá. Andělé jsou veliký potvory se zápalnejma mečema. Amálka, to je ono.“ Přiložil dlaně k ústům. „Hej, vílo, jak ti dupou králíci?“

Na rameno mu dopadla Chomova těžká snědá ruka. Hipík sebou trhl.

„Nechci vám bránit v rozletu,“ pravil seržant. „Ale jsem přesvědčen, že při prvním kontaktu s mimozemskou inteligencí lze postupovat i vhodněji.“

„Fakt?“ ušklíbl se Cochrane. „Tak proč se s náma už začala nudit?“

Krystal změnil směr a zamířil nad hlavní tábor na přídi. Cochrane se za ním rozběhl, cestou hulákal a mával rukama.

Sinón, spolu se všemi seržanty na ostrově, se na honičku podíval hned, když je Choma informoval o návštěvě. „Došlo k setkání s cizí inteligencí,“ oznámil okolním lidem.

Stephanie sledovala honičku s rostoucím zděšením. Neměli hipíka pouštět na hlídku.

„Co se děje?“ zeptal se Moyo.

„Nějaký létající xenoc,“ odpověděla.

„Nebo sonda,“ dodal Sinón. „Pokoušíme se ji oslovit spřízněností.“

Seržanti spojili vnitřní hlas k jednotnému pozdravu. Spolu se slovy uvítání, matematickými symboly a piktogramy vyslali i spektrum ryzích pocitů. Žádný se nedočkal odpovědi.

Krystal nad skupinou zase zpomalil. Na přídi tábořilo kolem šedesáti lidí, ke Stephaniině partě se přidával neslábnoucí proud dezertérů od Ekelundové. Celý týden se od ní odtrhávali, někdy po jednom, jindy ve skupinkách, všichni znechucení její intolerancí a autoritativním chováním. Z města

přinášeli špatné zprávy. Ekelundová přísně prosazovala stanné právo a z celého Kettonu tak udělala vězení. Právě teď se snažila z trosek a bažin vyhrabat co nejvíc pušek. Zřejmě stále trvala na svém plánu zbavit ostrov seržantů a neposlušných posedlých.

Stephanie vestoje sledovala blýskavý krystal. Cochrane pořád poskakoval asi třicet metrů za ním. Už slyšela jeho pokřikování. „Už vám odpověděl?“ zeptala se.

„Ne,“ odvětil seržant.

Lidé vstávali a civěli na jasně zářící jiskřičku. Zdálo se, že je vůbec nevnímá. Stephanie se soustředila na záhyby světlého stínu, které jí ukazoval šestý smysl. Jasně rozeznávala lidské a seržantské mysli; krystal se projevil jako ostře ohraničená safírová slza. Připomínal filigránskou počítačovou grafiku, vypadal úplně jinak než všechno ostatní. Jak se blížil, jeho složení vyvstávalo s dokonalou přesností: vnitřní safírová vlákna byla paradoxně delší než průměr celého objektu.

Od kettonského odletu z Mortonridge se přestala divit zázrakům. Teď byla jenom zvědavá.

„To nemůže být přírodní,“ opakovala.

Sinón promluvil za minikonsenzus seržantů: „Souhlasíme. Chování a struktura poukazují na entitu vyššího řádu.“

„Nevnímám u ní žádné myšlenky.“

„Ne naše. To je nevyhnutelné. Entita vypadá dobře přizpůsobená prostředí. Musí se od nás tedy výrazně lišit.“

„Myslíte, že je to domorodec?“

„Pokud ne, pak jde o jejich ekvivalent umělé inteligence. Zdá se, že se sama rozhoduje, a to naznačuje nezávislost.“

„Nebo kvalitní program,“ dodal Moyo. „Naše pátrací vznášedla se chovají stejně.“

„Také možnost,“ připustil Sinón.

„To je jedno,“ prohlásila Stephanie. „Znamená to, že je tu rozumný život. Můžeme se s ním spojit a poprosit o pomoc.“

„Pokud něco takového znají,“ řekl Franklin.

Tyhle spekulace nikam nevedou, řekl Choma. Není důležité, co to je, ale co to umí. Musíme navázat kontakt.

Neodpovídá nám na nic, odvětil Sinón. Pokud nevnímá spřízněnost ani vibrace vzduchu, těžko se domluvíme.

Napodobte to, navrhl Choma. Minikonsenzus se ho zeptal, jak to myslí.

Zjevně o nás ví, vysvětloval Choma. Musíme tomu ukázat, že jsme si toho také všimli. Jakmile to pochopí, začne logicky hledat nějaký způsob komunikace. Nejjistější bude energistickou silou vytvořit jeho nápodobu.

Zaměřili se na kámen u Sinónových nohou, čtrnáct tisíc seržantů si v něm představilo malý čirý diamant s plamenem jasného světla uprostřed. Zvedl se do vzduchu, za letu z něj padalo bláto.

Přitáhli jsme jeho pozornost, pravil sebevědomě Choma.

Doběhl udýchaný Cochrane. „Hele, Amálko, ne tak rychle, kočko.“ Dal si ruce v bok a nešťastně zvedl hlavu. „Co se to tu děje, chlape? To se nám rozmnožila?“

„Snažíme se zahájit komunikaci,“ odpověděl Sinón.

„Fakt?“ Cochrane natáhl ruku, dlaň otevřenou. „To se dělá jinak.“

„Ne!“ vykřikli současně Sinón a Stephanie.

Cochrane sevřel Amálku do dlaně. A svíral dál. Prsty a dlaň se protahovaly, jako by se vzduch proměnil v zakřivené zrcadlo. Táhlo je to do krystalu. Když za dlaní následovalo zápěstí, hippie vykvikl leknutím. „Do prdele práce…“ Nohy se mu odlepily od země.

Stephanie soustředila energistickou sílu a pokusila se ho stáhnout zpátky. Trvala na tom. Cítila, jak se k ní přidávají seržanti. Žádný nedokázal s ječící máničkou spojit myšlenky. Hipíkovo tělo ztrácelo podstatu, bylo to jako chytat vodopád.

Vyděšený křik náhle ustal, v krystalu zmizela hlava. V rychlém sledu následoval trup a nohy.

„Cochrane!“ zaječel Franklin.

Na zem spadly purpurové brýle se zlatou obroučkou.

Stephanie už necítila ani hipíkovo vědomí. Tupě čekala, koho mimozemšťan sežere jako nášup. Byl jen pár metrů od ní.

Krystal chvíli rudozlatě blikal a pak se vrátil k čiré bílé. Velkou rychlostí vyrazil přes pláň k městu.

„Zabilo ho to," zašeptala Stephanie.

„Sežralo," upřesnila Rana.

Nebo to nabralo vzorek, řekl Sinón ostatním seržantům. Šokovaní lidé by asi na tak chladnokrevnou analýzu nebyli zvědaví.

Nevybralo si ho to, namítl Choma. **Mohl si za to sám. Spíš šlo o jednoduchý obranný mechanismus.**

Doufám, že ne. To by znamenalo, že jsme se ocitli v nepřátelském prostředí. Raději bych věřil, že sbírá vzorky.

Pohlcení ale proběhlo velice neobvykle, řekl Choma. **Že by krystalické neutronium? Nic jiného by ho nedokázalo takhle vcucnout.**

Ani nevíme, jestli v tomhle kontinuu existuje gravitace nebo pevná hmota, opáčil Sinón. **Kromě toho nedošlo k vyzáření energie. Kdyby takovou hmotu pohltila gravitace, záření by nás všechny zabilo.**

Pak doufejme, že to nabíralo vzorky.

Ano. Sinón po spřízněné vlně pustil nejistotu. **Škoda, že to byl Cochrane.**

Mohlo to sebrat Ekelundovou.

Sinón se díval, jak krystal letí nad krajem. Vypadal jako kometa. Ještě může.

Anette Ekelundová si zřídila velitelství na strmé haldě, jež bývala kettonskou radnicí. Pravoúhlé trosky různých budov opřeli o sebe a energistickou silou proměnili ve vojenské maskovací stany. Ve třech měli poslední zbytky jídla. Jeden sloužil jako zbrojnice a provizorní opravna; Milne tu se svými lidmi dával dohromady pušky vylovené z bahna. Poslední stan, postavený přímo na vrcholu, si Anette zabrala pro sebe. Plachtu měla na obou stranách vytaženou a tak viděla přes celý ostrov. Na trojnohém stolku se válely mapy a notesy. Barevnou

pastelkou vyvedla obranné pozice kolem Kettonu a pravděpodobné trasy útoku založené na zprávách vyzvědačů. Vyznačila i pozice seržantů a jejich pravděpodobné počty.

Informace sbírala několik dní. Právě teď jim však Anette nevěnovala sebemenší pozornost. Plně se soustředila na kapitána, který stál v pozoru přímo před ní. Soi Hon si hověl na plátěné židli stranou stolu a nijak neskrýval pobavení.

„Pět vojáků z hlídky se odmítlo vrátit," řekl kapitán. „Prostě šli dál, že to dají dohromady se seržantama."

„S nepřítelem," opravila ho Anette.

„Ano. S nepřítelem. Zůstali jsme jenom tři. Nemohli jsme je přinutit k návratu."

„Ubožáku," okřikla ho Anette. „Netuším, jak z vás někdo mohl udělat důstojníka. Vy s vojáky nechodíte na procházky, vy jim máte velet! Takže musíte znát jejich slabé i silné stránky. Měl jste to předpokládat, zvlášť když jim vidíte do hlavy. Neměl jste jím dovolit takhle nás zradit. Je to vaše chyba."

Kapitán na ni nevěřícně zíral. „To je nesmysl. Všichni jsou tady podělaní strachy. Natolik jim do hlavy vidím. Ale těžko můžu vědět, co s tím chtějí udělat."

„Měl jste to vědět. Budete třicet šest hodin o hladu a degraduji vás na desátníka. Vraťte se k rotě, jste ostuda armády."

„To jídlo jsem vyhrabal já. Dva dny jsem se hrabal v blátě. Nemůžete mi ho upřít. Je moje."

„Za třicet šest hodin ho dostanete. Ani o minutu dřív."

Dívali se na sebe přes stůl. Listy papíru neslyšně povlávaly ve vánku.

„Dobře," odsekl bývalý kapitán. Vypadl.

Anette ho vztekle sledovala, naštvaná, jak se všichni flákají. Copak nechápou, že právě teď jde o všechno?

„To jsi zvládla skvěle," poznamenal Soi Hon s náznakem ironie.

„Myslíš, že z toho měl vyváznout bez trestu? Nevěřil bys, jak rychle by se všechno sesypalo, kdybych neudržovala pořádek.“

„Tvoje společnost by se sesypala. Ne životy jednotlivců.“

„Myslíš, že tu je schopná přežít jiná společnost než moje?“

„Zkus to a uvidíš.“

„To je velká blbost i na tebe.“

Soi Hon pokrčil rameny. „Rád bych věděl, kam podle tebe míříme, když ne do zapomenutí.“

„Tohle kontinuum je naše útočiště.“

„Sebereš mi příděly, když něco poznamenám?“

„Bylo by to jedno. Znám tě. Někde máš určitě ulitý zásoby.“

„Nepopírám, že jsem se naučil opatrnosti. Měla bys zvážit možnost, že seržanti mají pravdu. Tohle kontinuum by nám poskytlo útočiště, kdybychom měli planetu. Ostrov je ale zoufale omezený.“

„Ano, ale kontinuum není. Zavedl nás sem instinkt; věděli jsme, že právě tady budeme v bezpečí. Můžeme tu najít ráj, jenom v něj věřit. Viděl jsi, jak tady funguje energistická síla. Všechno jí trvá déle, ale změny jsou trvalejší.“

„Smůla, že nám nedovede vypěstovat jídlo nebo vzduch. Mít tu víc půdy, byl bych klidnější.“

„Když si to myslíš, proč se mnou zůstáváš? Proč nezdrhneš jako ti slaboši?“

„Máš jídlo a já se nemám kde schovat. Není tu jedine křoví, natož džungle. Což mě trápí. Tahle země… není dobrá. Nemá ducha.“

„Dostaneme, co budeme chtít.“ Anette ze stanu hleděla až na ostře ohraničený obzor. „Dokážeme zemi vrátit duši.“

„Jak?“

„Tak, že dokončíme, co jsme začali. Utečeme. Oni nás drží při zemi.“

„Seržanti?“

„Ano.“ Usmála se, spokojená, že hned pochopil. „V tomhle vesmíru se nám vyplňují sny. Jejich sny jsou ale plné fyziky, logiky, starých pořádků. Jsou stroje, nemají duši, nedokážou si představit, co tady ze sebe můžeme udělat. Svazujou nám křídla. Představ si, Soi, jaké by to bylo zbavit se jejich pout. Tenhle ostrov by se roztáhl, z okrajů by vyrostla nová půda. Všude by vyrašila zeleň. Jsme tady jako semínko, můžeme vyklíčit v něco úžasnýho. Nebe je takové, jaké si ho uděláš. To je pro člověka nejkrásnější osud. Chápeme svoje poslání. Čeká tu na nás. Když jsme dospěli tak daleko, nesmějí nám otravovat vzduch svým lpěním na starém řádu.“

Soi Hon zvedl obočí. „Semínko? Tak chápeš tenhle ostrov?“

„Ano. Semeno, z něhož vzejde naše vytoužené království.“

„O tom pochybuji. Vážně. Jsme lidi v ukradených tělech, ne zárodky bohů.“

„A přesto jsme už udělali první krok.“ Zvedla ruce k nebesům jako v oběti. „Řekli jsme budiž světlo, nebo ne?“

„Tu knížku jsem četl, ale mezi našinci jsem byl výjimka. Vy eurokresťani si myslíte, že vaše mytologie ovládla svět. Dali jste nám ale jenom znečištění, války a nemoci.“

Anette vycenila zuby. „No tak, Soi, nebuď tak přízemní. Býval radikál. Tenhle svět může fungovat. Jakmile odstraníme seržanty, máme šanci.“ Dravčí úsměv jí ztuhl na rtech, když ve společné mysli seržantů vycítila zmatek a překvapení. Pořád je vnímala, byli jako slunce těsně před východem. Nikdy ji nenapadlo, že by dokázali zpanikařit. „Z čeho tak trojčí?“

Vyšli před stan a podívali se temný dav seržantů v předhůří ztracených stěn Catmoského údolí.

„No, na nás neútočí,“ řekl Soi Hon. „Aspoň něco.“

„Něco se děje.“ Zvedla vojenský dalekohled a pokusila v táboře seržantů najít cokoli mimořádného. Seděli klidně jako vždycky. Pak si uvědomila, že všichni hledí přímo na ni. Odložila dalekohled, aby se na ně mohla zamračit. „Já to nechápu.“

„Podívej, tamhle.“ Soi ukázal na jasnou jiskřičku letící přes městské opevnění. Vojáci pod ní křičeli a zuřivě gestikulovali.

Mířila přímo k vršku uprostřed města.

„Je moje,“ zaradovala se Anette. Rozkročila se a spojila před sebou ruce jako pistoli. Mezi prsty jí vyrostla maserova karabina, hlaveň mířila přímo na letící krystal.

„Myslím, že to není zbraň,“ namítl Soi. Začal couvat. „Nepřinesli to seržanti, jsou stejně vyjevení jako my.“

„Nemá to povolení ke vstupu do mého města.“

Soi se dal na útěk. Z Anettiny karabiny vyšlehl paprsek koncentrovaného bílého ohně. Krystal snadno uhnul a přelétl nad Soiem. V záři odlesků zakopl.

Anette se klidně a metodicky otočila za vetřelcem. Znovu stiskla spoušť a vystřelila nejsilnější proud bílého ohně, jakého byla schopna. Ničeho nedosáhla. Krystal vystřihl nad Soiem ostrou parabolu a zmizel, odkud přiletěl.

Seržanti ho sledovali. Tentokrát nad nimi ani nezpomalil. Jakmile dosáhl okraje ostrova, spadl za něj. Delvan se vrhl na břicho a vystrčil hlavu přes hranu. Jiskřička se vzdalovala podél stěny, až zmizela pod výčnělkem popraskané skály.

***

Všech sedm nákladních vozů cestou na Cricklade halasně houkalo a rachotilo. Z kotlů za kozlíkem energicky syčela pára, naleštěné mosazné písty poháněly přední kola. Kupci s randálem zastavili u širokého vstupního schodiště, z vozů na štěrk odkapával olej a z netěsných spojů unikala oblaka páry.

Luca je šel přivítat. Pokud to dokázal posoudit, myšlenky lidí na kozlíku byly dostatečně přátelské. Nečekal problémy; kupci na Cricklade nezavítali poprvé, i když jich nikdy nebylo tolik. Čistě pro jistotu měl v doslechu deset statných čeledínů.

Vůdce karavany slezl z vozu a představil se jako Lionel. Byl malé postavy a dlouhé blond vlasy si stahoval koženou stužkou do ohonu. Na sobě měl ošoupané džíny a svetr s kulatým výstřihem; pracovní šaty jen podtrhovaly přímočaré

vystupování. Po pár minutách hovoru, kdy se navzájem oťukávali, ho Luca pozval dál.

Lionel se vděčně usadil do koženého křesla v pracovně a přijal nabídnutou sklenku Norfolkských slz. Pokud si všiml napjaté atmosféry na panství, nedal to na sobě nijak znát. „Tentokrát prodáváme hlavně ryby," řekl. „Většinou uzené, ale máme i čerstvé na ledu. Kromě toho vezeme semena ovoce a zeleniny, pojmutá slepičí vejce, nové voňavky a elektrické nářadí. Snažíme si vybudovat dobrou pověst, takže jestli chcete něco, co nemáme, pokusíme se to do příště sehnat."

„Co nakupujete?" zeptal se Luca, sotva se posadil k psacímu stolu.

„Mouku, maso, převodové řemeny, zásuvku na dobití akumulátorů." Pozvedl sklenku. „Slušné pití." Usmáli se a přiťukli si. Lionel si prohlédl Lucovu ruku. Měli lehce odlišný odstín pleti. Luca měl tmavší a pevnější kůži, přiznával Grantův věk. Lionel si naproti tomu udržoval zdání mládí.

„Jaký směnný kurz nabízíte za ryby?" zeptal se Luca.

„Za mouku pět ku jedné ve váze."

„Plýtváte mým časem."

„Ne. Ryba je maso, cenná bílkovina. Také musím započítat dopravu; Cricklade leží dost daleko od moře."

„Proto máme ovce a dobytek; vyvážíme maso. Ale dopravu vám můžu proplatit v elektřině, máme vlastní geotermální zdroj."

„Akumulátory máme plné ze sedmdesáti procent."

Smlouvání trvalo dobrých čtyřicet minut. Když přišla Susanna, načali už třetí rundu Norfolkských slz. Posadila se k Lucovi na opěrku, vzal ji kolem pasu. „Jak to jde?" zeptala se.

„Doufám, že máš ráda ryby," odvětil. „Právě jsme koupili tři tuny."

„A sakra." Vzala mu skleničku z ruky a napila se. „Snad je v mrazáku dost místa. Musím si promluvit s kuchařkou."

„Lionel má také zajímavé zprávy."

„Hm?" Tázavě se na kupce podívala.

Lionel se usmál, skrýval zvědavost. Stejně jako Luca stavěla Susanna na odiv věk své hostitelky. Od zmizení Norfolku z vesmíru kupec ještě neviděl lidi ve středním věku. „Ryby jsme nakoupili z lodi Cranborne v Holbeachi. Přistáli před týdnem a náklad prodali za opravu motoru. Měli by tam ještě být.“

„Ano?“ pobídla ho.

„Cranborne je víceúčelová kupecká loď,“ vysvětlil Luca. „Plaví se mezi ostrovy a nabírá jakýkoli náklad, za který někdo zaplatí. Umí lovit ryby, čistit koryta, sbírat chaluhy, bourat led, co tě napadne.“

„Současná posádka naložila sítě,“ dodal Lionel. „Charterů je málo, a tak si vydělávají jako rybáři. Také hovoří o obchodu mezi ostrovy. Až se věci trochu usadí, uvidí, kde se co vyrábí a o co by byl zájem.“

„To jsem ráda,“ řekla Susanna. „Proč mi to říkáte?“

„Můžou nás vzít do Norwiche,“ odpověděl Luca. „Aspoň kus cesty.“

Susanna se mu podívala do tváře, Luca měl Grantovy rysy. Vracel se od chvíle, co se v Knossigtonu dozvěděl, že aeroambulance nevzlétne, protože nefunguje elektronika. „Tak dlouhá plavba bude drahá,“ namítla tiše.

„Cricklade si to může dovolit.“

„Ano,“ připustila opatrně. „Může. Ale už nám nepatří. Když vezmeme tolik jídla nebo slz nebo koní, ostatní nás obviní, že jsme to ukradli. Nemohli bychom se už vrátit na Kesteven.“

„My?“

„Samozřejmě. Jsou to naše dcery a tohle je náš domov.“

„Jedno bez druhého nic neznamená.“

„Já nevím,“ zamyslela se Susanna. „Co přinutí posádku Cranborne dodržet dohodu, až odrazíme?“

„Co nám zabrání ukrást jejich loď?“ odvětil unaveně Luca. „Máme zase civilizaci, drahá. Vím, že není ideální. Ale funguje. Zradu vycítíme na sto honů.“

„Dobře. Chceš jet? Ne že bychom tady měli málo problémů," dodala provinile a pohlédla na diplomaticky nezúčastněného kupce.

„Nevím. Chci s tím bojovat. Když vyrazím, bude to znamenat, že Grant vyhrál."

„Není to válka, ale věc srdce."

„Čího srdce?" zašeptal Luca.

„Promiňte," ozval se Lionel, „ale napadlo vás, že lidé, kteří posedli vaše dcery, vás neuvítají zrovna s otevřenou náručí? Co jste s nimi vlastně chtěli? Nemůžete je prostě vypudit a pak s dcerunkami odejít za zapadajícím sluncem. Budou pro vás stejně cizí jako vy pro ně."

„Nejsou mi cizí," řekl Luca. Vyskočil ze židle, celé tělo v křeči. „Krucinál, nedokážu na ně přestat myslet."

„Všichni podléháme svým hostitelům," pravil Lionel. „Nejjednodušší je se s tím smířit, tak máme aspoň na chvíli pokoj. Jste na to připraven?"

„Já nevím," procedil Luca skrz zuby. „Fakt nevím."

Carmitha přejížděla ženě prsty po paži, prohmatávala kosti, svaly i šlachy. Měla zavřené oči, v duchu se soustředila na mlhavou záři těla. Nespoléhala se jen na hmat, zavřenýma očima viděla odstíny jednotlivých buněk, jako by se dívala na rozostřený obrázek z lékařské učebnice. Posunula prsty o půl palce, postupně je stiskla, jako by hrála na klavír. Prohlídka celého těla zabrala přes hodinu a i tehdy mohla stěží dát stoprocentní výsledky. Zůstávala na povrchu. Spousta nádorů může postihnout vnitřní orgány, uzliny, kostní dřeň. Přijde se na ně, až když už je pozdě.

Pod ukazováčkem jí něco uhnulo. Pohrála si s tím, zkoumala meze pohybu. Tvrdá bulka, jako by pod kůží uvízl brok. V duchu ji viděla jako bílou tečku s tenkými chapadly ponořenými do okolní tkáně. „Další," řekla.

Žena vzlykla. Carmitha se naučila nic před pacienty netajit. Stejně jí z hlavy vyčetli znepokojení.

„Umřu," zakňourala žena. „Všichni umíráme, uhníváme tady. Je to trest za útěk z nicoty."

„Blbost, tahle těla mají genové úpravy, a tak jsou odolná proti rakovině. Jakmile je přestanete opravovat, nádory by měly zmizet." Stejnou planou útěchu opakovala od Butterworthova zhroucení tak často, že jí začínala sama věřit.

Pokračovala v prohlídce nad loktem. Už to byla jen formalita. Nejhůř dopadla stehna; místo sádla, které se ke královně krásy nehodilo, měla žena pod kůží hrozen novotvarů velikosti vlašského ořechu. Strach v ní překonal i touhu po mladistvé kráse. Nepřirozené krocení buněk skončí. Nádory třeba opravdu zmizí samy od sebe.

Carmitha už byla skoro u konce, když na maringotku zaklepal Luca. Řekla mu, ať zůstane venku, a počkala, dokud se žena neobleče.

„Bude to dobrý," řekla, když ji objala na rozloučenou. „Jenom musíte být sama sebou, najít v sobě sílu."

„Ano," přitakala sklíčená žena.

Carmitha si řekla, že není vhodný čas na přednášky. Pacientka se musí napřed vzpamatovat ze šoku. Pak ji může naučit, jak být silná, jak se postavit světu. Carmitina babička kladla na sebevědomí velký důraz. „Slabá mysl se neubrání."

Luca poodešel stranou, aby se uplakané ženě nemusel ve dveřích podívat do očí.

„Další?" zeptal se, když žena vešla do domu.

„Jo," přitakala Carmitha. „Lehčí případ."

„Výtečně."

„To zas ne. Zatím jsme zachytili jen počáteční nádory. Modlím se, aby je vaše vylepšená imunita zvládla. Pokud ne, přijdou metastázy, kdy se rakovinné buňky rozšíří po celým těle. Jakmile k tomu dojde, šmytec." Dařilo se jí skrývat zášť; statkáři a měšťané pocházeli z geneticky vylepšených rodin, cikáni ne.

Zakroutil hlavou, nechtěl se hádat. „Jak je Johanovi?"

„Vrací se mu váha, což je dobře. Nutím ho chodit a cvičit, což je taky dobře. A úplně skoncoval s iluzí. Nádory mu ale zůstaly. Tělo je slabé, nedokáže s nimi bojovat. Doufám, že až se trochu zotaví, naskočí přirozená obranyschopnost.“

„Má dost sil na práci?“

„To ať tě ani nenapadne. Za pár neděl ho možná nechám pomáhat na svojí zahrádce. Nic těžšího mu nedovolím.“

Nedokázal ukrýt zklamání.

„Proč?“ zeptala se podezíravě. „Na co ho potřebuješ? Měla jsem za to, že statek běží hladce. Skoro už nevidím rozdíl.“

„Jenom zvažuji jednu možnost.“

„Možnost? Chceš odjet?“ Polekalo ji to.

„Přemýšlím o tom,“ odpověděl nevrle. „Nikomu to neříkej.“

„Neřeknu. Ale nechápu to, kam bys jezdil?“

„Hledat holky.“

„Ale Grante.“ Soucitně ho vzala za ruku. „Jsou v pořádku. I kdyby Louise někdo posedl, nezměnil by na ní ani vlásek, na to je příliš krásná.“

„Nejsem Grant.“ Rozhlédl se po dvoře, podezíravý a napjatý. „Ale vím, jaké to je být posedlý. Panebože, tohle tě musí bavit.“

„No jasně, zrovna já jsem z toho radostí úplně vedle.“

„Promiň.“

„Kolik jich máš?“ zeptala se tiše.

Než odpověděl, dal si načas. „Pár na prsou. Na rukou. A na chodidlech, proboha.“ Znechuceně zavrčel. „Nikdy jsem se nesnažil měnit chodidla. Co tam dělají nádory?“

Carmitha ho nesnášela za jeho bezbrannost. Luca ji nutil soucítit s Grantem. „Nehledej v tom logiku.“

„Málokdo ví, co se děje, tedy mimo Cricklade. Ten kupec, Lionel, vůbec nic netuší. Závidím mu to. Ale nevydrží to dlouho, lidi jako Johan určitě kolabují na celé planetě. Až to všem dojde, řád se hodně rychle rozpadne. Proto jsem chtěl na cestu vyrazit co nejdřív. Potom bych je už nemusel najít.“

„Měl by se na tebe podívat opravdový doktor. Třeba jdou nádory vypálit bílým ohněm. Všichni teď vidíme pod kůži. Nevím, proč by to nešlo. Třeba ani nemusíme volit tak drastický metody, možná stačí síla vůle.“

„Já nevím.“

„To se vám nepodobá ani jednomu. Co tu sedíš na zadku, koukej to zkusit. Sežeň doktora. Masáže a čajíčky nadlouho nepomůžou a já toho víc neumím. Teď nemůžeš odjet, Luco, lidi tě berou za šéfa. Využij všechen vliv a zkus to nějak vyřešit. Proveď je morovou ranou.“

Vzdychl, naklonil hlavu na stranu a podíval se na ni jedním okem. „Pořád věříš, že tě Konfederace přiletí zachránit, že ano?“

„Naprosto.“

„Nenajdou nás. Museli by prohledat dva vesmíry.“

„Věř si, čemu chceš. Já vím, co bude.“

„Nepřátelští spojenci, hm? My dva?“

„Něco se nikdy nezmění.“

Nemusel vymýšlet ostrou odpověď, protože na dvůr vyběhl podkoní a zakřičel, že z města jede posel. Luca s Carmithou prošli kuchyní do domu a hlavním vchodem sestoupili na přední schodiště.

Po příjezdové cestě cválala žena na bílém koni. Její mysl oba znali: Marcella Ryeová. Z hlavy jí sálalo vzrušení a znepokojení.

Zastavila přímo pod schody a seskočila. Luca převzal uzdu, ale měl co dělat, aby uhnaného koně zklidnil.

„Právě jsme dostali varování od vesnic na trati,“ řekla. „Míří sem banda loupežníků. Colsterworthská radnice zdvořile žádá a tak dál. Luco, potřebujeme pomoc. Jsou ozbrojení. U Bostonu vybrali zbrojnici domobrany, mají pušky a tucet kulometů.“

„No to je báječný,“ ulevil si Luca. „Žije se nám tu prostě čím dál líp.“

***

Luca vlak sledoval dalekohledem (skutečným, Grantovi ho věnoval jeho otec). Byl si jistý, že je to tentýž jako posledně, ale trochu se změnil. Na konci přibyly čtyři vagóny, přesto se lupičům necestovalo pohodlně. Po celé délce obrněného vlaku se táhly železné pancíře (zřejmě skutečné, pomyslel si Luca), nešikovně přinýtované k obyčejným vozům. Lokomotiva supěla ke Colsterworthu neměnnou rychlostí třiceti mil za hodinu. Bruce Spanton dal konečně podobu svému snu o nepřemožitelné síle, ta se ale vůbec nehodila do turnerovské krajiny pastorálního Norfolku.

„Tentokrát je jich víc," řekl Luca. „Počítám, že bychom měli zase zkroutit koleje."

„To monstrum není dělané na couvání," poznamenala zlověstně Marcella. „Musíš jim otočit hlavu, ocas potáhnou za sebou."

„Mezi nohama."

„Jo."

„Za deset minut jsou tady. Měli bychom rozmístit lidi a vymyslet strategii." Z Cricklade přivedl skoro sedmdesát čeledínů. Vyhláška městské rady zmobilizovala téměř pět set dobrovolníků. Dalších třicet mužů přišlo z okolních farem, rozhodnuto bránit jídlo, které do města dodali. Všichni měli brokovnice a lovecké pušky.

Luca s Marcellou síly rozdělili do čtyř skupin. Největší, třísethlavá, v podkovovité formaci obklopila colsterworthské nádraží. Dvě křídla byla připravena obsadit trať za vlakem a odříznout nájezdníkům cestu. Zbytek, tři tucty jezdců, měl honit případné uprchlíky.

Posledních pár minut Luca s Marcellou obcházeli vojsko, rovnali řady a ujišťovali se, že si všichni změnili oblečení v neprůstřelné vesty. Skutečné kulky bylo v tomto vesmíru těžší odrazit. Většina dobrovolníků zvolila letecké protiflakové vesty vyztužené karbosilikonem, takže vyrovnané řady

vypadaly jako policejní šik nasazený v půli dvacátého století proti demonstrantům.

„Stojíme za svým právem žít, jak si přejeme," opakoval Luca všem oddílům. „To my jsme založili kulturu, zařídili jsme si slušný život. Od žádné lůzy si to nenechám zničit. Nesmíme jim dovolit, aby žili z naší práce. Nebyli bychom pak víc než otroci."

Všichni pokyvovali hlavami. Odhodlání a sebevědomí obránců sílilo, až se vzduch rozvlnil červenou aurou. Když došel k Marcelle, jen se na sebe usmáli. Těšili se na bitvu. Vlaku do města zbývala pouhá míle, projížděl poslední zatáčku před městskou rovinkou. Lokomotiva vztekle zahoukala. Rudá aura nad nádražím zjasněla. V dřevěných pražcích se objevily praskliny a běžely od Luky až na konec nástupiště. Koleje se roztáhly sotva o šest palců, do bezedné pukliny tiše padal štěrk.

Luca se pevně díval přímo na lokomotivu, rovnou do vystrčených velkorážních hlavní. „Tak pojď, hajzle," zašeptal.

Na finesy neměl nikdo náladu. Obě strany zhruba znaly sílu a pozici protivníka. Nemohlo z toho vzejít nic jiného než přímočarý střet. Souboj energistické síly a představivosti, nevítaně okořeněný skutečnými střelnými zbraněmi.

Půl míle od nádraží začal vlak zpomalovat. Poslední dva vagóny se odpojily a zabrzdily v závoji jisker. Postranice se spustily na zem a po nich sjely džípy. Lupiči je proměnili v obrněné dunové buginy s masivním rámem, veliká kola poháněly hlučné a smradlavé čtyřlitrové spalovací motory. Každá dunovka měla za řidičem přimontovaný kulomet a u něj střelce v letecké kombinéze, doplněné velikými brýlemi.

Rozjely se od vagónů, aby obráncům vpadly do zad. Luca dal signál vlastní kavalerii. Jezdci vyrazili do polí proti džípům. Vlak se hrnul dál.

„Připravte se," zavolala Marcella.

Nad kanónem na lokomotivě se objevily obláčky bílého dýmu. Luca se automaticky sehnul a nechal ztvrdnout vzduch kolem sebe. Na konci nádraží zabubnovaly první střely, v

explozích oranžového ohně se obzor rozostřil vyvrženou hlínou. Dva náboje narazily do červeného vzduchu a neškodně vybuchly dvacet yardů nad zemí. Střepiny odlétly směrem od ochranné hranice. Obránci zajásali.

„Máme je," zvolal vítězoslavně Luca.

Nad poli se rozlehla kulometná palba, džípy kroužily v ostrých zatáčkách a za koly jim odletovalo bláto. Projely zavřenými branami, prkna sežehl bílý oheň. Za nimi cválali koně, bez námahy přeskakovali ploty i zídky. Jezdci stříleli ze sedla a k tomu vrhali bílý oheň. Motory začaly kašlat, protože výtrysky energistické síly způsobily zkraty v bateriích pod přeludem.

Vlak se už přiblížil na čtvrt míle. Dělo stále pálilo. Nejvíc to odnášela půda těsně za hranicí nádraží, z kráterů vyletovala hlína, drny, stromy i zídky. Lucu překvapilo, jak jsou krátery maličké; očekával, že nálože budou mít větší sílu. Přesto hodně kouřily a na ochrannou červenou bublinu dorážel hustý šedomodrý dým. Vlak jim skoro zmizel z očí.

Luca se podezíravě zamračil. „Možná je jen kryje," zavolal přes kravál explozí na Marcellu.

„Ani náhodou," zaječela. „Nezapomínej, že je cítíme. Kouřové clony na nás neplatí."

Něco nebylo v pořádku a Luca to věděl. Když se soustředil na vlak, cítil z něj stejnou vítězoslávu jako ze svých lidí. Nájezdníci ale neudělali nic, co by je přiblížilo vítězství. Nic, o čem by věděl.

Oblaka dýmu z nábojů se pomalu sunula k nádraží. Když se dostala do zóny červeného světla, rozzářila se jako jiskrné víno. Sotva dosáhla na první obránce nástupiště, začali se lidé chovat divně. Mávali rukama, jako by odháněli hejno komárů, a motali se. Panika se rychle šířila z mysli do mysli.

„Co jim je?" zeptala se Marcella.

„Nevím." Luca sledoval, jak se dým rozlézá. Choval se úplně přirozeně, oblaka se kroutila ve větru. Nic ho nevedlo, žádná energistická síla, ale kam se dostal, tam nastal zmatek.

Chvíli mu trvalo, než si připustil nejhorší možnost. Takové zvěrstvo nedokázal připsat ani Spantonovi.

„Plyn," zašeptal nevěřícně. „To není kouř. Ti hajzlové na nás pustili plyn!"

Ze všech střílen obrněného vlaku spustily palbu kulomety a pušky. Obránci se nesoustředili a kulky tak snadno prolétly růžovým vzduchem. První řada měšťanů padla pod tlakem projektilů na flakové vesty. Ze vzduchu zmizela barva. Pud sebezáchovy byl příliš silný, každý se snažil spasit vlastní kůži.

„Foukněte jim to zpátky!" zařval Luca do všeobecného zmatku. Vlak už byl jen pár set yardů daleko, písty zuřivě vrčely, lokomotiva se nezadržitelně sunula k nástupišti. Rozhodil rukama a zatlačil na vzduch.

Marcella ho následovala. „Dělejte," zakřičela na nejbližší měšťany. „Tlačte!"

Napodobili ji, energistickou silou postrčili vzduch a s ním smrtonosný plyn. Myšlenka se mezi obránci rychle šířila a stejně rychle se měnila ve skutečnost. Nepotřebovali jednat, stačilo myslet.

Vzduch se dal do pohybu, hučel mezi pražci a sténal podél stěn, rychleji a rychleji. Sloupy dýmu se stočily z kráterů, poryvy je vedly přímo proti jedoucímu vlaku. Vítr nesl listy a větvičky z potrhaných živých plotů. Neškodně pleskaly o černou železnou příď lokomotivy a točily se ve vzdušných vírech kolem vlaku.

Luca se rozkřičel radostí a přidal vzduch z plic k sílícímu vichru. Už cítil, jak ho tlačí do zad. Vzal sousedy za ruce a společně se vzepřeli síle vichřice. Vrátila se jednota, společně ovládli vzdušné proudy. Když už se do toho dali, zúžili záběr vichřice na šířku vlaku a namířili ji přímo proti lokomotivě. Vědra pověšená na nádražních sloupech vlála rovnoběžně se zemí.

Síla horizontálního tornáda vlak přinutila zpomalit. Pára z pístů a netěsných ventilů mizela v dáli spolu s vražedným plynem. Nájezdníci nedokázali udržet mušku. Uragán jim tak

cloumal zbraněmi, až hrozilo, že jim je vyrve. Hlavně děl se rozjely do stran. Železná příšera se rozhoupala, jako by nic nevážila.

„Zvládneme to," volal Luca do nadpřirozeného vichru. „Foukejte dál." Všichni souhlasili, povzbuzení hlasitým skřípotem lokomotivy.

Loupežníci soustředili všechny síly na ukotvení kol ke kolejím. Na energistické přetlačování jich nebylo dost.

O vlak zabubnoval žulový štěrk z kolejiště. Samotné kolejnice se vyrvaly z nýtů, opřely se o lokomotivu a ovinuly kotel.

Kola na jedné straně se odlepila od země. Mašina chvíli balancovala na zbylých kolech, jak se ji její osazenstvo snažilo udržet v původní poloze. Obránci ale nepolevili a podvozek povolil. Lokomotiva se svalila na stranu a převrátila i tendr.

Kdyby šlo o přirozené vykolejení, všechno by skončilo. V tomhle případě ale měšťané dál tlačili. Lokomotiva se otočila podvozkem k nebi. Z polámaných pístů vytryskla pára, ale vichřice ji hned odnesla. Stroj se ještě jednou převrátil, na pole za sebou táhl všechny vagóny. Hora železa nabírala rychlost, vypadalo to, jako by vlak válel sudy. Spojky mezi vagóny povolily. Vozy se rozkutálely po poli a než přistály v nějaké škarpě, pokácely pár stromů na mezích.

Lokomotiva se koulela dál, hnána vichřicí a vůlí svých zamýšlených obětí. Konečně praskl kotel a přerazil velikému stroji páteř. Z trhliny se vyvalil oblak páry a záhy zmizel v rozzuřeném víru, kam ho následovala lavina trosek. Na zničené pole popadaly kusy velice moderního zařízení. Přelud parního kolosu zmizel, v blátě teď ležel standardní lokotraktor Norfolkských drah.

Když vítr utichl, svěřil Luca Marcelle dohled nad ošetřováním obránců zasažených plynem. Nad krátery ještě visel nebezpečný chemický pach. Ti, kdo se přihlásili jako chemici, tvrdili, že to může být fosfor, možná chlór a třeba ještě něco horšího. Názvy Lucu nezajímaly, jen záměr

útočníků. Procházel mezi řadami obětí, uhýbal pohledem očím, z nichž tekla slaná voda a krev, snažil se kašlajícím měšťanům říci něco povzbudivého.

Už nepochyboval, co se musí udělat.

Jako doprovod si vzal partu selských čeledínů. Vzpomínal na první setkání se Spantonem a pospíchal přes pole k poničené lokomotivě.

Na lokotraktoru byly přivařené kovové pláty. Nakonec nebyly ze železa, jen z nějakého lehkého stavebního materiálu. Pro pozorovatele nebylo těžké si na kostře krytiny představovat silný pancíř. Pomačkal je už vítr. Několik hlavní se odlomilo, zbytek byl zohýbaný. Celá lokomotiva se prohnula, předek měla zapíchnutý do země.

Luca došel ke kabině strojvedoucího. Byla pomačkaná, střecha i stěny se prohnuly dovnitř a uvnitř nezůstalo víc místa než ve skříni na šaty. Sehnul se a podíval se dovnitř rozbitým okénkem.

Hleděl přímo do očí Bruce Spantona. Tělo měl znehybněné kusy kovu a potrubí, které vyhřezlo ze stěn. Krev stékala s olejem do brázdy pod kabinou. Tvář měl šedivou jako v šoku, na ní jiné rysy než posledně. Přišel o zrcadlové brýle i o napomádované vlasy. Z iluze na něm nezůstalo vůbec nic.

„Díkybohu," zasípal. „Dostaň mě odsud, člověče. Mám co dělat, aby mi neupadly nohy."

„Říkal jsem si, že tě tu najdu," odvětil společensky Luca.

„No, taks mě našel. Dám ti metál. Ale vytáhni mě. To železo mě tu v tý mele pěkně skříplo. Bolí to tak, že to ani nedovedu odrušit."

„Mela? Byla to mela?"

„O co ti jde?" zaječel Spanton. Zarazil se, protože mu křik způsobil ještě horší bolest. „No jo, dobře. Vyhráli jste. Jseš tady velkej šéf. Teď mě dostaň z toho plechu."

„To je všechno?"

„Co jako?"

„Vyhráli jsme, vy jste prohráli. Je po všem?"

„A co si kurva myslíš, debile?“

„Aha, už mi to dochází, Odejdeš do dáli a už se nevrátíš. Tím to hasne. Konec. Co jsme si, to jsme si. Nikomu se nic nestalo, ty pozabíjíš plynem někoho jiného. Třeba v menším městě, které se neubrání. No nádhera. Krása nesmírná. Proto jsem přišel tomuhle městu na pomoc. Aby sis užil svou melu a víckrát nás neviděl.“

„O co ti kurva jde?“

„O život. Chci si večer sednout a vidět, co jsem přes den dokázal. Chci, aby z toho moje rodina něco měla. Chci, aby byla v bezpečí. Nechci, aby musela mít strach z šílených megalomanů, co si myslí, že když budou dost drsní, můžou odírat obyčejné pracující lidi.“ Usmál se na něj. „Říká ti to něco? Máš pocit, že se do toho nějak napasuješ?“

„Odejdu. Dobře? Vypadneme z tohohle ostrova. Můžeš nás posadit na loď, abys viděl, že jsme pryč.“

„Nejde o to, kde jste. Jde o to, co jste.“ Luca se narovnal.

„Cože? To je všechno? Pomoz mi odtud, ty sračko.“ Začal do plechu bouchat pěstí.

„Radši ne.“

„Jestli si myslíš, že ti teďka dělám problémy, tak vůbec nevíš, co dovedu, ty idiote. Ukážu ti, jak vypadá pořádnej kurevskej problém.“

„Já si to myslel.“ Luca zvedl brokovnici, až se konec hlavně ocitl šest palců od Spantonovy hlavy. Střílel, dokud z hlavy nezbyla ani kůstka.

Duše Bruce Spantona se z krvavé mrtvoly vznesla spolu s původní duší. Průhledný přelud z trosek vylétl jako letargický obláček. Luca se díval přímo do průsvitných očí, které si uvědomily, že je po staletích promrhané poloexistence čeká definitivní skutečná smrt. Neuhnul tomu pohledu, přiznával vlastní vinu. Jen za pár vteřin, do nichž se vešel celý život plný vzteku a ubohosti, přízrak zmizel.

Luca se třásl hrůzou poznání. Udělal jsem, co jsem musel, řekl si. Někdo ho musel zastavit. Nedělat nic by znamenalo zničit sebe.

Čeledíni ho pozorovali, polekaní, co udělá teď.

„Jdeme pro zbytek," řekl Luca. „Hlavně pro toho svinskýho chemika." Zamířil k nejbližšímu vagónu, cestou naládoval do pumpovací brokovnice patrony.

Ostatní šli za ním, zbraně svírali pevněji než předtím.

***

Cricklade nezažilo takový řev od příjezdu Quinna Dextera. Z otevřeného okna do dvora se ozýval nezaměnitelný křik ženy v nejhorších bolestech. Klidným vzduchem podzimního dne se zvuk nesl daleko za strmé střechy sídla, plašil koně a mužům připomínal jejich vinu.

Veronice praskla voda ráno poté, co Luca odvedl čeledíny na pomoc městu. Carmitha s ní seděla už od východu slunce v noblesní ložnici v západním křídle. Napadlo ji, že pokoj kdysi patřil Louise; byl dost výstavní a hlavním kusem tu byla veliká postel s nebesy (i když ne dost veliká pro dva, to by bylo u neprovdané statkářské dcerky nepřípustné). Ne že by o ni teď Louise stála.

Véronique poloseděla uprostřed matrace, kuchařka jí otírala tvář ubrouskem. Jinak bylo všechno na ní a na Carmitě. A na dítěti, které ovšem s nástupem na scénu nijak nespěchalo.

Carmitě alespoň šestý smysl pomohl vidět, že je hlavičkou dolů a že nemá pupečník kolem krku. Nezaznamenala ani jiné známé komplikace. Nezbývalo jí tedy než se tvářit, mluvit a jinak dávat najevo, že bude všechno v pořádku. Pomáhala už u tuctu přirozených porodů, což všechny kolem velice uklidňovalo. Véronique na ni hleděla jako na spojení své dávno ztracené maminky a kvalifikované gynekoložky, a Carmitha tedy raději nepřiznala, že u všech porodů jen podávala ručníky a uklízela krev.

„Vidím hlavičku," zvolala Carmitha. „Teď mi věř."

Véronique zase zaječela, ale brzy jí došel dech. Carmitha jí položila ruce na břicho a použila energistickou sílu v rytmu s kontrakcemi. Véronique řvala, ještě když se dítě objevilo. Pak se rozplakala.

Díky energistickému tlaku porod proběhl rychleji než obvykle. Carmitha dítě chytila a jemně zatáhla, aby rodičce ulehčila. Následovalo spěšné odstřižení a zavázání pupečníku jako obvykle. Véronique šťastně vzlykala. Lidé přicházeli s ručníky a gratulacemi. Umýt dítě. Porodit placentu. Pořád něco uklízet.

Nové ale bylo energistické spravování rodidel. Jenom jemně, Carmitha se pořád bála, co by vzešlo z důkladného vyléčení ran. Alespoň se nemuselo šít.

Když Carmitha konečně uklidila, Véronique ležela v čistém povlečení a chovala dcerušku, vyčerpaná a šťastná jako každá matka. A vyrovnaná.

Carmitha ji chvíli mlčky pozorovala. Netrpěla úzkostí typickou pro posedlé. Někde v bolesti, krvi a štěstí se obě osobnosti spojily k oslavě nového života.

Véronique se na Carmithu stydlivě usmála. „Není krásná?“ rozplývala se nad ospalým novorozencem. „Mockrát vám děkuju.“

Carmitha se posadila na kraj postele. Na vrásčitou tvářičku se nešlo neusmívat. „Je nádherná. Jak jí budeš říkat?“

„Jeanette. To jméno bylo v obou rodinách.“

„Aha. To je dobře.“ Carmitha dítě políbila na čelo. „Obě si teď odpočiňte. Za hodinu se na vás přijdu podívat.“

Prošla domem na dvůr. Cestou ji zastavovaly desítky lidí a ptaly se, jak to šlo, jestli jsou matka i dítě v pořádku. Ráda tentokrát rozhlašovala dobré zprávy, ulevovala tak všem obyvatelům panství.

Luca ji našel ve dveřích maringotky, jak si dopřává dlouhé šluky z trávy. Opřel se o zadní kolo a založil si ruce na prsou. Nabídla mu jointa.

„Ne, díky,“ řekl. „Nevěděl jsem, že to kouříš.“

„Jenom když slavím. Na Norfolku se trávy moc nenajde. Musíme si dávat bacha, kam ji sázíme. Vy statkáři hrozně hlídáte cizí neřesti.“

„Nechci se hádat. Slyšel jsem, že se dítě už narodilo.“

„Jo, je krásná. A Véronique už taky.“

„Už?“

„Daly to s Olive dohromady. Spojily se. Jsou jedna osoba. Počítám, že vás to čeká všechny.“

„Hm!“ zavrčel naštvaně Luca. „Tady se pleteš. Dneska jsem zabíjel lidi. Butterworth se právem bojí o zdraví. Jakmile tě v tomhle světě zradí tělo, odejdeš s ním. Nejsou tu duchové, záhrobí, nesmrtelnost. Jenom smrt. Posrali jsme… ztratili jsme jedinou příležitost utéct, kam jsme chtěli.“

Carmitha vypustila oblak sladkého dýmu. „Podle mě ne.“

„Plácáš nesmysly, děvče.“

„Dostali jste se tam, kde lidstvo začalo. Máte tady všechno, co lidi měli, než začali vynalézat věci a vyrábět elektriku. Je to konečný svět, kde se lidi cítí bezpečně. Existuje tu magie, i když toho moc nezmůže. Funguje málokterý stroj, jenom ty nejjednodušší, žádná elektronika. A smrt… smrt je skutečná. Na nebi máme zase bohy, co dovedou daleko víc než my, stvořený k našemu obrazu. Za pár generací už si o nich lidi budou jen povídat. Vyprávět si legendy o stvoření tohohle světa, jak z černé prázdnoty vyrazil v záblesku rudého ohně. Co je to jinýho než nový začátek v domově nevinnosti? Tenhle svět není pro vás a nikdy nebyl. Znovuobjevili jste biologický imperativ a tentokrát jste mu dali význam. Všechno, čím jste, se musí přenést na vaše děti. Musíte žít každý okamžik do dna, protože se už nevrátí.“ Potáhla, konec špeka se oranžově rozzářil. V očích se jí odrazily jiskřičky. „Mně se to docela líbí, tobě ne?“

***

Stephanii se už střelná rána zahojila dost na to, aby mohla po svých chodit po táboře na přídi. S Moyem a Sinónem ho obešla

každý den. Jejich odříznuté útočiště chaoticky narůstalo, jak se k nim přidávali přeběhlíci od Ekelundové. Teď se od hrany útesu táhlo jako lavina spacáků. Noví lidé se drželi pohromadě ve skupinkách kolem hromádek výstroje, které si přinesli. Seržanti trvali na jediném, a to na odevzdání zbraní. Nikomu nebyly dost drahé, aby se vrátil k Ekelundové.

Na procházce kolem hloučků zakřiknutých lidí Stephanie zachytila dost útržků konverzace, aby si domyslela, co čeká dezertéra dost pošetilého na to, aby se vrátil. Ekelundová trpěla stále silnějším stihomamem. Zjevení Amálky věci ještě zhoršilo. Anette podle všeho na krystal vystřelila. Proto víla zmizela do prázdna.

Jako by na tom už nebyli dost špatně, dalo se navíc předpokládat, že Ekelundová zahájila válku.

„Taky se mi po něm stýská," utěšoval ji Moyo. Stiskl jí ruku.

Usmála se, vděčná, že vycítil její smutek. „Pár dní bez něj a jsme úplně zničení." Musela popadnout dech. Neuzdravovala se tak rychle, jak si namlouvala. „Pojď zpátky." Díky procházkám si nově příchozí začínali připadat jako doma, jako součást velké rodiny. Přišli za ní a Stephanie jim chtěla dát najevo, že když ji budou potřebovat, snadno ji najdou. Většina z nich ji znala. Teď už jich ale bylo tolik, že si vystačili mezi sebou a seržanti se jim starali o bezpečí. Stephanie už jim k ničemu nebyla. A chraň mě ruka Páně, kdybych se jim chtěla vnucovat jako Ekelundová.

Vrátili se do malého tábora, kde jejich přátelé bděli nad Tinou. Kousek za ním seržanti v řadě na hraně útesu vyhlíželi Amálku. Už pokryli skoro pětinu obvodu ostrova a Sinón řekl, že minikonsenzus zvažuje rozmístění hlídek po celé délce. Když se Stephanie zeptala, jestli to Ekelundová nebude považovat za akt agrese, veliký bitekový konstrukt jen pokrčil rameny. „Jsou důležitější věci než vyhovovat Ekelundové."

„To jste se vrátili rychle," poznamenal Franklin, sotva došli do tábora.

Stephanie dovedla Moya na sedátko pár metrů od Tinina lůžka a natáhla se vedle něj na deku. „Už na mě není zrovna nejhezčí pohled.“

„Ale je,“ odvětila Tina.

Skoro ji nebylo slyšet. Byla na tom zle. Stephanie věděla, že seržanti už vzdali léčení a snažili se Tině jen ulehčit poslední dny. I když Rana málokdy pouštěla její ruku, už jí nijak nepomáhala energistickou silou; jen si přála, aby se uzdravila. Aktivní zásah do poničených orgánů by její stav ještě zhoršil. Tina neměla sílu ani udržovat iluzi. Každý viděl, jak je bledá. Infuze jí do žíly stále dodávala tekutiny, i když tělo se je zřejmě rozhodlo ještě rychleji vypotit.

Všichni věděli, že nezbývá moc času.

Stephanie se na sebe zlobila, že je tak zvědavá, co bude pak. Jestli se Tinina duše vrátí do nicoty, zůstane uvězněná tady, nebo jestli přítelkyně prostě definitivně umře. V dané situaci to byl pochopitelný zájem. Stephanie si ale byla jistá, že z ní Tina vycítí provinilost.

„Pořád přitahujeme zběhy od Ekelundové?“ řekla. „Tímhle tempem jí za týden nezůstane ani muž.“

„Za týden?“ zabručel McPhee. „Necítíš, jak se kazí vzduch?“

„Podíl oxidu uhličitého zatím není patrný,“ namítl Choma.

„Fakt? A jak nám právě teď pomáháte?“ McPhee ukázal na nehybnou řadu seržantů stojících na okraji srázu. „Kromě toho, že popichujete tu šílenou ženskou ve městě?“

„V úsilí jsme nijak nepolevili,“ odvětil Sinón. „Stále se snažíme přijít na způsob, jak otevřít červí díru, a aktivněji se podílíme na pozorování.“

„Spoléháme se na pitomou vílu! Z tohohle ostrova nám všem šibe.“

„Není to správné označení, i když u Cochrana samozřejmě zcela pochopitelné.“

„Takže jste ještě nepřišli na to, co je zač,“ doplnil Moyo.

„Bohužel ne. I když nás může povzbudit, že tu existuje původní inteligentní život.“

„Když myslíte…“ Odvrátil se.

Stephanie se k Moyovi přitiskla a když ji automaticky vzal kolem ramen, skoro zavrněla. Společně jim čekání lépe ubíhalo. Sama nevěděla, co by se mělo stát dřív. I když o tom nemluvili, pokusí se seržanti zřejmě otevřít červí díru zpátky do Mortonridge. Jako pro posedlou to pro ni nebude znamenat záchranu. Snad bude lepší zůstat tady, dokud se nevyčerpá kyslík.

Provinile pohlédla na Tinu.

Čekání skončilo o tři hodiny později. Seržanti to tentokrát uviděli včas. Zpod základny létajícího ostrova se vynořilo hejno svítících jiskřiček a zamířilo kolmo vzhůru. Přehouply se přes okraj jako rozzářená vánice. Po tisícovkách se vrhly nad tábor a zastavily se těsně nad hlavami vyjevených lidí a seržantů.

Denní světlo čtyřikrát zesílilo, Stephanie si zaclonila oči rukou. Nijak jí to nepomohlo. I zaschlé bláto pod nohama zářilo.

„Co teď?“ zeptala se Sinóna. Seržant sledoval roj krystalků a na spřízněné vlně se radil s ostatními. Chaotický pohyb nedával smysl. „Netuším.“

Pozorují nás stejně jako my je, řekl Choma. **Musejí to být nějaké sondy.**

Pravděpodobně, přitakal Sinón.

Něco se blíží, upozornili seržanti nad útesem. Zpod ostrova vyplouval kotouč čistého světla. Ne že by se tam mohl schovat, měl v průměru přes sto kilometrů. Objevoval se jako adamitská loď po skoku červí dírou, ale daleko pomaleji.

Když se přestal roztahovat, pustil se vzhůru podél útesu. Třetinu nebe zaplnilo nesmírně zářivě chladné slunce. Nebylo kompaktní, za oslepující září kmitaly souměrné geometrické tvary sněhových vloček.

Drobné krystalky pospíšily do krajiny a mezi táborem a obrovským návštěvníkem tak nic nezůstalo. Hluboko uvnitř kotouče vybuchly fontány světla a vypouklý povrch zabublal hřibovitými explozemi. Světla a stíny kolem sebe chvíli tančily a snažily se zaujmout nějaký vzor.

Stephanii obrovský obraz na chvíli vyrazil dech. Prostě nedokázala uvěřit vlastním očím.

Na tábor se usmívala třicetikilometrová Cochranova tvář.

„Nazdar, děcka," spustil. „Hádejte, co jsem našel."

Stephanie se dala do smíchu. Hřbetem ruky si musela otřít slzy.

Křišťálová koule se přiblížila k ostrovu a trochu ztmavla. Když jí k útesu zbývalo pár metrů, malý kroužek hmoty úplně zčernal a vtáhl se dovnitř.

Na Cochranovo pozvání Stephanie, její přátelé, Sinón a Choma vstoupili do jeskyně. Tunel měl hladké stěny z leštěného křišťálu, okolní materiál oddělovaly tenké zelené přepážky. Po sto metrech došli do jeskyně ve tvaru kilometrové čočky. Pod nohama se jim směrem do nitra koule míhaly dlouhé lomy šarlatového, měděného a azurového světla. Po venkovní oslepivé záři tu nebylo ani památky, ale přesto viděli ven. Za prohnutým křišťálovým povrchem se kroutil zdeformovaný ostrov Ketton.

Jedna plocha červeného světla se začala roztahovat, krystal před ní uhnul. Z pukliny vyšel Cochrane s úsměvem od ucha k uchu. Zavýskal s rozběhl se k partě. Stephanii objal jako medvěd.

„Jo, chlapi. Fakt tě rád vidím, krasavice."

„Já tebe taky," špitla.

Postupně se pozdravil s ostatními, dokonce i se seržanty si plácl jako se starými kumpány.

„Cochrane, co to sakra je?" zeptal se Moyo.

„Vy jste ji nepoznali?" předstíral hippie údiv. „Tohle je přece Amálka, fešáku. No jo, co jste nás viděli naposledy, tak se obrátila, nebo tak něco."

„Obrátila?“ otázal se Sinón. Rozhlížel se po jeskyni a předával signál seržantům na ostrově.

„No jo, jako její tělesná dimenze, jasný? Je na ní fakt fůra žracích vychytávek, který jdou úplně mimo mě. Mám dojem, že kdyby chtěla, bude daleko větší. Kosmický vědomí, dlabeš?“

„Ale čím je?“ ptal se netrpělivě Moyo.

„Hm.“ Cochrane rozhodil rukama. „Tahle informace se mi nějak vyhnula. Ale určitě nám může pomoct. Asi.“

„Tina umírá,“ řekla Stephanie. „Může ji vyléčit?“

Cochrane zašoupal nohama, na nohavicích mu zacinkaly rolničky. „No jasně, nemusíš hned křičet. Je mi jasný, co se šustí.“

„Kolem Tiny se shlukují malé krystaly,“ ohlásil Sinón, protože viděl očima seržantů v táboře. „Vypadá to, že ji úplně obklopují.“

„Dá se s tou Amálkou mluvit přímo?“ zeptal se Choma.

„Ano,“ ozval se odnikud jasný ženský hlas.

„Děkuji,“ odtušil zaraženě seržant. „Jak se jmenujete?“

„Amálka, tak mě označuje váš jazyk.“

Všichni Cochrana probodli pohledem. „No co je?“ ohradil se hippie.

„Budiž,“ pravil Choma. „Amálko, rádi bychom věděli, čím jste.“

„Nejblíž mám k multiplicitě vašich edenitských habitatů. Jsem jedna, a přece mnohá.“

„Krystaly venku jsou vaše části?“

„Ne. Jsou to další příslušníci mého druhu. Jejich fyzická dynamika je v jiné fázi než moje, jak vám Cochrane vysvětlil.“

„Vysvětlil vám taky, jak jsme se tady ocitli?“

„Vstřebala jsem jeho vzpomínky. Organickou bytost jsem už dlouho nepotkala, ale při čtení nedoznal jeho mozek úhony.“

„Jak to poznáte?“ zavrčela Rana. Cochrane na ni vztyčil palce.

„Pak znáte naše neštěstí," řekla Stephanie. „Existuje cesta zpátky do našeho vesmíru?"

„Ano, mohu vám otevřít bránu."

„Panebože." Opřela se o Moya, přemožena úlevou.

„Přesto se domnívám, že byste napřed měli vyřešit svůj konflikt. Než jsme osídlili tuto dimenzi, byli jsme biologický druh. Naše rasa začala jako vaše; díky tomu dokáži pochopit vaši současnou morálku a zákony. Dominantní vědomí žije v ukradeném těle. To není správné."

„Nicota taky není správná," zvolal McPhee. „Tam mě teda zpátky nepošlete, to bych se pral."

„To nebude třeba," odvětila Amálka. „Nabídnu vám několik možností."

„Říkala jste, že jste bývali biologické bytosti," pravil Sinón. „Vyvineme se v této dimenzi do vaší podoby?"

„Ne. Neexistuje tu evoluce. Dávno jsme se sem přesunuli z vlastní vůle. Toto tělo je zvláště zkonstruováno, aby udrželo naše vědomí pohromadě s energetickým vzorcem duše. Jsme úplní a v zásadě nesmrtelní."

„Tak jsme měli pravdu," řekl Moyo. „Tenhle vesmír je něco jako nebe."

„Ne v lidském náboženském významu," opravila ho Amálka. „Nejsou tu žádná města plná božských tvorů ani věčná extáze a vševědoucnost. Tato říše je k obnaženým duším vlastně velice nepřátelská. Energetické vzorce rychle mizí. Můžete tady zemřít."

„Ale my chtěli útočiště," řekl McPhee. „To jsme si představovali, když jsme si sem otevřeli cestu."

„To přání se vám v podstatě splnilo. Kdybyste dorazili s celou planetou, její atmosféra a biosféra by vám posloužily na tisíce generací, přinejmenším kdyby obíhala vhodnou hvězdu. Toto kontinuum dává stabilitu a dlouhověkost. Proto jsme se sem odebrali. Ale my byli na nový život připraveni. Vy jste bohužel přiletěli na kusu holé skály."

„Hovoříte o změně," pravil Sinón. „A víte o duších. Je váš způsob existence odpovědí na naši otázku? Má se náš druh změnit v to, co vy?"

„Rozhodně je to platná odpověď. Pochybuji však, že byste dokázali obětovat, čím jste, abyste se stali námi. Jste mladý druh a máte veliké možnosti. To my nebyli. Byli jsme staří a unavení, to stále jsme. Vesmír, v němž jsme vznikli, už pro nás nemá žádné tajemství. Známe jeho počátek i cíl. Proto jsme se přesunuli sem. Tato říše je nám příjemná, má stejný rytmus. Čekáme tady na konec existence a pozorujeme, co se děje. Už jsme takoví. Jiné druhy a kultury si zvolily cestu úpadku nebo transcedence. Jsem zvědava, kterou si vyberete vy, až přijde váš čas."

„Rád bych věřil, že transcedenci," odvětil Sinón. „Ale jak říkáte, jsme mladší a méně vyspělý druh. Zřejmě si musíme malovat takovou budoucnost."

„Uznávám."

„Můžete nám poradit nějaké použitelné řešení naší současné krize s posedlými, jak mrtvé duše bezpečně provést nicotou?"

„Kiinti měli bohužel pravdu, když říkali, že řešení musíte nalézt sami."

„Jsou všechny rasy, které vyřešily problém duší, stejně nadřazené v jednání s nižšími druhy?"

„Nejste nižší, jen odlišní."

„Tak jaké máme možnosti?" zeptala se Stephanie.

„Můžete umřít," odvětila Amálka. „Všichni jste si to přáli. Mohu vám vyhovět. Dokáži odstranit duši z posedlého těla a vystavit ji prostému působení tohoto kontinua. Váš hostitel se pak může vrátit do Mortonridge."

„Nic moc," lekla se Stephanie. „Další možnosti?"

„Vaše duše bude v této schránce vítána. Stanete se součástí mé multiplicity."

„Když dokážete tohle, dejte každému z nás vlastní schránku."

„Ačkoli jsme v tomto kontinuu téměř všemocní, tato schopnost je nad naše možnosti. Nástroj, jenž nás sem přemístil a dal nám tato těla, zůstal v našem starém vesmíru. Domnívali jsme se, že ho už nebudeme potřebovat.“

„To se nemůžete vrátit?“

„Teoreticky ano. Ale záměr zůstává otázkou. Navíc nevíme, zda nástroj ještě existuje. Kromě toho byste se naší schránce zřejmě nepřizpůsobili; máme odlišnou psychiku.“

„Ani jedna možnost se mi moc nelíbí,“ řekla Stephanie.

„Vám možná,“ vložil se do hovoru Choma. „Pro většinu seržantů by byl přesun do takové multiplicity velice lákavý.“

„Což otvírá další možnost,“ řekla Amálka. „Vaše duše bych mohla přemístit do prázdných těl seržantů.“

„To už je lepší,“ pravila Stephanie. „Ale když se vrátíme, třebas v umělých tělech, jednou stejně skončíme v nicotě.“

„To nevíte jistě. Váš druh může včas zjistit, jak naložit s dušemi uvězněnými v nicotě.“

„To nám dost věříte. Podle toho, co o nás víte, k tomu nemáte důvod. Když se něco nedá zastřelit, lidi to nezajímá.“

„Nejsi spravedlivá,“ namítl Sinón.

„Ale upřímná. Vojenské myšlení tak dlouho ovlivňovalo vlády, až s nimi splynulo,“ řekla Rana.

„Nezačínejte zas,“ zavrčel Cochrane. „Tohle je důležitý, jasný?“

„Nechci předvídat, co se stane,“ řekla Amálka. „Povýšenosti jsme se zřekli, když jsme přišli. Ale jste dost odhodlaní. Většinou to stačí.“

„Přišli jste sem, abyste se vyhnuli nicotě?“ zeptal se Sinón. „Bylo to vaše řešení?“

„Ani zdaleka. Jak jsem řekla, jsme starý druh. Ještě v biologické podobě jsme se vyvinuli ve vrcholné společenstvo. Tisíce let jsme hromadili znalosti, zkoumali jsme různé rozměry našeho vesmíru, dělali jsme všechno, co dělá mladý druh, když nabírá zkušenosti a porozumění. Časem nezůstalo nic původního, všechno pro nás byly jen obměny starých

témat. Měli jsme dokonalou techniku a ucelený intelekt. Přestali jsme se rozmnožovat, protože nebyl důvod přivádět do vesmíru nové bytosti. Nepoznaly by krásu objevů, všechno by dostaly od nás. Některé druhy v tom okamžiku s uspokojením vymřou a vypustí své duše do nicoty. My si zvolili cestu jinam, poslední důkaz technické dokonalosti. Nástroj schopný přenést vědomí z tělesné schránky do tohoto stavu byl obtížný úkol i pro nás. Vnímáte jen fyzikální vlastnosti mého těla, ale i ty jsou zřejmě nad rámec vašeho porozumění. To jste si zřejmě uvědomili."

„Proč jste se zdržovali výrobou nástroje? Nás sem přivedla síla vůle."

„Vládnete nesmírně primitivní energistickou silou. Naše schránky dokonce plně neexistují v tomto vesmíru, některé síly, kterých využívají, tady nemají místo. Jejich sestavení vyžaduje velkou obratnost."

„Co jiní tvorové? Našli jste tu nějaký život?"

„Mnoho. Někteří opustili vesmír stejně jako my. Některé sem jako vás zavedla náhoda. Další jsou úplně jiní. A také přicházejí návštěvy, entity ještě dokonalejší než my, schopné procházet mnohá kontinua."

„Ty bych rád viděl," řekl Choma. „Rád bych věděl tolik, co vy. Jestli mohu, připojím se k vám."

„Budete vítán," odvětila Amálka. „Co ostatní?"

Stephanie se rozhlédla po přátelích a pokusila se odhadnout, jak se tváří na Amálčiny nabídky. Všichni váhali, čekali na její rozhodnutí. Jako vždycky.

„Jsou tu nějací lidé?" zeptala se. „Planety?"

„Je to možné," odtušila Amálka. „Ale zatím jsem žádné nenašla. Tato říše je jednou z mnoha, jež vyhovují vašim požadavkům."

„Takže se nikde jinde nezachráníme?"

„Ne."

Stephanie vzala Moya za ruku a přitáhla si ho. „Není proč váhat."

„Miluju tě,“ odvětil. „Chci být s tebou. To je můj ráj.“

„Volba je na vás,“ obrátila se na ostatní. „Každý sám za sebe. Pokud jde o mě, když se najde seržantské tělo, vezmu si ho a vrátím se do Mortonridge. Když ne, přijmu tady smrt. Moje hostitelka si už zaslouží svobodu.“

24

Civilizaci neznalé regulované mezihvězdné dopravy nemůže připadat přílet osamocené lodi jako hrozba. Co ale loď zastupuje a co může věštit, je už jiná otázka. Paranoidní druh může na něco takové reagovat velice nepřiměřeně.

Když se Lady Mac vynořila sto kilometrů nad diskovým městem, měl to Jozue na paměti. Posádka po celou minutu prováděla pouze pasivní průzkum. V blízkosti se nevyskytovala žádná kosmická částice ani umělý výtvor, na trup se nezaměřil žádný zjistitelný xenocký senzor.

„Pořád chytám jenom ten první radar," hlásila Beaulieuová. „Neviděli nás."

„Jsme v suchu," řekl Jozue Syrinx. Veškerá komunikace mezi oběma loděmi se odehrávala na spřízněné vlně, bitekový procesor napojený na elektroniku Lady Mac předával Oenonemu informaci v kvalitě srovnatelné s přímým datováním. Sokol už důkladně prozkoumal všechna představitelná pásma spřízněné komunikace. Byla němá. Pokud lidé věděli, Tyrathkové z diskového města neovládali spřízněnost.

„Můžeme tam skočit," odvětila Syrinx. „Když po nás zatoužíš, zařvi."

„Tak fajn, lidi," oznámil Jozue všem přítomným. „Pokračujeme podle plánu."

Posádka převedla loď do běžného letového stavu. Z trupu se vysunuly chladiče a začaly vyzařovat teplo pryč od rozpálené fotosféry. Teleskopické držáky vystrčily čidla. Jozue diskové město zaměřil přesnějšími přístroji, ale aktivní senzory

zatím nespustil. Jakmile určil vzájemnou pozici s přesností na několik metrů, převedl data do tuctu neviditelných pozorovacích satelitů na palubě. Pak je vypustil torpédometem, po půlkilometru setrvačného letu zapnuly sondy vlastní pohon a zamířily k diskovému městu. Do pozorovací vzdálenosti se budou dostávat skoro celý den, teprve pak z nich začnou přicházet nové údaje. Jozue a Syrinx se domnívali, že z města družice nezpozorují, ani kdyby měli všechny přístroje zaměřené na prostor kolem Lady Mac. Na téhle misi už riskovali víc.

Když vypustil satelity, zapnul Jozue aktivní čidla a propátral bezprostřední okolí lodi.

„Tak jsme se oficiálně ohlásili," řekl posádce.

„Zaměřuju hlavní anténu," odvětila Sarha. Srovnávala souřadnicové sítě, až se proťaly na letícím městě.

Jozue poručil letovému počítači pozdravit místní. Zpráva byla prostá, v tyrathkovské řeči, a anténa ji vyslala v širokém frekvenčním spektru. Říkala, odkud jsou, že lidé se přátelí s Tyrathky z Tanjuntic-RI, a žádala diskové město o odpověď. Zdravice se nijak nezmiňovala o přítomnosti druhé lodi.

Padaly sázky, jak dlouho místním potrvá odpovědět, dokonce co odpovědí, jestli raději rovnou nezáčnou střílet. Nikdo si nevsadil na možnost, že z různých částí města přijde osm naprosto nezávislých odpovědí.

„Mohli jsme to čekat," řekl Dahybi. „Tyrathkové jsou přece klanový druh."

„Ale v takovéhle stavbě musejí mít jednotné velení," namítl Ashly. „Jinak by nemohla fungovat."

„Záleží na tom, co je drží pohromadě," řekla Sarah. „Tak veliká stavba určitě není nejšikovnější řešení."

„Tak proč ji stavěli?" zeptal se Ashly.

Oski prohnala odpovědi překladovým programem. „Proti našim Tyrathkum jsou tu odchylky ve slovníku, syntaxi i symbologii," ohlásila. „Bylo to přece jenom patnáct tisíc let. Ale máme známý základ a na něm můžeme stavět."

„Konečně nějaká změna,“ zavrčel Liol. „Už mě krapet děsilo, jak se u nich vůbec nic nevyvíjí.“

„Tohle je posun, ne změna,“ opravila ho Oski. „A dobře se podívejte na diskové město. Něco takového bychom snadno postavili, – vlastně bychom to dokázali daleko lépe. Projevuje se na něm jen rozšiřování, ne vývoj. Nevykazuje žádné známky technického pokroku, stejně jako jejich kolonie a archy.“

„Co nám vlastně odpověděli?“ zeptal se Jozue.

„Jedna zpráva je prakticky nesrozumitelná, zřejmě jde o obrázek. Počítač se ho snaží dát dohromady. Ostatní jsou holé texty. Dvě odpovídají na pozdrav a chtějí vědět, co tu děláme. Další dvě chtějí důkaz, že jsme xenoci. Tři nás vítají a zvou do města. Říkají mu Tojolt-HI.“

„Dejte mi souřadnice těch tří pohostinných.“ řekl Jozue.

Na neuroikonické projekci Tojoltu-HI se objevily tři modré hvězdičky. Dvě se nacházely v centru, jedna na okraji. „Je rozhodnuto,“ prohlásil. „Soustředíme se na okraj. Nepoletím s Lady Mac doprostřed cizího města, dokud nebudeme vědět, co tam je. Představili se?“

„Říkají si dominium Anthi-CL,“ odvětila Oski.

„Sarho, zaostři na ně vysílač, tenký paprsek.“

Jozue si pustil odpověď z okraje, aby pochytil styl, a sestavil odpověď.

KOSMICKÁ LOĎ LADY MACBETH
KOMUNIKACE ZAMĚŘENÁ NA
TOJOLT-HI, DOMINIUM ANTHI-CL.
ZPRÁVA

DĚKUJEME ZA ODPOVĚĎ. PŘICESTOVALI JSME V NADĚJI NA OBOUSTRANNĚ VÝHODNOU VÝMĚNU ZNALOSTÍ A STATKŮ. ŽÁDÁME O POVOLENÍ PŘISTÁT A ZAPOČÍT S VÝMĚNOU. POKUD SOUHLASÍTE, DODEJTE PŘÍLETOVÝ VEKTOR.

KAPITÁN JOZUE CALVERT
DOMINIUM ANTHI-CL
KOMUNIKACE S LODÍ LADY MACBETH
ZPRÁVA

VÍTEJTE NA MASTRITU-PJ. NEODPOVÍDEJTE NA ZPRÁVY Z OSTATNÍCH DOMINIÍ TOJOLT-HI. NA NAŠEM ÚZEMÍ SE NACHÁZÍ NEJVĚTŠÍ MNOŽSTVÍ STATKŮ A ZNALOSTÍ. S NÁMI ZÍSKÁTE NEJVÍC. POTVRĎTE.

QUANTOOK-LOU
DISTRIBUTOR ZDROJŮ

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Jozue.

„Na Tyrathku dost nezvyklá odpověď.“ odvětil Samuel. „Zřejmě s novými podmínkami změnili zvyky. Jsou nečekaně hrabiví.“

„Bude tu málo zdrojů,“ podotkl Kempster. „Nemají kde těžit pevné látky. Kilo vašeho odpadu pro ně může mít větší cenu než tisíc fuseodolarů.“

„Při vyjednávání se podle toho zařídíme,“ řekl Jozue. „Teď ale řešíme pozvání. Já bych ho přijal.“

KOSMICKÁ LOĎ LADY MACBETH
KOMUNIKACE ZAMĚŘENÁ NA
TOJOLT-HI, DOMINIUM ANTHI-CL
ZPRÁVA

DĚKUJEME ZA POZVÁNÍ. POTVRZUJEME, ŽE BUDEME OBCHODOVAT VÝHRADNĚ S VÁMI. ZAŠLETE, PROSÍM, PŘÍLETOVÝ VEKTOR.

KAPITÁN JOZUE CALVERT.

DOMINIUM ANTHI-CL
KOMUNIKACE S LODÍ LADY MACBETH
ZPRÁVA

NEDOKÁŽETE SI SPOČÍTAT VEKTOR? JE LOĎ POŠKOZENA?

QUANTOOK-LOU
DISTRIBUTOR ZDROJŮ

„Asi nemají řízení letovýho provozu," řekl Jozue. V nervové nanonice našel příslušné encyklopedické heslo. „Tyrathkové z Hesperi-LN začali řídit dopravu, až když na ně vlítly konfederační lodě."

„Dokud neřídíš spoustu lodí, žádnou věž nepotřebuješ," podotkl Ashly. „Zatím jsme neobjevili ani jedinou. Senzory pořád běží."

„No, oni si nás taky důkladně proklepli," řekla Beaulieuová. „Právě teď je na nás zaměřených několik radarů. A jeden laser, pokud vím."

„Žádný lodě?" zeptal se Jozue.

„Rozhodně žádný zplodiny," odvětila Sarha. „Při rozlišení našich čidel bychom ve stínu měli vidět i manévrovací trysky."

„Třeba mají něco jako sokolí distorzní pole," nadhodil Dahybi. „Kempster přece řekl, že mají nedostatek hmoty. Reakční pohon si třeba nemůžou dovolit."

„Podle gravitonických detektorů jseš vedle," pravil Liol. „V té díře si s distorzí nikdo nehraje."

„Přece hned neodkryjí karty," řekla Monica. „Nemohou nám ukázat, co mají, zvlášť pokud je to schopné boje."

Sarha se na agentku KVB otočila, i když jí v tom bránily bezpečnostní pásy. „To je blbost. Nemůžete přece stáhnout veškerou dopravu, sotva uvidíte xenoka. Co lodě na cestě? Kromě toho nevědí, jak dlouho je už sledujeme."

„V to jenom doufáte."

Sarha vzdychla. „Nemají OP pohon, takže se mezi hvězdama přesouvají jedině v archách. A kdyby se sem nějaká archa rozhodla přiletět, viděli by ji na půl světelnýho roku. Jsou prostě hrozně zvědaví, jak jsme se sem dostali, a tím to hasne."

„Nechte toho," zavrčel Jozue.

KOSMICKÁ LOĎ LADY MACBETH
KOMUNIKACE ZAMĚŘENÁ NA
TOJOLT-HI, DOMINIUM ANTHI-CL.
ZPRÁVA

LOĎ NENÍ POŠKOZENA. JSME SCHOPNI SPOČÍTAT PŘÍLETOVÝ VEKTOR NA TOJOLT-HI. NECHTĚLI JSME PORUŠIT PŘÍPADNÉ DOPRAVNÍ PŘEDPISY. JE NĚJAK OMEZENA PŘÍLETOVÁ RYCHLOST A NEJMENŠÍ POVOLENÁ VZDÁLENOST OD POVRCHOVÉ STAVBY?

KAPITÁN JOZUE CALVERT
DOMINIUM ANTHI-LC
KOMUNIKACE S LODÍ LADY MACBETH
ZPRÁVA

PŘÍLET NENÍ NIJAK OMEZEN. SOUŘADNICE KOTVIŠTĚ DODÁME, AŽ BUDETE TISÍC KILOMETRŮ OD DOMINIA.

QUANTOOK-LOU
DISTRIBUTOR ZDROJŮ

KOSMICKÁ LOĎ LADY MACBETH
KOMUNIKACE ZAMĚŘENÁ NA
TOJOLT-HI, DOMINIUM ANTHI-CL.
ZPRÁVA

ROZUMÍM. ODHADOVANÉ PŘISTÁNÍ ZA 45 MINUT.

KAPITÁN JOZUE CALVERT

Jozue nechal počítač nastartovat fúzní pohon. Lady Mac na půl gé zamířila k diskovému městu. Sestavil vektor tak, aby hlavní motor zhasl sto kilometrů od okraje města. Pokud tady nejsou zvyklí na fúzi, zplodiny z Lady Mac by je mohly poděsit. Usmál se, když si pomyslel, co by řekli na antihmotový pohon.

„Jozue," zavolala Syrinx. „Objevili jsme další město."

„Kde?" zeptal se. Na Lady Mac všichni zbystřili.

„Obíhá čtyřicet pět milionů kilometrů za Tojoltem-HI, sklon dva stupně oproti ekliptice. Kempster a Renato měli pravdu. Šance, že se vynoříme u jediné obydlené stavby v soustavě, je prakticky nulová."

„Bože, to je tahle opevněná civilizace roztažená po celý rovníkový orbitě?"

„Vypadá to tak. Na stejné dráze hledáme další města. Pokud udržují konstantní rozestupy a podobný sklon proti ekliptice, bude jich tu něco přes sto."

„Rozumím."

„Přes sto," zašeptal Ashly. „To už je slušná civilizace. Kolik Tyrathků se podle tebe do takového města vejde?"

„Při povrchu dvacet milionů čtverečních kilometrů tak sto miliard," odvětila Sarha. „I při jejich technické úrovni je to spousta místa. Uvědom si, kolik lidí se nacpe do jedný archologie."

„Podívej se na to z hlediska obyvatel a pochopíš, proč nás chce Anthi-CL pro sebe," řekl Liol. „Místní poptávku po surovinách si nedokážeme ani představit. Udivuje mě, že přežili tak dlouho. Podle všeho by je měly už dávno zavalit odpadky."

„Společnost vytváří odpad a těží suroviny, jen když je to lacinější než recyklace," podotkl Samuel. „Takhle blízko u hvězdy mají disková města nadbytek energie. Jen málo molekul odpadu se nedá proměnit v něco užitečného."

„I tak musejí mít tvrdou protipopulační politiku. Vidím koloběh života a ze všeho nejvíc mi připomíná kulturu v Petriho misce."

„Tuto analogii nelze na rozumný druh použít. Tyrathkové tíhnou ke zdrženlivosti podporované logikou. Dokázali se dokonale ovládat deset tisíc let, při cestě archou. Tato situace se z jejich pohledu nijak neliší."

„Nepočítejte, že jsou všechna dominia stejná," upozornila je Sarha. „Na disku jsem zachytila oblasti s podstatně vyšší teplotou, jejich tepelná regulace přestala fungovat. Teplo z hvězdy prochází skrz. Jsou mrtví."

„Možná," přitakala Beaulieuová. „Přesto je tam pěkně živo. Ze všech sekcí nás bombardujou radary. Dominia o nás mají zájem."

„A přitom nevyslali jedinou loď," řekl Jozue. „Nikdo se nás nesnaží zastavit, než se dostaneme do Anthi-CL." Přes čidla sledoval, jak na pozadí obří hvězdy roste tmavý kotouč Tojoltu-HI. Když odhlédl od měřítka, připomnělo mu město antihmotovou továrnu. Přímo do fotosféry se zařezával černý dvojrozměrný kruh. Chladné světlo mlhoviny za nimi nedokázalo na odvrácené straně disku ozářit jediný bod. Jedině čidla Lady Mac rozeznala věže namířené směrem od středu města; síla elektromagnetických vln namířených na loď téměř znemožňovala vlastní radarové pozorování.

„Co to všichni chtějí?" zeptal se Oski.

„Proháním jejich dialekty překladovými programy. Vzorky jsou zatím dost podobné. Všichni nás zvou do svého dominia a tvrdí, že mají největší zdroje a nejvíc informací."

„Hrozby?"

„Zatím ne."

„Sledujte to."

Lady Mac se otočila a začala brzdit.

Za letu se postupně hromadily údaje o Tojoltu-HI, posádky Lady Mac a Oenoneho si tak mohly domyslet, jak veliké město vzniklo. Střední vrstva, jež tvořila samotný disk, byla změtí hustých pavučin trubkových staveb, velkých od dvaceti do tří set metrů. I když na sebe byly natěsnané, dotýkaly se jen koncovými spojkami; mezery mezi stavbami zabíraly plachty, aby předivem neprošla záře červeného obra a nerozředila stín. Jednotlivé pavučiny byly zhruba kruhové a velikostí se lišily stejně jako jejich uzly. Spektrografická analýza v konstrukci odhalila převahu kovů, křemíkové a uhlíkové kompozity a přes

pět procent krystalických látek, jež vyzařovaly mdlé světlo směrem k mlhovině. Čidla na zastíněné straně našla náhodně rozmístěné oblasti, kde změť potrubí vytvořila několikakilometrové abstraktní uzly. Vypadalo to, jako by se roury samy kroutily, ale radar v materiálu neodhalil žádné zlomy.

Černý stín nad městem logicky zabíraly především stroje na přenos tepla. Zářiče poskládané do kilometrových kuželů stály hned u kruhových větracích věží, lopatky slabě zářily a minarety skleněných trubek plných rozpálených plynů se přetlačovaly s černými krystalickými sloupy, jejichž špičky růžově zářily. Zprohýbané řady vytvářely horské hřebeny srovnatelné s dílem geologických pochodů, táhly se mezi pavučinami stovky a stovky kilometrů. V údolích mezi zářiči visely na lešení obří průmyslové moduly. Černá kovová vejce a mnohostěny továren byly bez výjimky pokryty krajkou kabelů a trubek, odvrácený konec se ježil tepelnými zářiči (jejich styl jasně ukazoval k jednodušším zařízením na Tanjuntic-RI). I když bylo město díky základnímu pavučinovému rozvržení unifikované, jednotlivé oblasti i samotné stavby se od sebe výrazně lišily a každá část prozrazovala jinou techniku. Na obvyklou tyrathkovskou neměnnost a standardizaci tady už dávno zapomněli.

Jak se blížili, viděli na odvrácené straně daleko víc pohybu. Údolími mezi tepelnými zářiči pomalu projížděly vlaky o stovkách cisternových vozů. Koleje tvořila visutá příhradová konstrukce, zavěšená mezi trubkami a stínícími plachtami, spletitá jako horská dráha, chvíli stoupala k továrnám, jindy vedla širokou rourou základní konstrukce.

„Kdo mohl sakra postavit něco takového?“ podivil se Ashly, sotva se mu v nervové nanonice složilo dost pixelů. „Gustav Eiffel?“

„Když to funguje, nesnaž se to spravit,“ odtušil Jozue.

„Není to tak jednoduché,“ řekl Samuel. „Tojolt-HI není upadající technologie. Zvolili nejjednodušší stavební řešení.

Zatímco lidé by tu za patnáct tisíc let rozhodně postavili kompletní Dysonovu kouli, Tyrathkové dotáhli systém s nejmenšími nároky na údržbu. Nepostrádá to jistou eleganci.“

„Ale stejně to moc nefunguje,“ podotkla Beaulieuová. „Na disku jsou desítky mrtvých zón. A každá havárie je stojí miliony životů. Rozumní tvorové by se přece snažili svoje životní prostředí trochu zabezpečit, ne?“ Samuel pokrčil rameny.

Dominium Anthi-CL začalo vysílat přistávací pokyny. Poslalo částečný plán okraje, letový počítač ho hned srovnal se signálem z čidel. Dominium Anthi-CL požádalo, aby loď zůstala dva kilometry od jedné vyčnívající stavby.

„Jak pokračuje ladění překladače?“ zeptal se Jozue Oski. „Známe z jejich jazyka dost na plynulou konverzaci?“

„Program zapojil všechna nová slova, analytická rutina je už dost rychlá. Řekla bych, že si s nimi můžeme promluvit.“

S přibližováním k rovině disku Lady Mac plynule snižovala tah. V porovnám s odolnou pustinou odvrácené strany vypadal okraj nedodělaný. Ježil se křehkými vížkami a vysunutými plošinami obalenými kabeláží. K různým holým konstrukcím se tiskly hrozny nádrží a kontejnerů.

„Konečně,“ řekla Sarha. „Tamto musí být loď.“

Plavidlo kotvilo u okraje sto kilometrů od jejich určeného přístaviště. Bylo prosté konstrukce, v záři červeného obra se zlatorudě leskl pětiúhelník nejméně dvoukilometrových koulí. Uprostřed zel chřtán podlouhlého komínu ze smolně černé síťoviny; násoska měla v průměru osm kilometrů. Z pozice Lady Mac nebylo vidět žádné prostory pro posádku.

„Ta věc vyzařuje fůru magnetických fluktuací,“ oznámil Liol. „Ať už dělá cokoli, proudí v ní spousta energie.“

„Kdyby to nebyl nesmysl, řekl bych, že to je Bussardova naběračka,“ řekl Jozue. „Byl to dobrý nápad, mezihvězdný pohon z dob před OP. Použít magnetickou naberačku na mezihvězdný vodík a ten cpát do fúzního motoru. Laciný a

jednoduchý způsob mezihvězdného cestování, nemusíte s sebou tahat palivo. Vodíku ale není dost, aby fungoval.“

„V naší části galaxie možná ne,“ namítl Liol. „Jaká je ale koncentrace vodíku mezi červeným obrem a mlhovinou?“

„Pravda. To by mohli udržovat kontakt s nejbližšími koloniemi.“ Nevěřil tomu, něco mu na tom nehrálo. Proč by měli cestovat k sousedním hvězdám? Mezihvězdný obchod podsvětelnou rychlostí se nemůže vyplatit. A s čím by se obchodovalo, když má cíl stejnou technickou úroveň jako domovská soustava? Veškeré objevy a vynálezy se dají předat komunikačním laserem. „Hele,“ zvolal. „Parkere?“

„Ano, Jozue?“ odpověděl starý ředitel.

„Mysleli jsme si, že Tanjuntic-RI ztratil kontakt s Mastritem-PJ, protože tady zanikla civilizace. Jenže nezanikla. Tak proč se odmlčeli?“

„Nemám tušení. Třeba zanikla retranslační kolonie v mlhovině.“

„Tyrathkovská kolonie? To těžko.“

„Nebo ji někdo vyhladil,“ nadhodila Monica. „Ráda bych věřila, že se zotročení xenoci vzbouřili a vymlátili je.“

„Možná.“ Jozue přesto nevěřil. Uniká mi něco evidentního.

Lady Mac slétla pod rovinu disku. Jozue přelétl schválně, aby uviděli osvětlenou stranu města. Přinejmenším tady nalezli všudypřítomnou jednotvárnost, kterou se u Tyrathků naučili očekávat.

Na přivrácené straně byly všechny trubky ze skla; miliardy vlnek držely pohromadě černé výztuže jak ze střechy božího skleníku. Světlo z fotosféry červeného trpaslíka bylo husté jako mlha; naráželo do diskového města a vracelo se od něj ve vlnách delších než srpek planety. Tak nějak asi vypadá západ slunce nad oceánem věčnosti.

„Ježíši,“ zašeptal Jozue. „Tohle nám vynahradí Tanjuntic-RI.“

Několik minut zůstali na místě s vytaženými čidly a kochali se, pak Jozue neochotně zapnul manévrovací trysky a navedl

loď zpátky k okraji. Ustálil Lady Mac na přidělených souřadnicích a roztočil ji podél osy, aby se rozpalovala ze všech stran stejně. Kdykoli se výměníky dostaly do stínu, rudě žhnuly.

Jakmile Sarha potvrdila, že lodní zářiče na přebytečné teplo stačí, spojil se Jozue přímo s dominiem Anthi-CL.

„Chci mluvit s Quantookem-LOU," řekl.

Na odpověď nečekal. „Hovoří Quantook-LOU."

„Ještě jednou dominiu Anthi-CL děkuji za přátelské přijetí. Těšíme se na oboustranně výhodnou spolupráci a doufáme, že půjde jen o první v dlouhé řadě kontaktů mezi našimi druhy." Ať si myslí, že další jsou na cestě. Tím pádem proti nám nemůže nic podniknout, řekl si Jozue. Sice to není příliš pravděpodobné, ale to Quantook-LOU neví.

„V totéž doufáme i my," odvětil Quantook-LOU. „Máte zajímavou loď, pane kapitáne. Takovou jsme ještě neviděli. Ti, kdo nevěřili informacím o vašem původu, už nepochybují. Jde o člun vaší kosmické lodi, nebo o samotnou loď?"

Jozue se znepokojením pohlédl na bratra. „I kdyby to ten plechovej překladatel přeháněl s kreativitou, stejně mi to vůbec nezní jako Tyrathca."

„Není to jen zdvořilostní otázka," upozornil Samuel. „Když potvrdíte, že jsme mlhovinu oblétli na Lady Macbeth, dozvědí se, že máme nadsvětelný pohon."

„A budou ho chtít," doplnila Beaulieuová. „Pokud jsme se ohledně jejich nedostatku surovin nesekli, OP je jejich cesta do vesmíru."

„Ne, to není," namítl Ashly. „Nezapomínej, že jsem zažil Velké rozptýlení. I když jsme to moc potřebovali, nedokázali jsme vystěhovat ani pět procent pozemské populace. OP není úniková cesta, ani když za sebou máš průmyslový potenciál diskového města. Všechno je relativní. Za rok by dokázali postavit dost lodí, aby z Mastritu-PJ odvezli miliardu ploditelských párů, ale ve městech by jich pořád zůstaly stovky miliard. A ty by dál vesele kladly vajíčka."

„Možná by nevyřešil jejich problém, ale rozhodně by jich spoustu způsobil v soustavách, kde by se rozhodli usadit," pravil Liol. „Viděli jsme, co provedou s domorodci, když se jim líbí jejich pozemek."

Jozue zvedl ruku. „Mám v tom jasno, díky. Musíme ale počítat s tím, že za souřadnice Spícího boha můžeme zaplatit i nadsvětelným pohonem. Tyrathkové z Hesperi-LN ho už mají. Na Mastrit-PJ třeba dorazí až za desítky let, ale jednou určitě."

„Snažte se ho neprodat," naléhala Monica. „Nesmějí ho dostat."

Když Jozue obnovil spojení s Quantookem-LOU, díval se agentce do očí. „Informace o naší lodi budou součástí obchodu. Možná byste mohli sepsat seznam vědeckých a technických oborů, které vás nejvíc zajímají."

„V kterých vynikáte?"

Jozue se zamračil. „Něco tu nehraje," pošeptal posádce. „To není Tyrathca."

„Souhlasím, takovou odpověď bych od nich nečekal," přitakal Samuel.

„Tak co to je?" zeptala se Sarha.

„Uvidíme," odvětil Jozue. „Quantooku-LOU, podle mého bychom neměli pospíchat. Jako gesto dobré vůle vám chci předat dar. Pak si navzájem předáme informace o sobě. Jakmile pochopíme, s kým jednáme, budeme vědět, co se může druhému hodit. Souhlasíte?"

„V zásadě ano. Co mi dáte?"

„Elektronický procesor. Mezi lidmi jde o běžný nástroj, jeho konstrukce vás jistě zaujme. Okopírovat ho nebude složité."

„Váš dar přijímám."

„Přinesu vám ho. Nemohu se dočkat, až uvidím Tojolt-HI zevnitř. Je dokladem nesmírné píle a vynalézavosti."

„Děkuji. Můžete s lodí přistát v některém z našich přístavů? Bohužel nemáme plavidlo schopné vás vyzvednout mimo město."

„Je to čím dál zamotanější," poznamenal Liol. „Dovedou postavit habitat velký jako světadíl, ale nemají osobní čluny."

„Do přístavu se můžeme dopravit malým letounem," odvětil Jozue. „V Anthi-CL si ponecháme skafandry, abychom zabránili biologické kontaminaci."

„Je snad osobní kontakt mezi našimi druhy nebezpečný?"

„Ne, pokud přijmeme potřebná opatření. Náš druh má v tomto oboru značné zkušenosti. Nemáte se čeho bát."

***

Jozue člun pilotoval sám, a tak musel snášet Ashlyho brblání o odborových předpisech. V malém kokpitu bylo narváno: letěl s nimi Samuel, Oski a jeden seržant (pro všechny případy). Ostatním musel slíbit, že se v diskovém městě vystřídají, všichni ho chtěli navštívit.

Přístav, který jim Quantook-LOU přidělil, byla koule z šedobílého kovu o průměru čtyř set metrů, posazená na konec jedné trubky. Její konec zabírala pětasedmdesátimetrová přechodová komora, za ní byl vidět spoře osvětlený interiér.

„Pořádná sportovní hala," poznamenal Jozue. Opatrně řídil manévrovacími tryskami. Na stěnách jako rudá žebra slabě zářily osvětlovací pásy. Mezi nimi visely řady skoro lidských strojů. Přístav mu připomněl mola na Tranquillity.

Přímo naproti vstupnímu otvoru stál mřížový válec zakončený daleko menší přechodovou komorou. Jozue k němu zamířil.

„Přenosový datový paprsek slábne," oznámila Sarha.

„To se dalo čekat, i když pozorný hostitel by se nám postaral o pořádný spojení. Dokud ale nezavřou dveře, nemusíme se znepokojovat."

Víceúčelový člun doletěl k mřížovému válci. Jozue ho ukotvil jednou manipulační paží. „Zakotvili jsme," ohlásil Quantookovi-LOU.

„Pokračujte prosím k přechodové komoře. Čekám za ní."

Jozue a ostatní si našroubovali helmy. Předpokládali, že Tyrathkové nemají programovatelný silikon, a tudíž neznají SII skafandry. Zbroj na silikonu tak bude vypadat jako klasický skafandr, neurazí hostitele, a přitom výsadku poskytne ochranu. Člun vypustil vzduch a čtveřice vystoupila.

Na konci mříže uviděli troje dveře. Otevřené ale byly jen jedny. Komora za nimi měla průměr šest metrů.

„Zbylé dva průlezy jsou na ploditele příliš malé," řekl Samuel. „Zajímalo by mě, jestli vyšlechtili některou podřízenou kastu k vyšší inteligenci; dřív rozhodně nedovedli stavět použitelné vynálezy."

Jozue neodpověděl. Jakmile se komora začala plnit atmosférou, přilepil podrážky ke stěně, kterou se rozhodl považovat za podlahu. Čidla skafandru ovzduší označila za směs kyslíku, dusíku, oxidu uhličitého, argonu a různých uhlovodíků, velkého podílu vodní páry a několika druhů organických částic. Měl co dělat, aby nesáhl po nevinně vyhlížejícím válečku u pasu, ve skutečnosti laseru.

Kupodivu necítil vzrušení. Skoro jako by mu zodpovědnost pomáhala udržet chladnou hlavu. Snad je to dobře, řekl si.

Otevřel se protější průlez a s ním pohled do široké roury, ukončené o kilometr dál kovovou přepážkou. Uvnitř převládaly dvě barvy: červená a hnědá. Když Jozue uviděl xenocký uvítací výbor, musel se usmát. Nebyli to Tyrathkové.

Na první pohled vypadali jako létající mořští koníci velikosti člověka. Neustále sebou poškubávali jako plnokrevníci v boxech před dostihem. Byli skoro černí, i když Jozue měl dojem, že za to může tlumené červené světlo. Pro spektrometr byli ve skutečnosti šedohnědí skoro jako Tyrathkové, což naznačovalo společný původ. Hlavu měli špičatou, dračí, tlamu jako zobák a očka utopená v důlcích. Drželi ji v pravém úhlu k tělu, vrásčitý krk naznačoval značnou volnost pohybu. Zbytek těla měl vejčitý průřez, dole zúžený, i když xenoci postrádali znatelný ocas. Trup byl esovitě prohnutý. V pravidelných rozestupech z něj vyrůstaly tři páry

končetin, navzájem podobných: mezi ramenem a zápěstím nebyl další kloub, na ruce rostlo po devíti prstech o dvou kloubech. Horní pár rukou měl dlouhé a hubené prsty, prostřední kratší a silnější, dolní krátké a nešikovné jako prsty na nohou. Většina xenoků měla dolní nohy zakrslé skoro do podoby malých ploutví.

Moře připomínal i interiér roury. Na každém vhodném povrchu rostly dlouhé pružné chaluhy, všechny šlahouny se natahovaly k ose. Dokonce i ty, jež rostly na skle, se táhly co nejdál od světla, což Jozue neviděl na žádné terrakompatibilm planetě, ať měla sebepodivnější domorodou vegetaci.

Spleť flóry na vnitřním povrchu trubky xenokům velice usnadňovala pohyb. Snadno proplouvali horním patrem, zadní polovinu těla ponořenu do hnědého listoví, k pohybu využívali všech končetin. Ze spojení delfíních skoků a lidského chňapání po držadlech vzešel nádherný ladný pohyb.

Jozue je závistivě sledoval a zároveň přemýšlel, jak dlouho evoluci trvá dojít k tak účinnému principu. Šlo téměř o symbiózu, což znamená, že tu chaluhy musejí růst úplně všude.

Nemohl pochybovat, že jsou tito xenoci daleko inteligentnější než jakákoli tyrathkovská služebná kasta, na kterou kdy Konfederace narazila. Elektronické přístroje nosili nenuceně jako šaty. Horní polovinu těla halili do vesty ověšené nejrůznějšími moduly, nářadím a malými nádobkami. Znali i externí vylepšovací protetiku: z očních důlků jim trčely čočky, spousta měla místo horních rukou kybernetická klepeta.

Jozue je prohlížel čidly, dokud nenašel jednoho s napohled kvalitnější elektronikou. Moduly vypadaly elegantněji a byly menší. Některé měly dokonce mramorovaný plášť. Spektrograf v něm poznal železo. Zvláštní nápad, pomyslel si Jozue.

„Jsem kapitán Jozue Calvert a omlouvám se Quantookovi-LOU," řekl. Komunikační procesor převedl jeho slova do tyrathkovskeho pískotu, který přes sluchátka SII skoro neslyšel. „Předpokládali jsme, že tady žijí Tyrathkové."

Tvor s nejdražší elektronikou otevřel zobák a hlasitě zabzikal: „Chcete odletět, když jste poznali svůj omyl?“

„Rozhodně ne. Jsme rádi, že jsme vás poznali. Můžete mi prozradit, jak si říkáte?“

„Jsme Mosdva. Po celé dějiny Tyrathků jsme byli jejich otroky. Jejich dějiny skončily. Mastrit-PJ je teď naše hvězda.“

„Tady se nic nedozvíme,“ prohlásila Monica na společné vlně.

„Na závěry je příliš brzy,“ napomenula ji Syrinx. „Rozhodně mají společný původ.“

„Neotravujte s nesmysly,“ okřikl je Jozue. „Ale nejsme tu zbytečně? Můžeme tu pár hodin dělat diplomaty a pak odletět na nejbližší tyrathkovskou kolonii.“

„Mají společný jazyk a původ,“ řekl Parker. „Velice pravděpodobně tedy používají i stejný hvězdný almanach. Než začneme vůbec uvažovat o odletu, musíme toho zjistit daleko víc.“

„Fajn.“ Jozue přepnul komunikační modul na tlumočení. „Dosáhli jste tu velikých úspěchů. Můj lid nikdy nevybudoval takové dílo jako Tojolt-HI.“

„Postavili jste však velice zajímavou loď.“

„Děkuji.“ Pomalu a opatrně odepnul od pasu procesorový blok. Našel ho v opravářské dílně Lady Mac, byl minimálně čtvrt století překonaný a v paměti měl jen údržbářské programy (vymazali všechny údaje o principech mezihvězdného letu). Operační systém ale může xenoky zaujmout, zvláště když teď Jozue viděl jejich vlastní elektroniku. Napadlo ho, že to s dárkem přehnal; jejich moduly připomínaly lidskou techniku počátku třiadvacátého století. „Pro vás,“ obrátil se na Quantooka-LOU.

Jeden Mosdva připlul vegetací, ustrašeně dar převzal a pospíšil s ním k adresátovi. Distributor zdrojů si procesor prohlédl a strčil si ho do kapsy.

„Děkuji vám, kapitáne Calverte. Na oplátku vás provedu touto částí Anthi-CL, o něž jste projevil takový zájem.“

„To byl sarkasmus?“ zeptal se Jozue kolegů.

„Podle mě ne,“ odvětila Oski. „Tyrathkovský jazyk, jak ho známe, nic podobného vyjádřit nedokáže. Tyrathkové nedovedou být cyničtí.“

„Překladový program by si na to asi měl dávat bacha.“

„Jsem pro,“ přidal se Samuel. „Od okamžiku, co se otevřela komora, nás bombardují senzory. Nechtějí si nechat ujít jedinou výhodu. Kupeckou chtivost dobře známe. Skoro je zlidšťuje.“

„Nádhera. Šestnáct set světelných let a my musíme narazit na místní verzi Kuluský obchodní komory.“

„Jozue, teď musíte hlavně zjistit, jaké postavení Quantook-LOU přesně zaujímá v jejich společenské struktuře,“ řekl Parker. „Jakmile to budeme vědět, snadno dosáhneme dohody. Jejich kultura stojí zjevně na jiných základech než tyrathkovská, i když zákony obchodu jsou naštěstí všude stejné.“

„Mockrát děkuju, pane řediteli.“ Tenhle asi taky nepozná sarkasmus. „Prohlídkou dominia budu velice poctěn,“ řekl Mosdvovi.

„Pojďte tedy s námi. Poučím vás.“

Celá skupina se otočila jako jeden Mosdva a vplula do chaluh. Jozue, podle vlastního mínění mistr pohybu v beztíži, úžasem zatajil dech. Museli užít velký kroutící moment i hybnost. Chaluhy jsou tudíž pevnější, než vypadají; zkuste takhle zabrat za pozemskou kapraď a vyrvete ji z kořenů.

Vypnul přísavky v podrážkách a vyrazil za nimi. Nakonec musel švindlovat a kromě šplhání i občas zapnout trysky na studený plyn. Rostliny mu ze všech sil bránily v postupu; tam, kde se před Mosdvou poslušně rozestoupily, jeho chytaly do sítí a ovíjely se mu kolem končetin. Zjistil, že nejlepší bude držet se nad nimi a sáhnout do listoví, jen když se potřebuje odrazit. Hmatová čidla na rukavici mu ohlásila, že je vegetace měkká, ale má pevnou kostru.

Ze čtveřice lidí byl nejrychlejší, i když Quantookovi-LOU sotva stačil. Na seržanta byl vyloženě žalostný pohled, Ione na Tranquillity mnoho času v beztíži nestrávila.

Mosdvové zpomalili, aby je lidé dohnali.

„Nelétáte tak rychle jako vaše loď, pane kapitáne," poznamenal Quantook-LOU.

„Náš druh obývá planety. Jsme přizpůsobeni silné gravitaci."

„O planetách víme. Mosdvove si vyprávějí mnoho legend o oběžnicích Mastritu-PJ, než je všechny pohltil. Na Tojoltu-HI ale nemáme žádné obrázky. Planety patří dnes spíš do pohádky."

„Na lodi mám mnoho obrázků planet. Rád je vyměním za záběry z dějin Mastritu-PJ."

„Pro začátek je to vhodný obchod. Mám štěstí, že jsme se s vámi spojili, pane kapitáne Calverte."

Jozue při čekání na seržanta visel na konci listu; teď si všiml, že se rostlina pohybuje. Rozhodně za to nemohl vítr.

„Listoví nám zajišťuje cirkulaci vzduchu," odpověděl Quantook-LOU, když se Jozue zeptal. Všechny rostliny na Tojoltu-HI se pomalu vlnily; proto si je kdysi vybrali k dalšímu šlechtění. V beztíži se vzduch musí vířit, protože jinak by se vytvořily kapsy vydýchaných plynů, smrduté a smrtelně nebezpečné. Mosdvove měli i větráky a ventilační šachty, ovšem pouze jako pomocná zařízení.

„Na Edenity nemají," řekla Sarha.

„Směřují k biologickým řešením," odtušil Ruben. „Opouštějí mechanizaci."

„V tomhle prostředí se bez ní neobejdou, pro živé systémy je příliš kruté."

„Také jsme zatím nespatřili výsledky genetického inženýrství," připomněl Samuel. „Quantook-LOU říkal, že rostliny vyšlechtili. Mezi lidmi je křížení už skoro neznámé umění. Musíme si tu dávat větší pozor, než jsme si původně

mysleli, jak na pusu, tak na dary. Tahle společnost stagnuje a díky tomu přežívá. Nové vynálezy by ji mohly zničit.“

„Nebo spasit,“ namítla Sarha.

„Před čím? Jedinou hrozbu tady představujeme my.“

Pokračovali trubkou dál, cestou potkávali Mosdvy. Všichni xenoci se na ně dívali, jak jsou nešikovní. Neuvěřitelně obratné děti se prohánělly ve větvích pod nimi, mizely z dohledu a objevovaly se na nejnepravděpodobnějších místech, aby si lidi prohlédly ze všech stran. Stejně jako dospělí byly ověšené elektronikou, ale žádné nemělo kybernetické implantáty.

Pod rukama Jozue viděl do hloubi spirálovitého houští. Nebylo tak husté, jak si původně myslel – spíš plantáž než džungle – a díky tomu si udělal představu o stavbě roury. Měla vnější vrstvu, žebrovanou sekci prosklenou na přivrácené straně a na odvrácené tvořenou neprůhledným kovem nebo kompozitem. Zevnitř ji pokrývaly spirály průsvitného potrubí, pokryté malými otvory měděné barvy, z nichž rostly kapradinové chaluhy. V trubkách dokonce matně rozeznal jejich kořeny. Spirálami proudila hustá tekutina, jež pohlcovala většinu ostrého slunečního světla. Také v ní bylo vidět tmavé granule a víry bublinek, díky nimž odhadl rychlost proudu.

Potrubím proudí buď voda, nebo uhlovodíkové sloučeniny, řekl Quantook-LOU, když se ho na ně Jozue zeptal. Oběh tvoří základ recyklace. Žár červeného obra se rychle přenáší na zastíněnou stranu, kde ho vyzařují tepelné výměníky a přitom vyrábějí elektrickou energii. V různých trubkách se daří rozmanitým řasám, jež proměňují fekálie v hnojivo pro vegetaci, a ta zase zajišťuje cirkulaci vzduchu. Tlusté spirální potrubí (žádné nebylo tenčí než dva a půl metru) navíc chrání před radiací.

Lidé viděli i trubky určené k pěstování vysoce výnosných zemědělských plodin. Obytné roury oddělené přepážkami ze stříbřitě bílého materiálu. Průmyslové roury se stroji umístěnými podél osy hned nad chaluhami. „Musejí mít strašné

problémy s kondenzací par," poznamenala k tomu Oski. Veliké společné roury plné Mosdvů.

Po dvou hodinách se dostali do sekce určené pro Mosdvy, které překladový program označil za správní třídu. Jozue začal mít podezření, že v Anthi-CL vládne přísně aristokratické zřízení. Vegetace tady byla bohatší a technika lépe schovaná. Z hlavní trubky odbočovaly soukromé obytné roury, daleko pevnější, než jaké viděli dříve, a podstatně řidčeji obydlené. Sotva přišli, opustily je dvě třetiny doprovodu. Zůstali jim Mosdvové s největším množstvím protéz. Neměli žádné viditelné zbraně, ale lidé se shodli, že jde o příslušníky ozbrojených složek.

Quantook-LOU zastavil ve velké bublině z průhledného materiálu, z níž vedly tři menší trubky. Povrch stále tvořilo spirálové potrubí, ale nic tu nerostlo a až na bubliny byla kapalina skoro čirá. Byl odtud nádherný výhled na odvrácenou i osvětlenou stranu.

„Můj osobní prostor," řekl Quantook-LOU.

Jozue za prohnutými stěnami sotva rozeznal cáry mlhoviny. Ostré kužely tepelných výměníků tvořily podivný horizont. Na sluneční straně nebylo vidět nic než jednotvárné moře rudého světla. „Odpovídá všemu, co jsme tu už viděli," odtušil.

„A co váš svět, kapitáne Calverte? Poskytuje vám tak krásnou podívanou?"

Začaly dějepisné přednášky. Na Mosdvovo naléhání se Jozue, Samuel a Oski pustili do popisování kontinentů a oceánů (museli přesně vysvětlit, o čem mluví, protože Mosdvové už pro ně ani neměli označení) a pokračovali vyprávěním, jak se lidé vyvinuli v Africe a po ústupu ledovců osídlili Zemi. Jak se vyvinula industriální civilizace. Vyprávěli o znečištění, které zničilo planetární ekologii a vedlo ke kolonizaci cizích soustav. Jak se Konfederace prostírá na stovkách světů, mezi nimiž vzkvétá obchod. Barvitý popis nedoplnili o žádné podrobnosti a přesná data.

Mosdva jim za to převyprávěl dlouhý příběh Mastritu-PJ. Oni ani Tyrathkové nebyli na jediné obyvatelné planetě v soustavě prvními inteligentními bytostmi. Jako první před milionem let povstali Ridbati. Quantook-LOU vysvětlil, že se o nich dnes mnoho neví, z generace na generaci se předávají jen legendy. Šlo o skutečné příšery, krvelačné dravé šelmy. Neustálé války tehdy vyústily ve dva jaderné konflikty. Civilizace Ridbatů přinejmenším třikrát upadla na barbarskou úroveň. Není známo, zda cestovali mezi hvězdami, nic se neví ani o letech k jiným planetám. Čtvrtá a poslední průmyslová éra skončila termonukleární válkou, jež spolu s biologickými zbraněmi vyhladila Ridbaty a sedmdesát procent planetární fauny.

Mosdvové získali jistou inteligenci už za vlády Ridbatů. Stali se užitečnými otroky, šlechtěnými k větší šikovnosti a pasivitě, zatímco všechny projevy zvídavosti nebo tvrdohlavosti se krutě trestaly. Když se Ridbati vyhubili, Mosdvové už byli rozumnými tvory. I když choroby krutě zdecimovaly jejich populaci, jako druh přežili.

Když Ridbati vyklidili scénu, vývoj Mosdvů zapadl do přirozenějších kolejí – tak přirozených, jak zničená planeta dovolila. Civilizace se dobrali jen pomalu a těžko. Mastrit-PJ se svými vyčerpanými nerostnými zdroji, zničenou biosférou a rozsáhlými radioaktivními pustinami příliš nepřál rozvoji vyspělé technické kultury, což jedině podporovalo vrozenou opatrnost otrockého druhu. Za jaderné zimy po pádu Ridbatů se z nich stali nomádi, kočující mezi obyvatelnými oblastmi. Teprve když se o půl milionu let později stáhly ledovce, začali se zase vyvíjet.

Dospěli ke skromnému průmyslu. Vzhledem k nepřítomnosti ropy, zemního plynu a uhlí museli technologii postavit na základech trvalé udržitelnosti a souznění s přírodou. Přestože nebyli proti změně, vývoj postupoval nesmírně pomalu. Umírněný pokrok v teoretické fyzice, astronomii a matematice se nijak nepromítl do technického vývoje. Svoji

éru považovali za zlatý věk. Díky vzpomínkám na Ridbaty si nade vše cenili stability. Taková modla mohla vést ke společnosti, jejíž trvání se měří na geologických hodinách.

Osud ale vyhlídkám na stabilní civilizaci zasadil dvě kruté rány. Jakmile roztály ledovce, do evolučního znovuzrození Mastritu-PJ se zapojili Tyrathkové, dosud prostomyslný stádní dobytek. K rozumu dospívali pomalu, ale byli vytrvalí. Na každém jiném světě by jim zoufalý nedostatek fantazie zabránil postoupit dál, ale ne na Mastritu-PJ. Díky přítomnosti druhu tak velkomyslného a (teď už) vyspělého získali přístup k myšlenkám a strojům, jež by je samotné nikdy nenapadly.

Bohužel pro Mosdvy byli Tyrathkove díky stádní minulosti agresivnější a vyvinuli se v několik kast. S okopírovanou technikou, mohutnější tělesnou stavbou i hojnějšími počty slabší druh brzy ovládli.

Pro Mosdvy to mohlo znamenat vyhubení. Tyrathkovská expanze je vystavila velikému tlaku. Pak jejich astronomové zjistili, že se hvězda brzy promění v červeného obra.

Pro národ schopný abstraktního myšlení je představa neodvratného vyhynutí drtivá; pro Tyrathky, zcela prosté představivosti, byla nesnesitelná. Pud zachování druhu je donutil jednat. Mosdvové byli už podruhé zotročeni. Napřed museli vymyslet, jak by Tyrathkové mohli přežít proměnu hvězdy. Přišli s návrhem mezihvězdné archy, jež zachová druh navěky, a obyvatelných asteroidů, v nichž přežijí ti, na které v archách nezbude místo. Pak byli donuceni návrh realizovat.

Díky menšímu tělu, větší šikovnosti a vyspělejší inteligenci by z nich byli skvělí astronauti – na rozdíl od samotných Tyrathků. Mosdvové využili svých technických znalostí k zachycení asteroidů a jejich přestěhování na dráhu kolem Mastritu-PJ, kde z nich vyrobili mezihvězdné archy. Budování 1037 plavidel trvalo sedm set let.

Nestabilní hvězda už ničila planetární ekologii a Mosdvove napřeli veškeré úsilí k přestavbě asteroidů na habitaty. Planetky musely obíhat přes čtvrt miliardy kilometrů od hvězdy, aby

zůstaly mimo předpokládaný dosah fotosféry. Vzhledem k relativní jednoduchosti úkolu bylo za dvě století vytvořeno přes sedm tisíc habitatů. Zatímco archy hned po dokončení opouštěly soustavu, budování habitatů se zrychlovalo geometrickou řadou, neboť se k úsilí připojovaly i vykutané asteroidy.

Tisíc let od zahájení projektu byla planeta opuštěna coby neobyvatelná.

Na žádnou archu se nedostal jediný Mosdva, všechny zabrali Tyrathkové. Jakmile Mosdvove jednu dokončili, museli se hned pustit do další.

Nepustit je do habitatů by ale znamenalo genocidu. Tyrathkové je tedy tolerovali; navíc věděli, že jich bude přibývat, a tudíž budou potřebovat stavitele nových habitatů. Nevědělo se přesně, kde se rozpínání hvězdy zastaví, a Mosdvové tedy museli být k dispozici, až nastanou nové podmínky.

Slunce nakonec nabylo víc, než hvězdáři čekali, a mělo rovněž větší sílu. Na asteroidech se musely rychle postavit výkonnější chladiče. Habitaty byly následně ještě závislejší na technice, což vedlo ke změně politických sil. Technice trochu rozuměli jen tyrathkovští ploditelé a všechny podřízené kasty kromě stavěčů, domovníků a rolníků tak ztratily význam. Vojáci se pěstovali jen kvůli utlačování Mosdvů.

Revoluce nepřišla náhle, trvala tisíc let a kořeny měla ještě desetkrát starší. Habitaty zprvu utvořily homogenní soustátí. Nedostatek pevné hmoty ve formě nevydolovaných asteroidů ale Tyrathky donutil navrátit se k původnímu uspořádání na konkurenční klany. O zbytky zdrojů se vedly války. Všechny asteroidy vyhlásily samostatnost.

Vzestup Mosdvů už nemohlo nic zadržet. Ovládali strojní zařízení i továrny, časem tedy Tyrathky podřídili své vůli.

Pod novou vládou se habitaty sjednotily jak politicky, tak fyzicky. Mosdvove uskutečnili nové nápady a jejich maxima udržitelného rozvoje vedla k rozumnějšímu využití hubnoucích

zdrojů. Vybudovali obytné prostory vně původních biosfér. Zprvu nebyly víc než přívěsky na konstrukcích, jež asteroidy spojovaly, přechodové trubky, díky nimž odpadla nehospodarna raketová doprava. Mosdvove se ale díky svým končetinám snadno přizpůsobili životu v beztíži. Rotující biosféry potřebovali kvůli odstředivé síle jen Tyrathkové. Ve shlucích přibývalo beztížných prostor, zprvu šlo o hydroponické zahrady a továrny. Technici tedy v beztíži trávili čím dál víc času. Následovaly obytné segmenty. Začala éra diskových měst.

„A Tyrathkové?“ zeptal se Jozue. „Jsou tu ještě?“

„Už je nechováme,“ odvětil Quantook-LOU. „Už nám nevládnou.“

„Gratuluji vám k osvobození. Ani Konfederaci se s nimi nespolupracuje dobře.“

„S námi to snad půjde snáz. Dominium Anthi-CL leží na okraji Tojoltu-HI. Díky tomu máme více hmoty než ostatní. Jsme pro vás perspektivní obchodní partner, pane kapitáne.“

„Jak to, že máte díky okrajové poloze více zdrojů?“

„Není to jasné? Všechny lodě musejí přistávat na okraji. Veškerá hmota jde přes nás.“

„No jistě.“ poznamenal Ruben. „Okrajová dominia spravují přístavy a mohou si nasadit libovolné tranzitní clo. Zřejmě mají nějaký spolek, aby si nekazili ceny.“

„Minimální daň?“ zeptal se Jozue.

„Nejspíš. Jsme tu správně. Všechno jde přes ně, což znamená, že jsou ve styku se všemi ostatními dominii. Pokud někde schovávají hvězdný almanach, Quantook-LOU nám ho najde.“

„Dobře.“ Jozue se nervové nanoniky zeptal na čas. V diskovém městě už jsou devět hodin. „Děkuji vám za pohostinnost, Quantooku-LOU. Rádi bychom se teď vrátili na loď. Máme o sobě dostatek informací, na lodi se tedy podíváme, co by se vám nejlépe hodilo.“

„Jak si přejete. Jak dlouho vám to potrvá?“

„Jen pár hodin. Těším se na skutečné obchodní jednání.“

„Stejně tak já. Pokusíme se sehnat, cokoli budete potřebovat. Mohl by se pak podívat na palubu vaší lodi?“

„Bude nám ctí, Quantooku-LOU.“

Družina Mosdvů je doprovodila do přístavu. Člunu se nic nestalo, ale Sarha i Ashly hlásili, že ho domorodci proklepli všemi myslitelnými aktivními senzory.

Jakmile na Lady Mac prošli dekontaminací, Jozue vypnul SII a sotva na kůži ucítil vzduch, zhluboka vydechl. „Ježíši, už jsem myslel, že Quantook-LOU s tou samochválou nikdy nepřestane. Copak nikdy nespí?“

„Zřejmě ne,“ odvětil Parker. „Spánek je obecně vázaný na planetární střídání dne a noci; to tady neznají. Počítám, že budou znát období útlumu, ale spánek ne.“

„No dobře, k týhle slabosti se jim budeme muset přiznat. Potřebuju se najíst, vydrbat a zalízt do kokonu. Byl to dlouhý den.“

„Souhlasím,“ ozvala se Syrinx. „Satelity se dostávají na pozorovací dráhu, takže snad dostaneme další informace. Taky potřebujeme probrat, co jsme se dozvěděli, a na to bychom se měli vyspat. Za šest hodin se sejdeme nad satelitními snímky a rozhodneme, co dál.“

Jozue spal tři hodiny. Než uznal, že by ho znovu musela uspat nanonika, což nechtěl, civěl čtvrt hodiny do stropu.

Když vplul průlezem do kuchyňky, už tu byl Liol, Monica, Alkad a Dahybi. Chápavě se na něj podívali a Jozue kajícně přikývl.

„Mluvili jsme se Syrinx a s Cakem,“ řekla Monica. Jozue si přestal nalévat vodu do čajového pytlíku a zvedl obočí. „Ani Edeniti nemůžou spát. No nic, našli sedm dalších měst.“

Jozue požádal letový počítač o spojení a popřál Oenoneho posádce dobré ráno.

„Říše Mosdvů je pěkně veliká,“ oznámila mu Syrinx. „Podle průměrného rozestupu pozorovaných diskových měst musíme původní odhad krapet zvednout. Odpovídá sedmi

tisícům asteroidů. Kempster a Renato také hledali dál od fotosfery. Zatím v rozsahu dvaceti stupňů od ekliptiky nenašli ani kámen. Když Quantook-LOU říkal, s jakým úsilím sháněli hmotu, nelhal. Do diskových měst se dostal každý gram.“

„Neříkal úsilí,“ opravil ji Jozue. „Říkal války, v množným čísle.“

„Ale ty hodil výhradně na Tyrathky,“ podotkla Alkad.

Jozue se na ni podíval. Vědkyně toho moc nenamluvila, ale její poznámky většinou stály za to. „Myslíte si, že Mosdvové ovládli asteroidy ještě předtím?“

„Dějiny této soustavy nikdy přesně nepoznáme, ale řekla bych, že Mosdvové začali revoluci, jakmile hvězda expandovala. Tehdy na nich byli Tyrathkové nejvíc závislí. Všechno ostatní, co nám o sobě řekli, je staví do nejlepšího světla. Byli ubozí otroci, bojovníci za svobodu. Prosím vás. Dějiny vždycky píšou vítězové.“

„Já se zmínil i o našich horších stránkách,“ namítl Jozue. „Jsme přece lidi.“

„Měl jsi Quantookovi-LOU do kanclu nasadit pár nanoštěnic,“ řekl Liol. „Fakt rád bych slyšel, co si tam teď povídají.“

„To je riskantní,“ opáčila Monica. „Kdyby je našli, mohli by si to vykládat jako nepřátelský akt. I kdyby to přešli mlčením, stejně by dostali novou technologii.“

„To nám snad nevadí,“ odvětil Liol. „Mosdvové nepodniknou nájezd na Konfederaci, bát se musíme Tyrathků.“

„Dost,“ okřikl je Jozue. Uhnul, protože do kuchyňky vplul ospalý neoholený Ashly. „Hele, už jsme skoro všichni vzhůru, tak se poradíme, co dál.“

Ještě před schůzí ale přišel další objev. Jozue právě dojídal snídani, když ho přes nanoniku zavolala Beaulieuová a požádala ho, ať se napojí na vnější čidla. „Našla jsem mosdvovskou loď,“ oznámila.

„Konečně,“ zaradoval se Liol. Zavřel oči a připojil se k počítači.

Beaulieuová nezapnula filtry, a tak v obraze převládala palčivá rudá záře. Jozue na pozadí rozlišil jen veliký zářivě bílý obrys na cestě k Tojoltu-HI. Byl stejné konstrukce jako ukotvená loď, již viděli – pět velikých koulí s motorem a trychtýřem uprostřed. Tyhle koule ale zářily jasněji než fotosféra.

„Vynořila se před dvaceti minutami," nadatovala Beaulieuová.

Pak pustila záznam. Čidla Lady Mac zachytila ve fotosféře anomálii, podobnou několikasetkilometrovému suku v prknu. Měla však vyšší než oběžnou rychlost a viditelně rostla. Tehdy se na poruchu zaměřila optická čidla. Zprvu nebylo vidět nic než šarlatový opar. Byl klidný jako ranní mlha, vtom se ale stalo nemožné a na hladině se objevily dlouhé stíny. Ve skutečnosti šlo o záhyby v plynu. Dole cosi vířilo ohnivý vodík. Z rudého plazmatu blýskla bílá záře. Z fotosfery se trychtýřem napřed vynořila loď, před sebou tlačila velikou vlnu žhnoucích iontů. Každá z pěti koulí zářila jako bílý trpaslík a vydávala nesmírné množství tepelné a elektromagnetické energie. Od ústí naběračky se do hvězdy táhla hustá šarlatová korona. Zbytek nimbu mizel v motoru, postupně jasněl, až na konci mizel v oslepivě bílém plameni.

„Od vynoření koule tmavnou," řekla Beaulieuová. „Souběžně klesá povrchová teplota."

„S tou násoskou jsi měl asi pravdu, Joshi," zajásal Liol. „Nejspíš tam berou materiál, když asteroidy došly. No představ si to, dolovat na slunci."

„Mají hodně slušný chlazení," přidala se Sarha. „Daleko lepší, než co známe my. Vyzařovat teplo uvnitř hvězdy, ježkovy voči!"

„Prosté stlačování a kondenzace vodíku do stabilního plynného stavu by tolik tepla nevytvořilo," pravila Alkad. „Musejí ho fúzovat na hélium, možná až na uhlík."

„Bože, hmota je tu fakt drahá."

„Železná mez," zamyslel se Jozue. „Atomy se až do železa dají fúzovat bez přidaný energie. Do té doby fúze energii naopak vytváří."

„Záleží na tom?" zeptal se Liol.

„Ještě nevím. Ale železo je pro ně ekvivalent zlata. Není k zahození vědět, čeho si nejvíc váží. Určitě jim docházejí transferrický prvky."

„Poznání této nezvyklé metody těžby nám dává výhodu," řekl Samuela „V konstrukci diskového města jsme téměř nenašli produkty molekulárního inženýrství. Naše nauka o materiálech jim umožní využívat hmotu daleko účinněji než doposud. Každá inovace, kterou jim poskytneme, tu způsobí veliké změny."

„Na tom se musíme dohodnout," přidala se Syrinx. „Liole, našly družice něco, co by nám pomohlo?"

„Ani ne. Drží se tisíc kilometrů nad temnou stranou, takže mají skvělý výhled. Ale nic nového nenašly; pohybují se tu jen vlaky. Jo, taky jsme už zachytili dva ošklivé úniky vzduchu. Roury musely prasknout. V plynu bylo vidět mrtvoly."

„Musejí tu nepřetržitě bojovat s únavou materiálu," řekl Oxley. „Mají pořádný povrch."

„Všechno je relativní," pravila Sarha. „Mosdvů je dost."

„Zajímalo by mě, do jaké míry jsou na sobě dominia navzájem závislá," zamyslel se Parker Higgens. „Přes to, co Quantook-LOU říká o tvrdých přístavních clech na materiálu, který Anthi-CL pouští dalším dominiím, musejí zajišťovat plynulé zásobování. Bez čerstvé hmoty by se trubky rozpadly. Vnitřní dominia by na takové ohrožení reagovala bezpochyby ostře."

„Na Tojoltu-HI máme potvrzených osmdesát mrtvých zón," řekla Beaulieuová. „To dělá třináct procent měst."

„Tolik? To by ukazovalo na společnost v úpadku, možná dokonce ve stadiu dekadence."

„Jednotlivá dominia mohou padnout," pravil Ruben. „Ale jejich společnost zůstává nedotčená. V Konfederaci je dost

světů, co zrovna nevzkvétají, ale jiné kultury jsou plné života. Připadá mi příznačné, že celý okraj žije.“

„Kromě vlaků je venku nejvíc rušno právě kolem mrtvých sekcí,“ řekl Liol. „Vypadá to na rozsáhlé opravy a přestavby. Dominia rozhodně nejsou v úpadku, ze všech sil zabírají území někdejších sousedů.“

„Dokážu přijmout, že jsou nám společensky podobní,“ připustila Syrinx. „Když to uznáme, nabídneme jim nadsvětelný pohon?“

„Výměnou za almanach starý deset tisíc let?“ podivil se Jozue. „To si děláš srandu. Quantook-LOU je lišák, hned mu bude jasný, že na tom něco nehraje. Navrhuju do obchodu prostě zařadit výměnu astrometrických dat a záznamů. Nikdy neviděli za mlhovinu. Když jim poskytneme možnost vyprostit se z tyrathkovského prostoru, budou potřebovat vědět, co kde je.“

„Jak jsem řekl,“ namítl Ashly, „OP není cesta ven.“

„Ne pro dělníky,“ upřesnil Liol. „Ale vůdcové můžou poslat pryč svoje rodiny, klany, přívržence. A my jednáme s vedením.“

„Opravdu po sobě chceme zanechat takový odkaz?“ zeptal se tiše Peter Adul. „Záminku k mezihvězdné válce a vnitřním bojům?“

„Nechte si morálku,“ ohradil se Liol. „Od vás to neberu. Podobné výhrady si nemůžeme dovolit. Teď jde o přežití našeho druhu. Udělám pro něj cokoli.“

„Pokud se máme podle plánu dožadovat Boží pomoci, asi byste měl zvážit, jak čistý budete v jeho očích.“

„Co když je podle něj likvidace nepřátel chvályhodný čin? Podsouváte mu lidskou morálku. To Tyrathkove nedělali.“

„Pravda,“ přitakal Dahybi. „Když teď víme, že se Tyrathkové dostali tam, kam se dostali, bez špetky představivosti, jak se to odrazí na naší analýze Spícího boha?“

„Málo,“ pravil Kempster. „Podle toho, co o nich víme, by v něm vůbec neviděli boha, kdyby se jim tak nepředstavil.

Označení ‚Bůh' od nich můžeme převzít doslova. Nejjednodušší překlad odpovídá i naší definici: něco tak mocného, že tomu nerozumíme."

„Nakolik nadsvětelný pohon změní společnost diskových měst?" zeptala se Syrinx.

„Výrazně," odvětil Parker. „Jak podotkl Samuel, změnili jsme ji už svým příletem. Ukázali jsme Tojoltu-HI, že lze obletět tyrathkovský vesmír. Vzhledem k tomu, že zdejší druh vládne inteligencí ne nepodobnou naší, musíme předpokládat, že nakonec dospějí ke stejné metodě. To nám ponechává vládu nad načasováním, nic víc. A když jim OP dáme hned, přinejmenším si zasloužíme vděk dlouhověkého a vynalézavého druhu. Měli bychom dělat všechno pro to, aby se Mosdvové stali našimi přáteli. Přece víme, že OP ani sokolí distorzní pole nemají v mezihvězdném cestování poslední slovo; Kiinti nám to svou teleportací jasně ukázali."

„A jiné možnosti?" zeptala se Syrinx.

„Podle mě máme čtyři," shrnul Samuel. „Můžeme se pokusit získat almanach obchodní výměnou. Můžeme použít sílu." Omluvně se usmál na zbylé Edenity. „Pardon, ale ta možnost je reálná. Máme lepší zbraně a naše elektronika jistě dokáže získat informace z jejich pamětí."

„To je poslední možnost," řekla Syrinx.

„Rozhodně," přisvědčil Jozue. „Tahle kultura je schopna rozpoutat válku nepředstavitelnýho měřítka kvůli kousku pevný hmoty. Možná nemají tak vychytaný zbraně jako my, ale určitě jich mají fůru. Lady Mac je v první linii. Co ty dvě zbývající možnosti?"

„Když Quantook-LOU nebude chtít spolupracovat, najdeme si jiné dominium. Máme docela široký výběr. Poslední možnost je podobná: vypadneme a najdeme nejbližší kolonii Tyrathků."

„S Quantookem-LOU a dominiem Anthi-CL jsme navázali slibný vztahy," řekla Sarha. „Měli bychom stavět na nich.

Nezapomínejte, že jde i o čas, a sem jsme přiletěli, abychom nemuseli jednat s Tyrathky.“

„Dobře,“ pravila Syrinx. „Budeme pokračovat kapitánovou taktikou. Rozjedeme obchod a jako prémii budeme chtít almanach.“

***

Jozue se do diskového města vrátil se stejným doprovodem. Tentokrát je odvedli přímo do soukromé skleněné bubliny Quantooka-LOU.

„Našel jste na lodi obchodovatelné zboží, pane kapitáne?“ zeptal se Mosdva.

„Doufám,“ odvětil Jozue. Neklidně se rozhlédl po bublině ověšené xenockou technikou. Něco se změnilo. Nervová nanonika porovnala interiér s obrazem v paměti. „Nevím, jestli to něco znamená,“ oznámil posádce přes spřízněný procesor, „ale pár strojů tu posledně nebylo.“

„Vidíme je, Joshi,“ odtušil Liol.

„Napadá někoho, o co kráčí?“

„Nezachytila jsem žádná aktivní čidla,“ odvětila Oski. „Ale mají silné magnetické pole, uvnitř je rozhodně spousta aktivní elektroniky.“

„Paprskový zbraně?“

„Spíš ne. Žádný stroj nemá hlaveň a magnetické pole neodpovídá elektrickému článku. Podle mě tu bublinu přestavěli na tomograf; kdyby měli dost citlivé kvantové detektory, viděli by nám pod brnění.“

„A vidí?“

„Ne. Stínění to odruší. Ale je to hezký pokus.“

„Prozkoumali jste procesor, který jsem vám daroval?“ zeptal se Jozue distributora zdrojů.

„Vyzkoušeli jsme ho. Vaše konstrukce je odvážná. Máme za to, že ji dokážeme okopírovat.“

„Mohu vám nabídnout vyspělejší procesory. Rovněž máme napájecí články s vysokou hustotou energie. Nabízíme

technologii supersilných molekulárních řetězců; ta by se vám vzhledem k nedostatku hmoty jistě hodila.“

„Zajímavé. Co byste za to chtěli?“

„Viděli jsme, jak se vaše loď vrací ze slunce. Vaše chladicí technologie nás velice zaujala.“

Jednání začalo slibně, Jozue i Quantook-LOU probírali dlouhé seznamy strojů a výrobních postupů. Vtip byl v jejich vyvážení: stojí optický paměťový krystal za víc nebo za méně než membránový potah, který brání kovům vypařovat se do vakua? Má nízkoenergetická uhlíková filtrace cenu ultrasilných magnetů?

V průběhu jednám Oski monitorovala nově nainstalované přístroje. Jejich magnetická pole se neustále měnila a omývala vnitřek bubliny dlouhými vlnami. Žádná se nedostala pod skafandr. Její čidla zato dokázala zachytit magnetické rezonance v tělech Mosdvů. Pomalu sestavila jejich trojrozměrný anatomický model, odhalila trojúhelníkové kosti a záhadné orgány. Bavilo ji, jak se situace obrátila. Za čtyřicet minut magnetická pole zmizela.

Liol vyjednávání příliš nesledoval. S Beaulieuovou sledovali data ze satelitů. Doladili pozorovací programy a na odvrácené straně odhalili daleko víc pohybu. Vlaky se všude řídily jednotnými pravidly. Plné cisterny mířily z okraje ke středu a když vyložily náklad v továrně, vracely se přímou cestou zpátky. Vlaky s hotovými výrobky jezdily od továren do všech směrů. Liolovi i Beaulieuové připadaly jako nezávislé kupecké karavany. Jozue se nezeptal, jestli mají Mosdvové peníze nebo jestli veškerý obchod pokrývá směna.

„Další výbuch,“ řekla Beaulieuová. „Jen sedm kilometrů od kapitána.“

„Kristova noho, to je za dopoledne třetí.“ Liol na výron plynu zaměřil nejbližší družici. Spolu se vzduchem se k mlhovině řítily veliké kapky tekutin. Mezi nimi sebou házely černé obrysy, v infračerveném spektru jasně oranžové, ale se vzdáleností od roury rychle umdlévaly. „Člověk by řekl, že po

takový době mají pevnější stěny. Všechno ostatní tady funguje docela dobře. Já bych s takovou hrozbou nad hlavou žít nechtěl, to je horší než bydlet pod sopkou.“ Podvědomě se s tím nedokázal vyrovnat, něco mu tu nehrálo. Rychle prohnal nanonikou jednoduchý výpočet. „Hele, kdyby jim to pořád bouchalo takhle často, za sedm let mají po městě. A to jsem do prognózy zahrnul fůru oprav.“

„V tom případě jste nepočítal správně,“ řekl Kempster.

„Buď to, nebo to nejsou nehody.“

„Další výbuch,“ zvolala Beaulieuová. „Stejná pavučina jako před chvílí, jen o sto metrů dál.“

Na Oenoneho můstku se Syrinx poplašeně podívala na Rubena. „Připojte se na všechny satelity,“ řekla. „Zjistěte, co se v postižených zónách dělo před nehodou.“

Ruben, Oxley a Serina přikývli. Spojili se s řídicími bitekovými procesory družic.

„Řekneme to kapitánovi?“ zeptal se Ashly.

„Ještě ne,“ odvětila Syrinx. „Nechci ho znervózňovat. Napřed musíme zjistit příčinu.“

Po hodině vyjednávání měli Jozue a Quantook-LOU sepsaných dvacet položek. Většinou šlo o informace v mosdvovskem digitálním standardu a jeden kus od každého přístroje na důkaz, že nejde o plané chvástání.

„Rád bych teď přešel k čistým datům,“ řekl Jozue. „Zajímá nás všechno, co nám o sobě prozradíte; astronomická pozorování s důrazem na expanzi hvězdy, umělecká díla, biochemická struktura vaší vegetace. Všechno, co jste ochotni poskytnout.“

„Tak proto jste přiletěli?“ zeptal se Quantook-LOU.

„Nerozumím.“

„Obletěli jste mlhovinu, podle vašich slov šestnáct set světelných let. Měli jste za to, že tu žijí jen Tyrathkové. Nevěřím, že jste přiletěl za obchodem. Na takovou vzdálenost se žádný obchod nevyplatí. Veškeré technické znalosti přenesou nejvýš tři lodi. Máte o tolik vyspělejší technologii, že

vám ani nevidíme do skafandru, abychom se ujistili, že jste to, co říkáte. To znamená, že jakoukoli naši techniku dokážete okopírovat i bez našeho svolení. Ve skutečnosti nás jen zahrnujete dárky. Přesto to neděláte z dobré vůle; vydáváte se za obchodníka. Neustále opakujete, že od nás chcete informace. Proto se vás ptáme: proč jste k nám přiletěli?“

„Ježíšikriste,“ zamumlal Jozue na soukromé lince. „A to jsem si myslel, jak jsem chytrej.“

„Všichni jsme ho podcenili,“ řekla Syrinx. „Hergot, vidí nám až do žaludku.“

„Což je samo o sobě užitečná informace,“ pravil Ruben.

„Jak to?“

„Na Anthi-CL se všechno hodnotí z hlediska zdrojů. Quantook-LOU řídí jejich distribuci, je tedy vůdcem dominia a také se projevil jako schopný vyjednavač a diplomat. Pokud to z něj dělá dobrého vůdce, vidíme, jaká mezi dominii panuje konkurence. Pořád máme kde zatlačit. Jozue, když už nás prokoukl, navrhuji hrát na rovinu. Řekněte mu, co chceme. Máme snad co ztratit?“

Jozue se nadechl. Ani přes Rubenovo nezpochybnitelné shrnutí nechtěl všechno vsadit na xenokovu velkorysost. Zvláště když si zatím neověřili nic z jeho podání mosdvovských dějin. „Gratuluji vám, pane distributore,“ řekl nahlas. „Na to, kolik jste měl informací, je to skvělá dedukce. Ovšem ne zcela správná. Na některých z vašich vynálezů v Konfederaci velice zbohatnu.“

„Proč jste tady?“

„Kvůli Tyrathkům. Chceme vědět, kde jsou, kam sahá jejich vliv, kolik jich je.“

„Proč?“

„Právě teď s nimi Konfederace žije v napjatém míru. Naši vůdci se domnívají, že to dlouho nevydrží. Víme, že při osídlování planet útočí na inteligentní domorodé druhy, jež buď vyhladí, nebo zotročí. My jsme naštěstí technicky vyspělejší a když jsme na ně poprvé narazili, nemohli nás

ohrozit. Už ale mají náš pohon. Pokud se budou dál šířit, nevyhneme se konfliktu. Nemohou se šířit jinam než přes naše světy. Když poznáme jejich sílu, dokud máme technicky navrch, můžeme jejich hrozbu zastavit.“

„Jaký je váš pohon? Jak rychle létají vaše lodě?“

„Dokáží v okamžiku skočit do jiné soustavy.“

Quantook-LOU se zachoval tak, že v něm Jozue hned uviděl člověka. Vypískl a začal plácat horními páry končetin o trup.

„Ještě že nemám v kapse vajíčka,“ zvolal Quantook-LOU, když se trochu uklidnil. „Určitě bych je rozbil.“ Že by vačnatec? řekl si Jozue.

„Uvědomujete si, co ve své lodi máte, pane kapitáne? Jste naše spása. Mysleli jsme si, že jsme uvěznění na orbitě umírající hvězdy, obklopeni nepřáteli, a že se odsud nikdy nedostaneme, jako oni. To už neplatí.“

„Takže byste chtěli náš mezihvězdný pohon?“

„Ano. Raději než všechno ostatní. I přes omezené zdroje jsme silní. Můžeme postavit milion bitevních lodí, sto milionů, a vybavit je vaším motorem. Tyrathkové jsou pomalí a hloupí, včas se nám nevyrovnají. Společně zbavíme galaxii jejich jha.“

„Ježíšku na křížku,“ zazoufal si Jozue v komunikačním pásmu. „Čím dál hůř. Když Mosdvové dostanou OP, zahájíme kosmickou genocidu. Navíc mám pocit, že Quantook-LOU nás čtyři nepustí zpátky na Lady Mac, dokud nedostane plány.“

„Z bubliny se můžeme prostřílet,“ řekl Samuel. „Vystřelíme ven a počkáme, až nás Lady Mac vyzvedne.“

„Není to tak horký,“ namítl Liol. „Můžeme mu dát nějakou slátaninu. Dostane schéma s vanilkovou polevou. Až přijdou na to, že jsme je podfoukli, budeme dávno pryč.“

„Fakt jseš můj brácha.“

„Právě teď máme naléhavější problémy. Dominia podle nás vedou válku. Roury praskají jak na běžícím pásu.“

„Nádhera.“ Jozue se rozhlédl po bublině. Dostat se ven nebude problém. Ještě neviděl jediného Mosdvu ve skafandru.

Zatím. „Jsem připraven vám nabídnout náš nadsvětelný pohon," řekl Quantookovi-LOU. „Na oplátku požaduji veškeré informace o tyrathkovských lodích a kolonizovaných soustavách. Nehodlám smlouvat. Tisíce let sem vysílali všechny údaje. Chci veškeré souřadnice a jejich navigační systém. Dejte mi to a dostanete svobodu."

„Získat tolik informací nebude snadné. Dominium Anthi-CL neuchovává tak staré tyrathkovske záznamy."

„Třeba je najdu v jiném dominiu."

Čidla skafandru zachytila mezi sedmi zbývajícími Mosdvy pohyb.

„S jiným dominiem se nedohodnete," prohlásil Quantook-LOU.

„Tak zjistěte, kde ty informace jsou, a kupte je."

„Pokusím se." Quantook-LOU se prostřední rukou přitáhl k potrubí u stěny. Z pěti elektronických modulů na postroji mu vyjely dráty. Konce se chvíli kroutily směrem k přístroji na trubce. Zapojily se do několika zásuvek a kontrolky změnily barvu.

„Primitivní, ale spolehlivé," poznamenal Ruben. „Zajímalo by mě, jak jsou daleko s nervovým rozhraním."

„Kapitáne," zavolala Beaulieuová. „Kolem Anthi-CL vidíme něco jako přesun vojska."

„To si děláš srandu."

„Po odvrácené straně lezou Mosdvové ve skafandrech. Nemají s sebou údržbářské stroje. Pospíchají."

Jozue se raději neptal, kolik jich je. „Sarho, připrav loď k odletu. Když tě budeme potřebovat, semele se to rychle."

„Rozkaz."

„Jak dlouho počkáme?" zeptala se Oski.

„Dáme mu čtvrt hodiny. Potom vypadneme."

Mosdvovi ale stačilo jen pár minut. Tři z pěti kabelů se odpojily a zajely zpátky do modulů. „Dominium Anthi-CL má pět souborů, které by vás mohly zajímat."

Jozue zvedl komunikační procesor. „Nahrajte nám je. Uvidíme, jestli to stačí.“

„Předám vám jen obsah. Pokud budete spokojeni, musíme dohodnout podrobnosti obchodu.“

„Souhlasím.“ Nervovou nanonikou sledoval přenos dat. Syrinx a Oenone data prozkoumali.

„Je mi líto, Jozue,“ řekla kapitánka. „Jsou to jen záznamy zpráv z arch. Lodní deníky. Nic z toho nepotřebujeme.“

„Nějaké zprávy ze Swantic-LI?“

„Ne, ani to.“

„Tyto informace nám k ničemu nejsou,“ řekl Jozue Quantookovi-LOU.

„Víc nemáme.“

„Pět souborů v celém Tojoltu-HI? Jistě jich je víc.“

„Ne.“

„Ostatní dominia vám zřejmě neumožnila přístup do databází. Proto bojujete?“

„To vy můžete za válku. Kvůli vám umíráme. Dejte nám hvězdný pohon. Ukončete utrpení. Což váš druh nezná slitování?“

„Chci ty informace.“

„Není důležité, kde žijí Tyrathkové. Když dostaneme váš pohon, už vás neohrozí. Splníte svůj úkol.“

„Náš pohon dostanete jen za požadované informace. Pokud je nedodáte, najdu si jiné dominium.“

„Nesmíte jednat s nikým jiným.“

„Nechci, aby náš obchod skončil hrozbami, Quantooku-LOU. Prosím vás, najděte mi ty informace. Spojenectví s jiným dominiem je jistě rozumná cena za svobodu všech Mosdvů.“

„Na Tojoltu-HI je jisté místo,“ řekl tajemně Quantook-LOU. „Mohli byste tam najít to, co hledáte.“

„Výborně. Tak se připojte a dohodněte se s nimi. Anthi-CL už od nás má dost vynálezů, aby si koupilo celé dominium.“

„To místo nepatří mezi dominia. Dávno jsme ho zavrhli.“

„Nejvyšší čas se zase skamarádit. Zajdeme tam a připojíme se přímo.“

„Nemohu vás provázet za hranice. Už nevím, kterým spojencům se dá věřit. Náš vlak by nemusel projet.“

„Zapomněl jste, že jsem vás pozval na svou loď. Poletíme. Je to rychlejší.“

***

Valisk dál padal temným kontinuem. Ebenová mlhovina jiskřila vzdálenými blesky a osvětlovala povrch habitatu. Kdyby na něm venku někomu záleželo, zděsil by se, jak chudák dopadl. Nosníky a stěny nerotujícího kosmoportu vypadaly zmožené věkem, pevná hmota se roztékala. Z oslabených titanových podpěr stékaly do vesmíru mazlavé kapky.

Pronikavý mráz zle poškozoval polypovou skořápku a vysával z nitra teplo rychleji, než ho bylo možné doplňovat. Povrch popraskal, některé pukliny sahaly až do vnější mitotické vrstvy. Na některých místech prosakovala hustá dehtovitá tekutina a zbarvovala povrch do nezdravé černi. Z hrany čerstvé praskliny se občas odloupl kousek polypu a poklidně odplul, jako by i rychlost podléhala zvýšené entropii. Co bylo nejhorší, dvanácti rozbitými okny bez ustání utíkal vzduch a dlouhými oblouky vrhal do vakua ledová oblaka. Atmosféra utíkala už několik dní a výtrysky sloužily jako maják dalším Orgathé z bludičného jádra mlhoviny. Veliké příšery se okny draly dovnitř a alespoň na několik sekund je ucpaly.

Erentzová i všichni její příbuzní o ztrátě vzduchu věděli, ale nemohli s ní nic dělat. Temnící dutina patřila Orgathé a všem ostatním tvorům, které si přivedly. Teoreticky se lidé mohli do hvězdodrapů dostat tunely podzemky a vodovodním potrubím. Ale i kdyby se jim podařilo utěsnit některé trhliny, Orgathé by si prostě prorazily další okna.

Posledním útočištěm lidí se stalo pět jeskyní hluboko v severním konci, protože každá měla jen dva vchody. Obránci přijali Horácovu strategii. Kdykoli se některý vetřelec pokusil dostat dovnitř, zkropily ho plamenomety obránců, postavených tělo na tělo. Při každé bitvě se lidští duchové drželi zpátky, dokud se příšera nedá na útěk, a pak se vrhli do kaluží lepkavé hmoty, které za sebou zanechala, aby si na nějakou dobu užili hmotnou podobu. S živými uzavřeli podivné spojenectví, za materii dělali hlídky. Žádného se ale nepodařilo přemluvit k aktivnímu boji.

„Nemůžu říct, že bych jim to měl za zlé," řekl Toltonovi Dariat. „Jsme pro ně stejný cíl jako kdokoli z vás." Byl jedním z mála hmotných duchů, které lidi do jeskyní pustili. I tak se raději schovával v komůrce doktora Patana, než by čelil napětí většinové populace.

Osobnost habitatu s Rubrovými zbývajícími potomky soustředila veškeré úsilí na ochranu fyzikální laboratoře. Jedinou nadějí teď bylo dovolat se do Konfederace. A vzhledem ke stavu habitatu se čas krátil.

Tolton už měl strach vyptávat se na pokrok ve výzkumu. Odpověď se neměnila. Tak napodobil Dariata a rozbalil si spacák na chodbě před laboratoří, co nejblíž naději. Osobnost nebo Erentzova mu občas daly nějaký úkol a tehdy se musel vrátit do velké jeskyně. Obyčejně šlo o stěhování nějakého těžkého stroje nebo o pomoc při rozdělování hubnoucích zásob potravin. Také rozebíral a čistil raketomety, sám překvapen, jak mu jde od ruky technická práce. Bohužel to ale znamenalo přesně vědět, jak málo mají munice.

„Ne že by na tom záleželo," stěžoval si Dariatovi, když se po náročné šichtě u zbraní svalil na spací pytel. „Dávno předtím se udusíme."

„Tlak klesl o dobrých dvacet procent. Kdybychom nějak zavřeli hvězdodrapy, měli bychom šanci."

Tolton se zhluboka nadechl a pomalu vypustil vzduch. „Nevím, jestli už to poznám nebo jestli si jenom představuju,

že vzduch zřídl, protože to vím. Vedle je takový smrad, že těžko říct.“

„Čich se mi nevrátil.“

„Věř mi, že není o co stát. Deset tisíc nemocných, co se měsíc nekoupali. Překvapuje mě, že Orgathé nestáhnou ocas a nevezmou nohy na ramena.“

„Nevezmou.“

„Můžeme s nimi nějak bojovat?“

Dariat si přidřepl. „Osobnost napadlo přefouknout sluneční trubici.“

„Přefouknout?“

„Pustit do plazmatu všechnu zbývající energii a pak vypnout ochranné pole. V menším měřítku jsme to už vyzkoušeli. Teoreticky by měl výbuch zničit všechny hmotné tvory v biosférické dutině.“

„Tak to udělejte,“ sykl Tolton.

„Za prvé není dost energie. Za druhé máme strach ze zimy.“

„Ze zimy?“

„Co Valisk skočil do téhle prokleté říše, ztrácí teplo. Skořápka je velice křehká. Přefouknout trubici je jako odpálit bombu; polyp by to nemusel vydržet.“

„No výborně,“ ucedil Tolton. „Nádhera.“ Musel si přitáhnout nohy k tělu, protože chodbou proběhli tři lidé s mikrofúzním generátorem. „To je na přefouknutí?“ zeptal se, sotva zmizeli z doslechu.

Dariat se na trojici zamračil. **Co to dělají?** zeptal se osobnosti.

Vracejí generátor na Hainanův hrom.

Proč?

To je snad jasný. Třicet lidí letí pryč.

Kterých třicet? naštval se Dariat.

Záleží na tom?

Všem ostatním ano. A mně.

Přežijou nejsilnější. Nemáš si na co stěžovat, užil sis dost.

K čemu to bude? Z lodí jsou vraky. A i kdyby nastartovali motor, kam poletí?

Co nejdál. Hainanův hrom má neporušený trup, oloupala se jenom ochranná pěna.

Zatím. Entropie se zažere. Ta loď se jim rozpadne pod rukama. Sami to víte.

Taky víme, že má funkční vzorovací uzliny. Třeba půjde vzor nasměrovat až do Konfederace. Vyšleme energetickou zprávu.

U Anstida, to už jsme na tom tak zle?

Jo. Spokojen?

„Generátor potřebujou ve zbrojnici," řekl Dariat. „Původní zdroj to zabalil." Nedokázal se básníkovi podívat do očí.

Tolton bez zájmu zabručel a ovinul si spacák kolem ramen. Když vydechl, udělal se mu před ústy obláček. „Hergot, s tou zimou jsi měl pravdu."

Může s nimi letět Tolton? zeptal se Dariat.

Bohužel ne.

No tak, jste přece já. Aspoň zčásti. Dlužíte mi to. To on vytáhl naše příbuzné ze stáze.

Myslíš, že by chtěl odletět? V jeskyních trpí tisíce dětí. Myslíš, že je jen tak obejde a nenabídne jim svoje místo?

Do prdele!

Pokud má být na palubě symbolické zastoupení civilů, on to nebude.

No jo, tak dobře. Vyhráli jste. Spokojení?

Paní Chi-Ri nemá ráda zlost.

Dariat se zamračil, ale neodpověděl. Ponořil se do správních programů nervových vrstev a prohlédl si lodi dosud kotvící na kosmoportu. Většina přístavní sítě zkolabovala a zapnutých zůstalo jen sedm optických čidel. Dariat viděl čtyři kosmické lodě a sedm meziorbitálních plavidel. Hainanův hrom byl rozhodně v nejlepším stavu.

Počkat řekla osobnost.

V myšlence bylo tolik překvapení, že všichni spříznění ustali v práci, aby zjistili, co se děje. Připojili se k posledním funkčním čidlům na plášti habitatu.

Valisk dospěl na konec mlhoviny a pomalu ji opouštěl. Měla stejně ostrou hranici jako atmosférický mrak. Kam až buňky dohlédly, se na všechny strany táhly líné zrnité kudrlinky. Mezi hrbolatými výběžky probleskovaly výboje statické elektřiny.

Sto kilometrů od konce mlhoviny se prostíral úplně prázdný prostor.

Co to je? zeptala se šokovaná osobnost.

Prázdnota končila další dokonale rovnou stěnou, souběžnou s okrajem mlhoviny. Tahle ale byla světle šedá a vypadala velice pevně.

Zaměřily se na ni obrazové podprogramy. Celý povrch vypadal v pohybu, kypěl neustálými víry.

Směs, řekl Dariat. Falešné tělo se mu třáslo, protože si vybavil vzpomínky příšery, s níž bojoval ve výtahové šachtě. Všechno v tomhle kontinuu tam skončí. Navěky…

Odstartujte s Hainanovým hromem, nařídila osobnost. **Patane, hned opusťte habitat. Pošlete Konfederaci zprávu.**

„Co se děje?“ zeptal se Tolton. Z fyzikální laboratoře se ozývaly hysterické výkřiky. Na zem spadla police se skleněnými trubkami.

„Jsme v průšvihu,“ odpověděl Dariat.

„A to jsme zatím nebyli?“ Tolton se snažil vtipkovat, ale duch měl nefalšovaný strach,

„Doteď jsme si tu žili jako v ráji. Teď nám jde o krk.“

Pouliční básník se zachvěl. Pomozte nám, prosil Dariat. Pro lásku boží. Jsem vy. Jestli existuje nějaká šance, tak si pospěšte.

Spřízněnou vlnu zahltil proud informací a Dariata z něj až rozbolela hlava. Měl pocit, jako by musel vlastními myšlenkami prozkoumat každý kubický centimetr obrovského habitatu. Proud ustal stejně rychle, jako začal, a Dariat se stal dvojčetem osobnosti. Společně hleděli na osu nerotujícího kosmoportu. Jako většina kompozitových a kovových součástí Valisku se valem rozpadal. U základny vstupní chodby, hned

nad obrovským magnetickým ložiskem, zasazeným v polypu, čekalo pět nepoškozených záchranných člunů.

Běž, pobídla ho osobnost.

„Za mnou," zavelel duch. Rozběhl se po chodbě nejvyšší rychlostí, jaké byla jeho figura schopna. Tolton nezaváhal ani vteřinu a rozběhl se za ním.

V největší jeskyni panoval chaos. Uprchlíci věděli, že se něco děje, ale nevěděli co. Očekávali další útok Orgathé, a tak se cpali co nejdál od obou vchodů. Elektrofosforescenční pásy na stropě rychle temněly.

Dariat zamířil k výklenku, který sloužil jako zbrojnice. „Vem si zbraň," řekl. „Může se nám hodit."

Tolton vzal raketomet a pás zápalných torpéd. Společně se rozběhli k bližšímu východu. Napjatí obránci se jich na nic neptali. Za sebou slyšeli křik fyziků z týmu doktora Patana.

„Kam utíkáme?" zeptal se Tolton.

„Ke kosmoportu. Od mého posledního útěku tam zůstalo pár požárních člunů."

„Ke kosmoportu? Tam je beztíže. V beztíži vždycky zvracím."

„Poslouchej…"

„No jo, já vím. Proti tomu, co se stane tady, je stav beztíže rajská zahrada."

Dariat vrazil přímo do skupinky duchů na křižovatce. Samozřejmě nevěděli o novém nebezpečí, nikdo z nich neměl spřízněnost, ale cítili nervozitu. Éter vibroval utrpením vysátých duší, jež pohltila směs.

„Z cesty!" zařval Dariat. První duch byla žena, sevřel jí krk a vysál z ní energii. Vykřikla a zhroutila se na podlahu, ztratila ostrý obrys. Ostatní kvapem ustoupili, v zoufalých tvářích vyčítavý výraz.

Dariat zahnul do vedlejší chodby. Už se nořila do tmy. „Máš baterku?" zeptal se.

„Jo." U pasu se mu houpala osvětlovací tyčka.

„Tak si ji šetři, až bude potřeba. Já ti pomůžu.“ Zvedl ruku a soustředil se. V dlani mu vzplálo modré světlo.

Došli do širší části chodby. Někdo tu bojoval ohněm: polypové zdi byly ohořelé, elektrofosforescenční pás popraskaný a zanesený sazemi. Toltona sevřely stěny, odjistil raketomet. Dariat stál před zavřenou svalovou membránou téměř menší než on. Soustředil myšlenky a gumový kámen se neochotně roztáhl, pysky roztřesené. Skulinou dýchl vánek a záhy zesílil.

Za membránou byla úplná tma.

„Co to je?“ zeptal se Tolton.

„Záložní ventilační šachta. Zavede nás přímo na osu.“

Tolton se otřásl a vstoupil dovnitř.

Valisk už opustil mlhovinu, díky své délce se vynořoval několik minut. Kosmoport byl až na konci. Kolem mola, kde kotvil Hainanův hrom, svítily ze stovky luceren jen čtyři. V temnotě mlhoviny však jasně zářily. Úzké paprsky dopadaly na trup prosvítající pod ohnilým potahem tepelně izolační pěny.

Okénka nad molem blikala, zoufalá posádka procházela opravářskými kancelářemi, na tvářích plynové masky, v rukou baterky. Za pár minut začala kosmická loď ožívat. Trysky na spodní části trupu vypouštěly plyn. Zpod pláště se vysunul chladič a uprostřed se rozžala červená skvrna. Přechodový chobot odpadl od průlezu a o pár metrů se stáhl. Svorky zajely, Hainanův hrom byl volný.

Podél rovníku kulové lodi vzplály chemické trysky a nasadily si chocholy rozpáleného žlutého plynu. Oheň okamžitě prořízl opláštění mola, z narušených obytných sekcí vylétl vzduch. Hainanův hrom se vznesl na oblaku vroucí bílé páry.

O odlet se postaraly silnější chemické motory na zádi. Jeden explodoval, spalovací komoru oslabila entropie temného kontinua. Loď se stočila z kurzu, ale srovnala ho. Teď už stabilně zrychlovala směrem k mlhovině.

Ze tmy vylétla Orgathé a zamířila k lodi. Dlouhými drápy rozervala trup a pustila se do strojů pod pláštěm. Rakety zhasly ve sprše safírových jisker. Z trhlin vystříkla pára a různé kapaliny.

K první Orgathé se připojila další a obě družky se jaly kosmickou loď systematicky porcovat. Do vesmíru odlétaly veliké kusy kovu a kompozitu. Příšery se přes nádrže a přístroje nedočkavě prohrabávaly k obytným kapslím a životům za jejich stěnami.

Z obytných prostor vylétl plyn a Orgathé konečně spočinuly nad hostinou.

Osobnost habitatu neměla čas litovat ani se zlobit. Jako uhranutá sledovala, jak se blíží čelo ničivé směsi. Neustálý pohyb už byl jasně patrný, připomínal zvlněný oceán mazutu. Z větší blízkosti čidla pod hladinou rozeznala miliardy xenoků nejroztodivnějších druhů, kteří se chapadly, klepety i jinými končetinami drali nad ostatní. Když měli štěstí, zvedl se nad hladinu vršíček spojených duší, jež za mizivou naději obětovaly vlastní identitu. Entita na vrcholu se ze všech sil snažila vysvobodit ze směsi, ale osobnost jen jednou uviděla, jak se nad oceán vítězně vznáší novorozená Orgathé nebo něco podobného.

Až tam dorazíme, setrvačnost nás protáhne až na druhý konec, řekla roztřeseně osobnost.

Nemá to druhý konec, namítl Dariat. **Stejně jako my nemáme naději.** Od šplhání ventilační šachtou ho bolelo celé tělo. Silou vůle se nutil pokračovat, napřed stoupat do prudkého svahu, potom se přitahovat rukama, protože se slábnoucí tíží se šachta stočila téměř svisle.

Tak proč se namáháš?

Asi z blbosti. I kdybych měl do tý kaše spadnout zítra, o den si zkrátím trápení.

O den z věčnosti? Záleží na něm?

Mně ano. Jo. Záleží. Jsem dost člověk, abych mohl být bez sebe hrůzou. Tak to si pospěš.

Jižnímu konci zbývalo ke směsi dvacet kilometrů. Hladina překypovala aktivitou. K habitatu se natahovaly dlouhé panožky spletených těl, jež se po sobě drápala nahoru, aby se jako první dotkla skořápky a nasála za ní ukrytou životní energii.

Dariat dolezl na konec šachty a poručil svalové membráně, ať se roztáhne. S Toltonem vypluli do prostorné chodby vedoucí ke kosmoportu.

Básník připevnil baterku k raketometu, jak to viděl u Erentzové. Ostražitě posvítil do všech koutů. „Jsou tu nepřátelé?“

„Ne. I kdyby byli, čekají na náraz. V habitatu se nic ani nehne.“

„To mě nepřekvapuje. Hrůzu mám v krvi, jako bych se předávkoval říznutým aktivantem. Sakra.“ Smutně se na Dariata usmál. „Mám strach, fakt hroznej strach. Může tu duše nějak umřít, definitivně to zabalit? Nechci do té směsi. Nikdy.“

„Je mi líto. To nejde. Musíš žít.“

„Hergot! Co je to krucinál za vesmír?“

Dariat Toltona dovedl do vstupní haly, zvedl ruku a nechal všechnu energii uvolnit v jednom výronu světla. Záblesk odhalil geometrii: řady dveří k osovým mikrobusům, pěší zóny madel ve vchodech do podzemky. Namířil na dveře technického zázemí a odrazil se.

Chodby na druhé straně byly z kovu, strop i stěny ověšené madly. Postupovali tu rychle, vzduchotěsné průlezy otvírali ručně. Vzduch byl mrazivý, ale dýchatelný. Tolton cvakal zuby.

„A jsme tady,“ oznámil Dariat. Záchranný člun měl otevřený průlez. Duch vlétl dovnitř, známé prostředí ho nijak neuklidnilo. Kolem stálo dvanáct akceleračních křesel. Zvolil místo u jediného řídicího panelu a začal přepínat páčky. Stejně jako posledně. Průlez se automaticky zavřel. Světla neochotně zesílila a ozval se hukot čerpadel.

Tolton dal ruce nad mřížku ventilace. „Panebože, venku je hrozná kosa.“

„Připoutej se, startujeme.“

Osobnost vnímala, jak se jižní konec habitatu dotýká hladiny směsi**.**

Jsem na vás na všechny hrdý, řekl Rubra všem svým potomkům.

Kapalinu náraz rozstříkl do všech stran, ale hned vzápětí se stáhla kolem trupu. Statisíce šílených duší se rvaly polypem dovnitř a přímo nasávaly životní energii v žilách habitatu. Oslabená skořepina nemohla snést rozdíl teplot mezi směsí a vnitřkem habitatu. Všude se rozběhly hluboké praskliny.

Dariat zahájil startovní manévr. Nálože odhodily štíty nad člunem a pod kapslí vzplálo pět raket na tuhé palivo. Dariat s Toltonem vylétli kolmo k ose, rovnoběžně s černou hladinou směsi.

Sbohem, rozloučila se s nimi osobnost.

Dariat se neubránil slzám.

Valisk se roztrhl, jako by uvnitř explodovala fúzní bomba. Z oblaku horkého plynu a polypových trosek vylétly tisíce lidských duší, nahých nezničitelných přízraků. Jako všechen život v temném kontinuu popadaly do směsi a začaly trpět.

Pevné palivo došlo a v požárním člunu zavládla beztíže. Dariat vyhlédl malým okénkem, ale moc toho neviděl. Pohnul joystickem a manévrovací trysky na stlačený plyn člun roztočily. Za okénkem se rozmázly šedivé šmouhy.

„Asi vidím směs,“ ohlásil podle pravdy. V duchu vnímal strašlivé utrpení zmučených duší. Nahlodalo ho. Ztratil naději.

Mezi zoufalým nářkem zachytil i několik ocelových strun spletených z cílevědomějších a zlovolnějších myšlenek. Jedna sílila. Blíží se, uvědomil si Dariat. „Tamhle něco je.“ Roztočil kapslí rychleji. V hloubi mlhoviny rozkvétaly výboje blesků a na jejich jasném pozadí se k člunu hnala černá tečka s rozmazanými okraji.

„Do prdele, to je Orgathé.“ Beze slova na sebe hleděli.

Pouliční básník sebou škubl. „Ani nemůžu říct, že to stálo za to.“

„Máme ještě pět raket. Můžeme je odpálit a vrátit se do mlhoviny.“

„Copak stejně neskončíme zase tady?“

„Skončíme. Jednou. Ale získáme den nebo dva.“

„Ani nevím, jestli mi na tom ještě záleží.“

„Taky je můžeme odpálit, až sem Orgathé přiletí, a usmažit ji.“

„Dělá jenom to, co my.“

„Poslední možnost: můžeme odpálit rakety a vlítnout do směsi.“

„Do ní?! K čemu by to bylo?“

„K ničemu. I kdyby nás nezničil náraz, za pár dní by nás rozpustila.“

„Nebo bychom proletěli na druhou stranu.“

„Nemá druhou stranu.“

„To se musí zkusit. Kromě toho je to stylový.“

„Stylový, no potěš pámbu.“

Zasmáli se.

Dariat znovu otočil kapslí a namířil zhruba kolmo k hladině. Zapálil dvě rakety na pevné palivo. Větší tah by je jistě rozbil o hladinu.

Stejně nás rozlouskne mráz, pomyslel si.

Po třech sekundách zrychlování na pěti gé narazili do směsi. Zpomalení bylo strašné, Tolton málem urval bezpečnostní pásy. Vyjekl bolestí a připravil se na nejhorší.

Tepelná izolace ale vydržela a ochránila kapslí před subkryonickým mrazem směsi. Raketové motory kodrcavě tlačily člun oceánem přízraků do stále větší hloubky. Oba slyšeli kakofonii duší za pláštěm, jejich hrůzu a zděšení, neboť rakety proměňovaly živnou kapalinu v páru. Čím hlouběji se dostali, tím byl křik slabší. Po patnácti sekundách došlo palivo.

Tolton se hystericky smál. „My to dokázali!“

Okénko pokryl led, sotva vnikli pod hladinu. Pokusil se ho otřít. Ruka mu přimrzla ke sklu. „Sakra!“ Nechal na něm kousek kůže. „Co budeme dělat?“

„Vůbec nic.“

25

Pěchotní transportér Volkswagen zavezl Louise a Ivanova Robsona zpátky do Londýna. Většinu čtyřhodinové cesty strávila schoulená na koženém křesle vzadu a pouštěla si zprávy z archologie. Krajina ji už nezajímala.

Ve Westminsterském dómu nezůstalo dost reportérů, aby pokryli dění. Vytrvalci vysílali své záznamy se zpožděním, aby se stačili dostat z oblasti, kde natáčeli. Posedlí neviděli rádi, že se zprávy o jejich akcích dostávají na celou planetu. Novináři, chycení první den, se už neohlásili.

Ti, kdo zůstali, spolu s čidly v konstrukci dómu ukazovali, jak se mezi starými domy obnovuje jistý pořádek. Posedlí, organizovaní do malých oddílů, otevřeně pochodovali po hlavních ulicích. Vzdorně Centrvládě ukazovali svoji sílu. Kdyby byla politická vůle, šlo by je postřílet z orbity. Nikdy jich ale nebylo vidět víc než pár set pohromadě a zbytek by se tak mohl krutě pomstít na zbývajících živých. Vládní síly v archologii už byly rozprášeny. Nocí plály požáry policejních stanic a osmdesáti procent místních úřadů. I když se posedlí zaměřili i na elektrickou a komunikační síť, nepoškodili žádné zásadní systémy. Pořád tekla voda a čistil se vzduch, dóm byl nadále schopný odolat bombardérovým bouřím. Někdo posedlé řídil a velice přesně koordinoval všechny akce.

Média spekulovala o jeho totožnosti.

Charlieho zajímal jen důvod. Posedlí vynucovali zákaz vycházení daleko účinněji než policie. Umělá inteligence při analýze jejich přesunů odhadla, že jich je sedm až deset tisíc a mají rozdělené rajóny. Bylo jich dost, aby udrželi živé v

budovách. Téměř neposedali nové oběti a v devíti okrajových dómech jich bylo sotva pár set.

Jediný významnější útok podnikli na depo povrchových vozidel. Kdykoli ale s jedním transportérem vyjeli na rampu, zničila ho orbitální obrana. Střelbu předseda povolil, aniž by ho muselo 07 postrkovat. Než to vzdali, pokusili se posedlí osmkrát odjet z Londýna.

„Dexter se na něco chystá," řekl Charlie Louise před odjezdem. „Londýn mu nemůže stačit. Proto nechává většinu obyvatel naživu. Kdyby chtěl, posedne je za týden. Má daleko lepší organizaci než posedlí v New Yorku."

Louise Dexterovu strategii nechápala o nic lépe než Charlie. Démon, jehož poznala na Norfolku, se rozhodně ničeho neštítil.

Cestou se zajímala ještě o Genevieve. Sestru jiným volkswagenem poslali do Birminghamu s Divinií a první várkou Charlieho příbuzných. Odtud jim Charlie zařídil lístky na vlak do Keni. Genevieve zklamalo, že Charlieho dóm neumí létat.

Do Birminghamu to bylo mnohem blíž. Když Genevieve stoupala po orbitální věži na Nebeské Kijabe, Louise teprve sjížděla do údolí Temže.

„Jestli se chcete podívat, tak pojďte," zavolal na ni z kokpitu Yves Gaynes.

Louise si šla sednout dopředu. Při odjezdu si Londýn nemohla prohlédnout, byl vidět jen v zrcátku. Teď měl transportér dómy přímo před sebou.

Dívala se, jak se objevují nad obzorem. Vidět bylo jen vnějších devět, staré město se schovávalo mezi nimi. Zapadající slunce se odráželo od křišťálových fazet na všechny strany, jinak byly dómy úplně černé. Poprvé si uvědomila, jak jsou umělé. Jak cizí.

Yves se k ní otočil. „Nečekal jsem, že se sem vrátím tak brzy."

„Ne."

„Víte, šéf se o svoje lidi dobře stará.“

„Jistě.“ Nebyla si příliš jistá, že by ji zaměstnali u 07. Ale Charlie třeba řidiče na dálku ovládá, chce ji uklidnit, přivést ji k poslušnosti. Ničím si už nemohla být jistá.

Transportér projel průmyslovým předměstím a sjel po rampě do jedné z podzemních garáží. Tonula ve tmě, mezi zaparkovanými vozidly se nic nedělo. Zajeli na místo nedaleko rampy. Sotva se otevřely vnější dveře, z polotmy přijelo tmavomodré auto. Ivanov Robson vstal a otevřel vnitřní průlez.

„Jste připravená?“ zeptal se ze slušnosti.

„Ano.“ Louise se snažila působit klidně. Za celou cestu na něj nepromluvila. Měla vztek, i když nevěděla na koho. Jestli na Ivanova za to, čím je, nebo na sebe, že jí byl od začátku tak sympatický. Třeba ho nesnášela, protože jí připomínal, jak s ní manipulovali.

Slezla po žebříčku na plochu. V garáži bylo vlhko, ale chladněji, než čekala. Do archologie si vzala černé punčochy, krátkou sukni, zelené triko s dlouhými rukávy, aby zakryla nanonický náramek, a tenkou koženou vestičku. Vlasy měla stažené do ohonu.

Ivanov za ní pospíšil k autu, v ruce tenký krokodýlí kufřík se zbraněmi od Charlieho. Vůz řídila policistka s kamennou tváří. Louise přemýšlela, kolik lidí 07 zabralo. Toto auto bylo uvnitř úplně obyčejné. Posadili se dozadu, Ivanov si položil kufřík na kolena.

„Většinou jsem to já,“ začal polohlasem. „07 mě nemůže ovládat neustále.“

„Hm.“ Louise se o tom nechtěla bavit.

„Beru to jako pokání, ne jako trest. A vidím spoustu zajímavých věcí. Také vím, jak běží svět, což je dneska docela vzácnost. Jak sama víte.“

„Co jste provedl?“

„Bylo to velice hloupé a ošklivé. Ne že bych měl tehdy na výběr. Bylo to já nebo oni. Asi proto mi 07 dalo tuhle šanci.

Nejsem typický recidivista. Dokonce jsem měl rodinu. Už jsem je pár desítek let neviděl, ale vím, jak se jim daří.“

„Řekli vám přece, jak máte zacházet se mnou?“

„Nařídili mi, co vám mám prozradit, a kdy. Všechno ostatní jsem dělal a říkal sám za sebe.“

„Do Londýna jste se také vrátil z vlastní vůle?“

Ivanov se zasmál. „To ne. Altruismus má své meze. Do tohohle šíleného podniku jsem šel na povel.“ Odmlčel se. „Ale když už tu jsem, udělám pro vaši ochranu, co bude v mých silách.“

„Myslíte, že vracet se byla hloupost?“

„Naprostá idiocie. 07 by mělo Londýn srovnat se zemí atomovkou. Jinak se posedlých nezbavíme.“

„Taková zbraň Quinnu Dexterovi neublíží.“

„Opravdu?“ Dlouhým prstem objel šev krokodýlího kufříku. „Věříte tomu posedlému, co s ním máme schůzku?“

„Samozřejmě. Fletcher je dvorný a laskavý člověk. Celou cestu nás s Genevieve chránil.“

„To bude zajímavé,“ zamručel Ivanov. Otočil se k okénku, za nímž se míhal beton tunelu.

Přijeli na malé nákladové nádraží vakuových vlaků kdesi v průmyslovém podzemí archologie. Charlie ho vybral, protože sem vedla z garáže přímá cesta a v sektoru stále fungovala síť.

Nástupiště bylo daleko užší než v King’s Cross, u každé přechodové komory stály připravené velké nákladní stroje. Když Louise s Ivanovem vystoupili ze služebního výtahu, čekalo na ně osm agentů VCVB se statickými samopaly.

Vlak dorazil za pět minut. Otevřela se jen jedna komora. Jako první vystoupil detektiv Brent Roi a podezíravě se rozhlédl. Když uviděl Louise, zatvářil se jako nejnešťastnější úředník na Zemi.

„Ven,“ štěkl přes rameno.

Z komory vyšel Fletcher Christian v nažehlené námořnické uniformě. V patách měl dvě stráže a na krku tlustý kovový

obojek. Louise se k němu vrhla nehledíc na vojáky a skočila mu do náruče.

„Panebože, mně se tak stýskalo. Jste v pořádku?“

„Vydržím mnohé, drahá paní Louise. A vy? Jak se vám dařilo v odloučení? Jistě jste mnoho vytrpěla.“

Otírala si slzy o jeho klopy, knoflíky se jí zarývaly do kůže. „Tak nějak.“ Přitiskla se těsněji, sama překvapena, jak ráda ho vidí, jediného člověka, kterému na celé planetě může věřit. Pohladil ji po vlasech.

„Kristova noho,“ vyjekl znechucen Brent Roi.

Louise pustila Fletchera a o krok ustoupila. Fletcherův smutný pohled prozrazoval, že rozumí.

„Už jste skončili?“

Přistoupil Ivanov. „Zkuste se navážet do mě,“ varoval detektiva.

„A vy jste kdo?“

„Řekněme, že máme stejného inspektora. A kdybyste měl dost vysokou prověrku, aby vám řekli, co pro nás Louise udělala, choval byste se k ní uctivěji.“

Fletcher se zájmem hleděl na velikého černocha. Ivanov mu podal ruku. „Rád vás poznávám, Fletchere. Staral jsem se tady o Louise.“ Mrkl na ni. „Když mi okolnosti dovolily.“

Fletcher se uklonil. „Pak jsme vám zavázáni, pane. Nesmírně by mě zarmoutilo, kdyby se naší drahé květince něco přihodilo.“

Brent Roi nevěřícně zafuněl. „Chcete si to převzít?“

„Jistě,“ přitakal Ivanov. „Přebírám případ. Asi nemusím nic podepisovat, je to tak?“

„Přebíráte? Jako že to mám za sebou? Tak jednoduchý to není. Nemám se jak dostat zpátky do Mračna. Musím tu trčet a hlídat tu zrůdu.“

Louise mu už chtěla prozradit, že ho 07 dokáže dostat na orbitu, ale všimla si, jak Ivanov na okamžik ztratil výraz. Charlie mu musí něco říkat.

„Dobře," připustil smutně Ivanov. „Ale abyste věděl, můj nápad to nebyl."

„No to se mi ulevilo."

Louise se v autě posadila vedle Fletchera. Ivanov a Brent si sedli naproti.

„Je to ve vaší režii," řekl Ivanov Fletcherovi. „Jak to chcete odehrát?"

„Počkat," zarazila ho Louise. „Fletchere, co to máte za obojek?"

„Pojistka," zavrčel Brent Roi. „Když něco zkusí, můžu mu pustit do těla tisíc voltů. Věřte mi, takhle ten parchant poslouchá na slovo."

„Sundejte mu ho," přikázala Louise.

„Paní Louise…"

„Ne. Sundejte to. Takhle bych nenakládala ani se zvířetem. Je to zrůdné."

„Dokud jsem u něj, nechá si ho," prohlásil Brent. „Nedá se jim věřit."

„Charlie," nadatovala Louise. „Řekni jim, ať Fletcherovi sundají obojek. Nežertuji. Dokud s ním budete zacházet takhle, nikam nepojedu."

„Promiň, Louise," odpověděl Charlie. „Policie z Mračna je trochu vyplašená. Obojek mu měli nechat jenom na cestu."

Viděla, jak se Brent mračí, když dostává rozkazy. „Do prdele," ucedil. V obojku cvaklo a zámek se otočil o devadesát stupňů. Fletcher za obojek zkusmo zatáhl. Zůstal mu v ruce.

„Hele." Brent si odhrnul klopu a ukázal velikou opakovací pistoli. Tři rezervní zásobníky byly označené červeným bleskem. „Mám tě pod dohledem."

Fletcher obojek pohrdavě položil na podlahu. „Děkuji."

„V pohodě," odtušil Ivanov. „Chceme, abyste se cítil dobře."

„Zmínila jste se o jakési zbrani, paní Louise."

„Ano, Konfederační loďstvo přišlo s něčím, co ničí duše. Chtějí, abyste se pokusil dostat k Dexterovi a použil tu zbraň."

„Skutečná smrt," podivil se Fletcher. „Mnozí by ji teď jistě uvítali. Jste si jista, že onen přístroj pracuje?"

„Je to tak," přitakal Ivanov. „Už ho vyzkoušeli."

„Na kom, smím-li se ptáti?"

„Vedoucí výzkumu ho obrátil proti sobě a posedlé, která ho ohrožovala."

„Nevím, zda je to hrdinství či tragédie. Trpěli mnoho?"

„Vůbec. Je to bezbolestné."

„Dostalo se mi dalšího důkazu vašeho génia. Mohu vidět ten hrozivý instrument?"

Ivanov si položil krokodýlí kufřík na kolena a nadatoval vstupní kód. Zámek pípl a Ivanov diplomatku otevřel. V šedivém molitanu hnízdilo pět matně černých válečků. Jeden vyjmul. Na jednom konci měl skleněnou čočku, na druhém červené tlačítko.

„Většina součástek je biteková, takže by měly chvíli odolávat poli posedlých. Obsluha je snadná. Napřed knoflík zatlačíte dovnitř, takhle…" ukázal, jak se zbraň odjišťuje, „a pak ho zamáčknete. Vydává tenký paprsek červeného světla, musíte jím cíl zasáhnout do oka. Odhadovaný dostřel dělá padesát metrů."

„Yardů," usmála se Louise.

Fletcher kývl na znamení díků.

„Jak chcete," řekl Ivanov. Podal zbraň Fletcherovi. Brent ztuhl. Fletcher si ji však jen zvědavě prohlédl.

„Vypadá neškodně," poznamenal.

„Nevidíte, co se děje uvnitř."

„Jistě bych tomu ani nerozuměl. Obsluhu nicméně chápu. Povězte, co se stane s původní duší posedlého těla, vystřelím-li na posedlého?"

Ivanov si odkašlal. „Totéž."

„To je vražda."

„Jedna smrt je za zničení Quinna Dextera malá cena."

„Ba, poddaní nesmějí zpochybňovat úradky králů. Vždyť to z nich činí krále. Soudí je jen náš Pán."

„Mohu si také jeden vzít?“ zeptala se Louise.

Ivanov jí beze slova podal váleček. Prohlédla si spoušť a schovala antipaměť do kapsy.

Ivanov si také jednu vzal a nabídl Brentu Roiovi. Detektiv z Mračna zakroutil hlavou.

„Teď nám zbývá jenom najít Quinna Dextera,“ pravil Ivanov. Podíval se na Fletchera. „Máte nápad?“

„Tušíte, kde by se mohl zdržovat?“

„Tušíme, že je ve Westminsterském dómu; tady zřejmě zkrotil posedlé. Logicky od nich nebude daleko.“

„Westminsterské chrámy znám, leč o dómu jsem neslyšel.“

„Londýn, jak jste ho znal, je pod skleněnou bublinou. To je dóm. Dexter může být kdekoli ve městě.“

„Pak navrhuji, byste mě dopravili na vhodnou vyhlídku. Snad uzřím, kde bují posedlí. Pro začátek.“

Dobrý vůdce se pozná podle toho, že se dokáže rychle přizpůsobit změněným okolnostem. Po posledních pár dnech se Quinn začal považovat za jednoho z nejlepších v dějinách. Zákaz vycházení znamenal pořádný šok, nejen proto, že o něm superpolicajti zase věděli. Quinn si dokázal představit, kdo ho prozradil, a to ho skoro těšilo.

Výjimečný stav mu překazil všechny plány. Posedlí od Lanciniho udělali, co jim nařídil, a v určených budovách přes noc posedli spoustu lidí. Jenže ráno nedorazila denní směna a pravidla se změnila.

Quinn rozeslal obslužnými tunely a šachtami pod archologií posly, aby vyřídili úderným skupinám, co dál. Měly podle původního plánu vyřadit policii a vypálit služebny. Vzhledem k nižším počtům to potrvá déle, ale díky zákazu vycházení se policie nemůže opřít o podporu veřejnosti. Také následovníkům nařídil ničit síťové a nižší energetické uzly, aby policisty odřízli.

Vpodvečer už bylo obyvatelstvo archologie uvězněné v bytech, protože nefungovala elektřina, komunikace ani

záchranný systém. Quinn dosáhl svého cíle, aniž musel zničit dopravní síť, obslužné systémy nebo továrny na jídlo.

Vlastně dosáhl původního cíle, navíc s menším počtem posedlých. To hrálo pro něj; menší vojsko se lépe ovládá. A archologii dostal nedotčenou a funkční. Nejpevněji ovládal Westminsterský dóm, zbylých devět paralyzoval strach.

Když zajistil Londýn, pokusil se Quinn poslat učedníky terénními vozy do Birminghamu. Plán ale ztroskotal na bdělosti orbitální obrany.

Hned věděl, že to nebude jednoduché.

Ještě v průběhu bitvy a při ničení místních úřadů si Quinn nechal předvést několik odborníků z technické a konstrukční oblasti. Hned začali zkoumat možnosti dopravy mimo dohled orbitální obrany. Bylo to plané gesto. Quinn přece věděl, že válku Noci nevyhrají stroje nebo věda. Válka bude osobní a hrdinská, jak má být.

Když padla tma, kvílení démonů zesílilo. Quinn se obrátil k znesvěcenému oltáři katedrály svatého Pavla a ponořil se hluboko do říše duchů. Tentokrát se mu dostalo největšího možného poznání, tak nádherného, že pod jeho tíhou zasténal. Ze zavržení v nesmírné dálce za koncem vesmíru procitl samotný Boží Bratr. Démoni vítali svého Pána u posvátném vytržení, v jeho přítomnosti pocítili dosud nepoznanou sílu a moc.

Jejich chladné sny pronikly i do Quinnových myšlenek. Poznal je v jejich nezměrném množství, v spojenectví čarovného utrpení. Bratr Boží před nimi povstal, žhavý a temný, rozzářený zlobou. Natahovali se po něm, toužili po jeho moci. A on je osvobodil, jeho energie je zbavila řetězů, aby mohli jako před věky vzlétnout. Z pout se vzneslo vojsko apokalyptických andělů, hladových a unesených nabytou svobodou. Hladových po všem, co jim bylo tak dlouho odepřeno. Patolízalsky vířili kolem Božího bratra v cyklonu větším než svět a zlovolně jásali nad jeho příchodem.

Quinn opustil duchy a jeho tělo se zhmotnilo na oltáři současně s prvními paprsky šedého úsvitu. V očích měl slzy, ale smál se. „Bannethová, kde jseš, ty nevěřící sračko? V téhle pravdě teprve poznáš zoufalství.“

„Quinne?“ lekla se Courtney. „Quinne, je ti dobře?“

„Přichází.“

Courtney se podívala na veliké zčernalé dveře do katedrály. „Kdo?“

„Bratr Boží, ty krávo blbá.“ Quinn se postavil na oltář a rozpřáhl ruce nad kongregací posedlých ve střední lodi. „Zřel jsem našeho Pána! Viděl jsem ho! Žije. Povstal, aby nás vedl ke konečnému vítězství. Přivádí armádu, jež strhne železné anděly z nebes. Padne Noc!“ Třásl se přesvědčením. Courtney si v hrůze všimla, že k ní shlíží. „Ty mi nevěříš?“

„Věřím, Quinne. Tobě vždycky.“

„Ano. Aby ne.“ Zlehka seskočil na podlahu dlážděnou kamenem a mramorem. Tvář se ztratila ve stínu kápě, jako poslední byl vidět šílený úsměv. Otočil se k zamlklé kongregaci. V katedrále se sešlo přes pět set posedlých, všichni čekali na pokyny temného mesiáše. Pomalu jich přibývalo, protože podzemními tunely tahali čerstvé neposedlé zajatce. Okolí svatopavelské katedrály bylo už před několika staletími zbaveno veškerých budov a teď je tvořily zahrady a parky. Quinn dobře věděl, že kdyby se sem tolik lidí sešlo hlavním vchodem, družice by je spočítaly. Superpolicajtum by pak bylo divné, proč z kostela nikdo neodchází. Jádro vojska tedy musel budovat pomalu a opatrně.

Zajatci putovali do krypty, kde je hrstka věrných služebníků otevírala mrtvým duším. Quinnovi už bylo jedno, jestli nově příchozí z nicoty věří v slovo Božího Bratra, nebo ne. Dokud byl poblíž, dokázal je donutit.

Přehlédl shromáždění a pomyslel si, že má asi třetinu počtu potřebného k vyvolávacímu obřadu. Vstup do říše duchů ho stál mnoho energistických sil. Sám brány pekelné nikdy neotevře.

„Kde je Billy-Joe?“ zeptal se.

Courtney pokrčila rameny. „Zase dole. Rád se dívá.“

„Skoč pro něj. Podle toho, co jsem viděl, je pekelně důležité dotáhnout sem víc teplých těl. Chci, aby vzkázal do ulic, ať je koukají posílat. Dneska to nesmí nikdo podělat. Přišel Jeho čas.“

„Dobře.“ Courtney zamířila ke dveřím do krypty. Zarazila se a otočila se na Quinna. „Quinne, co bude potom?“

„Po čem?“

„Až přijde Světlonoš a my pozabíjíme všechny, co nás neposlouchají.“

„Budeme žít v Jeho království, pod Jeho světlem, naši hadi se navěky osvobodí. Pán nás zachrání z otroctví ve vězeňském městě falešného boha, z toho nebe, o kterém vyzpěvují náboženství pro blbce.“

„Aha. To zní dobře.“

Quinn ji provázel pohledem a cítil její poslušné myšlenky. Zvláštní, jak ho její povolnost poslední dobou štve.

Po zbytek dopoledne řídil oddíly v ulicích a přiděloval jim nové cíle. K udržení kázně většinou stačilo zbuzerovat velitele, když se ukázali v katedrále. Několikrát vklouzl do říše duchů a osobně prošel archologii. První posedlí od Lanciniho se snažili udržet nově příchozí v lati, ale žádné pohrůžky ani barvité líčení, co s nimi Quinn provede, když nebudou poslouchat, se nevyrovnaly děsivému účinu mesiášova náhlého zjevení mezi nimi. Třikrát musel nespokojence exemplárně ztrestat. Nestihl samozřejmě oběhnout všechny oddíly, ale zvěst se i bez sítě spolehlivě šířila.

Když se po poledni vrátil ke svatému Pavlu, na podlaze probíhaly orgie. Čerstvě posedlí se snažili dohnat zameškaná léta. Quinn je neumravnil, znesvěcení svatého místa ho těšilo. Také proto se rozhodl vyvolat Pána právě tady. Omezil však počet účastníků. Když se posedlí nechají unést, zablokují elektroniku na velkou vzdálenost a kolem katedrály pořád běželo několik kabelů. Nemohl riskovat, že je umělá

inteligence odhalí podle poruch. Duše v tělech policistů vypověděly, jak Centrvláda hledá posedlé po síti.

Dokud nebude mít dost lidí na vyvolávací obřad, musí je držet na uzdě.

Když Billy-Joe přiběhl s posedlým jménem Frankel, Quinn právě pozoroval duchy. Pod svatým Pavlem leželo mnoho hrobek, starých přes tisíc let včetně těch, které pohřbil požár Londýna v roce 1666. Všichni obyvatelé měli být význační mužové, smetánka starého národa. Přinejmenším tak mohli připadat svým současníkům; Quinn v nich spíš viděl neschopné otrapy. Zachovali si hrdost, přetavenou věky v sebelítost a nenávist, ale jinak nebyli o nic lepší než ostatní ubožáci v mdlé říši duchů. Po smrti strašili hlavně válečníci padlí při obraně svého krále a vlasti. Vášnivě Quinna nenáviděli, ale o jeho moci věděli dost, aby se ho báli. Pro začátek se ze všech sil snažili vyvést z míry jeho poskoky, především Courtney a Billy-Joea. Na stěnách se v jejich přítomnosti srážela voda, koutkem oka posedlí občas zahlédli, jak se vlní zlacené tapiserie. Také kvíleli jako psi za úplňku a plnili podzemí posmrtným žalem.

Quinn musel podvakrát vstoupit mezi ně a zkrotit je. Pouhý jeho dotyk je pálil a oslaboval.

Duchové přestali vyvádět a teď jen posedávali kolem katedrály a nesouhlasně hleděli na shromáždění posedlých. Všichni cítili jejich zášť. Najednou ožili, jako by oni sami viděli ducha. Slétli se pod klenbou ústřední kupole a roztřásli se strachem.

Už bylo slyšet démony.

„Tohle si musíš poslechnout, Quinne," řekl Billy-Joe. Lekl se, protože ho Quinn za vyrušení zpražil pohledem. I Billy-Joe už v energisticky nasycené chrámové lodi viděl duchy, rozklepané barevné plamínky kus nad podlahou. „Je to důležitý, přísahám."

„Tak dělej," vzdychl Quinn.

Frenkel ztěžka funěl a snažil se nedívat do černých hlubin Quinnovy kápě. „Jsem z hampsteadského oddílu. Viděli jsme něco, o čem bys měl vědět. Přijel jsem co nejdřív, vzal jsem si v metru drezínu."

„Sakra," zavrčel Quinn. „No jo, dobře. Tak to vyklop."

„Na křižovatce tunelů pod Dartmouth Parkem jsme zahlídli pár lidí. Přijeli autem, což je divný, protože jsme tam ještě nezesrali řídicí síť. To auto muselo mít nějaký policejní kódy, protože jinak by se při zákazu vycházení ani nehlo. Inspekční šachtou vylezli na ulici a dál pokračovali barákama. Museli být místní, protože věděli o každý chodbě. Zvenčí je nebylo vidět; když jsem vyrazil za tebou, chlapi je už skoro ztratili. Neoddělali jsme je, protože je jich šest, z toho dva, po kterých jsme se měli koukat."

„Jací dva?" udeřil na něj Quinn.

„Kočka s dlouhýma vlasama a velikej černoch. Zbytek jsou vojáci, ostrý chlapi. Až na jednoho, a právě tady je to divný. Je posedlý. A k nám nepatří, nikdy jsme ho neviděli."

„Velí ostatním?"

„Ne. Spolupracuje."

„Kam šli? Kterým směrem?"

„Když jsem vypadnul, plížili se podél Junction Road. Naši chlapi je snad ještě sledujou."

„Zaveď mě k nim," zavrčel Quinn. Majestátně odplul ke dveřím do podzemí. „Billy-Joe, vezmi si nářadíčko."

Louise byla ráda, že mají agenti VCVB komunikační procesory. Přes ně poskytli její nervové nanonice i v oblasti s nespolehlivým pokrytím přímé zabezpečené spojení s Charliem a s databankou VCVB. Jediné další spojení poskytovala Ivanovova spřízněnost.

V hlavě měla plánek celé cesty do mrakodrapu Archway, jak ji sestavila umělá inteligence 07.

Putování z podzemí bylo strašidelné, zvláště pak třicet vteřin venku na ulici, než přeběhli do nejbližší budovy. Pak už

viděla nejen, kde jsou, ale i kam míří. Překvapivě ji to uklidnilo.

Většina domů byla nějakým způsobem propojena, většinou zamčenými dveřmi ve sklepních kolektorech. Tam, kde průchod nebyl, se chtěli agenti VCVB prostě prosekat štěpnými čepelemi. Ani toho nebylo zapotřebí; Fletcher dveře pokaždé vyčaroval. Bylo jedno, jestli je zeď z cihel nebo z moderního uhlíkového betonu, nezáleželo ani na tom, jak je silná. Brent Roi byl nervózní, ale trik ušetřil spoustu času. Fletcher dokonce poznal, jestli za zdí nejsou lidé.

Prohrabávali se z domu do domu a kde to bylo možné, vyhýbali se místnostem s oknem do ulice. Procházeli sklepy restaurací, sklady obchodů, kancelářemi, dokonce kuchyněmi a garsoniérami. Lidé, na které narazili, na ně hleděli v úžasu a hrůze. Když pochopili, že jde o vládní agenty, vyptávali se, co se děje venku. A chtěli zachránit. Všichni chtěli pryč.

To bylo pro Louise nejtěžší. Strach z odhalení se dal vydržet, na strach byla zvyklá. Ale zoufalé prosby obyvatel jí nedopřály klidu, stejně jako jejich obviňující pohledy, když k sobě tiskli děti.

„Neexistuje nějaká jiná cesta?“ nadatovala Charliemu, když za sebou nechala ženu s plačícím tříletým chlapcem. „Je hrozné jim odmítnout pomoc.“

Brent Roi ji trojúhelníkovými dvířky zatáhl do nepoužívané chodby. Osvětlovalo ji jen špinavé okénko nad zazděnými dveřmi.

„Je mi líto, Louise,“ odpověděl Charlie. „Podle UI je tady nejmenší pravděpodobnost, že vás zahlédnou posedlí. City nebrala v úvahu. Zkus to překousnout. Už to není daleko.“

„Kde je Genevieve?“

„Před sedmi minutami dorazili do Nebeského Kijabe. Najal jsem jestřába, který je vezme na Tranquillity. Bude tam za hodinu.“

Louise zaťukala Fletcherovi na rameno. „Genevieve je v bezpečí. Za chvíli odlétá na Tranquillity.“

„To slyším s potěchou, má paní. Naděje žije.“

Ivanov došel na konec chodby a zvedl ruku. „Jdeme na ulici.“

Dva agenti VCVB se opřeli do dveří. Podívali se na Fletchera.

„Nikdo tam není,“ řekl.

Agent k mokré stěně u dveří přitiskl malý přístroj. Prořízl zeď elektronovým paprskem a do otvoru vsunul mikrovlákno s čidlem na konci. Obraz zachytil prázdnou ulici, opuštěnou až na pár koček. Agent čidlo přepnul na infra a postupně prozkoumal všechna okna v ulici. UI zkoumala celý zbytek cesty senzory na konstrukci, ale do oken z ptačí perspektivy neviděla.

Opatrnost, s níž překonávali každou ulici, cestu neúměrně prodlužovala.

„Dvě podezřelá okna,“ ohlásil agent a nadatoval jejich souřadnice kolegovi. Otevřel dveře a přeběhl k protějšímu domu. Měli do něj vniknout oknem s roletou. Odříznout panty trvalo patnáct sekund otevřít okno další dvě. Agent skočil parakotoulem dovnitř. Za ním běžel Brent Roi, potom Louise. Podle nervové nanoniky to byla Vorley Road, poslední ulice, kterou měli přeběhnout.

Když skočila do domu, uvědomila si, jak daleko se ocitla od nejbližšího nádraží.

Slepenec budov obklopoval samotný mrakodrap Archway, monolitický pětadvacetipatrový věžák v půli svahu, na jehož vrcholu stál Highgate Hill. Kdyby jim budovy nebránily ve výhledu, už by viděli střechy starého města.

Obslužná chodba je dovedla přímo do haly mrakodrapu. Už tu na ně čekal výtah s otevřenými dveřmi.

„V mrakodrapu ještě funguje síť i elektřina,“ nadatoval Charlie. „UI se napojila na všechny obvody. O každé poruše se hned dozvíte.“

Nacpali se do výtahu a vyjeli až do strojovny. Poslední patro bylo plné zářivek, kovových trubek, černých nádrží a

velkých primitivních klimatizačních výměníků. Ivanov je po lávce dovedl k točitému schodišti. Dveře na jeho konci vedly na střechu. Když je otevřeli, zvedlo se z ní hlučné hejno andulek.

Louise se obezřetně rozhlédla. Jen míli na sever stála první řada vysokých moderních mrakodrapů, v posledních paprscích zapadajícího slunce se leskly jejich skleněné fasády. Na jihu odříznuté město sbíhalo k vzdálené Temži, střechy a zdi ve stínech splývaly. V ulicích, kde holografické reklamy ještě dostávaly proud, poblikávalo stříbřité světlo. Nesvítilo však jediné okno, obyvatelé si raději udělali černou hodinku, než by na sebe přitáhli pozornost.

Louise uslyšela Fletcherův smích. Opíral se o zábradlí na kraji střechy a hleděl k jihu.

„Co se stalo?“ zeptala se ho.

„Směji se vlastnímu pokoření, má paní. Hledím na město, jež by mi v dnešním světě mělo býti domovem, a vidím, že nic cizejšího jsem od návratu nespatřil. Slovo ‚město‘ již postrádá význam, který mělo za mých dob. Máte moc vystavět takovýto kolos, a přece tu mám já najít jediného člověka.“

„Není člověk. Je to zrůda.“

„Pravda, paní Louise.“ Přestal se smát a obrátil zrak ke starému městu. „Jsou tu, leč to je vám jistě známo.“

„Je jich hodně?“

„Méně, nežli jsem předpokládal, ale hodně. Všude cítím jejich přítomnost.“ Zavřel oči a vyklonil se ještě kousek. Zavětřil. Pevně sevřel madlo. „Shromažďují se. Cítím je. Myšlenky mají utlumeny. Na něco čekají.“

„Čekají?“ ujistil se rychle Ivanov. „Jak to víte?“

„Vnímám jejich očekávání. A neklid. Něco je trápí, leč nemohou se vyhnout svému osudu.“

„To je on! Musí to být on. Nikdo jiný nedokáže donutit posedlé k poslušnosti. Kde jsou?“

Fletcher jednou rukou pustil zábradlí, na madlu zůstal opocený otisk. Ukázal na Holloway Road. „Tam. Sám nevím,

kolik mil daleko. Zdržují se však v dómu. Na to bych vsadil klobouk.“

Ivanov došel za něj a přimhouřil víčka v naznačeném směru. „Jste si jistý?“

„Ano, pane. Tamhle.“

„Dobře. Máme jeden směr. Zbývá triangulovat.“

„Vynikající postřeh.“

„Odvedu vás na Crouch Hill. To by mělo být dostatečně daleko. Až zhruba zjistíme, kde se ten hajzl schovává, vymyslíme, jak vás dostat dost blízko.“

„Nejraději bych k němu prostě přišel. V této podobě mne nikdo nezastaví a málokdo pojme podezření.“

„Chceš se prostě vypařit,“ opáčil Brent. „Ani náhodou.“

„Můžeme si o tom promluvit,“ řekl Ivanov. „Fletchere, máte představu, kolik jich v té skupině může být?“

„Několik set, možná i tisíc.“

„Co sakra chce s tolika posedlýma na jednom místě?“

„Pohnutky Quinna Dextera mi žel zůstávají skryty. Je to blázen, pane.“

„No dobře.“ Ivanov se naposledy podíval naznačeným směrem. „Tak jdeme.“

Sotva nastoupili do výtahu, zaznamenala UI poruchu elektroniky nedaleko věžáku. Okamžitě uvědomila Charlieho. Chyba se objevila v rozvodně, jež zásobovala mimo jiné i Archway. Bezpečnostní kamera v přístupové chodbě zachytila dvě postavy.

Potíže, upozornil Charlie Ivanova.

Dveře do rozvodny zničil bílý oheň. V přízemí věžáku se objevily další tři poruchy. Čidla uviděla posedlé v metru, v nákladním tunelu a v podchodu. Transformátory explodovaly po zásahu kulovým bleskem.

Ve výtahu zablikala světla, naskočil záložní zdroj. Právě projížděli devatenáctým patrem.

V suterénu zatím posedlí ničili všechny komunikační kabely, na které narazili, a rvali dráty ze zdi. Umělá inteligence

sledovala, jak mizí jedna síťová přípojka za druhou. Nezávislé zdroje udržovaly procesory v chodu, ale UI se na ně mohla připojit jen přes komunikační bloky agentů VCVB, omezovala datový tok vyhrazený sledování a propočítávala protiopatření.

Bezpečnostní čidla v přízemí ukázala, jak do haly běží patnáct posedlých. Okamžitě začali ničit senzory i jinou elektroniku. Než vyřadili poslední kameru, viděl Charlie, jak vylamují dveře od výtahu.

Ven, nařídil. **Vypadněte z výtahu.**

UI se už spojila s řídicím procesorem výtahu. Zasekla brzdy a zarazila klec v třináctém patře.

Louise vyjekla, protože jí podlaha poskočila pod nohama a rozeřvaly se sirény. Náraz ji odhodil na stěnu.

Dveře se otevřely. Charlie jí datoval pokyny, Ivanov křičel: „Pohyb! Jdou sem posedlí.“ Všichni vyrazili na chodbu. Po obou stranách vedly černé dveře do bytů. Kouřová okna na obou koncích pouštěla dovnitř polosvit soumraku. Nad obojími dveřmi na schody jasně zářila požární světla.

Charlie přikázal jednomu agentovi nechat komunikační procesor na chodbě, aby si UI udržela spojení s domovní sítí. „Posedlí už jdou po obou schodištích,“ nadatoval Charlie. „Po jednom čtyři, po druhém pět. Zbytek čeká dole. Budete se přes ně muset prostřílet. Kde to půjde, užívejte antipaměť.“

„Jsem pro,“ odvětil Ivanov. Vzal si černý váleček do levé ruky. V pravé měl malou automatickou pistoli.

Fletcher a Louise vytáhli svoje zbraně. Agenti s Brentem zkontrolovali samopaly.

Ivanov opatrně otevřel dveře na schodiště. Čtyřúhelnou spirálou se dolů táhly betonové schody s kovovým zábradlím. Bylo slyšet ozvěnu rychlých kroků.

„Vědí o nás,“ řekl stručně Fletcher.

UI sledovala poruchy v procesorech a počítala předpokládanou vzdálenost. Oba agenti VCVB zadali čas do roznětky granátů a pustili je do šachty.

Louise se přitiskla ke zdi, dlaně na uších. Chemické granáty detonovaly a schodištěm zaduněly výbuchy. Agenti přes zábradlí hodili zápalné bomby. Omráčené posedlé zahalily plameny. Ze šachty bylo slyšet řev.

„Jdeme," zavelel Ivanov. Vyrazil dolů po schodech.

Louise byla třetí v řadě, hned za Robsonem a jedním z agentů. Za ní dusal Brent Roi. Do nanoniky si nahrála několik programů, jeden na řízení pohybů, aby vybírala zatáčky bez škobrtnutí, druhý na potlačení adrenalinu, třetí na zaměřování zbraní, aby měla s antipamětí přesnou mušku, čtvrtý na analýzu periferního vidění, pátý na urychlování srdce, aby měly svaly při snížené koncentraci adrenalinu dost kyslíku, šestý na taktickou analýzu, spojenou se vstupy z umělé inteligence. UI jí sdělila, že posedlí z haly pospíchají na pomoc svým druhům. O dvě patra níž agenti shodili další granáty a všichni přeběhli na druhé schodiště.

Šachtou mezi schody vyšlehl bílý oheň, nahoře se rychle rozšiřoval.

Louise odskočila od zábradlí. Brent a jeden agent vystrčili přes okraj samopaly a zasypali schody elektrickými projektily.

Chochol bílého ohně se rozprskl v oblaku zářivých jisker. Několik jich přistálo Louise na nohách a propálilo jí punčochy i kůži. Udusila je volnou rukou, bolest utišila nervovou nanonikou. Taktický program ji poháněl nahoru. Ikonky ji upozornily na snížený výkon nanoniky.

Další výtrysk bílého ohně udeřil jako blesk. Zasáhl agenta, který skupině kryl záda, pronikl do lebky a usmažil mu mozek. Agent se hned zhroutil na zem.

Ivanov a druhý agent se otočili, zbraně se snažily najít cíl.

„Kde se to kurva vzalo?" zaječel Brent.

Charlie věděl, že na to existuje jen jedna odpověď. Ovládl Ivanova a jeho očima se podíval na Fletchera. „No?" zeptal se detektiv.

„Je tady," odvětil rozechvěle Fletcher. „Cítím ho, byť vidět není."

Posedlí se zase rozběhli do schodů. Živým začala selhávat nervová nanonika i procesorové bloky.

Charlie Ivanovovou rukou pevněji sevřel antipaměť. „Tudy," nařídil. Ivanov vyběhl na chodbu v desátém poschodí, zbraní pokrýval prostor. Nikdo tu nebyl, stejně jako v třináctém patře. Louise a Brent běželi za ním, zbývající agent hodil přes zábradlí ještě dva granáty. Všichni se rozběhli k druhému schodišti. Granáty nevybuchly.

„Pořád je tady?" zeptal se Ivanov.

„Blízko," odpověděl Fletcher Christian. Sálal z něj hněv. „Nevidím ho. Ten satanáš!"

„Střílejte tam, kde by mohl být. Třeba to zabere."

Fletcher se zastavil, zvedl antipaměť a přesunul tlačítko do odjištěne polohy. Rozhlédl se po chodbě, jako by se rozmýšlel. Náhle stiskl spoušť a z válečku vyšlehl rubínový laserový paprsek.

„Jest to marno," zvolal Fletcher. „Všechno marno."

Energistická vlna Ivanovovi prakticky odpojila nervovou nanoniku. Ztratil datové spojení. To znamenalo, že posedlí nejsou daleko.

Umělá inteligence ztratila kontakt s komunikačními procesory, řekl Charlie. **Už nemůžu sledovat posedlé.**

Utíkat nahoru nám nepomůže, poznamenal Ivanov. **Prudce se otočil. Musíme se tu ubránit.**

Dobře. Dexter se v boji třeba zjeví. V tom případě musíte za každou cenu odpálit antipaměť.

To mi nemusíte říkat dvakrát. Tu zrůdu oddělám s radostí.

Fletcher objal roztřesenou Louise. Najednou zase vystřelil antipaměť, tentokrát těsně nad Brentovou hlavou.

„Dávej bacha," zvolal Brent.

Fletcher ho neposlouchal. „Ostatní už jsou tady."

Na dveře namířily tři samopaly.

„Uhněte," křikl Ivanov na Louise a ukázal k oknu na konci chodby. Pak si všiml, co je za ní, a zajásal. „Jo! Zapomněl jsem

na nejstarší trik. Fletchere, kryjte mě. Můžeme ji dostat ven.“ **Tohle vás mělo napadnout,** vyčetl Charliemu.

Vedle okna byla požární skluzavka, velký záchranný kruh zavěšený na masivních pantech. Ivanov Louise chytil a pospíšil s ní k oknu. Zatáhl za páku vedle kruhu. Okno se vysypalo, rozhoukaly se sirény a ze sprinklerů na stropě vytryskla voda. Záchranný kruh se zhoupl do otevřeného okna. Povlak se otevřel a z kruhu se pod tlakem začala vybalovat dlouhá plátěná hadice. Táhla se kolmo k fasádě, ale volný konec za chvíli vlastní vahou klesl do temné ulice.

Je to manuální systém, ohradil se Charlie. UI ho neovládá.

Louise nevěřícně zírala na začátek skluzavky, studená voda už ji promočila na kost.

„Skočte tam,“ překřičel Ivanov sirénu. „Nohama napřed.“ Smál se jako šílenec.

„Ne,“ vykoktala Louise. Ustrašeně ucouvla.

Ve stěně vedle dveří na schody se zjevilo jejich dvojče. Brent na ně vystřelil ze samopalu. Podlahu pod ním prorazily kostlivé ruce s rudými drápy a chytily ho za kotníky. Než ho stáhly pod zem, jako by byla z tekutého písku, stačil jen nevěřícně heknout.

Fletcher detektiva zachytil a opřel se do podlahy vlastní energistickou silou. Ze dveří na druhém konci chodby vyšli dva posedlí. Byli oblečení jako římští legionáři, ale nesli samostříly z nerezové oceli. Agent VCVB se přikrčil a spustil palbu. Ve vodní tříšti se za projektily táhly blesky. Když kulky zabubnovaly legionářům o bronzové brnění, zakolísali, ale neupadli. Jeden zvedl samostříl a vypálil. Šipka agentovi odsekla nohu v koleni. Z tepny vystříkla krev a nebožák upadl, znehybněný bolestí.

Ivanov se otočil k Louise. „Dělejte!“ zařval na ni. „Vypadněte už!“ Jednou rukou ji hrubě postrčil, druhou

zaměřoval antipameť do chodby. Paprsek blýskl na postupující legionáře.

Louise se chytila za kraj kruhu a pohlédla do chřtánu kluzkého plátna. Měla hrozný strach do něj skočit. Za sebou uslyšela další výkřik. Přitáhla se, strčila dovnitř nohy. Pustila se.

Fletcher právě vyprostil z podlahy jednu Brentovu nohu, když na něj z falešných dveří vpadli tři posedlí. Instinktivně proti nim napřáhl ruce, z prstů mu vyšlehl bílý oheň. Zkroutili se, ale rychle žár odvedli vlastní energistickou silou.

Fletchera ovinul tenký plamen. Kvůli obraně musel přerušit útok. Rudý záblesk Ivanovova antipaměťového paprsku mu rozzářil kapky sotva palec před nosem. Jeden posedlý bezvládně spadl na podlahu.

Ivanov právě mířil na druhého, když mu střela z kuše strhla všechny svaly na předloktí. S holými kostmi ruka neudržela pistoli. Na matný kov chlístla krev.

Když zvedl oči, zamlžené vodou a bolestí, uviděl Fletchera v sevření pěti rozeklaných blesků. U nohou mu ošklivě popálený Brent popadl dech, zvedl samopal a začal zběsile střílet na všechny strany. Po Dexterovi ani slechu. Nikde.

Třeba bude pronásledovat Louise, nadhodil Charlie.

Ivanov si nebyl jistý, kdo v tu chvíli řídí jeho tělo. Udělal dva váhavé kroky dozadu, až na ledvinách ucítil obrubu skluzavky. Pak provedl elegantní přemet dozadu a po hlavě zmizel v tunelu.

Fletcher se odpotácel stranou, protože Brent začal zase střílet. Posedlí uskočili, dva z nich prošli stěnou. Odnikud se objevil přesně mířený kulový blesk, vypálil Brentovi levé oko a samopal utichl. Na Fletchera okamžitě zaútočily dva ohnivé jazyky. Bolest ho zkroutila, ale stačil napřáhnout ruku směrem k jednomu útočníkovi, aby opětoval palbu. Kolem krku mu zacvakl kovový obojek, tělem projel elektrický výboj. Potřeboval všechny zbývající síly, aby mu energie nespálila mozek. Nemohl myslet, zůstaly mu jen instinkty. Spadl na

kolena, nos plný pachu spálené kůže. Antipaměť mu vypadla z ruky.

„Stačí.“

Proud ustal. Fletcherovi povolily ztuhlé svaly, v křečích spadl na zem. Obojek ho tak škrtil na ohryzku, že skoro nemohl dýchat. Chabě po něm zašátral.

„Vyser se na to, nebo tě usmažím.“

Fletcher zamžoural do průtrže požárních kropičů a zaostřil na druhý konec tyče, která vedla z obojku. Uviděl mladého muže, neposedlého, s jazykem vyplazeným z koutku. „Ruce na zem, dělej, polož je.“

Fletcher pustil obojek.

„Hodnej,“ ušklíbl se mladík. „Hej, Quinne, chytil jsem ho. Je pošramocenej, ale celej.“

Vedle Billy-Joea se zhmotnil Quinn Dexter. Sprcha se ho ani nedotkla. „Výborně. Za to u mě máš minimálně hraběnku a divadelní herečku.“

Billy-Joe zaklonil hlavu a zavýskal. „Rozkaz. Ušukám se k smrti.“

„Škoda, že utekla má přítelkyně Louise.“

„Neutekla,“ zvolal Billy-Joe. Strčil vodítko do ruky Frenkelovi a ten ho polekaně přijal. „Najdu ti ji, Quinne. Uvidíš.“

„Ne,“ odvětil Quinn.

Billy-Joe už ale běžel ke skluzavce.

„Billy-Joe!“ zařval hrozivě Quinn. Billy-Joe se přihlouple usmál a skočil do díry.

„Kurva!“ zvolal Quinn. Cestou do věžáku několikrát zdůraznil, jak moc chce Louise Kavanaghovou. Billy-Joe byl příliš tupý a oddaný, než aby myslel na strategii.

Quinn za ním vyrazit nemohl. Fletcher si ho měřil s rozvážnou nenávistí. Je polapen, ale ne zkrocen. A Quinn má spoustu otázek ohledně bezduchých mrtvol na podlaze. Luskl prsty na dva posedlé z hampsteadské skupiny. „Pojďte mu pomoct.“

Kdyby měla čas si přečíst obrázkový návod na kruhu, neměla by teď Louise takový strach. Skluz byl starý vynález, ovšem vylepšený moderním pružným materiálem, aby šel použít z jakékoli výšky. První čtyři patra překonala prakticky volným pádem, ale pak se kolem ní začala tkanina stahovat a brzdit ji. Tunel měl být pružný jen v jednom směru, aby se neměnila délka. Konec bude viset metr nad chodníkem, ať v něm bude sebevíc lidí.

Louise hladce vyskočila, při dopadu ani nemusela propérovat kolena. Naskočila jí nervová nanonika a adrenalinový program jí pomohl od třasu. Popošla o pár kroků a podívala se nahoru. Otevřeným oknem v desátém patře k ní doléhal rachot bitvy. Hadicí sjížděla velká boule, Louise připomněla morče spolknuté hadem.

Neměla čas se schovat. Podívala se na antipaměť a pak namířila na konec skluzavky.

Pod krajem se objevila hlava, což ji překvapilo, protože očekávala nohy.

Než Ivanovovi cestou naskočila nanonika, musel bolest přemáhat sám. Když vypadl z hadice, nervy se odpojily a odřízly ruku od zbytku těla. S šokem se vyrovnával hůř.

S jedinou rukou nešikovně vstal. Louise mu pospíšila na pomoc, ale když uviděla jeho zranění, jen zalapala po dechu.

„Ne," zasténal Ivanov. Překulil se na kolena a sevřel si loket, aby zastavil krvácení. „Běžte," naléhal.

„Jste zraněný."

„Nevadí. Běžte. Hned."

„Ale já…" zoufale se rozhlédla po opuštěné noční ulici. „Nemám kam jít."

Ivanov změnil výraz tváře. „Tady Charlie. Utíkej, Louise. Zmiz odsud. Nezastavuj se. Napřed to vezmi po Holloway Road, tam jich moc není. Střílej po všem, co se pohne. Myslím to vážně, na nic se neptej, rovnou střílej. Jakmile jim zmizíš, najdi si nějakou díru a schovej se. Slibuju, že udělám cokoli,

abych Londýn zachránil. Vždyť to víš, Louise.“ Zvedl oči. V půli hadice už byla další boule. „Uteč! Prosím tě. Dělej, běž. Já se tu o ně postarám. Budeš mít náskok.“

Ivanov mrkl. Louise věděla, že to je on, ne Charlie. Přikývla a ucouvla. „Děkuji.“ Pak se rozběhla po Holloway Road.

Ivanov se za ní otočil čelem ke skluzu. Pustil loket a krev se zase rozproudila. Zdravou rukou namířil antipameť na konec hadice právě v okamžiku, kdy se pod krajem objevila Billy-Joeova hlava.

***

Zářivý žlutý létající talíř se vznesl vysoko nad bílý písek. Haile musela traktamorfní chapadlo vytáhnout co nejdál, aby ho chytila. Jay zatleskala ručkama a poskočila. „Hoď mi ho, hoď mi ho,“ výskala.

Haile obtočila chapadlo kolem kraje a rychlým škubnutím talíř roztočila. Zpátky letěl dvakrát rychleji, než když ho hodila Jay, a držel se dokonale ploché dráhy.

Holčička musela vyskočit, aby ho chytila. Hlasitě jí plácl o ruku a Jay spadla do písku.

„Jauvajs!“

Cítíš bolest?

„Ani náhodou.“ Jay vstala a zatřásla rukou. Provinile se podívala na dům za pláží. Tracy už ji upozornila, že když si bude opatřovatele tak často volat k modřinám, zabaví jí surfové prkno. Kdyby ho zavolala teď, zřejmě by se nevyhnula dalšímu peskování.

„Přestávka,“ ohlásila a natáhla se na osušku.

Haile k ní přidusala a chapadlem si v písku vvhrábla důlek. Usadila se v něm, z hlavy jí sálala spokojenost.

Jay se zase podívala na chladicí tašku a pak na klubovnu. „Co teď sledujou?“

Korpus ukazuje obrázky z čidel na Zemi.

„Fakt? Odkud přesně?“

Z Londýna. Fletcher Christian měl policii pomoci najít Quinna Dextera. Tracy má strach, že bezpečnost získala zbraň k rozrušení životního vzorce.

Jay netrpělivě vzdychla. Tracy jí pořád vyprávěla, kolik se toho v Konfederaci děje. Jay si v duchu říkala, že je hloupé se tak rozčilovat nad politickými tanečky. Jí stačí vědět, kdy to všechno skončí a ona se zase uvidí s maminkou. Politické hašteření, s kým se spojit, řešení krize nijak nepřiblíží.

Kamarádko Jay, co se stalo?

„Chci domů.“ Zlobila se na sebe, že tak kňourá.

Korpus doporučuje trpělivost.

„Hm.“ Smutek se rychle změnil ve zlost. „Jako by mu na tom záleželo.“

Záleží, hájila korpus Haile. **Všem Kiintům na vás záleží.**

„No jo.“ Nechtěla se s Haile hádat, obě pak mívaly špatnou náladu.

Jde sem Tracy, pravila s nadějí Haile.

Jay nad pískem uviděla její chromově modrý létající skútr. Používalo je několik stařiků z Vesnice, každý byl stejně jedinečný jako jeho vlastník. Tracy měla skútr ve tvaru široké elipsy s hluboko uloženým sedadlem. Ze zadní třetiny trčely krátké trojúhelníkové ploutve s červenými koncovými světly; zřejmě na ozdobu, domyslela si Jay. Na přídi se jako skleněné drahokamy leskly velice anachronické kulaté reflektory. Tracy svému skútru říkala T-bird.

I skútr měla Jay zakázaný. Byla pevně přesvědčena, že dovede jezdit daleko rychleji, než jak s ním létala Tracy.

Nehlučně plul vzduchem zhruba dvacetikilometrovou rychlostí, nikdy neklesl pod dva metry nad pískem.

Jay vstala a sklepala si písek z plavek, thunderbird mezitím přistál.

„Promiň, že letím pozdě, panenko,“ omluvila se Tracy. „Haile, drahoušku, dnes odpoledne si budeš muset hrát sama. Vezmu Jay do Agarnu.“

„Co je Agarn?“

Tracy jí odpověděla cestou k chatě, skútr letěl věrně za nimi. Agarn je další planeta v Oblouku, obydlená malým počtem Kiintů. Nežili jako většina obyvatel soustavy, soustředili se spíše na filozofická bádání. „Takže se chovej způsobně," upozornila ji Tracy. „Jsou hrozně důstojní."

„Proč tam jedeme?"

„Agarnští Kiinti nejsou jako ostatní. Doufám, že podpoří naši věc. Je to poslední možnost, ale s Konfederací to vypadá špatně. Obávám se, že situace skončí patem. Nic se nevyřeší, což je skoro nejhorší možný výsledek."

Podala Jay khaki šortky, modré tričko a pohorky. „Hotová malá cestovatelka."

„Proč tam jedu s tebou?"

„Aby viděli skutečného člověka."

„Aha." Jay se to vůbec nelíbilo. „Nemůžou se podívat na obrázky z Konfederace jako vy?"

„Ty už svým způsobem viděli. Neobrátili se ke Korpusu zády. Jinak by nemělo smysl za nimi cestovat."

Jay se jen usmála. Korpusu zatím moc nerozuměla.

Na Agarnu nebyly v dohledu teleportu žádné stavby. Ocitly se na kraji širokého údolí. Připomínalo riyninske parky, jak by asi vypadaly po stovkách let divočení. Země se zelenala místní hustou travou. Stromy vypadaly jako hrozny slézových bublin. Ze skalních stěn kolem údolí teklo aspoň deset vodopádů, mezi nimi v kaskádách horských ok stékaly bystřiny.

Tracy se rozhlédla a otřela si čelo krajkovým kapesníkem. „Úplně jsem zapomněla, jaké tu mají dusno."

Jay si nasadila sluneční brýle a společně sešly k jednomu plesu. Kousek od břehu se koupali dva Kiinti.

Buď zdráv, Fowine, řekla Tracy.

Kiint zvedl chapadlo a začal se brodit na břeh. **Vítej, Tracy Deanová. Ty jsi Jay Hiltonová, otázka.**

„Ano, děkuji za uvítání. Dobrý den." Když Kiint vystoupil na trávu, posunula si Jay tmavé brýle na čelo. Podobal se

Hailiným rodičům, i když se Jay zdálo, že má víc zkosené průduchy a plošší nohy.

Děkuji za přijetí, řekla Tracy**. Chci vás požádat, abyste zvážili intervenci.**

Já vím. Proč mě jinak pozorovatelé navštěvují? Kdykoli se od dob stabilizace Gebalu objeví nový druh, žádá mě o pomoc.

O tvé velkomyslnosti ví celý Korpus.

Korpus je věčnou upomínkou na Gebal, natolik, že kdykoli se uvolím pomoci, pochybuji o své moudrosti. Takový rozpor mi kalí myšlenky a vzdaluje mě hlubším problémům.

Gebal čelil výjimečné situaci. Stejně jako lidé.

Lidé čelí nešťastné náhodě.

Přesto můžeme dosáhnout transcedence. Invertovaná populace je zatím zanedbatelná. Pomalu, ale jistě spějeme k vyspělé společnosti. Ukázala na Jay. Prosím, seznam se s našimi možnostmi.

Jay nasadila co nejzářivější úsměv.

Ovlivňuješ mě velice neobratným způsobem, Tracy Deanová. Dítě každého druhu představuje veliké možnosti, jak dobré, tak zlé. Nemohu soudit individuální cestu, logicky jsem tedy neutrální. Dětem je ovšem vlastní nevinnost. Představují pozitivnější stránku.

Nemáme jiného člověka než Jay.

Dobrá. Kiint na holčičku upřel veliké fialové oči. Co si přeješ nade všechno na světě, Jay Hiltonová?

„Chci zpátky maminku, co jiného? Pořád to říkám vašemu Korpusu.“

Ano. Je mi líto, že tak strádáš.

„Ale nepomůžete, že ne? Nikdo z vás mi nepomůže. Myslím, že je to od vás moc ošklivé. Všichni pořád říkají, že nejsme dokonalí. Ale víte, co mi jednou řekl otec Horst?“

To nevím.

„Je to jednoduché, ale chytré. Když chcete vědět, jestli je něco fér, otočte to. Jestli nás tedy znáte tak dobře, jak tvrdíte, a

my měli tisíc planet a opatřovatele a tak, myslíte, že bychom vám pomohli, kdybychom mohli?“

To je dobrý argument, správně přednesený. Vím, že je to těžké, ale hraje tu roli víc faktorů, než se zdá.

„Chytré,“ opáčila Jay a založila si ruce na prsou. „Vím, že je možné vyhnat mrtvé z těl, která ukradli. Viděla jsem to. Tak proč nám nepomůžete aspoň s tím? Pak už sami přijdeme na to, co s nimi. O to vám přece jde, ne? Abychom se o sebe postarali.“

Zbraň, na které pracují vaši vojáci, naši pomoc nepotřebuje.

„To nemyslím. Otec Horst zachránil Freyu. Vyhnal z ní cizí duši.“

Tvoje tvrzení mě zaujalo, Jay Hiltonová. Korpus o tomto případu neví. Můžeš mi povědět, jak proběhl?

Jay vyprávěla, co se stalo v domku na lalondské savaně. Uvědomila si přitom, kolik se toho od té doby semlelo, kolik toho viděla a udělala. Také se jí ještě víc vzdálila maminka. Domluvila a po tváři se jí skutálela slza.

Tracy ji hned objala kolem ramen. „No tak, panenko. Tady na tebe posedlí nemůžou.“

„O to nejde,“ vzlykala Jay. „Už si ani nevzpomenu, jak maminka vypadá. Snažím se, ale nejde to.“

Přinejmenším tohle dovedu napravit, řekl Fowin. Vedle Jay se objevil kulatý opatřovatel. Vyjel z něj lesklý papír. Jay si ho opatrně vzala. Na jedné straně měl podobenku její maminky. Jay se usmála a přestala plakat.

„To je její fotka z pasu,“ řekla. „Vzpomínám si, jak jsme spolu šly na registr. Jak jste k ní přišel?“

Je uložena v paměti vaší Centrvlády. Ještě k ní máme přístup.

„Děkuji mockrát,“ řekla kajícně Jay. Podívala se na matku, obrázek ji zahřál u srdce. „Myslela jsem si, že na téhle planetě nepoužíváte opatřovatele, že jste se vrátili k přírodě.“

Právě naopak, odvětil Fowin. **Vzdali jsme se všeho kromě techniky. Stálé stavby nemají smysl. Takhle se můžeme věnovat jen myšlení.**

„Lidé se nikdy nevyvinou tak daleko," zalitovala Jay. „Nudilo by nás to."

To jsem rád. Vaše touhy jsou jedinečné. Važte si jich. Buďte sami sebou.

„Takže nám pomůžete vyhnat mrtvé duše?"

Obávám se, že vymítání, jak ho provedl otec Horst, se příliš často nezdaří.

„Jak to?"

Jak jsi dnes sama prokázala, lidské děti mají velice silnou víru. Freya byla vychována v křesťanství. Když otec Horst začal s obřadem, uvěřila, že zabere, že lze cizí duši vyhnat. Mrtvá duše zároveň ztratila víru v sebe. Prožila cosi jako očistec a to jí zpětně dodalo víru v kněžské učení její doby. Teď se střetla s knězem, který věřil, že má při vymítání pomoc samotného Boha. Na duši působila trojí pevná víra a ta tlačila nejen zvenku, ale především prostřednictvím představ mrtvé duše. Posedlá přesvědčila sama sebe o účinnosti obřadu. Obrátila se proti ní její víra a vyhnala ji z těla.

„Otec Horst to tedy nemůže dělat s celými planetami?"

Ne.

„No dobře," připustila nerada Jay. Došly jí argumenty i naděje.

Tvůj názor? zeptala se uctivě Tracy.

Uznávám, že na Lalonde došlo k nepatřičnému vměšování. Ani to ale neomluví intervenci.

Aha.

Přesto si potenciál vašeho druhu zaslouží ochranu. Můžete začít znovu jinde.

„Děkuji," vypravila ze sebe Tracy.

***

„Nechápu to," řekla Jay, když se vrátily do chaty. „Proč jsi tak spokojená? Korpus nezasáhne."

Tracy seděla na verandě. Pro jednou porušila vlastní pravidla a nechala si čaj uvařit od opatřovatele. „Povedl se ti hotový zázrak, miláčku. Fowinův závěr okamžitě převezme celý Korpus. Když se Konfederace rozpadne, umožní nám založit úplně novou lidskou kolonii.“

„A to je dobře? Posedlí neovládnou všechny světy, sama jsi to říkala.“

„Já vím. Ale jde o poznání. Lidé se dozvěděli o duších dřív, než k takovému poznání společensky dospěli. To vědomí teď zamoří všechny kultury. Rozdělí lidstvo na tisíce rozhádaných frakcí – Kulu už s tím začalo, chce uzavřít bohaté světy. Z takové katastrofy se budeme dostávat po několik generací, ale výsledek stejně ovlivní, co jsme prožili. Korpus založí lidskou kolonii řekněme s milionem osadníků na zelené louce. Pozorovatelé dostanou povolení odkoupit od nejrůznějších konfederačních nemocnic vajíčka a sperma uložené ve stázi. Obyvatelstvo vzejde z umělých děloh a v dětství je bude vychovávat umělá inteligence, dostane jen pečlivě vybrané informace. Můžeme založit kolonii na technologické úrovni Konfederace a ponechat ji přirozenému vývoji.“

„To všechno Fowin zvládne?“

„To dokáže kterýkoli Kiint. Podle mě je jich většina příliš konformní. Agarnští Kiinti se aspoň snaží dohlédnout dál. Ne že by jim to bylo něco platné u Spícího boha.“

„Co je to?“ zajímala se Jay.

Tracy se usmála. „Pozůstatek po prastarém národu. V místní civilizaci takzvaných filozofů způsobil docela velké dilema. Ne že by s tím mohli něco dělat. To je asi naštvalo nejvíc. Tak dlouho neomezeně vládli této části vesmíru, že když našli něco natolik dokonalejšího, byli v naprostém šoku. Možná proto byl dnes Fowin tak vstřícný.“ Zarazila se, protože pod verandu přišel Galic.

„Dokázaly jste to,“ řekl.

„To si piš.“ Tracy mu oplatila úsměv.

Vyšel nahoru a posadil se vedle ní. Zanedlouho se na kus řeči zastavili další důchodci. Tak nadšené je Jay ještě neviděla, úplně omládli. Ani jednou za celý večer nezavzpomínali na staré časy.

Po setmění se přesunuli dovnitř a začali hledat v hvězdných atlasech. Hned vzplálo několik hádek ohledně nejvhodnější planety. Většina chtěla mít kolonii ve stejné galaxii jako Konfederaci, i kdyby měla být na druhém konci.

Chvíli po půlnoci si Tracy všimla, že Jay usnula na kanapi. Galic ji v náruči odnesl do jejího pokoje. Neprobudila se, ani když ji přikrýval a pokládal jí na polštář prince Della. Odešel po špičkách, tiše za sebou zavřel a vrátil se k debatě.

***

Louise po Holloway Road utíkala půl míle. Na horním konci byla úzká, chodníky lemovaly vysoké cihlové domy s popraskanými parapety a kanalizačními vpustěmi. Přízemí zabíraly ošuntělé krámky a kavárny, rolety zatažené. Zvuk kroků se od holých stěn odrážel a ukazoval širému okolí, kudy Louise utíká.

O kus níž se ulice začala rozšiřovat. Domy tady byly udržovanější, měly výstavnější fasády a reprezentativnější nebytové prostory. Každých sto yardů odbočovaly postranní uličky k výstavním terasovým domkům. Chodníky stínily břízy a třešně na předzahrádkách, čtvrť díky nim působila klidně a maloměstsky.

Svah přešel v rovinu a Louise uviděla přinejmenším na míli před sebe. Po obou stranách teď měla úřední budovy a větší obchody, jejichž holografické reklamy zalévaly ulici zářivou duhou. Ve vzduchu nad holou karbobetonovou vozovkou visely blikající dopravní značky.

Louise se zastavila, po úprku sotva popadala dech. Za sebou nic neviděla, ale byla taková tma, že by pronásledovatele stejně postřehla až příliš pozdě. Pokračovat v útěku září reklam jí nepřipadalo moudré.

Padesát yardů před sebou měla Tollington Way, postranní průchod do labyrintu uliček, hojných v blízkosti všech londýnských tříd. Chytila se za bolavý bok, odklusala ještě sto yardů za roh a teprve pak se schovala do stínu domovního vchodu.

Promočené punčochy se jí lepily na stehna, triko ji studilo a měla pocit, že se jí krabatí chodidla. Celá se třásla zimou. Vysoko nad ní blikala zelená světélka dómu.

„Co teď?“ zeptala se jich. Charlie ji sleduje čidly, vidí její infračervený obraz schoulený do klubíčka. Požádala nanoniku o připojení k síti. Nic se nestalo.

Uteč a schovej se, poradil jí Charlie. To se lehko řekne. Ale kde? Dnes v noci ji nikdo do domu nepustí. Zřejmě ji zastřelí, už když zatluče na dveře.

Z nedaleké zdi seskočila kočka a zamňoukala. Než Louise poznala, o co jde, už se překulila a vytasila antipaměťovou zbraň. Kočka, chlupatý anglický tabby, proběhla kolem a pohrdavě si ji změřila.

Louise vzlykla. Její tělo pořád řídil bojový program. Když s námahou vstala, vypnula ho a smetla z kolen a z vesty špínu.

Kočku pořád viděla, orámovanou hologramy na Tollington Way. Vyzývavě kroutila ocasem. Louise bylo jasné, že je pořád příliš blízko Holloway Road; pronásledovatelé budou prohledávat všechny odbočky. Fletcher říkal, že vycítí lidi, i když je nevidí.

Louise z paměťové buňky v nanonice vytáhla mapu Londýna a zamířila směrem od světla. Antipaměť schovala zpátky do kapsy u vesty. Nedokázala vymyslet, jak se lépe vyhne pátračům; jestli má zůstat na jednom místě (pokud najde prázdnou místnost či sklad), nebo zůstat v pohybu. Šance nešly odhadnout, protože nevěděla, co jí hrozí. Posedlí mohli zorganizovat pátrání, nebo se mohli jen tak rozejít po městě.

Mapa jí nijak nepomohla, neměla si ji k čemu vztáhnout. Bez konkrétního cíle je pro ni jedna ulička stejně dobrá jako druhá. Jenom ji udrží mimo hlavní ulice.

Asi bych si měla najít skrýš. Tak mi to poradil Charlie.

Z náhlého popudu si nechala vyhledat hotel Ritz. Byl tak daleko, že mapa musela změnit měřítko.

Ten tedy nepřichází v úvahu. Škoda, nikoho by nenapadlo ji tam hledat.

„Andy," vydechla zaraženě. Jediný člověk, kterého v Londýně zná. A který jí nic neodmítne.

Vytáhla si jeho edresu a vložila ji do londýnského seznamu, který jí doporučil jako nezbytnou databázi. Někteří lidé neposkytovali spolu se síťovým kódem svoji klasickou adresu. Andy mezi ně nepatřil. Bydlí v Islingtonu, někde na Halton Road. Na mapě zablikala modrá hvězdička.

Dvě míle daleko.

„Pane Ježíši, ať je doma."

***

Fletchera připoutali k oltáři okovy pod proudem, jenž anuloval jeho energistickou sílu. Strhali z něj šaty a do kůže mu vyryli obscénní runy. Oholili ho. Pod nohama mu zapálili hromádku biblí a modlitebních knížek, popelem mu pak na tělo nakreslili pentagram. Nad hlavu mu na zteřelý provaz pověsili obrácený kříž.

Kolem proplouvali soucitní duchové.

„Je nám tě líto," šeptali stále dokola. „Strašně líto." Dávní hrdinové, uražení a ponížení odtělesněním. Posedlí na ně plivali a posmívali se jim.

Katedrálu osvětlovaly bledé plameny ohňových košů a voskovic. Klenutý strop se ztrácel ve tmě. Místo kadidla tu páchl pot a smažená cibule. Modlitby vystřídal rock z přenosného přehrávače, mezi písněmi bylo slyšet kopulační vzdechy. S hlavou uvázanou ke kameni Fletcher viděl, jak mladí posedlí po opičím způsobu lezou na vitráže a patlají po nich lepkavou černou tekutinu. Do zorného pole mu vešla černá postava.

Quinn se nad ním sehnul. „Rád tě zas vidím."

„Pošklebuj se, dokud můžeš, nelidská zrůdo. Než tento den skončí, úsměšky tě přejdou.“

„Jseš dobrej. To obdivuji. Dostal ses včas z Norfolku, což nebylo snadné. A doletěl jsi až na Zemi, což je nemožné. Výborně. Cos udělal? Dohodl ses se superfízly?“

„Nemám potuchy, o čem hovoříš.“

„Kurva. No dobře, řeknu ti to polopatě. Co tě přivedlo na Zemi?“

Když Fletcher neodpověděl, Quinn mu přejel po okovu na hlavě. „Můžu ti nechat zvednout napětí. Budeš to mít daleko horší.“

„Jen pokud setrvám v tomto těle.“

„Nakonec nejsi takový debil.“ Quinn se k Fletcherovi přivinul a strčil mu obličej pod nos. „Než se dostaneme dál,“ zašeptal, „jaká je v posteli? No tak, mně to můžeš říct. Rozjede se? Nebo jenom leží jako mrtvola? Čistě mezi námi. Nikomu to neřeknu. Kouří dobře? Líbí se jí to do prdele?“

„Nejsi hoden života. Těším se na tvůj pád, neboť z výšin tvého pohrdání bude dlouhý a bolestivý.“

„Nepovídej mi, žes ji nezprubnul. Louise? Byl jsi s ní celé týdny. Musels to zkusit.“ Quinn se o kousek odtáhl, trochu zmaten. „Kurva, to ty z nás dvou nejseš člověk.“

„Tvé soudy pro mne nemají ni žádné hodnoty.“

„Fakt? Jeden by tě mohl zajímat. Sám vyzkouším, jaká je. Moji lidé ji sem přivedou a pak uvidíš, jak na ní s Courtney zapracujeme. Budeš se muset dívat. Uvidíme, jak dlouho ti ta povýšenost vydrží. Sráči!“

„Napřed ji musíš nalézt.“

„Věř mi, že ji najdu. I kdyby to nezvládli ti magoři, co je tu mám teď, Světlonošovy voje ji přivedou. A pak mi přestaneš vzdorovat. Budeš vřískat a prosit a plakat a proklínat svýho zasranýho Boha, že nic nedělá.“

„Nevyzpytatelné jsou úradky Páně. Věk zázraků možná pominul, leč Jeho poslové stále kráčejí mezi námi. Padneš. Je to psáno.“

„Hovno. Žádné posly nemá. A já pálím knihu, kde se o nich píše. Přijde můj pán, ne tvůj. A ten není nevyzpytatelný, Bratr Boží je přímý, jak se sám přesvědčíš. Pokud tě neušetřím.“

„Nenechám se urážet tvým milosrdenstvím.“

„Ne? A co kdybych ušetřil Louise? Přidej se k nám. Dej se k vítězům. Hned ti ji vrátím. Nezkřivím jí ani vlásek na hlavě. Slibuju. A že jich má dost.“

Fletcher se jen hořce zasmál.

„Myslím to vážně,“ pokračoval Quinn. „Jseš chytrý a tvrdý. Takoví se mi hodí. Byl jsi důstojník, ne? Půlka těch blbů, co mi slouží, nenajde vlastní prdel ani oběma rukama. Můžu ti svěřit velení. Pak si budeš dělat, co se ti zachce. Ožeň se s Louise. Nastěhuj se do zámku. Nic lepšího si nevymyslíš.“

„Omlouvám se za svůj omyl. Mínil jsem, žes nebezpečný. Leč vidím, že jsi jen ubohý. Našemu Pánu Ježíši nabídli všechny divy světa, a přesto odmítl. Věřím, že dokáži odolat nabídce cizí manželky a pohodlného bytu. Což ses ještě nepoučil, že v tomto ubohém stavu si stvoříme, čeho se nám zamane? Nemůžeš mi nabídnout nic, jen mě zasypat prázdnými hrozbami.“

„Prázdnými!“ zařval Quinn. „Přichází! Můj pán, ne tvůj. Když mi nevěříš, zeptej se duchů. Slyší, jak se stahují temní andělé. Přijde jeho Noc. To je můj zázrak.“

„Po noci vzchází den, dnes i na věky věkův, amen.“

Quinn ustoupil od oltáře a narovnal se. Přidržel Fletcherovi před očima antipaměť. „Konec srandy, pitomče. Co je tohle?“

„Nevím.“

„Docela ses s tím oháněl. Je to na mě? Kvůli tomuhle tě sem superfízlové pustili? Měl jsi mě najít?“ Quinn pokynul.

Předstoupil Frenkel a položil na oltář tělo Billy-Joea. Hlava se mu kymácela. Měl otevřené rozostřené oči, ještě dýchal.

„Takhle jsme ho našli pod Archwayem. Ten negr na něj tímhle vystřelil, než ho mí chlapi sejmuli. Chápu, že všichni vědci v Konfederaci dělají na zbrani, která vyžene duši z obsazeného těla. Ale tohle je o něco silnější, že ano? Billy-Joe

nebyl posedlý, ale stejně mu to vykoplo duši do nicoty.“ Quinn vycítil Fletcherovu nejistotu a vycenil tesáky. „Nebo se stalo ještě něco? Hm? Superfízlové hrají o nejvyšší sázky. Vědí, že se můžu vrátit v jiném těle a pokračovat s křížovou výpravou. Protože nemůžu umřít, nebo můžu? Všichni jsme teď nesmrtelní.“

Fletcher nasadil kamennou tvář.

„Aha,“ zašeptal Quinn. Zvedl zbraň a s úctou si ji prohlédl. „Tak něco zkusíme, co ty na to?“ Rukou přejel Billy-Joea a energistickou silou otevřel cestu do nicoty. Tělo hned obsadila mrtvá duše. Billy-Joe se posadil a dychtivě se rozhlédl.

„To je něco,“ podivil se Quinn. „Bez námahy, bez bolesti. Pěkně urychlíme oživování.“ Zazubil se na Fletchera. „Tahle hračka, cos mi přinesl, může v nesprávných rukou nadělat pěknou paseku.“

***

Činžovní komplex na Halton Road tvořily tři věžáky pro chudé a staré. Třetina nájemníků do této kategorie stále spadala, zbytek pracoval v šedé ekonomice nebo utrácel podporu za laciné domácí drogy a softwarové aktivanty. Jiné radosti neznali. Mezi dvacetipatrovými věžáky byla betonová plocha lemovaná řadami malých garáží. Vybledlé bílé čáry vyznačovaly hřiště na fotbal a na košíkovou, i když branky a košíky někdo ukradl už před desítkami let. Díky klasicky sešlému periferním prostředí se sem Disko na konci světa skvěle hodilo.

Andy od západu slunce s ostatními trsal na betonovém parketu. Ze všech obyvatel Londýna měli místní nájemníci s příchodem posedlých nejméně co ztratit. Tak k čertu s tím. Když už vás čeká zajetí mezi mrtvolami, mučení, ztráta těla a zbytek věčnosti v podobě zombie, není k zahození si užít poslední pořádný mejdan.

Undergroundový sound systém na parkovišti se západem slunce rozestavil dosluhující reproduktory. Když se snesl

soumrak, okenními tabulkami otřásl basový rytmus a v marném gestu se postavil novým pánům archologie. Všichni se nastrojili. Andy byl nadšený. Diskotékové krasavice v oflitrovaných mikrošatech, funkeři v kůži a ultrabílých košilích, tanečníci v elegantních oblecích. Všichni trsali a vlnili se v davu rozpálených těl a dělali stejné pitomé kroky na melodie stejných pitomých šlágrů.

Andy kroutil pánví, mával rukama a vůbec se odvazoval jako nikdy. Už se nemusel stydět, zítra se mu nebude mít kdo posmívat. Upíjel z kolujících láhví. Pomuckal pár holek. Hulákal z plna hrdla. Vymyslel si vlastní figury. Jásal, smál se a přemýšlel, proč tak promrhal život.

A najednou ji uviděl. Louise stála přímo před ním. Promočená a umazaná. Na krásné tváři smrtelně vážný výraz. Rozjaření tanečníci se jí instinktivně vyhýbali, protože nestáli o její soukromé peklo.

Otevřela ústa a něco na něj zakřičela.

„Cože?“ zařval on. Hudba byla neuvěřitelně hlasitá.

Ze rtů jí přečetl: Pomoc.

Vzal ji za ruku a provedl ji parkovištěm. Kroužkem penzistů, kteří stáli kolem, tleskali a kývali se do rytmu. Do cihlové haly a po schodech do bytu.

Když za nimi zapadly dveře, byl Andy přesvědčen, že sní. Má v bytě Louise. Louise! Poslední noc na světě stráví spolu.

Okno měl na ulici, ne do dvora, a z hudby tak bylo slyšet jen basové dunění. Natáhl se pro svítilnu, elektřina přestala jít už ráno.

„Nesviť,“ zarazila ho Louise.

Bez ventilace se skla rychle opotila, ale přesto se dovnitř dostalo dost světla, aby orámovalo malý pokojík. Na jednom konci stála postel, ne zrovna čistě povlečená. Až na jeden vinylovy stolek plný nářadí tvořily nábytek kartónové krabice. Kuchyňský kout odděloval igelitový závěs.

Andy doufal, že toho Louise moc nevidí. I v šeru vypadala jeho garsonka zašle. Radost ze shledání vystřídalo zoufalství nad vlastním životem.

„Tamhle je koupelna?“ zeptala se a ukázala na dveře. „Promokla jsem. Je mi zima.“

„Ne, promiň, to má být ložnice, ale já tam mám sklad. Koupelna je na chodbě. Provedu tě.“

„Ne.“ Louise k němu přistoupila, dala mu ruce kolem krku a položila mu hlavu na rameno. Byl tak zaražený, že se chvíli na nic nezmohl. Teprve pak ji také objal.

„Dnes jsem zažila tolik hrůzy. Tolik strašlivých věcí. Měla jsem hrozný strach. Přišla jsem za tebou, protože musím. Nikoho jiného už nemám. Ale i tak chci být s tebou. Dokážeš to pochopit?“

„Ani ne. Co se ti stalo?“

„Na tom nezáleží. Jsem to pořád já. Zatím.“ Políbila ho, takové vzrušení ještě nezažila. Zoufale toužila po objetí, po zbožňování, po ujištění, že svět je přece jen krásný a dobrý.

Všechno si to vybrala na Andyho neustlané posteli. Celou noc se nechala zbožňovat, poslouchala jeho slastné výkřiky i ozvěnu hudby, na stropě hrála odražená světla z betonového parketu. Vzduch v pokojíku byl k zalknutí prosycen žárem a potem. Ani si nevšimli, že se vypnuly vzduchové filtry Westminsterského dómu.

Když se od Temže zvedly první cáry řídké mlhy a tiše zahalily nábřežní budovy, orgastická slast už začínala připomínat bolest a ani nanonické programy nedokázaly vyčerpaná těla přinutit pokračovat. Nakonec vyčerpali všechno narkotické zoufalství, přitiskli se k sobě a ani si nevšimli, že se nad srdcem starého města sbírá červený mrak.

26

Liol dovedl Lady Mac těsně k bublině kosmoportu na kraji diskového města a zastavil ji dvacet metrů od vletového otvoru. Jozue trval na tom, že nesmí vletět dovnitř.

Vyjasňování detailů návštěvy Quantooka-LOU a jeho pětičlenného doprovodu na kosmické lodi trvalo celou cestu z průsvitné pracovny k přechodové komoře. Nakonec se dohodli, že při prvním letu člun vezme dva lidi, Quantooka-LOU a ještě jednoho Mosdvu. Celkově poletí třikrát, nakonec bude pilotovat Jozue. Distributor zdrojů tak mohl mít jistotu, že loď neodletí bez něj, sotva bude mít kapitána na palubě. Zjevně mu nepřišlo nijak divné, že by Jozue coby velitel opustil členy své posádky. Zajímavé zjištění, shodli se lidé, a důležitý ukazatel dalšího chování.

Xenoci dostali dolní patro kapsle D, vybavené vlastním izolovaným okruhem podpory života. Sarha ho nastavila na atmosférické složení Tojoltu-HI, i když neměli moc argonu a uhlovodíky musela úplně vynechat.

Jakmile byl Quantook-LOU na palubě a Jozue na můstku, měli Mosdvové dodat souřadnice cíle.

Mosdvovské skafandry byly z přiléhavého materiálu s vetkaným tepelným vedením. Rukávy měl jen horní pár končetin, dolní dva zůstaly u těla, a tak skafandr připomínal zavinovačku. Helma byla masivní, přístroje ji nadouvaly jako obří bradavice a obličej krylo několik stahovacích ochranných hledí. Batoh se směrem dolů zužoval a na konci měl několik černých ploutviček. S helmou ho spojoval jediný odolný kabel.

Síť popruhů na povrchu nesla elektronické moduly a nádržky stejně jako v civilu vesta.

Beaulieuová s Ashlym sledovali xenoky při příchodu stropním senzorem. Nepohybovali se tak snadno jako v diskovém městě, protože se tu nemohli zachytávat za chaluhy. Na madla a žebříky si ale rychle zvykli.

Když nastoupil poslední, zavřel Ashly průlez a napustil novou atmosféru. Quantook-LOU čekal uprostřed místnosti, zatímco ji ostatní podrobně prohlíželi. Většinu zařízení technici odmontovali ještě před letem a kajuta tak působila velice spartánsky. Mosdvové skoro neměli co zkoumat a rozhodně nemohli poškodit nic důležitého. Mosdvům stačilo, že prostředí není otevřeně nepřátelské, a než si svlékli skafandry, ujistili se, že je atmosféra kompatibilní. Elektronické moduly si rychle převěšeli na obvyklé vesty.

Beaulieuová jejich přístroje ještě v přechodové komoře prozkoumala detektorem na bázi rozptylu neutrin. Alkad a Peter jí pomohli s analýzou komponentů. Mosdvové měli malé válečky chemické výbušniny, lasery, smotky diamantového drátu a strojek, který byl podle Alkad a Petera schopný vyvolat silný elektromagnetický pulz. Vnitřní generátory molekulových vazeb by měly vydržet jakýkoli útok jejich zbraní.

Zajímavější bylo množství implantátů ve všech návštěvnících. Centrální nervový kanál uprostřed těla měli osázený přístroji, umělá vlákna tvořila téměř kompletní druhotný nervový systém. Na žlázách a v oběhové soustavě měli množství biochemických doplňků nahrazujících funkci orgánů. V končetinách mezi svaly se skrývaly kompaktní zbraňové systémy.

„Zbraně chápu," řekl Ruben, když Beaulieuová poslala výsledky na sokola. „Zbytek mi ale připadá redundantní. Jejich orgány se zřejmě ještě zcela nepřizpůsobily beztíži."

„Nesouhlasím," odtušil Cacus. „Quantook-LOU nemá tolik implantátů jako ostatní. Řekl bych, že jeho doprovod je něco

jako naši vylepšení žoldnéři. Budou akceschopní i při závažném tělesném poškození.“

„Zřejmě o něčem vypovídá, že je Quantook-LOU v lepším zdravotním stavu než ostatní,“ řekl Parker Higgens. „Rozhodně má silnější kosti a podle toho, co víme o jeho orgánech, má i účinnější biochemické pochody. Naznačuje to, že je vyšlechtěný. Patnáct tisíc let k přirozené evoluční adaptaci na beztíži nestačí, znamená to příliš mnoho změn.“

„Pokud máte pravdu, potvrzuje to představu společnosti ovládané aristokracií,“ odvětil Cacus. „Jejich vládnoucí třída bude i geneticky vyspělejší.“

„V mozkové kůře má připojenou spoustu procesorů,“ pravila Oski. „Daleko víc než vojáci. Vylepšují mu paměť a analytické schopnosti jako nám nanonika.“

„Tělesná i mentální nadřazenost,“ řekl Liol. „Pěkní fašouni.“

„Jen podle lidských měřítek,“ namítl Ruben. „Hodnotit xenoky podle našich představ je vrchol domýšlivosti.“

„Omlouvám se,“ zamručel Liol. Ashly a Dahybi se Edenitovu snobství otevřeně posmívali, Sarha Liolovi ukázala vztyčené palce.

„Aristokracie je historicky arogantní,“ řekla Syrinx. „Pokud mají všechna dominia stejné uspořádání, vysvětlovalo by to, proč každá neshoda rychle přejde v ozbrojený konflikt. Vládnoucí třída považuje vojáky za postradatelné. Jako všechno ostatní představují jen zdroje využitelné v zájmu dominia.“

„Kam v té jejich hierarchii zapadáme my?“ zeptala se Sarha.

„Cení si toho, co máme, ne toho, čím jsme,“ odpověděl Parker. „Budou s námi jednat jen na této úrovni.“

Jozue vplul na můstek a usadil se na akcelerační křeslo. Požádal počítač o kontrolu systémů a převzal od Liola velení. „Jsme připraveni,“ řekl Quantookovi-LOU. „Prosím, předejte souřadnice.“

Jeden mosdvovský elektronický modul začal vysílat proud dat.

„To je jeden uzel v pavučině, devět set kilometrů odsud," řekla Beaulieuová. Nadatovala pokyny družicím a nejbližší se na oblast hned zaměřila. „Uzel má napříč tak čtyři kilometry, na výšku sedmnáct set metrů. V okolí svítí fůra infračervených zdrojů. Většina trubek je tam mrtvá. Tepelný výměníky fungujou, ale na nižší výkon."

„Někdo tam ještě žije," poznamenala Sarha.

„Vypadá to tak."

„Máme pozici," řekl Jozue Quantookovi-LOU. „Jaké přetížení snesete?"

Chvíle ticha. „Vydržíme třicet procent zrychlení, při němž jste se blížili k Anthi-CL," odpověděl Quantook-LOU.

„Rozumím. Připoutejte se, prosím." Jozue vysunul bojová čidla a zatáhl standardní antény. Posádka přešla do bojové pohotovosti. Senzor v kajutě ukázal, že se Mosdvové připoutali na matrace, které jim Beaulieuová s Dahybim připravili.

Nestálo za to startovat fúzní motory. Jozue pomocným pohonem urychlil loď na desetinu gé. Vypočítaný vektor je vyvedl sto kilometrů nad nasvícenou stranu a pak se stočil k uzlu.

„I tady utíká plyn," upozornila Beaulieuová. „Pořád tam bojujou."

Jozue zavolal Quantooka-LOU. „Vidíme, že se na Tojoltu-HI válčí. Pomohlo by nám vědět, zda se můžeme stát terčem útoku a jakého druhu."

„Žádné dominium na tuto loď nezaútočí, dokud to nebude vypadat, že odlétáte. Když nezískám váš pohon, nijak si nepomůžeme, ba naopak."

„Jak by případný útok vypadal? Máte lodě, které by nás mohly napadnout?"

„Máme jen sluneční těžební plavidla, jež jste již viděli. Nepřátelé by použili paprskové zbraně. Domnívám se, že mnohá dominia již staví rychlé automatické sondy. Znají

rychlost, jakou je Lady Macbeth schopna vyvinout. Budou rychlejší.“

Jozue se rozhlédl po můstku. „Z raket asi nemusíme mít strach. Lasery mi ale dělají starost. Dominia mají víc energie než naše orbitální obrana.“

„Ale na téhle straně města,“ namítla Beaulieuová. „Co jsme přelétli na osvětlenou stranu, pozorování docela polevilo. Devadesát procent přístrojů mají ve stínu.“

„Laser tu fólii snadno propíchne,“ řekl Liol.

„Budeme se mít na pozoru,“ ujistila ho Sarha.

„Stejně bych rád znal okolnosti,“ ozval se Jozue. „Quantooku-LOU, můžete mi říct, která dominia jsou vaši spojenci?“

„Mimo čtyřčlennou alianci to nemáme jak zjistit. Váš přílet narušil všechny svazky. Okrajová dominia hledají spojence uprostřed. Středová dominia bojují, protože stará spojenectví nahradily lži a nesplnitelné sliby.“

„Za to všechno můžeme my?“

„Po celou historii jsme měli omezené zdroje a naše společnost to odráží. Když jste přiletěli, zdrojů najednou může být dostatek. Přežije jen jediné dominium.“

„Jak to?“

„Jsme vyvážení. Centrální dominia mají větší území než okrajová, ale okraj rozděluje hmotu vytěženou ze slunce. Máme tudíž vyrovnanou cenu. Každé okrajové dominium zásobuje svoje centrální spojence materiálem a množství materiálu samozřejmě závisí na možnostech slunečních lodí. Množství, které je možno vyrobit, záleží na velikosti aliance. Stavba lodí spotřebovává nesmírné zdroje. Když se loď nevrátí, aliance ztratí zdroj hmoty a dominia musejí přijmout úsporná opatření. Aliance slábne a dominia spolu bojují o zbylé zdroje. Distributoři jednotlivých dominií hledají nové spojence, kteří jim zajistí zásobování.“

„Chápu,“ řekl Jozue. „Když si s naší technikou budete schopni vozit hmotu z jiných soustav, těžit na slunci se

nevyplatí. Všechna středová dominia budou brát hmotu od Anthi-CL a stanou se tak vašimi spojenci. Ostatní okrajová dominia se neprosadí na trhu a budou se s vámi muset spojit.“

„A já se stanu distributorem zdrojů pro celý Tojolt-HI.“

„Proč s vámi tedy ostatní dominia bojují?“

Quantook-LOU v tíži chabě zvedl prostřední pár končetin a plácl jimi o podlahu. „Protože ještě nemám vaši technologii. Ostatní se snaží získat výhodu. Když promění Anthi-CL v trosky, připraví mě o zdroje ke stavbě kosmických lodí. Pak budete muset obchodovat s nimi.“

„Říkal jste, že spojenectví mezi centrálními dominii nejsou pevná.“

„Nejsou. Ostatní distributoři myslí jen na sebe. Klidně nás všechny zničí. Tojolt-HI nebyl ještě nikdy tak poškozený. Všechno opravit potrvá desítky let.“

„Tak jim řekněte, že se obchod už uskutečnil. Potvrdím to. Podrobnosti probereme později. Zabráníte dalšímu ničem.“

„Naši spojenci vědí, že jsem váš hvězdný pohon ještě nezískal. Musel jsem je ujistit, že pátrání po astronomických datech skončí úspěchem, jinak by mě nepodporovali. Když zklamu, využijí tuto informaci k vlastnímu prospěchu. Celý Tojolt-HI ví, že jsme obchod ještě neuzavřeli. Všichni čekají na výsledek tohoto letu. Jakmile uvědomím Anthi-CL, že mám plány mezihvězdného pohonu, spojenci se k nám zase přimknou. Ostatní dominia nebudou mít jinou možnost než se k nám přidat. Nadsvětelné cestování povede k velkému sjednocení. To všichni víme. Zbývá jen otázka, kdo se na Tojoltu-HI stane distributorem zdrojů. Když ne já, pak jiný lokální distributor. Proto zaútočí, pokud se pokusíte odletět.“

Jozue vypnul spojení s kapslí D. „Co vy na to?“

„Je třída,“ řekl Samuel. „Asi si uvědomil, že máte svědomí, nebo přinejmenším nějaké mravní zásady. Proto na nás hází válku ve městě. Také nám vyhrožuje sestřelením, když se pokusíme uletět. Všechno hraje pro něj.“

„Ekonomickou strukturu Tojoltu-HI podal přesvědčivě," pravil Parker. „Tím pádem působí věrohodně i všechno ostatní."

„Pro nás to znamená výhodu," řekl Liol. „I kdyby Quantook-LOU přeháněl politické napětí, všichni od nás chtějí OP. Klidně půjdou do války, aby nám dali, co chceme."

„Škoda, že díky tomu nemůžeme prosadit mír," zalitovala Syrinx. „Mám z toho hrozně špatný pocit."

„Až získáme tyrathkovský almanach, můžeme plány prostě předat celýmu městu," navrhla Beaulieuová. „I když nám Quantook-LOU sežene, co chceme, a dostane od nás nákres OP, válka stejně neskončí, dokud se všichni nespojí."

„Je to úžasná ironie osudu," poznamenal Ruben.

„To teda nechápu v čem," odsekla hned Syrinx. „Musíš mít hodně černý smysl pro humor, když ti to připadá k smíchu."

„K smíchu rozhodně ne. Ty snad nevidíš, co tahle debata odráží? Takhle museli diskutovat Kiinti o nás, když jsme je požádali o pomoc proti posedlým. Mosdvům připadá nadsvětelné doprava jako řešení všech jejich problémů; dostanou nevyčerpatelný zdroj hmoty, cestu ke koloniím, možnost zúčtovat s někdejšími utlačovateli. Musejí dostat, co jim můžeme dát, a udělají pro to cokoli. My ale víme lépe než oni, co OP znamená, a když jim technologii vydáme, způsobíme galaktickou genocidu a možná Konfederaci do budoucna připravíme dalšího nepřítele. Vzhledem k jejich počtu by Konfederace asi prohrála."

„Pokud nás předtím nevyhladí Tyrathkové," zavrčela Monica.

„Chcete říct, že jim nemáme poskytnout OP?"

„Představte si, co se stane, když jim ho dáme."

„Tohle už jsme probrali. Mosdvové nejspíš překonají rychlost světla vlastníma silama, když teď vědí, že je to možný."

„Přesně tak Kiinti opakují, že si to musíme s nicotou vyřešit sami, když víme, že řešení existuje."

„Ježíšikriste! Tak co po mně chcete?“

„Prozatím nic. Už jednou jsme se dohodli, že jde o otázku načasování. Ale špatně jsme si odpověděli.“

„Možná,“ pravila Syrinx. „Ale přesvědčená o tom nejsem. Máme ale jasnou cestu. Napřed musíme vyřešit problém posedlých a nicoty. Teprve potom se budeme schopni vypořádat s otázkou Tyrathků a Mosdvů. Tudíž nám nezbývá než najít Spícího boha.“

Pozorovací satelity dál sledovaly válku na zastíněné straně Tojoltu-HI. Výronů plynu přibývalo, chocholy páry vyvrhovaly do vakua mrtvá těla. Po zbrázděném povrchu se přesouvaly oddíly mosdvovské pěchoty v neprůstřelných skafandrech. Skoro všechny vlaky zmizely.

Nejtěžší boje probíhaly na hranici Anthi-CL a jeho spojenců. Kromě ničení přechodových rour probíhal boj i na povrchu, kde po sobě xenoci stříleli z projektilových i paprskových zbraní. Satelity mezi chladiči zachytily i mocné výboje energie, když se do postupující pěchoty pustily obranné lasery a masery.

„Žádný atomovky,“ poznamenala Beaulieuová. „Aspoň zatím. Zachytila jsem pár raket krátkýho doletu, ale všechny měly konvenční hlavice. Nejsou moc platné, lasery je většinou sestřelí. Není divu, ta nejrychlejší zrychlovala sotva na sedmi gé.“

„Zajímalo by mě, proč používají chemické nálože,“ zamyslela se Monica. „Jedna jaderná puma by vymazala celé dominium. Určitě je umějí udělat. Quantook-LOU říkal, že jadernými výbuchy postrkovali asteroidy, stejně jako my.“

„Jestli chcete, můžeme se ho zeptat,“ navrhl Jozue.

„Raději ne,“ umírnil ho Samuel. „Mohlo by mu to začít vrtat hlavou. V každém případě špatně chápete povahu zdejšího konfliktu. Stále jde jen o zdroje, i ve válce. Cílem musí být vyhladit nepřátelské obyvatelstvo, ale zachovat potrubí. Právě to snadno dokáže explozivní dekomprese, vítězi

stačí jen zalátat potrubí a obsadit nové území. Nukleární úder by zničil většinu hmoty a tlaková vlna by potrhala okolí.“

„A co neutronové bomby?“ navrhl Liol. „Pozabíjejí všechno živé, ale stavby nechají na pokoji.“

„O tom bych se před Quantookem-LOU rozhodně nezmiňoval.“

***

Sotva se Etchells vynořil z červí díry sedmdesát pět milionů kilometrů nad hranicí fotosféry Mastritu-PJ, okamžitě začal pátrat distorzním polem. Ze všech obytných přístaveb a strojních součástí musel naplno vysunout chladiče. Elektronické pátrací soustavy vystrčily antény.

Silně stíněným oknem zalévalo jednoduchý můstek profiltrovane rudé světlo. Kieru pálilo do očí až k slzám. Přesto dál obdivovala nevídané panorama a nevěnovala pozornost displejům, na nichž naskakovaly výsledky pátrání.

„Pěkný výhled, i když krapet fádní,“ řekla. V ruce se jí zhmotnily sluneční brýle. Pečlivě si je posadila na nos. „Cítíš něco v okolí?“

„Nic,“ odpověděl Etchells. „To ale nic neznamená. Jedna loď nemůže prohledat celou soustavu. Pokud sem vůbec dorazili.“

„Blbost. Jsou tady. Jinam letět nemohli. Tahle svinská hvězda na nás civí, co jsme obletěli mlhovinu. Odsud jsou Tyrathkové i ta jejich archa. Musejí tady být, a taky to, co hledají.“

„Ano, ale kde přesně?“

„To je tvoje věc. Měj čidla na stopkách. Najdi je. Až je najdeš, splním slib.“

„Nemáme velkou naději.“

„Ale nějakou přece, a to je hlavní. Jestli tady po Tyrathcích něco zůstalo, tak planeta nebo asteroid. Začni hledat.“

„Děkuji mockrát. To by mě nikdy nenapadlo.“

Kiera se ho ani neobtěžovala zpražit. Její myšlenky vnímal stejně dobře jako ona jeho. Ne že by si cestou začali lézt na nervy, spíš od začátku nebyli přirození spojenci. „Jak snášíš to vedro?“

„Zatím dobře,“ odvětil Etchells. „Stejně jako teplo ale musím sledovat sluneční vítr. Trup i přístroje to vydrží. Odhaduji, že po třech dnech budeme muset skočit pryč a ochladit se.“

„Fajn.“ Vstala a důkladně se protáhla. Většinu letu strávila vsedě na můstku. Měla spoustu času přemýšlet, co se zvrtlo na Montereyi, i když by daleko raději vymýšlela, co udělá se zbraní, kterou hledá Konfederace. „Jdu se vysprchovat. Až něco najdeš, zavolej.“

***

Beaulieuová při zpomalování před zadanými souřadnicemi zkoumala osvětlenou stranu ve všech spektrech. Trubice i fólie odpovídaly složením sluneční straně zbytku Tojoltu-HI, ale tady se nad medián vypínaly v polokulovém kopečku stejně jako ve stínu.

„Uzel má v průměru zhruba tři kilometry, devět set metrů na výšku, ale zatím vůbec netuším, co je uvnitř,“ řekla Beaulieuova. „Skoro osmdesát procent uzlu a okolních trubek je mrtvých, sklo popraskané a pár nosníků ulomených. Přesto hmota stačí odstínit všechny signály.“

„To se mi nelíbí,“ poznamenat Liol. „Dělá to přes deset kubických kilometrů, o kterých nic nevíme. Můžou tam schovávat cokoli.“

„Nic, co by často používali,“ řekl Ashly.

„Jo, třeba svou největší zbraň.“

„Elektrický a magnetický pole v normálu,“ dodala Beaulieuova. „Ani z jedný strany nejsou vidět výraznější zdroje energie.“

„Nejsou zapnuté. Zásoby budou mít připravené.“

„Na co?“ zeptala se Sarha.

„Nevím. Neprozkoumali jsme ani procento soustavy, tak nemůžeme vědět, co tu ještě číhá. Flotily uprchlíků z dalších měst. Xenoci z mlhoviny v Orionu. Mosdvovští posedlí.“

„Ale no tak.“

„Beru to,“ řekl Jozue. „Musíme si dát bacha.“

„Oenone za vámi může skočit,“ nabídla Syrinx. „Distorzní pole dovnitř uvidí.“

„Ne,“ odmítl ji Jozue. „Ještě nepřišel čas prozradit naši největší výhodu. Beaulieuova, chci ten uzel nechat nepřetržitě sledovat. Jestli se v něm jakkoli změní stav energie, skočíme pryč. Mezitím zjistíme, co je nám Quantook-LOU ochotný prozradit.“ Než xenoka oslovil, smazal si Jozue v hlavě schéma lodi. Tojolt-HI ho trápil, už mu nějakou dobu ležel v hlavě. Neměl strach z toho, kam letí, starosti mu dělala velikost diskového města. Podivoval se nad ní od první chvíle, co Tojolt-HI spatřil. Ale loď mu za letu poskytla měřítko. Letěli nad umělým výrobkem osídleným tak hustě, že by archologie působila liduprázdně. Lidské bitekové habitaty byly obrovské, ale loď je rozhodně nepřelétala dlouhé minuty. A to se ještě ani nedostali do středu.

Vizuální čidla mu na osvětlené straně ukázala malou černou tečku, stín Lady Mac. Byl menší než průměr většiny trubek. Mnohokrát viděl Ganymedův stín na pásech jupiterské oblačnosti, puntík menší než víry tlakových níží. Měsíc dost velký, aby mohl být planetou, vykázal plynový obr do příslušných mezí. Tady měl Jozue úplně stejný dojem.

„Na určených souřadnicích budeme za dvě minuty,“ řekl Jozue Quantookovi-LOU. „Rád bych probral podrobnosti výměny dat. Ani jeden z nás teď nestojí o problémy.“

„Souhlasím,“ odvětil Quantook-LOU. „Půjdu s doprovodem dovnitř a seženu vám, co potřebujete. Stejně jako předtím dostanete hlavičky souborů. Pokud půjde o informace, které chcete, vyměníme si je současně. Pak okamžitě opustíte Mastrit-PJ.“

„To mi vyhovuje, ale nebudete v nebezpečí? Do Anthi-CL je to daleko, můžeme vás odvézt zpátky.“

„Budu jediný, kdo zná tajemství nadsvětelného pohonu. Díky tomu mám větší cenu než váha slunce v čistém železe. Nikdo mi neublíží. Kdybych se vrátil na Lady Macbeth, jak mi zaručíte, že mě neunesete a neseberete mým lidem plány hvězdného pohonu?“

„To vám samozřejmě dostatečně zaručit nemůžu, Quantooku-LOU. Ale o Tojoltu-HI nic nevím. Netuším, co se v tomto uzlu skrývá. Jak mám vědět, že to není nějaká obrovská zbraň, která zničí moji loď, jakmile dostanete informace?“

„Je to stará sekce, její dominium už téměř zaniklo. Nevidí snad vaše čidla, že nepředstavuje žádné nebezpečí?“

„Na povrchu nic vidět není, ale musím vědět, co je uvnitř. Chci s vaší družinou poslat dva členy své posádky. Budou jen pozorovat a nijak nezasáhnou do vašeho jednání.“

„Přijímám.“

Jozue ukončil spojení. „Ione, máš práci.“

Lady Mac se za pomoci iontových trysek přiblížila k povrchu osvětlené strany. Trubky pod lodí byly mrtvé, Quantook-LOU si to tak přál. Také kapitána požádal o přepravu vakuem. Ozbrojení seržanti ve skafandrech teď čekali v přechodové komoře, připraveni slétnout dolů a uvázat k potrubí lano.

Ione sledovala, jak se klenuté skleněné tabule přibližují; pod zmatnělým popraskaným povrchem nebylo nic vidět. Čidla na skafandru sotva rozeznala mdlé obrysy vnitřních spirálových trubic. Stín Lady Mac viditelně narůstal. Tmavé sklo se náhle dalo do pohybu. Od kraje tabule se rozběhly praskliny, jako by okno zamrzalo.

„Roura praská,“ oznámila ostatním.

„Tepelná zátěž,“ odvětil Liol. „Může za to náš stín. Nic se neděje, jenom se poprvé od výroby přerušilo záření.“

„Ione,“ zavolal Jozue. „Usazuju loď… hotovo. Můžeš vyrazit.“

Prohnuté sklo leželo sedmdesát metrů pod přechodovou komorou. První seržant se odpoutal a zapnul tryskový batoh.

Uvázat konec lana k městu nebyl problém. Popraskané sklo mělo ocelový rám a pod ním Ione provaz provlékla. Poté ustoupila. Jozue chtěl, aby si cestu dovnitř prosekali sami Mosdvové.

Xenoci po úvazu cestovali za pomoci elektrických rukavic. S průlomem se nijak nepárali. Jeden z nich prostě prořízl sklo i potrubí pod ním laserem.

Ione vstoupila do města jako poslední, oba seržanti následovali jednoho strážného Mosdvu. Napadlo ji, že trubice musí být už hodně dlouho neobydlená. Chaluhy zkameněly a pomalu se ve vakuu rozpadaly v prach. Přesto bylo v chodbě větší světlo než v Anthi-CL. Bez chladicí kapaliny nemělo sklo jak filtrovat žár slunce.

Mosdvové cílevědomě zamířili k jednomu konci roury. Cestou se chytali výklenků pro rostliny a spěli vpřed skoro stejně rychle jako v zavzdušněných rourách. Ione prostě zapnula trysky na zádech.

Když došli na konec, jeden strážce otevřel průlez laserem. Prolétli přes křižovatku do protější prázdné chodby.

***

Jakmile uvnitř zmizel druhý seržant, odstrčil Jozue loď chemickými manévrovacími tryskami od města. Beaulieuová ohlásila, že z celého Tojoltu-HI vzlétlo devět malých satelitů. Všechny slabými radary sledovaly Lady Mac.

„Vypadá to, že Quantook-LOU míří na vršek uzlu," řekl Samuel. „Zatím se drží při povrchu."

„Analyzuji signály zachycené bojovými procesory seržantů," pravila Oski. „Mosdvové vysílají spoustu pulzů, hlavně Quantook-LOU. Vysílání je důkladně kódované."

„S kým se baví?" zeptal se Jozue.

„Neřekla bych, že si s někým povídá. Je to krátkodosahové vysílání a v žádné chodbě není aktivní elektronika. Podle mě

všechny signály přijímá jeho osobní stráž. Srovnávám signály s pohyby strážců a podle nich se zdá, že je naprosto ovládá. Odpovídají vysíláním úplně jiného druhu, zřejmě mu posílají signál ze svých čidel.“

„Takže jsou jako trubci,“ nadhodil Ashly. „Zajímalo by mě, jestli jim natolik nevěří.“

„Na takový otázky už je trochu pozdě,“ odtušil Jozue. „Oski, mrkněte se, jestli dovedete jeho stráž nějak paralyzovat, kdyby bylo třeba.“

„Zkusím to.“

Jozue ustálil pozici dvacet pět kilometrů nad osvětlenou stranou. Čekání špatně snášel. Chtěl být dole s Quantookem-LOU, vidět, co se děje. Tak by měl situaci pod kontrolou a jakmile by se změnila, mohl by okamžitě zareagovat. Jako na Ayacuchu a na Nyvanu. Jedině v první linii mohl zajistit, že všechno půjde dobře.

Pokud se ale na Ayacuchu a na Nyvanu něco naučil, pak to, že velení znamená víc než jen dobrou pilotáž. Na posádku se při řízení lodi mohl spolehnout. Využití odborníků bylo jen dalším krokem. Naposledy v Anthi-CL, když Quantook-LOU odmítal ustoupit, Jozue věděl, že tam neměl chodit osobně. Za rozhodnutím poslat dolů seržanty tedy nebyla ani tak profesionální kalkulace, jako spíš provinilost.

Alespoň si nikdo nestěžoval, že zůstal na lodi. Jozue tušil, že se diskové město dostává ostatním pod kůži stejně jako jemu.

Když na místě čekali čtvrt hodiny, monitorovací programy Beaulieuovou upozornily, že sluneční loď změnila orbitu. Obrovské fúzní motory vyvíjely tah padesátiny gé. „Míří k nám,“ řekla Beaulieuová posádce na můstku.

„Prokrista, kolik máme času?“

„Odhadem sedmdesát minut.“

Ione si vyslechla zprávu o sluneční lodi a odpověděla: „Dobře, Jozue, zeptám se na to Quantooka-LOU.“

Prolétali další mrtvou rourou, v pořadí pátou, a pořád za sebou vířili prach. Až na nepřítomnost vzduchu a chladicí kapaliny byly trubky v překvapivě dobrém stavu. Ione nechápala, proč je Mosdvové opustili. Když tak ale učinili, vzali s sebou veškeré zařízení. Vytrhli dokonce několik vzduchotěsných průlezů na křižovatkách.

Přepnula komunikační procesor na mosdvovskou frekvenci. „Quantooku-LOU, mluvila jsem s kapitánem. Vzkazuje vám, že sluneční loď změnila směr a teď míří k Lady Macbeth. Víte o tom něco?“

„Nevím. Loď patří dominiu Danversi-YV. Nejsou s námi nijak spojení.“

„Může ohrozit Lady Macbeth?“

„Nemá na palubě žádné zbraně. Budou chtít Lady Macbeth zastrašit, aby jednala s nimi, a vysadit sem vlastní oddíl, který nás zastaví. Máte zbraně schopné zničit sluneční loď?“

„Nejsme si jistí. Kapitán Calvert nechce útočit na neozbrojenou loď.“

„Až na něj namíří motory, změní názor. Řekněte mu, že dominium Danversi-YV přišlo v posledních patnácti letech o dvě sluneční lodě. Je velice oslabeno, přišlo o spojence i o vliv. Až získám nadsvětelný pohon, padne Danversi-YV jako první z okrajových dominií. Proto mají největší snahu získat ho sami.“

„Rozumím.“

Mosdva vplul na velkou křižovatku sedmi rour.

„Tohle by mohlo být zajímavé,“ oznámila Ione ostatním. „Podle polohy protějších dvou komor se dá odhadnout, že trubky za nimi vedou do uzlu. Pokud jsou to trubky.“

„Máme tě zaměřenou,“ odpověděl Liol. „Jste sto padesát metrů od první obydlené roury.“

Mosdvové se jeden po druhém odrazili od přepážky, neomylně mířili k prvnímu průlezu. Vyřízli v kompozitu velký otvor a prolétli jím.

„Vypadá to, že se vyhýbáme místním,“ poznamenala Ione.

„Je tu pěkně živo," řekla Ione. „Roury jsou ale úplně neprostupné. Nevidím do nich."

„Kam asi míříte?" zeptal se Jozue. „Už to víš?"

„Netuším. V tomhle propletenci nevidím žádným směrem dál než sto metrů."

Po stěnách všech trubek se i zvenku táhly pásy houbovité hmoty usnadňující pohyb. Mosdvové bez řečí vyrazili. Navigační systém Ione prozradil, že pokračují do nitra uzlu.

Po dvou stech metrech změť potrubí najednou skončila. Střed uzlu tvořila dutina široká přes dva kilometry. Uprostřed trůnil osmisetmetrový válec, uložený na ložiscích, jež mu umožňovala pomalou rotaci. Na jednom konci tvořila dvacet procent povrchu válce řada trojúhelníkových říms. V infračerveném spektru celý pruh růžově zářil, daleko jasněji než zbytek konstrukce. Šlo tedy o tepelný výměník. Ve válci tudíž pracují stroje.

„No vida," zarazila se. „Podívejte se na to. Někdo pořád dává přednost životu v gravitaci." Rozhlédla se prostřednictvím čidel. Dutina kolem válce připomínala dok na kosmoportu, okolní trubky se ježily mechanickými pažemi, opěrnými nosníky, kabely a hadicemi. Chapadla končila tlustými vrtáky, ale byla nehybná a stažená jako mrtvé moře sasanek. Většina paží byla holá, ale některé svíraly kusy černého kamene. Byly vybroušené jako diamanty do stovek drobných fazet. Lišily se tvarem i velikostí. Jeden balvan byl tak veliký, že ho muselo držet deset chapadel, a tvarem kopíroval vyboulení dutiny. Většině stačily dvě nebo tři paže, menší úlomky visely na jediném vrtáku. Ke skalám se tiskly stroje, tak černé a studené, že k nim klidně mohly patřit odjakživa. Až na jeden, který uprostřed největšího skaliska jasně zářil vnitřním žárem.

„Nějaká rafinerie," hádala Ione. „Skály odhaduji na uhlíkato-křemičité asteroidy." Při dalším zkoumání nalezla několik silných magnetických polí. Jejich zdroje ležely na mohutných plošinách kolem válce. Vypadaly jako fúzní motory.

„Kdo tam žije?“ zeptala se Quantooka-LOU. „Tyrathkové, že ano?“

„Toto je Lalarin-MG. Jejich rezervace. Nerad vidím, že jsou ještě naživu.“

„Přece je nenávidíte, tak dlouho vás utlačovali. Měla jsem za to, že jste je vybili. Vyplývalo to z vašeho vyprávění.“

„Ti, kdo vydrželi přes dobu změn, se shromáždili ve svých enklávách. Bylo je těžké dostat pryč. Nestáli nám za válku. Odřízli jsme je od nových dominií a dovolili jsme jim tiše zajít. Jen největší rezervace ještě přežívají.“

„To je neuvěřitelné,“ poznamenal Samuel. „Jsou jako zrnko písku v ústřici; Mosdvové prostě vyrostli kolem nich.“

„Pořádný zrnko,“ řekla Sarha. „Podívejte se na tu jeskyni pořádně. Vsadím se, že když začali stavět město, celou ji zabíral asteroid. Museli ho tisíce let těžit kvůli minerálům a válec je zřejmě pozůstatek biosférické dutiny. Nemohli se šířit jako Mosdvové, drželi se tedy v původních mezích. Víme, že s takovou společností vystačí navěky. Tanjuntic-RI zůstala provozuschopná stejně dlouho jako tahle enkláva. Jenže těmhle jednou dojde kamení.“

„To by odpovídalo mému pozorování, s výjimkou raketových motorů,“ řekla Ione. „Proč je udržovat v pohotovosti, když potřebujete všechny síly k ochraně svého umělého prostředí proti nepříznivým okolnostem?“

„Původně to mohly být rakety na pohon lodi,“ namítl Liol. „Ale teď už ne. Myslím, že je použili v obranným systému, co o něm mluvil Quantook-LOU. Nezapomínej, že mosdvovská revoluce proběhla, když se město teprve začínalo stavět. Asteroid byl tou dobou už součástí větší stavby. Když použiješ fúzní motor jako plamenomet, naděláš pěknej bordel, rozlomíš i asteroid, zničíš obydlený roury i chladiče. Tyrathkové neměli co ztratit, ale Mosdvové ano. Obě strany tudíž souhlasily s izolací.“

„A vzhledem k tomu, kolik mají Tyrathkové imaginace, udržovali celou dobu zbraň v pohotovosti," dodal Ashly. „Fúzní zplodiny by dokázaly město i dnes závažně poškodit."

„Jenže už nejsou úplně funkční," namítla Ione. „Vidím jich deset, ale jenom tři mají magnetické pole."

„Ano, ale to Mosdvové nevědí."

„Vědí."

Quantook-LOU a jeho stráž už zase lezli po potrubí uvnitř dutiny. Ione vyrazila za nimi. „Vypadá to, že míříme k základně válce," řekla. „Musí mířit dovnitř."

„Začínám mít k tomu Mosdvovi respekt," odvětil Jozue. „Hrál s náma docela na rovinu. Když nám odhalil Tyrathky, znamená to, že opravdu chce dostat jejich almanach."

„Za jeho jednáním bych nehledala jenom fair play," řekla Syrinx. „Když jsme se tu objevili, měl jednoduchou volbu. Buď se dostane na vrchol, nebo Anthi-CL časem pohltí silnější aliance. Nestojí o almanach, ale zoufale ho potřebuje."

„Nebývala jsi tak cynická."

„Musela jsem napřed poznat tebe."

Jozue se zasmál a poprvé zalitoval, že nemá spřízněnost. Na vlastní posádku ji ale nepotřeboval. Liol se určitě směje s ním, Sarha na něj mrká a Dahybi dělá, že to jde mimo něj.

„Vlaky zase jezdí," ohlásila Beaulieuová. „Satelity jich našly pět, všechny vyjely v posledních pěti minutách."

„Tak nám pověz, proč je to špatně."

„Všechny jsou v okruhu sto padesáti kilometrů od rezervace a míří k ní."

„Kristova noho! No báječně. Ione, slyšelas to?"

„Slyšela. Řeknu to Quantookovi-LOU, i když zrychlit postup teď asi nemůžeme."

Seržanti teď lezli po rouře přímo pod dnem válce, byli v nepříjemné pozici. Prostor se směrem k ose zužoval a byla patrná nesmírná setrvačnost konstrukce. Ione věděla, že kdyby byla člověkem, pořád by se jí vracely vzpomínky na okamžik, kdy se jí ruka zachytila ve výpletu jízdního kola (to jí bylo šest

a pokusila se pohnout zaseknutou brzdou dřív, než ji Tranquillity stačila zastavit). V těle seržanta si ale nehodu jen chladně vybavila.

„Tudy vejdeme.“ prohlásil Quantook-LOU. Mosdvové se zastavili u přechodové komory na křižovatce trubek. Jeden přiložil ke klávesnici na zárubni rozetový modul. Za chvíli se na displeji objevila zelená čísla. Kód stále platil a poklop se otevřel dovnitř do komory.

„Půjdeme první,“ prohlásil Quantook-LOU.

Ione počkala, až se komora naplní vzduchem, a proplula k protějším dveřím. Ty vedly na křižovatku. Čidla musela vypnout filtry, aby zachytila světlo uvnitř. Bylo bílé. Nevěděla, jak se s ním Mosdvové vyrovnají, pokud vůbec vidí barvy. Ne že by jí na tom příliš záleželo.

Křižovatku tvořila třicetimetrová koule osazená několika průlezy. U protilehlých stěn stálo deset Tyrathků z vojenské kasty, kopyta zasazená hluboko do chytů v pemze. Ani se nepohnuli, jen hlavněmi zbraní sledovali pohyb mosdvovské skupiny.

Vzduchem zaznělo pískavé brebentění, Quantook-LOU se obrátil na jediného přítomného ploditele v jeho vlastním jazyce. Distributor zdrojů si na to sňal helmu.

„Co to je?“ zeptal se ploditel a očima ukázal na seržanty.

„Důkaz mých slov,“ odvětil Quantook-LOU. „Jsou to tvorové z druhé strany mlhoviny.“

„Quantook-LOU mluví pravdu,“ řekla Ione. „S potěšením vás poznáváme. Jsem Ione Saldanová z lodi Lady Macbeth.“

Když promluvila, několik vojáků zahýbalo tykadly. Ploditel na chvíli zmlkl.

„Mluvíš jako my, ale máš divné tělo,“ řekl. „Takovou kastu neznáme. Nejsi ani Mosdva.“

„Ne, jsme lidé. Vaší řeči jsme se naučili od Tyrathků, kteří k nám přibyli v lodi Tanjuntic-RI. Víte o ní?“

„Nevím. Vzpomínky z té doby se mezi námi už nepředávají.“

„Sakra!“ zaklela Ione do rádia. „Zničili záznamy.“

„To vůbec není jisté,“ namítl Parker. „Tyrathkové si použitelné znalosti předávají chemickými žlázami. Události staré patnáct tisíc let se tímto způsobem jistě nepřenášejí.“

„Má pravdu,“ přidal se Jozue. „Přišli jsme si pro elektronické soubory, ne pro rodové legendy.“

„Chci jednat s rodinou, která pro Lalarin-MG spravuje elektroniku,“ řekl Quantook-LOU. „Proto jsme přišli.“

„Tyrathkové s Mosdvy nejednají,“ odsekl ploditel. „Dohodli jsme se na izolaci. Neměli jste sem chodit. My do vašich dominií také nechodíme. Dodržujeme dohodu.“

„A co lidé?“ nadhodil Quantook-LOU. „Ti tady být mohou? Dohoda o izolaci se jich netýká. Vesmír venku se změnil pro Mosdvy i pro Tyrathky. Musíme uzavřít novou dohodu. Mám k tomu zmocnění. Jednejte se mnou. Bude to ku prospěchu Mosdvů, Tyrathků i lidí.“

„Můžete jednat s Baulonou-PWM,“ řekl ploditel. „Máte povolený doprovod dvou stráží a dvou lidí. Následujte mě.“

Roura, kterou je ploditel vedl, měla v průměru šest metrů. Na kabelu v ose visela v nepravidelných intervalech osvětlovací tělesa. Tyrathkové se drželi u stěn, jako by šli v gravitačním poli. Bičíkovými tykadly zuřivě mávali jako křídly. Ione si všimla, že ploditel má daleko delší tykadla než ti, které znala z Konfederace.

„Vždycky jsme je měli za vyvažovací končetiny,“ řekl Parker. „Zdá se, že v nízké gravitaci jim rostou delší.“

Čidly ploditele důkladně prohlédla. Byl asi o desetinu menší než ploditelé v Konfederaci, i když vypadal tlustší. Některé šupiny na kůži v barvě pálené sieny zbledly do šedá a na lýtkových svalech měl uzlíky. Dýchal přerývaně, jako by se dusil. Vojáci měli stejné vady na kráse, dvěma dokonce naměřila zvýšenou teplotu.

„Izolaci nepřežili tak hladce jako Mosdvové,“ ohlásila.

„Mají omezenou populační základnu,“ vysvětlil Ashly. „To znamená problémy s příbuzenským křížením. Přičti k tomu

potíže způsobené beztíží a vyjde ti většina poškozených vajec. Vzhledem k tomu, že neznají výzkum a nemají jak s problémem bojovat, přežili dost dlouho.“

Poslední roura končila rotující přechodovou komorou. Připomínala stejná zařízení na Tanjuntic-RI, do Lalarinu-MG vedl dlouhý válec se třemi vzduchotěsnými poklopy na konci a tlakovou přepážkou uprostřed. Rotující válec temně duněl.

I za přechodovou komorou budilo zařízení dojem kosmické lodi. Šachtu nákladního výtahu ovíjely spirálové rampy.

Do výtahu se namačkali všichni najednou, klec se hned dala do pohybu. Gravitace postupně sílila, Mosdvové s ní začínali mít problémy. Museli si úplně svléknout skafandry, aby si uvolnili dolní pár končetin, a postavit se na zadní čtyři. Nebylo to snadné, protože dolní pár už evolučně ztrácel prsty a prostřední byl zase příliš slabý. Když výtah dorazil na obvod válce, rovnala se odstředivá síla patnácti procentům pozemské tíže. Tyrathkové s ní byli dokonale spokojení, Ione si přeprogramovala posilovače, aby seržanti neskákali do stropu a nemotali se působením Coriolisovy síly. Quantook-LOU se uboze ploužil, stěží dokázal donutit údy k nezvyklému pohybu. Jeho strážci na tom byli lépe; prostřední pár končetin jim nahrazovaly protézy. Ione mohla jen hádat, jak tíže namáhá jejich vnitřnosti a srdce.

Dveře výtahu se otevřely a odhalily vnitřek válce. Ione musela kvůli jasné záři zapojit několik filtrů.

Lalarin-MG byla jediná veliká dutina, ohraničená hliníkovou slitinou. Na celé okružní podlaze stály řady standardních tyrathkovských domů. Místo z vepřovic tady ale stavěli z černého kompozitu, zdi se ježily trubkami a přístroji, jako by domy sloužily spíš k výrobě než k obývání. Dojem průmyslového komplexu zdárně mařily popínavé šlahouny s těžkými smaragdovými a levandulovými listy, tu a tam obsypané hrozny tyrkysových a zlatých polokulových kvítků. Z ulic se zvedaly tenké vrstvy řídké mlhy, u osy splývaly do perleťově šedého oparu. Na každé střeše zářil reflektor

namířený přímo vzhůru. Opar světlo rozptýlil a dál putovalo k domům přímo nad hlavou.

Holé kolmé stěny na obou koncích porůstal mech proměněný v mozaiku šachovnicí výztužných žeber a propojených vzpěr. Po celé délce vedl v ose úzký mostek. S jediným přerušením.

„Proboha," vydechla Ione. „Vidíte to taky?"

„Vidíme," přitakala Syrinx.

Přesně uprostřed válce, souosá s lávkou, visela socha Spícího boha. Od jedné špičky ke druhé měřila dvě stě metrů, středový kotouč měl tedy v průměru sto padesát metrů. Kovový povrch byl původně vyleštěný, ale teď ho pokrývaly řasy a odporné hnědé houby. Oba hroty prorůstal lišejník.

Mosdvové při bolestivé chůzi úzkými uličkami nevěnovali soše pozornost. Vlhkost byla vysoká. Na každém hladkém povrchu se sbírala rosa, z říms a trubek neustále kapalo. Nepřetržité štěbetání znělo jako mrholení.

Tyrathkovští ploditelé (pokaždé ve dvojicích, všimla si Ione) se hromadili na všech křižovatkách, a když je delegace míjela, švitořili mezi sebou. Nebylo vidět mnoho příslušníků podřízených kast a mezi nimi tvořili většinu vojáci. Rolníci artriticky opečovávali popínavky, zaváděli mladé výhonky do žebříčků a sklízeli zralé hrozny tmavě rudých plodů.

Cestou mezi domy si o Lalarinu-MG udělala jasnější obrázek. Vnitřek válce připomínal letargickým rozkladem zbytek Tojoltu-HI. Některé budovy byly v dobrém stavu, pár jich vypadalo docela nově, popínavky se ještě nevyšplhaly ani k oknům v přízemí. Na každý nový dům ale připadaly čtyři opuštěné. I přístroje na zdech obydlených staveb vypadaly zanedbané; magnetická a infračervená čidla odhalila, že nepracují.

„Jsou na hranici mezi stabilitou a stagnací," řekla. „A přepadají na špatnou stranu."

„Má to biologické příčiny," odpověděl Ashly. „Jinak to nejde. Je to nejsilnější negativní faktor. Potřebují nové geny, dostat do krve trochu života. Jinak určitě vymřou."

Nakonec došli na kruhové náměstí přímo pod podobiznou Spícího boha. Bylo dlážděné hliníkem a pokryté křemennými deskami kvůli tření. Ze sochy visely dlouhé cáry řas, jako by bůh dostal sukýnku. Z konců pršela sražená voda a dlouhými oblouky dopadala na dlažbu.

Podél náměstí, mimo dosah deště, seděli tyrathkovští ploditelé, tykadla natažená k ose.

Jeden z nich povstal a vyšel vstříc seržantům. Je starý, uvědomila si Ione. Srst měl prošedivělou, z očí mu teklo a zdálo se, že těžko zaostřuje.

„Jsem Baulona-PWM, moje rodina v Lalarinu-MG spravuje elektroniku. O Mosdvech vím. O vás ne."

„Jsme lidé."

„Mosdvovský distributor zdrojů tvrdí, že jste na Mastrit-PJ přiletěli zpoza mlhoviny."

„Ano."

„Poslal vás Spící bůh?"

„Neposlal."

Baulona-PWM zvedl tvář proti dešti a rezavě vykřikl. Ostatní Tyrathkové na náměstí se k němu připojili. Zazněl žalostný sbor zoufalství.

„Vědí lidé o Spícím bohovi?"

„Ano."

„Viděli jste ho?"

„Ne."

„Od podepsání dohody o izolaci prosíme Spícího boha o pomoc. Prosili jsme, když Mosdvové začali vraždit naše klany. Prosili jsme, když nás naháněli do rezervací. Od té doby k němu stále voláme. V každém okamžiku alespoň jeden z nás. Klan ve Swantic-LI říkal, že bůh vidí celý vesmír. Říkal, že je náš spojenec. Proč tedy neodpovídá?"

„Spící bůh je daleko od Mastritu-PJ. Může trvat hodně dlouho, než přijde na pomoc.“

„Nepřinášíte nic nového.“

Quantook-LOU si protáhl prostřední ruce a vstal z břicha, aby pohlédl na Baulonu-PWM. „Co je zač ten Spící bůh?“

Starý ploditel hlasitě houkl. „Jednou se to dozvíte. Spící bůh je náš spojenec, ne váš.“

„Přišel jsem hledat nové spojence. Lidé změnili naši dohodu. Přiletěli na lodi rychlejší než světlo.“

Baulona-PWM natáhl hlavu na deset centimetrů od bližšího seržanta. „Spící bůh ví, jak cestovat rychleji než světlo. Jak to dokážete bez jeho pomoci?“

Ione do rádia řekla: „Asi bychom se v tomto okamžiku měli vyhnout jakémukoli rouhání. Nějaké návrhy?“

„Řekni jim, že nám nadsvětelný pohon dal náš Bůh,“ navrhla Syrinx. „S tím nemůžou polemizovat.“

„Nechci dělat dusno,“ vložil se do hovoru Jozue, „ale do příletu sluneční lodě nám nezbývá moc času. A ty vlaky taky nikdo nezastavil. Jestli nám to nezařídí Quantook-LOU, musíme se dohodnout přímo s Tyrathkama.“

„Rozumím,“ odtušila Ione. „Nadsvětelný pohon nám dal náš Bůh,“ řekla tyrathkovskému ploditeli.

„Vy máte boha?“

„Ano.“

„Kde je?“

„Nevíme. Před dávnými časy navštívil náš svět a od té doby se nevrátil.“

„Lidé mi dají nadsvětelný pohon,“ pravil Quantook-LOU. „Mosdvovská dominia získají nové zdroje. Vystavíme další disková města. Budeme schopni odletět jako Tyrathkové.“

„Dejte ten pohon nám,“ řekl Baulona-PWM.

„Pohon patří mně,“ ohradil se Quantook-LOU. „Jestli ho chcete, jednejte se mnou. Proto jsem za vámi přišel.“

„Co chcete od Lalarinu-MG?“

„Všechny záznamy o tyrathkovských lodích.“

Baulona-PWN znovu zahoukal. Vojáci si přešlápli.

„Dozvěděli byste se, kde jsou naše kolonie," prohlásil Baulona-PWM. „Zničili byste všechny Tyrathky. Známe Mosdvy. Nic nezapomínáme."

„Ani my," houkl Quantook-LOU. „Proto teď musíme vyjednávat. Pokud se nedohodneme, začne nová válka mezi vámi a námi. Sám to víte. Lidé říkají, že nám nepomohou, dokud neuzavřeme mír."

„Chytrý argument," poznamenala Ione. „Asi tuším, jak k němu přišel."

„Jakou dohodu navrhujete?" zeptal se Baulona-PWM.

„Lidé v téhle části galaxie nechtějí válku. Pokud dostaneme nadsvětelný pohon, nesmíme létat do soustav obydlených Tyrathky. Potřebujeme vědět, které to jsou."

„Pokud Mosdvové nevyhoví, nedostanou plány." potvrdila Quantookova-LOU slova Ione. „Známe vaše dějiny. Nedovolíme, aby se mezi vámi znovu rozhořela válka a ohrozila další druhy. V galaxii je dost místa pro Mosdvy i pro Tyrathky. Bude to jako současná dohoda o izolaci, ale v daleko větším měřítku."

„Máme dost zbraní, aby si Mosdvové nedovolili dohodu porušit," odvětil Baulona-PWM. „Co je donutí poslouchat, až dostanou nadsvětelný pohon a dozvědí se, kde jsou naše kolonie? S nadsvětelným motorem opustí Tojolt-HI. Naše zbraně ztratí smysl. Mosdvové zničí všechny Tyrathky na Mastritu-PJ. Zničí všechny naše kolonie."

„Vy ničíte," odsekl Quantook-LOU. „My budujeme."

„Mosdvové nedodržují dohody. Vyšlete své vojáky proti Lalarinu-MG. Už jsou tady. Svými zbraněmi zničíme celý Tojolt-HI."

„Můžete to potvrdit?" zeptala se Ione posádky Lady Mac.

„Na tmavý straně jsou Mosdvové v pohybu," řekl Jozue. „Vypadá to, že lezou do trubek na kraji uzlu."

„Kolik jich je?"

„Pár set. Na infra slušný flek."

„Vystoupili z vlaků?“

„Ne. První vlak dorazí až za patnáct až dvacet minut.“

„Nejsou to vojáci dominia Anthi-CL,“ řekl Quantook-LOU. „Jsou z dominií, která by chtěla pohon pro sebe. Budu s Tyrathky jednat, podepíšu novou smlouvu. Oni ne. Dejte mi své informace. Jakmile získám plány nadsvětelného motoru, budou muset odvolat útok.“

„Ať se stáhnou hned,“ opáčil Baulona-PWM. „Až zmizí, začnu s vámi jednat.“

„Nemohu vyjednávat s ostatními dominii, dokud nezískám ty informace.“

„Nebudu vyjednávat, dokud je neodvoláte.“

Na můstku Lady Mac Jozue praštil pěstí do čalounění. „Kristebože! Co to s nima je?“

„Oba druhy podědily dvacet tisíc let nenávisti a válek,“ řekl Samuel. „Už si nemohou věřit.“

„Tak to budeme muset zlomit.“

„Na téhle frontě nám dochází čas,“ poznamenal Liol. „Sluneční loď právě přestala brzdit.“

„Do prdele,“ zamumlal Jozue. Věděl, co to znamená. Letový počítač mu do nanoniky poslal novou trajektorii obří lodi. Při sníženém tahu nestačí zastavit u Lady Mac, dvacet kilometrů nad městem. Podle nového vektoru skončí kilometr za ním. A vzhledem k tomu, že se bude k uzlu blížit motory napřed, proletí tyrathkovskou enklávou a cestou celou stavbu sežehne na ionty. Rovněž proletí nepříjemně blízko Lady Mac.

„Budeme se muset zapojit trochu aktivněji,“ oznámil Jozue posádce. Obrátil na sluneční loď hlavní parabolickou anténu. „Volám sluneční loď. Váš dosavadní kurz povede ke zničení Lalarinu-MG. V současné době se tam nacházejí členové mé posádky. Okamžitě zvyšte tah motorů.“

„Joshi, má na šířku přes čtyři kilometry,“ připomněl mu Liol. „To není loď, ale hora. I když na ně pošleš atomovky trosky roztrhají tuhle část Tojoltu-HI na kusy. Možná dokonce nadělají větší paseku.“

„Snad jsem ti vyprávěl, jak jsem se v Prstenci trosek vypořádal s Neevesem a Sipikou.“

„Aha,“ poznamenal suše Ashly. „To jako že sis to nevymyslel?“

Jozue se na něj ublíženě podíval.

„Sluneční loď neodpovídá,“ řekl Liol. „A nemění tah. Město propálí za osm minut.“

„Dobře, když to tak chtějí. Bojová pohotovost!“

Lady Mac zatáhla chladiče do trupu. Jozue zapnul hlavní fúzní pohon a na jednom a půl gé zamířil k lodi.

„Bude to hodně svižnej průlet,“ prohlásil. „Sarho, povedeš palbu.“

„Rozkaz, kapitáne.“ Neuroikonický displej jí už loď zaměřil. Ze středu pětice rozpálených koulí šlehal ještě jasnější třicetikilometrový plazmatický plamen. Sluneční loď dosedala na město jako obrovský bodavý hmyz.

Letový počítač jí datoval proud mířících dat a překrýval obraz jasně rudým křížem. Na její pokyn se kříž rozdělil na pět částí a ovinul všechny kulové nádrže. Zvýšila výkon hlavního tokamaku a aktivovala maserový kanón.

Lady Mac minula sluneční loď mírnou zatáčkou, jež ji vedla konstantních dvacet kilometrů od výdechu fúzního motoru. Pětice maserů hladce prořízla tepelné výměníky. Otvory okamžitě zčernaly. Paprsky opisovaly spirálu a zvětšovaly tak díry. Ať už měla loď jakýkoli potah, mikrovlnám vzdoroval jen minimálně. Devadesát procent energie maserů pokračovalo přímo do obrovských nádrží uhlovodíkové směsi. Ta vzápětí překročila bod varu a z děr vyšlehla oblaka páry. V koulích narůstal tlak, páru prozářily výtrysky modrošedého plynu.

„Změna trajektorie,“ ohlásil Liol. „Díry fungujou jako trysky. Panebože, Joshi, ono to zabralo.“

„Díky. Sarho, pusť na ně lasery, potřebuju co nejvyšší teplotu. Pozor, snižuju tah. Pokusíme se vyhnout druhýmu útoku.“

„Kapitáne,“ zavolala Beaulieuová. „Vypnuli motor.“

Čidla Lady Mac se zaměřila na pohonnou jednotku. Plazma právě mizelo. „Sakra, za to můžeme my?“

„Ne,“ odvětila Sarha. „Umím přece mířit. Motory jsou netknutý.“

„Liole, spočítej mi novou dráhu.“

„Mají chytrýho kapitána. Bez hlavního motoru tlak páry nestačí, aby je zastavil. Za čtyři minuty narazí do uzlu.“

„Krucifix.“ Jozue okamžitě začal počítat nový vektor a připravovat Lady Mac na druhý útok. Kosmická loď vyrazila čtyřmi gé. Musel dávat pozor, aby město nespálil jeho vlastní motor.

„Únik plynů ze sluneční lodi ustává,“ ohlásil Ashly. „Kapalina se ochladila. Mají výborné chladiče, Jozue. Za ty OP stojí.“

Lady Mac se hnala zpátky ke sluneční lodi. Sarha opět vypálila z maserů a tlak v nádržích vzrostl. U ústí byly výtrysky rozpálené do modra, cestou pohasínaly, až se rozplynuly v třešňovém oparu.

Lady Mac zasáhly odkudsi z města dva lasery. Jozue loď rychle roztočil, aby rozložil cíl. Na obložení trupu se objevily dlouhé spálené pruhy.

„Trup nepoškozen,“ hlásila Beaulieuová. „Tenhle výkon vydržíme osm minut. Pak se naplní tepelný akumulátory.“

„Rozumím.“ Jozue zrychlil na osm gé, ale dál mířil k osvětlené straně města. Všichni v silném přetížení sledovali, jak se spletenec trubek kvapem zvětšuje. Lady Mac srovnala let souběžně s městem, šedesát kilometrů nad vrcholky staveb. Fúzní motor zhasl a na můstku zavládla beztíže.

„Lasery nás ztratily,“ řekla Beaulieuová. „V téhle výšce na nás nemůžou.“

Sluneční loď za nimi dál mířila k uzlu. Pětice kulových nádrží žhnula šíleným žárem, jak se snažila vyzářit teplo dodané masery Lady Mac při druhém útoku. Výrony páry viditelně slábly.

„Bude to těsný," řekl Liol. „Ale zvládli jsme to."

Jozue si prohlédl vypočítanou trajektorii. Relativní rychlost sluneční lodi klesala, ale tlak v nádržích rovněž. Ve výronech se objevily černé vločky. Zabere to, ujišťoval se v duchu. Bude to o chlup, ale loď se zastaví šedesát kilometrů nad městem.

Před očima mu zablikaly poplašné ikonky. Lady Mac byla zase pod palbou. Na trup dorážela energie a pálila izolační pěnu.

„Zase lasery," potvrdila Beaulieuová. „Žádný se nás neudrží přes dvě sekundy, ale je jich fůra. Střílejí po nás všichni. Prakticky pořád to do nás pere aspoň jeden."

„Quantook-LOU nás varoval, že pokud se pokusíme uletět dřív, než předáme data, budou po nás ostatní dominia střílet," řekl Samuel. „Musejí mít za to, že utíkáme."

Jozue zkontroloval vektor. Při stávající rychlosti za sto sekund minou město. Kurz je vedl daleko od Anthi-CL. Požádal počítač o taktickou analýzu. „Holka tuhle palbu snese. Ještě nemusíme skákat pryč."

Čidla Lady Mac stále sledovala sluneční loď. K osvětlené straně jí zbývalo pětašedesát kilometrů. Pětice trysek z nádrží stále chrlila hmotu, i když z trhlin už nestříkala pára. Reaktivní pohon teď tvořila kapalina a kal. Ve vzdálenosti třiašedesáti kilometrů měla relativní rychlost dvou metrů za sekundu.

Vektor se otočil na šedesátém prvním kilometru. Sluneční loď se na chvíli zastavila, pak se začala od města téměř neměřitelnou rychlostí vzdalovat. Proud z nádrží už prakticky ustal, otvory vytékala jen líná kaše.

Fúzní pohon vzplál.

Jozue hned dostal údaje o teplotě plazmatu, o svítivosti a rychlosti. Bezmocně zasténal. Sluneční loď pustila pohon na plný výkon. Konec plamene vyrazil k diskovému městu. Dostane se k němu daleko dřív, než odtlačí loď do bezpečné vzdálenosti.

Plazma narazilo do uzlu a okamžitě proměnilo v ionty každou rouru a fólii, které se dotklo. Do potrubí uzlu vtrhla

tlaková vlna přehřátého plynu, vylamovala přepážky a vrhala trosky hloub do konstrukce. Po osvětlené straně se rozběhly kruhy jako na vodě. Trubky praskaly ve spojích. V okruhu padesáti kilometrů vytryskly do vakua stovky fontán chladicí kapaliny a atmosférického plynu a zahalily povrch bouřlivou narudlou mlhou. Střed oblaku plazma rozpalovalo domodra, ionizované plyny se rozpínaly po sluneční straně.

Poničená dominia kolem uzlu neváhala s odvetou. Všechny lasery, které útok nezničil, se opřely do sluneční lodi. Na rozpálených nádržích se objevily desítky černých otvorů. Z pohonné trysky vylétly kusy kovu a po nich veliké kapky tekutin. Plazmatický plamen zaškytal, do směsi se dostávalo stále více nečistot.

Temné stíny na nádržích se slévaly, až chladiče úplně přestaly zářit. Všech pět koulí současně puklo a vyvrhlo do vakua široké řeky kapalných uhlovodíků. V záři červeného obra se začaly okamžitě odpařovat a proměňovat v oblaka olejnatého oparu. Na osvětlenou stranu poprvé v její historii padl stín. „Prokrista," vydechl Liol. „Za to můžeme my?"

„Ne," odvětil Dahybi. „Ale stejně to na nás hodí."

„Ione?" zvolal Jozue. „Stalo se vám něco?" Soustředil se na společnou komunikační vlnu. Pohled seržantskými čidly se strašně třásl. Útok sluneční lodi na Lalarin-MG se vyrovnal zemětřesení. Tyrathkovští ploditelé popadali na dlažbu a teď se snažili vstát. Vojáci zapíchli do trojice Mosdvů hlavně ručnic.

„V pořádku," odvětila. Seržanti začali propátrávat okolí. „Žádné známky konstrukčního poškození. Válec je celý a točí se."

„Aspoň něco."

Socha Spícího boha se dala do nejistého pohybu, naprosto nesladěného s rotací válce. Osové nosníky, na nichž visela, se kroutily a zlověstně skřípaly.

Baulona-PWM nejistým krokem došel ke Quantookovi-LOU. Distributor zdrojů se dosud nedokázal postavit a bezmocně lovil rovnováhu na dlažbě.

„Mosdvové porušili dohodu o izolaci," prohlásil Baulona-PWM. „Poškozujete Lalarin-MG. Zabíjíte naše vazaly. Použijeme proti Tojoltu-HI zbraně. Budete vyhubeni."

„Počkejte," zarazila ho Ione. „Nesmíte zahubit Quantooka-LOU. Je jediný Mosdva ochotný k dohodě. Bez něj začne válka. Když ho zabijete, zemřou miliardy Tyrathků. Budete zodpovědný za jejich smrt."

„Nezemřou, pokud opustíte Mastrit-PJ. Nedávejte Mosdvům nadsvětelný pohon. Tyrathkové tady přežijí. Spící bůh nám přijde na pomoc."

„Mosdvové dostanou náš pohon. Proto jsme přiletěli, zavést v galaxii rovnováhu. Tyrathkové z Tanjuntic-RI náš pohon také dostali."

„Tyrathkové mají nadsvětelný pohon?" ujišťoval se Baulona-PWM.

„Ano, na některých světech. Technologie se šíří pomalu. Mimo Mastrit-PJ váš národ povstává k velké moci. Lidé a jejich spojenci to nedovolí. Mezi národy musí vládnout rovnováha a harmonie, jedině tak zachováme mír."

Quantook-LOU se nadechl, ale vstát se nepokusil. „Lidé jsou hloupí," prohlásil. „Proč jste Tyrathkům dávali nadsvětelný pohon? Což nevidíte, jací jsou?"

„Vidíme, jací jsou oni i jací jste vy. Proto jsme tady. Teď si musíte vybrat. Uzavřete novou dohodu? Obnovíte mír?"

„Co uděláte, když se odmítneme dohodnout?" zeptal se Quantook-LOU.

„Vynutíme mír silou," odvětila Ione. „Válku odmítáme tolerovat."

„Mosdvové jsou ochotni jednat o mírové dohodě," řekl Quantook-LOU. „Pokud se mnou Tyrathkové z Lalarinu-MG nechtějí jednat, najdu si jinou enklávu."

„Baulono-PWM, jak odpovíte?" pobídla ho Ione.

„Budu jednat," odvětil ploditel. „Mosdvové ale stále útočí na Lalarin-MG. To musí skončit. Po smrti se těžko dohodneme."

„Quantooku-LOU, můžete ostatní dominia přimět ke stažení vojáků?“

„Nemohu. Napřed musím dostat pohon a Lady Mac musí odletět. Teprve tak je donutím, aby se se mnou spojili.“

„Nedostanete pohon, dokud nezískáme tyrathkovské záznamy,“ řekla Ione. „Baulono-PWM, jak rychle jste schopen dodat informace nezbytné k uzavření smlouvy?“

„Nevím přesně, kde jsou uloženy. Naše staré paměti už nejsou funkční. Budeme je muset reaktivovat.“

„Prostě skvělý,“ zvolal Jozue. „S těma pitomcema nehne ani konec světa. Beaulieuová, jak jsou na tom vlaky?“

„Tři jedou dál, kapitáne. A Mosdvové ve skafandrech lezou do uzlu z temný strany.“

„Kristebože, musíme pro Ione získat trochu času.“

„Můžeme se vrátit nad uzel a bránit Lalarin-MG před Mosdvy,“ navrhl Liol.

„Ne,“ odsekl automaticky Jozue. Bylo mu jasné, že by to nešlo hladce. Lady Mac je možná nejsilnější bitevní loď v soustavě, ale není nezničitelná. Potřebují Lalarin-MG nějak odříznout, dokud Tyrathkové nenajdou almanach. A dokud Quantook-LOU nepodepíše mírovou dohodu. Byla by to pěkná třešnička na dortu.

V duchu si vyjmenoval všechny faktory. Jako správný Calvert si byl jistý, že Lalarin-MG zvolili správně. Zbývalo zhodnotit možnosti. Vybavit si, co všechno mohou podniknout.

Jozue se zlověstně rozesmál.

Ashly zvedl oči v sloup. „Krucinál.“

„Syrinx,“ zavolal Jozue. „Potřebuju tu Oenoneho.“

Jeden seržant poklekl ke Quantookovi-LOU. Distributor zdrojů se svalil na bok, a proto teď neuměl vstát. Jednu prostřední ruku měl zkroucenou pod tělem. Ione do něj strčila co nejohleduplněji, aby mu nepolámala žebra.

„Děkuji vám," řekl Quantook-LOU, když se opřel o osvobozenou končetinu. „Byl by z vás skvělý Mosdva. Vaše vyjednávací metody nestačím sledovat ani já."

„To je vskutku kompliment. Moje požadavky se ale nemění."

„Chápu. Sehraji svoji roli."

„Dobře."

„V očekávání odměny."

„Dostanete mezihvězdný pohon. Lidé drží slovo."

„To mě velice těší."

Druhý seržant si šel promluvit s Baulonou-PWM. Stáli uprostřed náměstí, ze sochy na ně pršelo. Modla se stále otáčela a kapky tak byly větší, i když prořídly. „Podle informací z mojí lodi Mosdvové útočí na uzel kolem této rezervace," řekla Ione. „Dokáží je vaši vojáci odrážet dost dlouho, abyste stačili najít almanach?"

„Jak to víte? Nezachytili jsme žádnou komunikaci mezi vámi a lodí."

„Jen neznáte naši metodu. Dokážete se ubránit dostatečně dlouho?"

„Mimo Lalarin-MG už nemáme jediného vojáka. O všechno jsme přišli. V potrubí jsme pěstovali jídlo. Nemáme vzduch, nemáme vodu. Ztrácíme komunikační kanály. Naše fúzní zbraně nefungují. Může nám vaše loď pomoci palubními zbraněmi?"

„Zbraněmi ne, ale pomůže vám. Jste ochoten vyjednávat s Quantookem-LOU jménem svého druhu?"

„Proč?"

„Pokud mi dodáte informace, které umožní dohodu mezi Tyrathky a Mosdvy, budu moci všem Tyrathkům z Lalarinu-MG zajistit odvoz na jednu z nových tyrathkovských kolonií. Nebude to hned, ale až se vrátíme domů, můžeme pro vás poslat daleko větší lodi. Dorazí za tři až čtyři týdny."

„Za hodinu budeme mrtví. Mosdvové rozbijí Lalarin-MG."

„Moje loď dokáže Lalarin-MG přemístit mimo Tojolt-HI. Mosdvové se na něj nedostanou. Získáte čas najít informace a uzavřít dohodu s Quantookem-LOU.“

„Dokážete přemístit Lalarin-MG?“

„Ano.“

„Když opustíme stín Tojoltu-HI, nebudeme schopni odolávat žáru slunce. Naše výměníky se sotva zbaví tepla, které sami vyprodukujeme.“

„Uzavřít dohodu netrvá tak dlouho. Najdete pro mě astronomické informace. Pokud s nimi budu spokojena, předám Quantookovi-LOU hvězdný pohon a odletím. Tehdy ustane veškeré nepřátelství a dohoda vstoupí v platnost. Do příletu našich lodí můžete čekat v jiné enklávě.“

„S tím souhlasím.“

Jozue cestou zpátky k uzlu náhodně měnil akceleraci, aby ztížil míření.

„Nikdo po nás nestřílí,“ řekl Liol téměř s lítostí. Silná nepřátelská palba by kapitána od jeho nápadu možná odradila. Zčásti se ale Liol těšil jako kluk. Z téhož podezíral i mladšího bratra. Zbytek posádky se k nápadu stavěl shovívavě. A Ione vyjednávala jako správný rozený diplomat.

Liol musel uznat, že do sebe všechno pěkně zapadá.

„Na střílení máme špatný směr,“ odvětila Monica. „Vracíme se k nim. Jsou spokojení.“

„Jsem zvědav, co řeknou na tohle,“ poznamenal Jozue.

Lady Mac přelétla okraj uzlu. Prakticky všechny fólie smetlo plazma a rudé sluneční světlo tak proudilo dovnitř. Prostor kolem uzlu byl plný rozzářených úlomků, střepů a cárů fólie. Fúzní motor vyvrtal do vrcholu uzlu kráter široký tři sta metrů, ohraničený polámanými rourami se stavenými hranami. Ještě teď rudě žhnuly žárem.

„Letím dovnitř,“ oznámil Jozue. „Beaulieuová, začni kropit uzel.“

„Rozkaz, kapitáne.“

Kosmonička přepnula masery na široký rozptyl a začala jimi ozařovat stěny kráteru. Paprsek neměl dost síly, aby stavbu jakkoli poškodil, ale byl schopen zabít každého Mosdvu, který by se tu ukrýval ve skafandru.

Jozue otočil Lady Mac a zamířil s ní do kráteru. Předními lasery si udělal cestu v potrubí a troskách nad válcem. Kusy města odpluly, páry z roztavených konců je pomalu postrkovaly beztíží. Podél rovníku Lady Mac vzplály chemické manévrovací trysky a zavedly ji hlouběji do uzlu.

Oenone vyplul z červí díry třicet kilometru nad zastíněnou stranou uzlu. Edenité v prstenci pro posádku se všichni připojili na čidla a obdivně pohlédli na monumentální diskové město. Syrinx a Ruben se na sebe usmáli, v duchu se výhledu podivovali společně. S objevem dalších a dalších podrobností rezonovala společná vlna vzrušením. Takový zážitek jim satelity nemohly zprostředkovat.

Vysoké věže tepelných výměníků v očích sokola oranžově žhnuly. Cítil široké vějíře tepla, jež vyzařovaly k vzdálené mlhovině. V optickém spektru vypadal Tojolt-HI celý černý. Výjimku tvořila oblast napadená sluneční lodí. Fólie tu byly buď stržené, nebo proděravěné, a pavučinou potrubí prosvítaly ostré paprsky červeného obra.

Kdyby mě tak teď viděl Wing-Tsit Chong a psychologové, pochválila se Syrinx.

Není třeba, odvětil Ruben. **Vědí, že odvedli dobrou práci.**

Ano, ale když to řekli, stejně mě to zabolelo. Turistka!

Jsem rád, že jsme sem letěli, pravil Oenone. Všechno je tu nové, ale zároveň staré. Tojolt-HI na mě dělá spolehlivý dojem.

Rozumím ti, odpověděla okouzlenému sokolovi kapitánka. Když má něco za sebou tak dlouhou historii, musí to mít i stejně dlouhou budoucnost.

Mělo, dokud jsme nepřiletěli, odtušil Ruben.

Mýlíš se. Mosdvové ho nemůžou opustit – ani Tojolt-HI, ani ostatní města. Ashly má pravdu, v tom je OP

nezachrání. Ale nějaká změna je čeká. Vrátí se sem pokrok. Ráda bych si říkala, že jim k němu pomůžeme. Nikdo neví, čeho dosáhnou s dostatkem materiálu a s novou technologií.

Nepředbíhejme událostem.

Máš pravdu. Maličko zalitovala.

Zachytil jsem množství radarů, ohlásil Edwin. Myslím, že nás nenajdou.

Díky, odvětila Syrinx**. S vizuálním kontaktem ale nic nenaděláme. Na pozadí mlhoviny nás vidí celé město. Serino, našla jsi vlaky?**

Mám je.

Přeřízni koleje.

Z kontejneru pod Oenoneho trupem vyšlehlo pět laserů. Propálily koleje propletené mezi tepelnými zářiči. Serina počkala, až vlaky zastaví, a pak přeřízla kolejnice i za nimi.

Jsou znehybněné, nahlásila. **Teď se do Lalarinu-MG nedostanou.**

Bylo by to od nich velice nerozumné, řekl Edwin. **Podle našich čidel to tam Lady Mac pěkně kropí maserem.**

Tak jí pomůžeme, řekla Syrinx Oenonemu.

Sokol vyrazil k městu. Zastavili přímo nad uzlem. Oenoneho distorzní pole propátralo spletenec potrubí až na opačnou stranu. Zbývající kusy asteroidu v ústřední dutině vypadaly jako černé skvrny, jejich hmota tlačila na časoprostor sotva patrným gravitačním polem. Mezi nimi se pomalu otáčel válec, jeho tenké stěny vypadaly jen jako šedé stíny. Elektrické vedení prostupovalo celou stavbu v podobě fialových čar. Nejvíc energie se soustředilo kolem magnetických ložisek na obou koncích válce. V průsvitných záhybech pole se objevovaly drobné nepřesnosti. Sotva padesát metrů od vzdáleného konce bylo vidět jasný obrys Lady Macbeth.

„Mám to, Jozue.“ ohlásila Syrinx rádiem. „Válec váží asi jedna celá tři miliardy tun.“

„Výborně. To není problém. S antihmotovým pohonem vytáhneme čtyřicet gé a Lady Mac váží něco přes pět tisíc tun. To by nám mělo dát pětinu gé.“

„Dobře, začneme řezat.“

Ruben, Oxley a Serina začali dávat rozkazy bitekovým procesorům ve střeleckých věžích. Do trubek na vršku uzlu se pustilo osmnáct laserů.

***

Čidla Lady Mac teď mohla zaostřit na samotný Lalarin-MG. Lasery se prořezala spletí trubek a vzpěr. Rozpálené kusy potrubí odplouvaly do hlavní dutiny, kde se odrážely od kovového válce a černých zbytků skály. Poprvé po stovkách staletí sem vniklo světlo. Kolem trupu Lady Mac dovnitř proudily paprsky rudého slunce, k nimž se přidávaly šarlatové záblesky laserů.

„Jak to vypadá vevnitř, Ione?“ zeptal se Jozue.

„Jsme připraveni. Otočné přechodové komory jsou zavřené a zajištěné. Baulona-PWM dokonce našel nějaké matrace, aby si měli Mosdvové na co lehnout.“

„Fajn, čekej.“ Čidla mu ukázala víko válce s obřím ložiskem přímo před přídí. Odřízl poslední rouru, která válec poutala k městu, a roztočil Lady Mac v souladu s rotací habitatu. Příď lodi se opřela o ložisko, přičemž zkroutila trosky trubky. „Sarho?“

„Generátory molekulárních vazeb běží naplno.“

„Vypni bezpečnostní pojistky KVA. Zvedni limity. Chci z výztuží dostat, co vydrží.“

„Rozkaz.“

„Odřízli jsme náš konec,“ ohlásila Syrinx. „Máš volnou cestu.“

„Všichni na místa.“ Jozue zažehl fúzní pohon a zvýšil tah na jedno gé. Lady Mac zatlačila proti ložisku, zbytky přechodové komory se zkroutily a spláclý na těleso válce. Okraj ložiska propíchl ochrannou pěnu až na trup.

„Tlačíme je natvrdo,“ prohlásil Liol.

Jozue zvýšil tah fúzního motoru. Z kráteru vyšlehla trojice plazmatických plamenů. Veškerá hmota se v dosahu žáru začala vařit, z potrubí vytryskl plyn.

„Kostra drží,“ řekla Sarha. Řev motorů do obytných částí doléhal jako monotónní hukot. Podobný nikdy neslyšela.

„Hýbe se,“ zavolala Beaulieuová. „Zrychlujeme na čtyřech procentech gé.“

„Tak si držte klobouky,“ řekl Jozue. Zapnul antihmotový pohon.

V komplexním ohniskovém poli motoru se střetl vodík s antivodíkem. Za lodí se objevil sloup čisté energie, jako by tam lineárně praskl časoprostor. Dvě stě tisíc tun tahu začalo tlačit Lalarin-MG z jeho stále chatrnější kukly.

***

„Něco tu máme,“ řekl Etchells.

Kiera vzhlédla od pizzy. Několik displejů ukazovalo protažené hvězdy, orámované tyrkysovými sítěmi. Po stranách nesmyslnou rychlostí rolovala čísla. Krkavec dosud nenašel víc než radarové pulzy, zřejmě přicházející ze stanic na oběžné dráze kolem hvězdy. Signály neprozradily nic víc, než že nepatří Konfederaci. Kiera a Etchells počkali, jestli nezjistí víc, než se pustí do aktivnějšího vyšetřování.

„Cos viděl?“ zeptala se.

„Podívej se sama.“

Průsvitná mračna mlhoviny ujela stranou, jak se krkavec otáčel. Do okna znovu vtrhlo rudé světlo červeného obra.

Kiera upustila pizzu zpátky do ohřívací krabice a přimhouřila oči. Přímo uprostřed okna zářila jasná jiskřička. Před očima se jí stále prodlužovala.

„Co to je?“

„Antihmotový pohon.“

Zlověstně se usmála. „Musí to být ta loď Konfederačního loďstva.“

„Zřejmě. Pokud je, něco není v pořádku. Antihmotový pohon by měl loď urychlit na pětatřicet gé. Ale tohleto se sotva pohybuje.“

„Tak se poletíme podívat. Jak jsou daleko?“

„Zhruba sto milionů kilometrů.“

„Je to strašná záře.“

„Nikdo si nedokáže představit sílu antihmoty, dokud ji nevidí na vlastní oči. Zeptej se trosečníků z Trafalgaru.“

Kiera si zjevení s úctou prohlédla a přešla ke střeleckému pultu. Začala nabíjet bojové vosy. „Tak leť.“

Jakmile Lalarin-MG vyletěl z uzlu, vypnul Jozue všechny motory. Správný okamžik mu musel prozradit letový počítač. Na místě někdejšího uzlu zůstala po zplodinách antihmotového motoru osmikilometrová díra. Její okraje třešňově žhnuly, trubky natahovaly roztavené cáry. Přežil jen největší kus asteroidové skály, ale zbyla z něj sotva čtvrtina. Odletěl směrem k fotosféře, povrch se proměnil v moře vřícího asfaltu, za skalou se táhl ocas petrochemického dýmu.

Dírou v diskovém městě zářil červený obr a vytvářel na konci válce iluzi požáru. Lady Mac se iontovými tryskami odstrčila od ložiska. Dno válce se nesmírnou vahou prohnulo, ale výztuže vydržely. Od města se teď vzdalovali rychlostí třiceti metrů za vteřinu.

„A pořád na nás nestřílejí,“ řekl Liol.

„To bych prosil,“ odvětil Dahybi. „Po té ukázce síly si to dobře rozmyslí.“

„Podívejte, kolik jsme nadělali škody,“ řekl Ashly. „Je mi líto, ale nejsem na to zrovna dvakrát hrdý.“

„Tahle část Tojoltu-HI byla stejně mrtvá,“ podotkl Liol. „A poslední funkční trubky stejně spálila sluneční loď.“

„Ashly má pravdu,“ namítl Jozue. „Zatím jsme jenom reagovali na události. Nemáme to pod kontrolou.“

„Měl jsem za to, že to už je život,“ řekl Liol. „Člověk má tu čest být svědkem. Řízení světa je na Bohu.“

„Formuloval jsi zajímavý paradox," poznamenala Sarha. „Jestli máme najít Boha, musíme ovládnout situaci. Ale když to dokážeme, ipso facto jsme sami bohové."

„Podle mě je to otázka měřítka," řekl Jozue. „Bohové řídí velké věci."

„Tohle byla docela velká věc."

„Ne v porovnání s osudem celýho druhu."

„Bereš to hrozně vážně," pravil Liol.

Jozue se ani neusmál. „Někdo musí. Mysli na následky."

„Nejsem blbej, Jozue. Vím, jak to dopadne, když nikdo nenajde řešení."

„Já měl spíš na mysli, jak to dopadne, když uspějeme."

Liol se zasmál, ale spíš leknutím. „To může být špatný?"

„Všechno se mění. Lidi nemají změny rádi. Přijdou oběti, a to nemyslím jenom finanční nebo materiální. Nevyhneme se tomu. Přece to sám vidíš."

„Snad," připustil Liol.

Jozue se na bratra otočil a nasadil lišácký úsměv. „Musíš uznat, že mezitím je to dost zábavný."

Jeden seržant zůstal s Baulonou-PWM a Quantookem-LOU jako prostředník při vyjednávání. Ione si říkala, že víra ve spásný vliv nadsvetelneho pohonu je v jejich případě vrcholným dokladem přehnaného optimismu. Oba souhlasili, že přežívající populace Tyrathků odejde do kolonií. Rezervace v diskových městech neporostou. Tím nabyla na významu dohoda o rozdělení kolonizovaných soustav. Záznamy z arch tak opravdu získaly zásadní význam. Zajímavá ironie osudu. Teď už jí dělala starosti jen Mosdvova upřímnost. Musela Baulonovi-PWM navrhnout několik pojistek, například dodatek, podle nějž komunikace zahrne všechny ostatní enklávy. Ne že by kdokoli z nich věděl, kolik jich vlastně v ostatních městech je. Quantook-LOU přiznal, že ani neví, kolik je diskových měst.

Druhý seržant doprovodil šest ploditelů, určených vyjednavačem ke vzkříšení elektroniky. Došli k pásu

mohutných věží na konci válce. Byla to servisní oblast Lalarinu-MG, ve věžích se skrývaly vodárny, vzduchové filtry, fúzní generátory (dost primitivní, pomyslela si Ione) a tepelné výměníky. Každému úkolu se věnovalo několik stejných strojů kvůli záložní kapacitě. Třetina systémů byla vypnutá a chladná, což ukazovalo, jak dlouho už Lalarin-MG nemá plný stav obyvatel.

Vzali ji k věži, která podle ploditelů sloužila jako rozvodna a komunikační uzel. Přízemí zabíraly tři tokamaky, z toho dva vypnuté. Do patra vedla spirálová rampa. Nebyla tu okna a světla na stropě nefungovala. Infračervená čidla jí ukázala mlčenlivé řady elektronických pultů, velice podobných těm na Tanjuntic-RI. Tyrathkové měli přenosné svítilny, jejichž záře odhalila skutečný stav zařízení. Rozetové klávesnice i displeje pokryla houba. Snímatelné panely se musely odvrtat, obvody vypadaly stejně zubožené jako terminály. Ploditelé natáhli prodlužovačky do přízemí, aby k elektronice dostali proud.

Když zapnuli jeden panel, vyšlehly z něj plameny. Oski si v rádiu od srdce zanadávala.

„Zeptejte se jich, jestli můžeme do jejich sítě zapojit vlastní procesory," požádala Ione. „Když získám přístup, pošlu tam pár pátračů. To by nám mělo usnadnit práci. A když jsme u toho, zjistíme, jestli si nechají poradit s reaktivací."

Šest set metrů od Tojoltu-HI se ve stínu města otevřela červí díra a vypustila Strylu. Etchells měl podobu harpyje, vyjevené veliké oči mu rudě plály. Z jeho pozice disk stínil většinu slunečního kotouče a zdálo se, jako by ho zaplavovaly fotony.

Protáhl distorzní pole a prohlédl si xenockou stavbu. Hned narazil na jiné distorzní pole.

Co tady chcete? zeptal se Oenone.

To, co vy. Sokola našel o tři tisíce kilometrů dál. Doprovázel veliký dutý válec, nejspíš habitat. Nedaleko letěla další konfederační loď. Když na ně Etchells zaostřil optická čidla, hned za nimi uviděl v diskovém městě prosluněnou díru.

Rychle přestavěl distorzní pole a otevřel si další červí díru. Tentokrát se vynořil sto kilometrů od sokola. Na šupiny mu dopadlo rudé světlo obra a Etchells si otvor důkladně prohlédl. Okraje kráteru v infračerveném spektru oslepivě zářily. Obrovské tepelné výměníky v bezprostřední blízkosti pracovaly na plný výkon, ale se žárem toho zatím moc neudělaly.

„Řekl bych, že adamitská loď antihmotovým pohonem vystrkala válec z města," řekl Kieře. „Nic jinýho by nenadělalo takovou spoušť."

„Takže je pro ně důležitý," odvětila.

„Nechápu proč. Je obydlený a dost chatrný. Nemůže to být zbraň." Distorzním polem zachytil nad temnou stranou hejna malých chemických raket. Lasery je spolehlivě sestřelovaly za letu. Ze všech částí disku ho zaměřilo na třicet radarů. Jedna sestřelená raketa spadla mezi chladiče a explodovala. Z prasklé trubky do vakua vystříkl plyn. „Vypadá to tu na celoplošnou válku."

„Obletěli mlhovinu v Orionu a teď ten válec tahají z válečný oblasti," řekla Kiera.

„Dobře, asi je důležitý."

„Což znamená, že nám může uškodit. Stáhni energistické pole, prosím tě."

Krkavec se vrátil k původní jestřábí podobě.

Kiera přejela prsty po klávesnici střeleckého pultu. Na válci se usadily zaměřovací kříže.

Okamžitě vypněte zbraně, nařídil Oenone.

Etchells spřízněné volání předal Kieře reproduktorem AV-projektoru.

„Proč?" zeptala se. „Co tam je?"

Několik tisíc neozbrojených Tyrathků. Spáchali byste masakr.

„Co je vám do toho? Proč tady jste?"

Chceme pomáhat.

„To je ušlechtilý. Jenže vám to nevěřím."

Nestřílej, naléhal Oenone na Etchellse. **Budeme ten válec bránit.**

Je v něm něco, co mě dokáže zničit, odsekl Etchells. Tím jsem si jist.

Nejsme barbaři. Fyzická destrukce nic neřeší.

Kiera na válec vypustila čtyři bitevní vosy.

Oenone i Lady Mac zareagovali okamžitě. Patnáct vos obránců hned vychrlilo munici. Masery Lady Macbeth cizí vosy zničily, sotva vypustily střely. V průběhu tří sekund detonovalo dvě stě padesát fúzních bomb. Některé hlavice nesly gama lasery, ale většina byla explozivní.

Jozue se zoufale snažil vyznat v ohňostroji dat z taktického počítače. Optická čidla byla k ničemu, ale žádná z útočících vos nemířila na Lady Mac klamným elektronickým polem – překvapivě nedbalé naprogramování. Čidla kosmické lodi hleděla do srdce bouře a filtrovala částicový i elektromagnetický šum. Válec zasáhly tři malé střepiny a několik paprsků. Naštěstí ho nepoškodily.

„Sarho, zab ho!“ rozkázal Jozue.

Krkavce zasáhlo pět maserů. Rychle se otočil a vyrazil pryč na sedmi gé.

Jozue naprogramoval pět vos na vysazení obranného minového pole. Krátce zrychlily, vypustily hlavice a ty uzavřely Lalarin-MG do ochranné skořápky. Pokud krkavec myslí útok vážně, skočí co nejblíž k cíli, na necelý kilometr, a vypálí salvu bitevních vos. Pokud cíl nemá dostatek obranných laserů, některé hlavice se dostanou až k němu. Minové pole by je mělo na chvíli zdržet.

Krkavec skočil pryč.

„Syrinx, kam sakra zdrhnul?“ zeptal se Jozue.

„Vyčkává ve vzdálenosti dva tisíce kilometrů.“

Oenone se spojil s letovým počítačem Lady Mac a předal mu souřadnice. Čidla krkavce hned našla.

„Mají dost zvláštní představy o taktice,“ poznamenal Jozue. „Oski, jak dlouho ještě?“

„Minimálně půl hodiny, kapitáne. Našla jsem pravděpodobné umístění almanachu, ale žádná paměť tam ještě není v provozu.“

„Jozue, nejsem si jistá, že válec vydrží další takový útok,“ ozvala se Ione. Seržant zprostředkující jednání mezi Quantookem-LOU a Baulonou-PWM při prvním nárazu padl na kolena. Z věže ani ne sto metrů od nich vyšlehl plamen. Stavba se zřítila, dunění trosek rezonovalo celým náměstím. Když se rozhlédla, uviděla ve vzduchu tucet fialových paprsků, molekul vzduchu rozzářených gama lasery. Proděravěly sochu Spícího boha. Rychle prohlédla osovou lávku, ale ta byla nepoškozena.

Přes náměstí se k pobořené věži vlekl automatický nákladňák. Dírou v plášti s řevem utíkal vzduch. Ze zádi vozidla se vysunuly dvě hydraulické paže se silným kovovým plátem. Položily ho na díru, při dopadu hlasitě zaduněl. Z trysky stroj na šev nalil hustou hnědou kaši, jež vzápětí ztvrdla.

„Mosdvové zase útočí,“ řekl Baulona-PWM.

Ione se lekla, že ploditel Quantooka-LOU uhodí.

„To nebyli oni,“ vysvětlila kvapně. „Byla to lidská loď. Z dominia, které nepatří k našim spojencům. Lady Macbeth ji odrazila.“

„Lidé mají dominia?“ zeptal se Quantook-LOU. „To jste nám neřekli.“

„Nečekali jsme je tady.“

„Co tu chtějí? Proč na nás zaútočili?“

„Nechtějí, abychom Tyrathkům a Mosdvům předali nadsvětelný pohon. Musíme rychle získat vaše data a podepsat mírovou dohodu. Pak předání nebudou moci zabránit.“

„Moje rodina se snaží,“ ohradil se Baulona-PWM. „Dodržujeme dohodu, necháváme vás vyjednávat.“

„A my dodržíme svůj slib, že vám nikdo neublíží. Tak prosím, jednali jsme o textu oznámení pro ostatní dominia ve městě.“ Přepnula zpátky na společnou vlnu. „Budete nám muset zařídit trochu víc času.“

„Rozhodně," ujistila ji Syrinx. „Jozue, braň tady tvrz."

„Rozumím." Gravitonické detektory Lady Mac mu ukázaly, že sokol otvírá červí díru.

Oenone se vynořil padesát kilometrů od Stryly. Syrinx očekávala, že krkavec hned spustí palbu z laserů. Povzbudilo ji, že nezareagoval.

Přišla jsem si promluvit, řekla.

A já přežít, odtušil Etchells**. Víme, že tady hledáte něco, co chcete použít proti nám. To nedovolím.**

Nic proti vám použít nechceme. Snažíme se najít řešení přínosné pro všechny.

Váš optimismus nesdílím.

Krkavec vypustil dvě bitevní vosy.

Oenone okamžitě skočil pryč a vynořil se dvacet kilometrů za krkavcem. Spustil palbu z deseti laserů.

Etchells skočil. Objevil se sto metrů nad jedním tepelným výměníkem na stinné straně diskového města. Oenone skočil hned za něj. Etchells to čekal. Vypálil na sokola maserem. Oenone slétl za stříbřitou věž, obletěl ji a vystřelil.

Krkavec vytáhl osm gé, při zrychlování kličkoval v kaňonu tepelných zářičů. Kiera vyjekla překvapením a bolestí, protože ji přetížení zatlačilo do křesla.

„Dej mi kódy k vosám," naléhal na ni Etchells. „Na tuhle situaci je nedokážeš naprogramovat. Já ano."

„To bych tu byla zbytečná," řekla Kiera. „Kašlu na to. Uleť jim."

„Jdi do prdele." Stáhl z můstku sekundární distorzní pole, jež udržovalo snesitelnou gravitaci. Kiera zasténala, protože se jí do těla opřelo plných osm gé. Začala si vnitřnosti chránit energistickou silou. Etchellsovi hrály na trupu lasery, musel tedy na dvanácti gé zaříznout zatáčku kolem skleněné spirálové vížky. Rozzářené chladiče mu splývaly v oranžové šmouhy, cestou se řídil výhradně distorzním polem. A letěl příliš rychle: na konci údolí byl ostrý zákrut, skoro do pravého úhlu. Vylétl nad vrcholky a dal se do šíleného brždění. Na okamžik obě lodi

stanuly proti sobě. Vakuem se křižovaly lasery a masery. Pak Etchells znovu slétl do skalního města chladičů.

Oenone vlétl za ním a znovu vystřelil. Etchells zuřivě kličkoval, hned přidával a hned zase zpomaloval. Bránil se vlastními masery. Paprsky dělaly v útesech chladičů dlouhé trhliny, lodě střílely při zběsilém kličkování. Údolí zaplavily fialové výpary.

Etchells z bouřlivého smogu vylétl směrem k mlhovině, za trupem se mu táhly cyklony vírů. Zatočil kolem skupiny černých pětiúhlých sloupů a vrhl se do dalšího slalomu v průmyslové rafinerii.

Syrinx zarývala ruce do čalounění pilotního křesla, ale nemohlo za to šílené přetížení na můstku. Obraz z optických čidel na přídi se jí promítal přímo do mozku. Reflex jí pevně stiskl víčka, ale k ničemu to nebylo. Neměla jak uniknout. Oenoneho rozhodnost jí nedovolila vypnout. Pochybovat teď o miláčkovi by znamenalo zradu. Bojovala se strachem, aby mu dávala najevo jen důvěru a pýchu.

Na druhé straně můstku Oxley jen tiše sténal, ani se nemusel nadechovat.

Slábne mu vůle, zajásal Oenone. Zpomaluje do zatáček. **Brzy ho doženeme.**

Ano. V taktických programech nebylo naprosto nic, čím by mu teď mohla pomoci. Kdyby vyletěli nad kaňon, krkavec by po nich mohl rovnou začít střílet. Oni tady vypustit vosu nemohli, jediná zbloudilá hlavice by zmasakrovala stovky Mosdvů. Honička tedy pokračovala a Oenone byl ve stále větší výhodě. Bránil krkavci v palbě na Lalarin-MG. Ale Syrinx to málem stálo nervy.

Sto kilometrů nad nimi se otevřela další červí díra.

Nazdar, Etchellsi, řekl Rocio.

Ty? zvolal v šoku Etchells. **Sestřel tu svini, co mám za prdelí. Našli proti nám nějakou zbraň.**

Mindor třemi lasery vystřelil na skleněnou stavbu pár kilometrů před Etchellsem. Zařízení explodovalo a střepy

vytvořily kulový mrak. Etchells na spřízněné vlně vztekle zařval a zvýšil tah na sedmnáct gé, aby se vůbec vyhnul smrtícím střepům. Po polypu mu sklouzl závan rozzářeného plynu. Energisticka síla smetla sklo zábleskem bílého ohně. Etchells se indigovému oblaku těsně vyhnul.

Oenone měl na změnu směru o pár sekund víc. Zvedl příď a spodkem olízl hranici rozbouřených střepů. Strylu měl pouhých třicet kilometrů před sebou. Oenone na ni zaměřil radary. Vtom Syrinx elektronická čidla upozornila, že je zaměřil Mindor.

Nestřílejte, varoval ji Rocio.

Znič je, poručil Etchells.

Syrinx na Mindora namířila pět laserů.

Etchells na krkavce namířil tři masery**. Hned je sestřel,** zopakoval.

Nevystřelím, pokud nevystřelíte vy, řekl Rocio Syrinx. Dvěma lasery mířil na Strylu**. Napřed si aspoň poslechněte, proč jsem tady.**

Tak nám to povězte, pobídla ho Syrinx.

Jed a Beth velkým oknem v úžasu pozorovali xenocký artefakt. Neviděli mnoho podrobností, město tonulo ve tmě, ale okraj dostatečně osvětloval červený obr. Gerald Skibbow seděl u střeleckého pultu, Loren jeho očima studovala taktické mapy a sledovala, jak se ze stínu vynořuje sokol i krkavec.

Zrádče, ucedil Etchells a přidal vlnu vzteku.

Co jsem zradil? zeptal se Rocio. **O co ti jde, Etchellsi? Záleží ti přece jen na sobě.**

Snažím se těmhle lidem zabránit, aby nás vrátili do nicoty. Třeba na tom záleží i tobě.

Nepřeháněj.

Tak mi sakra pomoz zničit ten válec. Ať už sem letěli pro cokoli, je to v tom válci.

Není tam žádná zbraň, řekla Syrinx. **To už jsem ti řekla.**

Třeba se později podívám, odtušil Rocio.

Debile, vztekal se Etchells**. Rozstřílím tě na cucky, když mi nepomůžeš oddělat toho sokola.**

A proto jsem tady.

Cože? O čem to kurva mluvíš?

Rocio si užíval Etchellsova zmatku**. O smrti. Moc rád vidíš ostatní umírat, že jo? Pran Soo jsi nedal šanci.**

Ty si děláš prdel. Letěl jsi za mnou kvůli ní?

A kvůli Kieře. Mám na palubě někoho, kdo by naši bývalou paní rád viděl.

Kiera je na palubě? zeptala se Syrinx.

Ano, přitakal Rocio.

Tak poslyš, ty bezmozku, jsme oba na jedný lodi. Vím, že krkavci našli jiný zdroj potravy. To je báječný. Pro lidi jako Capone a Kiera už nemusíme hnout prstem. To mi vyhovuje. Byl jsi Kieřin hlavní poskok. Pořád tancuješ, jak píská, i když ti nemá čím hrozit.

Snažil jsem se přežít. Jako ty. Měli jsme rozdílný metody, ale stejný cíl. Proto mi musíš pomoct. Společně porazíme konfederační lodě a zničíme válec.

A co pak?

Pak si budeme dělat, co budeme chtít.

Nemyslíš si snad, že se s tebou podělíme o jídlo? Po tom, cos provedl.

Začínáš mě srát.

Jed a Beth uviděli za oknem monstrózního ptáka, černý obrys orámovaný rudým přísvitem. Zlovolné rudé oči si je měřily s neskrývanou nenávistí. Ucouvli od skla. Po straně harpyje bylo vidět další stín, protažený ovál.

„Geralde," vykoktal Jed. „Chlape, mrkni ven."

„Vím o nich. Oenone a Mindor. Není to nádhera?" Popotáhl a otřel si slzy. Dál mluvil vysokým ženským hlasem: „Je tam. A ta mrcha už nemá kam utéct."

Jed a Beth se po sobě zkroušeně podívali. Gerald na pultu aktivoval množství systémů.

„Co to děláš?" zeptal se Rocio.

„Zapínám zbývající generátory," odpověděl Gerald. „Můžeš jejich výkon převést do laserů. Oddělal ho jednou ranou."

„To mi nepřipadá jako dobrý nápad."

„ALE JE!“ zařval Gerald. „Nesnaž se z toho vycouvat.“ Sevřel okraj pultu a zamrkal.

„Geralde,“ škemrala roztřeseným hlasem Beth. „Prosím tě, Geralde, neunáhluj se.“

Pod Geraldovými zmučenými rysy prokmitla Loren. „Gerald je v pořádku. Neměj starost.“

Beth se dala do pláče, přitiskla se k Jedovi. Objal ji, ale oči nespustila z trosky na střeleckém stanovišti. Stačilo jí, když se Skibbow zcvoknul. Tahle kombinace na ni ale byla moc.

Loren děti nevnímala. „Rocio, požádej sokola o pomoc. Je to v jejich zájmu. Teď si nemůžeme dovolit chybu.“

„No dobře.“ Rocio si nebyl příliš jistý**. Mám návrh, zavolal na soukromé vlně.**

Mluvte, odvětila Syrinx.

Nemám nic proti vám ani proti vašemu poslání. Etchells s Kierou ohrožují vás i mě.

Proč jste nám tedy zabránil v pronásledování?

Protože potřebuju Kieru dostat živou. Na palubě mám rodiče těla, které posedla. Bohužel ovládají moje bitevní vosy. Energistickou silou je můžu zastavit, ale Skibbowovi by na to včas přišli. Nevím, jak mohou zareagovat, nejsou moc vyrovnaní. Mohli by si hrát na kamikadze a v tom případě bych zřejmě nestihl přerušit jejich příkazy.

Chápu. Co navrhujete?

Z téhle dálky dokážu jednou ranou zničit Stryle vnitřní orgány. Etchells se vrátí do nicoty a Kiera zůstane celá. Přistanu u Stryly a Skibbowovi se už o Kieru postarají.

A co chcete od nás?

Nic. Nepleťte se mi do střelby. Víc nepotřebuji.

Kiera bude dál řídit bitevní vosy.

Druhou ranou zničím vosy v komorách. Zvládnu to rychle. Nebude mít čas je vypustit nebo odpálit.

V to jen doufáte.

Máte lepší nápad?

Na všeobecné vlně promluvil Etchells: Rocio, vidím, žes nažhavil pomocné generátory. Tak věz, že jsme s Kierou nastavili vosy. Když schytám jedinou ránu

laserem, všechny hlavice explodují. Oba jste bezpečně v dosahu.

Dobře, odvětil Rocio. **Hráli jsme to chytře a teď tu máme pat. Nikdo nemůže vyhrát, tak proč prostě všichni tři nevycouváme?**

Ne, prohlásila Syrinx. **Jakmile jeden z vás začne zrychlovat nebo se pokusí otevřít červí díru, spustím palbu. Nenechám vás zaútočit na válec.**

Tak mi řekněte, co podle vás máme dělat? zeptal se Rocio.

Jednáme o evakuaci válce, odvětila Syrinx. **Až budou všichni Tyrathkové v bezpečí, dovolím vám odletět. Ani o vteřinu dřív. Nevyvraždíte bezmocné bytosti jen k ukojení stihomamu.**

Do prdele, ulevil si Etchells. **Rocio, přidej se ke mně, uděláme z toho sokola fašírku a pak sebereme tu jejich zbraň.**

Žádná zbraň není, zopakovala Syrinx.

Něco ti povím, Etchellsi, přidal se Rocio. **Kdybych si měl vybrat, jdu s kapitánkou Syrinx.**

Zrádče! Modli se, ať ta jejich zbraň funguje, a modli se pořádně, protože jestli ne, osobně si tě najdu třeba na konci vesmíru.

Před tebou utíkat nebudu.

Syrinx se podívala na Rubena a našpulila rty. „Třeba bychom je měli nechat, ať si to vyřídí."

„Hezká představa. Zajímalo by mě, co si o tom všem myslí mosdvovská dominia."

„Dokud na nás nestřílejí, je mi to jedno."

„Něco tu máme," ozvala se Oski. „Není to celý almanach, ale už nahrávám souřadnice kolonií. Jsou zanesené ve starém kódování."

„Dostanete se k jejich hvězdným mapám?" zeptala se Syrinx.

„Nahrávám tam pátrače," řekla Oski. „Počkejte."

Syrinx a Oenone nedočkavě sledovali, jak po komunikační lince tečou data. První mapy, na které vyhledávače narazily, zpodobňovaly neznámá souhvězdí, ale hned na třetí zabírala čtvrtinu oblohy mlhovina v Orionu. Oenone ji srovnal se svými záznamy z cesty a instinktivně přepsal tyrathkovský souřadnicový systém do vlastního astronomického rámce. Následovaly další mapy, podle nichž sokol přepočty doladil. Za pět minut znal vesmír v okruhu pěti tisíc světelných let se středem na Mastritu-PJ. Souhvězdí označovala tyrathkovská jména.

Syrinx konstrukt v myšlenkách prolétla a nadmula se pýchou.

Byla to hračka, řekl skromně Oenone.

Zvládl jsi to skvěle, pochválila ho. **Komu čest, tomu čest.**

Díky.

Syrinx se snažila zahnat smutek. **Uvědomuješ si, že se tam asi nepodíváme?**

Chápu to. Musíme udržet krkavce na uzdě.

Je mi to líto. Vím, jak moc jsi tam chtěl.

Ty také. Ale nesmíme být sobci. V sázce je víc než naše spokojenost. A stejně jsme doletěli dál než kdokoli před námi.

Jo!

Jozue to zvládne.

Já vím. Hned jí bylo veseleji. Před rokem by mě to ani nenapadlo.

Nezměnila ses jenom ty.

A tobě se líbil od začátku, že jo?

Byl tím, čím ses bála stát. Ze závisti vyrostlo pohrdání. Nikdy se neboj toho, čím jseš, Syrinx. Já tě budu pořád milovat.

A já tebe. Spokojeně si oddechla. „Jozue, Swantic-LI našla Spícího boha u hvězdy typu F tři sta dvacet světelných let odsud. Posílám souřadnice.“ Nařídila procesorům na můstku, ať se spojí s letovým počítačem Lady Mac.

„Skvělá práce, Oenone.“

„Díky, Jozue.“

„Tak fajn, jak chcete rozlousknout ten pat? Kdybych odsud vypustil vosy, museli by skočit pryč. Válec nějak ubráníme. S trochou štěstí se zabijou dřív, než se k němu vrátí.“

„Ne, Jozue. Tohle zvládneme. Už leť.“

„Panebože, to nemyslíš vážně.“

„Nemůžeme se tu zdržovat tak dlouho; válec budou vyklízet několik dní. A rozhodně nemůžeme riskovat poškození v bitvě s krkavci. Musíš letět. Jakmile pat skončí, poletím za tebou.“

„To je hrozně studený a logický.“

„Rozumný, Jozue. Jsem přece Edenitka.“

„No jo. Jseš si jistá?“

„Já vždycky.“ Natáhla si nohy a podívala se ven Oenoneho očima. Čekala. Když Lady Mac skočila do červí díry, časoprostor se na zlomek okamžiku zkroutil.

Syrinx se rozhlédla po můstku a spojila se s posádkou na spřízněné vlně. Podělila se o pocity, aby dosáhla blahoslavené vyrovnanosti Edenitů. Muselo to zabrat, protože se za chvíli zeptala: „Nevzal jste s sebou někdo karty?“

27

Přátelé spolu došli na hranu útesu kettonského ostrova a nechali si pár minut na rozloučení. Už se nikdy neuvidí. Choma se rozhodl přidat k Amálce a vydat se s ní na cestu věčností. Sinón, skoro jako jediný ze seržantů, byl odhodlán k návratu do Mortonridge.

Slíbil jsem ženě, že se vrátím a připojím k vědomí habitatu, řekl seržant. **Dodržím slovo, protože jsme společně věřili v edenismus. Návratem posílím naši kulturu. Ne moc, to přiznávám, ale moje víra ve zvolenou cestu posílí i přesvědčení konsenzu. Musíme v sebe věřit. Pochybovat teď by znamenalo přiznat, že jsme nemuseli vůbec existovat.**

Přesto to, co děláme, je završením edenismu, namítl Choma. **Spojením s Amálkou se dostáváme nad člověka, s důvěrou děláme další krok. Je to evoluce, pokračování vývoje, a v této říši můžeme věčně objevovat.**

Ale budete sami, odříznutí od nás ostatních. K čemu je poznání, když se o ně nemůžete podělit? Když jím nemůžete pomoci ostatním? Nicotě se lidé musejí postavit jednotně, společně musíme najít odpověď. Alespoň tomu nás Mortonridge naučil. Nakonec jsem k posedlým necítil nic než soucit.

Oba máme pravdu. Vesmír je na to dost velký.

Ano. Ale je mi líto, jak ses rozhodl. Zvláštní zvrat. Myslím, že jsem se v tomhle těle stal něčím víc, než jsem měl. Když jsem se přihlásil do Osvobození, myslel jsem si, že takovéhle pocity nepoznám.

Musely se objevit, řekl Choma**. Neseme v sobě zárodky lidství, ať máme jakoukoli tělesnou schránku. City si musely najít cestu na povrch.**

Potom nejsem ten Sinón, který opustil habitat.

Ne. Kdo žije, ten se mění.

V tom případě mám duši. Novou duši, jinou než Sinón, jak si ho pamatuji.

Máš. Všichni máme duši.

Než se přenesu do společného vědomí, budu muset zase zemřít. Habitatu přinesu jen tolik moudrosti, kolik jí poberu. Má duše nenásleduje vzpomínky, jak řekli Kiinti.

Máš z toho strach?

Myslím, že ne. Nicota není pro všechny. Stačí mi vědět, že se jí mohu vyhnout, jak tvrdil Laton. I když jsem trochu rozechvělý.

Najdeš cestu, tím jsem si jistý. Nikdy nezapomeň, že je možné dostat se dál. Už ta myšlenka tě povede.

Budu to mít na paměti.

Zastavili se na náspu a rozhlédli se po ostrově. Přes rozpraskanou pláň se k Amálce táhl zástup lidí, poslední řada uprchlíků z rozbořeného města. Veliký krystal vrhal na uschlé bláto vlnky pastelového světla. Vzduch se kolem něj zkroutil do topazového nimbu.

To sedí, řekl Sinón. **Vypadá to, jako by odcházeli za zapadajícím sluncem.**

Jestli něčeho lituju, pak toho, že se nedozvím, jak skončí jejich život. Jejich duše přejdou do těl seržantů, budou v nich ztracení, už nikdy nepoznají lidství.

Když se vrátili z nicoty, tvrdili, že jim jde jenom o smyslové vnímání. To jim zůstane.

Ale ztratí pohlaví. A pudy. Už nikdy nepoznají lásku.

Tělesnou lásku možná. Ale lásky je daleko víc. Spojí se jako ty a já, nějakým jiným způsobem.

Už teď cítím jejich nervozitu, a to se ještě ani nedostali do Mortonridge.

Naučí se přizpůsobit okolnostem. V habitatech budou vítáni.

Ještě nikdo se nestal Edenitou proti své vůli. Společná spřízněnost bude muset najednou pojmout dvanáct tisíc dezorientovaných, naštvaných cizinců s naprosto nesourodým kulturním zázemím.

Při troše trpělivosti a laskavosti se zase najdou. Představ si, co prožili.

Konečně se dostáváme k hlavnímu rozdílu mezi námi. Já se nemůžu dočkat budoucnosti, jsem cestovatel. Tebe ovládá soucit, jsi léčitel duší. Proto se musíme rozloučit.

Máš pravdu. Přeji ti šťastnou cestu.

Já taky. Doufám, že najdeš spočinutí.

Otočili se a zvolna se vrátili po hraně útesu. Nad hlavou jim svištěly malé krystaly, nikdy se na jednom místě nezdrzely déle než okamžik. Poletovaly nad celým ostrovem, aby všem posedlým sdělily, že existuje cesta zpátky a co znamená tady zůstat. Byl to konec vlády Anette Ekelundové. Vojáci ji opustili, z Kettonu odpochodovali vzdorně v jednotných šicích. Svými zuřivými výlevy je jen popohnala.

Před Amálkou čekalo pět dlouhých front propletených mezi zbytky někdejšího pozorovacího tábora. Dvě fronty tvořili seržanti. Zbylé tři (v uctivé vzdálenosti) se skládaly z posedlých. Všichni byli zamlklí, očekávání a úlevu kalila nejistota, co přijde.

Stephanie čekala na konci nejdelší fronty posedlých spolu s Moyem, McPheem, Franklinem a Cochranem. Tina a Rana zabraly jedny z prvních míst. Krystalické bytosti stabilizovaly Tinin stav a zřejmě jí i opravily vnitřní orgány. Všichni se ale shodli, že by ji měl při nejbližší příležitosti prohlédnout lidský lékař. Stephanie se rozhodla jít jako jedna z posledních. Zase ji k tomu dohnala zodpovědnost; chtěla se ujistit, že jsou všichni v bezpečí.

„Ale ty za ně nejseš zodpovědná," řekl předtím McPhee. „Všichni běželi za Ekelundovou. Je to jenom jejich blbost, že jsou tady."

„Já vím, ale my jsme se snažili Ekelundovou zarazit a všechno jsme zpackali.“ Pokrčila rameny, protože sama slyšela, jak mluví nepřesvědčivě.

„Počkám s tebou,“ řekl Moyo. „Půjdeme spolu.“

„Děkuju.“

McPhee, Franklin a Cochrane se po sobě podívali a řekli si: proč ne? Všichni se postavili do fronty až na konec za Soi Hona. Starý ekopartyzán na sobě měl známou tropickou uniformu a měkký pískový klobouk posunutý do týla, jako by právě dodělal těžkou práci. Pobaveně si je prohlédl a pak se poklonil Stephanii. „Gratuluji vám k důslednému dodržování zásad.“

„Asi na tom nesejde, ale stejně vám děkuji.“ Posadila se na balvan, aby ulevila postřelené kyčli.

„Z nás všech jste toho dokázala nejvíc.“

„Vy jste odrazili seržanty.“

„Ne nadlouho, navíc jsme jenom bránili ideál.“

„Měla jsem za to, že si ideálů ceníte.“

„Ano. Možná už ne. To je potíž téhle situace. Staré ideály tu neplatí. Snažil jsem se je napasovat někam, kde pro ně nebylo místo, stejně jako velitelé Osvobození. My i oni jsme byli vedle. Podívejte, co jsme napáchali, kolik jsme zničili lidí a domovů. Tolik sil jsme věnovali válce a ničení. Říkával jsem, že patřím k zemi.“

„Určitě jste jednal podle svého nejlepšího svědomí.“

„To ano, paní Ashová. Bohužel jsem si toho asi moc neuvědomoval. Nečinil jsem dobře.“

„Hele, kocoure, to už je putna,“ vložil se do hovoru Cochrane. „Ta tlustá kost už nějakou dobu pěkně zpívá. Jdeme domů.“ Nabídl Soi Honovi joint.

„Ne, díky. Nechci tohle tělo zatěžovat jedy. Mám ho jen v dočasné správě. Brzy mě dokonce můžou pohnat k odpovědnosti za všechno, co jsem s ním provedl. Až vystojíme tuhle frontu, staneme jim zase tváří v tvář, nebo ne? Ale tentokrát nám budou rovni.“

Cochrane se na něj kysele podíval a zamáčkl joint patou do bláta. „No jo, pořád.“

„Co Ekelundová?“ zeptala se Stephanie. „Kde je?“

„Na velitelství. Odmítá se vrátit.“

„Cože? Zbláznila se?“

„To rozhodně. Jenže je přesvědčená, že jakmile odejdou seržanti, tahle země bude svobodná. Chce tady založit svůj ráj.“

Stephanie se rozhlédla po uschlé bažině.

„Ne,“ pravil pevně Moyo. „Rozhodla se. A nikoho z nás poslouchat nebude.“

„Asi ne.“

I když fronta postupovala tempem jednoho posedlého za pár sekund, na konec se dostala až za sedm hodin. Procedura byla prostá. Z místa, kde se Amálka dotýkala skály, vedlo do jejího nitra několik tunelů. Jejich stěny zářily měkkým akvamarínovým světlem, které postupně jasnělo, až dutinu zcela naplnilo. Prostě jste vešli dovnitř a zmizeli v záři.

Stephanie nešla poslední. Moyo a McPhee se vytrvale drželi za ní. Smířeně se usmála a překročila práh. Vzduch houstl spolu se světlem a zpomaloval ji. Nakonec měla dojem, jako by se prodírala samotným krystalem. Na celém těle cítila neodbytný tlak. Prostupovala ji síla a pomáhala jí v pohybu. Akvamarínový jas pohasl, tělo zprůhlednělo, proměnilo se v světlo vedené křišťálem. Když se rozhlédla, uviděla za sebou tělo, které posedla. Žena měla zvednuté ruce, ve tváři odpor a uspokojení.

„Chomo?“ zavolala Stephanie. „Chomo, slyšíte mě? Něco bych potřebovala.“

„Dobrý den, Stephanie. Tušil jsem to.“

Obsadit tělo seržanta bylo nesmírně jednoduché. Jedno na ni už čekalo, zahalené v křišťálu, dokonale nehybné, hlavu sklopenou. Bylo jedno, kam zamířila, pokaždé šla k němu. Spojili se, tělo zhoustlo a odrazilo světlo. Měla v něm divné

pocity; exoskelet postrádal hmatové nervy, ale přesto nějak cítilo. Pod chodidly vnímala podlahu, na kůži ji chladil vzduch.

Akvamarínové světlo ustoupilo a dovolilo jí nezvykle přesně zaostřit.

Vyšla z tunelu na udusané bláto kettonského ostrova. Po zemi tekly řeky Amálčina barevného světla. Nic jiného se nehýbalo.

Do města to byla dlouhá cesta. I ve zdatném těle jí trvala hodinu a čtvrt. Když ušla třetinu, Amálka odletěla. Chvíli zářila na nebi a pak se začala neuvěřitelnou rychlostí vzdalovat. Stephanie přidala do kroku. Vzduch vířil, bez seržantů zase začal unikat a stékat přes hranu útesu. Jejich kouzla je samozřejmě chvíli přežila, zůstala součástí tohoto kontinua. Bez jejich přítomnosti se ale rychle obnovil normální stav.

Když Stephanie doklusala na kraj města, bylo daleko jasněji. Vzduch zřídl a na kraj tak dopadalo daleko víc místního modrobílého světla. Při každém odrazu se vznesla několik metrů nad zem. Odhadla, že gravitace klesla zhruba na polovinu.

Hlavní štáb Anette Ekelundové se tyčil nad městem, veliký stan lehce svítil. Když Stephanie vyběhla na kopec, Ekelundová vyšla a opřela se o tyč. Usmívala se.

„Máš jiné tělo, ale tyhle myšlenky poznám vždycky. Myslela jsem si, že jsme se rozloučily jednou provždy, Stephanie Ashová.“

„Musíš odejít. Prosím tě. Když tu zůstaneš, zničíš tělo i duši Angeliny Gallagherové.“

„Konečně! Nezáleží ti na mně. Není to velké vítězství, ale aspoň něco.“

„Vrať se do Mortonridge. Pořád tam najdeš nějaké seržantské tělo. Můžeš znovu žít, doopravdy.“

„Jako co? Jako hospodyňka a máma od rodiny? Ani tobě se nevrátí někdejší život, Stephanie.“

„Nikdy jsem nevěřila, že dítě má předurčenou budoucnost. Po narození si každý zařídí takový život, jaký umí. A my se

znovu narodili v tělech seržantů. Využij toho, Ekelundová. Pýcha zabíjí tebe i Gallagherovou. Rozhlédni se kolem sebe! Vzduch skoro došel, gravitace slábne. Už tu nic není.“

„Jsem tu já. Až odejdete, tenhle ostrov rozkvete. Přišli jsme sem, protože tady nalezneme útočiště.“

„Proboha, přiznej konečně, že ses spletla. To není hanba. Myslíš, že se ti budu posmívat?“

„Už se k tomu dostáváš. Která z nás měla pravdu, O to od začátku šlo.“

„Nejde o pravdu. Za tebou šla celá armáda. Já měla milence a pět trhlých kamarádů. Vyhrála jsi. Teď se, prosím tě, vrať.“

„Ne.“

„Proč ne? Aspoň to mi pověz.“

Anette Ekelundová se přestala usmívat. „Protože jsem poprvé byla sama sebou. Nemusela jsem nikomu ustupovat, žádat o dovolení, přizpůsobovat se společnosti. A o to jsem přišla.“ Hlas se jí zlomil do chraplavého šepotu. „Dovedla jsem je sem, ale nikdo nezůstal. Nechtěli tu zůstat a já neměla sílu je přinutit.“ V levém oku se jí objevila slza. „Spletla jsem se. Byla jsem úplně vedle. Proklínám tě.“

„Nikoho jsi sem nepřivedla. Neporučila jsi nám. Přišli jsme, protože jsme moc chtěli. Já se na tom podílela, Anette. Když jsme při útoku harpunami leželi v blátě a seržanti nás chtěli nastrkat do stáze, pomáhala jsem. Měla jsem takový strach, že jsem přidala všechny síly k opuštění Mortonridge. A když jsme se dostali sem, byla jsem ráda. Všichni na tom neseme vinu. Všichni do jednoho.“

„Já zorganizovala obranu Mortonridge. Já jim dala důvod k Osvobození.“

„Ano, a kdybys to nebyla ty, našel by se někdo jiný. Třeba já. Nemůžeme za to, že se nicota otevřela. Jakmile to začalo, výsledek byl nevyhnutelný. Nejsi zodpovědná za osud ani za vesmír. Nejsi tak důležitá.“

Anette se jen s obtížemi nadechla. Obloha už jasně zářila. „Byla jsem.“

„I já. Když jsme na spáleništi předali děti, dokázala jsem víc než Richard Saldana. Tak jsem si připadala. Bylo to úžasné a chtěla jsem víc, víc obdivu a úcty. Typické lidské selhání. Nejsi v tom sama.“

„Jseš strašně samolibá. Nesnáším tě.“

Stephanie uviděla, jak se od země odlepují vločky bláta. Zlehka se vznášely, odrážely se od sebe, pomalu stoupaly. Gravitace zmizela, Stephanii na zemi držela už jen síla vůle. „Pojď se mnou.“ Musela křičet, nezbýval už skoro žádný vzduch. „Můžeš mě dál nenávidět.“

„Zemřela bys tu se mnou?“ zakřičela Anette. „Jseš tak úžasně obětavá?“

„Ne.“

Anette znovu zakřičela. Stephanie ji už neslyšela, vzduch se ztratil. Chomo, Amálko, pojďte pro nás. Rychle, prosím.

Anette se držela za hrdlo, hlava jí rudla. Jak se zmítala, odrazila se od země. Stephanie vyskočila za ní a chytila ji za kotník. Společně letěly nad město. Všudypřítomné bílé světlo proměnilo blátivé pláně v čisté stříbro, skály zářily jako hořčíkový plamen. Kettonský ostrov zmizel v rozzářené prázdnotě.

Stephanie a Anette letěly dál, zaplaveny světlem.

„Jsou toho hodny?“ zeptal se kdosi.

„A my?“

Pohltila je ledová akvamarínová záře.

***

Luca koně nemusel vést, sám se bez váhání ploužil po důvěrně známé cestě. Velký okruh kolem statku Cricklade: horním brodem přes Wrydeský potok, z východu kolem Berrybutského lesíka, přes Withcotskou brázdu, po klenuté lávce pod Saxbyovou farmou, dřevařským průsekem v Costonském lese. Pěkně viděl, jak se panství daří. Na povrchu vzkvétalo stejně jako kdykoli dřív; sklizeň se o pár týdnů opozdila, ale na tom

nebylo nic špatného. Všichni táhli za jeden provaz a už dohnali skluz způsobený živelnou posedlostí.

To bych prosil. Potil jsem krev, abych postavil Cricklade zpátky na nohy.

Jídla už bylo dost pro všechny a nadcházejí sklizeň dá dostatek zásob na zimu. Hrabství Stoke prošlo proměnou výjimečně dobře. Po bitvě na colsterworthském nádraží se sem už neodváží žádní lupiči. Což je dobře vzhledem ke zprávám a fámám z Bostonu. Hlavní město ostrova se nevrátilo k tradicím tak hladce. Docházelo jídlo, rolníci opouštěli hospodářství v okolí, měšťané už neměli co vzít.

Pitomci nedokázali získat kapitál z existující průmyslové základny a nenapadlo je měnit výrobky za jídlo. Město mělo co nabídnout, látky nebo nástroje. Musí se do toho pustit, a brzy. Lionel a ostatní kupci ale nepřinášeli dobré zprávy. Některé manufaktury běžely, ve městě ale vládl nepořádek.

Je to horší, než když v ulicích svoje bláboly rozhlašovala Demokratická pozemková unie.

Luca naštvaně zakroutil hlavou. Poslední dobou se nedokázal zbavit myšlenek toho druhého. Některé potřeboval, aby udržel panství v chodu, jiné se mu do hlavy vkrádaly nenápadně, když srovnával, když litoval, když se mu vrátil nějaký zarytý návyk, cizí, ale přesto přirozený. Nejhorší byla feťácká touha vidět zase Louise a Genevieve, ujistit se, že jsou v pořádku.

Jsi taková nelidská stvůra, že bys otci upřel jeho nezadatelné právo? Stačí mi jediný pohled.

Luca zaklonil hlavu a zařval: „Nikdy ti na nich nezáleželo!“ Grošák se leknutím zarazil. Lucovi už na obranu zbýval jenom hněv, přes ten se Grant nikdy nedostal. „Zacházel jsi s nimi jako s dobytkem. Nebyly pro tebe lidi, ale zboží, kus tvého středověkého léna, nevěsty, za které dostaneš peníze a moc. Ty obludo! Nezasloužíš si je.“ Otřásl se a svěsil ramena. „Tak proč mi na nich záleží?“ uslyšel vlastní hlas. „Všechno, co mám,

pokračuje v mých dětech. A tys je chtěl znásilnit. Děti. Láska? Myslíš, že o ní něco víš? Zdegenerovaný parazit jako ty?“

„Nech mě být!“ zaječel Luca.

Neměl bych to spíš chtít já po tobě?

Luca zaskřípal zuby, vzpomínal na Spantonův jdovatý plyn, na to, jak je Dexter nutil zbožňovat Světlonoše. Stavěl si hradbu vzteku, aby si uchoval vlastní myšlenky.

Přitáhl uzdu a otočil koně hlavou k sídlu. Objíždět panství nemělo smysl. I tak dobře věděl, jak na tom je.

Ohledně zásob na tom byli dobře. Ale na duchu… Spokojenost, jež Norfolk zpočátku halila, už notně zkysla. Na duševním obzoru vnímal stesk a lítost. Napřed ji poznalo jeho panství. Na celém Norfolku už lidé poznávali cenu za tělesnou dokonalost. Pomalá morová rána marnivosti začala kosit první oběti. Ztrácely naději. Zima přinese víc než chlad.

Luca projel řadou velikých cedrů a pobídl koně po louce k domu. Jen uviděl šedé kameny zdí, hned mu bylo lépe. Sídlo mu patří odjakživa, a tak zajistí i jeho budoucnost.

Jednou tu budou bydlet děvčata, udrží nám domov i rodinu.

Luca sklonil hlavu, naštvaný na silnou cizí vůli. Těžko se dokázal hněvat několik hodin, natož dní. Strach ani únava ho neuchránily, i když těch měl na rozdávání.

Kolem domu jako vždy panoval čilý ruch. Kominík vymetal saze z nejvyššího komína. Podkoní vedli koně na pastvu na východní louky. Ženy věšely na šňůry ložní prádlo. Ned Coldman – Luca si zaboha nemohl zapamatovat jeho nové jméno – natíral okna západního křídla, aby dřevo nepoškodily nadcházející mrazy. Z nezasklených oken kaple bylo slyšet pilu. Dva muži (vydávali se za mnichy, ale Luca o jejich řádu nikdy neslyšel) pomalu napravovali škody, které tam napáchal Dexter.

Další lidé se činili na ohrazené zeleninové zahrádce po straně zámku. Kuchařka s pomocníky sklízela chřest do mrazáku. Letos už to byla pátá úroda.

Johan seděl u klenutých vchodových dveří a s dekou přes nohy nasával sluníčko. Veronique seděla na židli vedle něj, Jeanette spala v kolíbce pod slunečníkem.

Luca sesedl a zamířil ke svému někdejšímu zástupci. „Jak se vede?“ zeptal se.

„Nijak zle, děkuju za optání, pane.“ Johan se usmál a pokýval hlavou.

„Vypadáš moc dobře.“ Zase nabíral na váze, i když v obličeji byl pořád bledý.

„Až sklenáři skončí, zaseju si pár semínek,“ řekl Johan. „Přes zimu mám na chlebu rád čerstvý salát a okurky. Zasadil bych i avokádo, ale urodilo by až napřesrok.“

„Výborně, jsi chlapík. A co maličká?“ Luca se sehnul nad kolébku. Úplně zapomněl, jak jsou novorozenci malí.

„Hotový zázrak,“ vydechla šťastně Veronique. „Kdyby takhle spala i v noci. Chce jíst každé dvě hodiny. Mohl byste si podle ní řídit hodinky. Je to únavné.“

„Pěkná breberka,“ pravil Johan. „Až vyroste, bude holka krev a mlíko.“

Veronique se pyšně zapýřila.

„Určitě,“ souhlasil Luca. Mrzelo ho, jak se stařec na dítě dívá; byl úplně zoufalý. Butterworth chtěl důkaz, že i v téhle říší běží život jako dřív. Luca si všiml, že totéž potřebuje čím dál víc osazenstva panského domu. Posedlí se čím dál víc starali o děti. I jeho rozhodnutí zůstat na panství a nehledat dcery dostávalo povážlivé trhliny. První si všiml, když se Johan zhroutil, a po bitvě na colsterworthskem nádraží jich valem přibývalo. S každým krokem na pískem sypané pěšině u domu se mu do chodidel zarývaly bolestivé puchýře a připomínaly mu, jak křehký je život.

Luca odvedl koně ke stáji, rád, že se nemusí bavit s Johanem. Carmitha byla před maringotkou. Skládala vyprané oblečení do velké kované truhly. Na dlažbě měla vyložených šest skleněných dóz s bylinkami, zelené sklo dodávalo suchým květům nezdravý šedý nádech.

Pozdravila ho kývnutím. Když odstrojoval hřebce, nespustil z ní zrak, ale Carmitha byla zabraná do práce. Něco si rozmyslela, řekl si. Konečně byla truhla plná a cikánka ji zavřela.

„Chceš pomoct?“ nabídl se.

„Díky.“

Zvedli truhlici do maringotky. Luca tiše hvízdl. Takový pořádek tu nepamatoval. Na podlaze se nic neválelo, oblečení bylo uklizené, pánve a kastroly se leskly, dokonce i postel měla ustlanou. Všechny láhve na polici byly zajištěné mosaznými kroužky.

Truhlu strčila pod postel.

„Někam jedeš,“ řekl.

„Chystám se.“

„Kam?“

„Netuším. Zprubnu Holbeach, jestli se někdo nevrátil do jeskyní.“

Posadil se na lůžko, najednou nesmírně unavený. „Proč? Víš, jak tě tady lidi potřebují. Bože, Carmitho, nemůžeš jen tak odjet. Jestli ti někdo něco řekl nebo udělal, pověz mi to. Nechám ho stáhnout z kůže.“

„Zatím nikdo.“

„Tak proč?“

„Až se to tady sesype, chci být připravená. A ono se to sesype, až odjedeš.“

„Ježíši.“ Složil hlavu do dlaní.

„Odjedeš?“

„Já nevím. Ráno jsem objel panství, abych si to rozmyslel.“

„A?“

„Chci. Moc to chci. Nevím, jestli pak Grant dá pokoj nebo jestli mu úplně podlehnu. Myslím, že jsem ještě sám sebou, protože on má stejné dilema. Cricklade pro něj znamená hrozně moc. Bojí se ho nechat celou zimu opuštěné. Ale dcery pro něj jsou víc. Takže asi nemám na vybranou.“

„Přestaň dělat chudinku. Vždycky máš na výběr. Spíš se ptej, jestli máš sílu svoje rozhodnutí provést.“

„Pochybuji.“

„Hm.“ Posadila se na starožitnou židli v nohách postele a podívala se na sklíčeného pána. Hranice už zmizela, uvědomila si; spojují se. Nejde to tak rychle jako s Véronique a Olive, ale děje se to. Ještě pár neděl, možná měsíců, a bude z nich jeden člověk. „Nenapadlo tě, že je chceš najít i ty? V tom bych hledala kořen zla.“

Ostře se na ni podíval. „Jak to myslíš?“

„Mluvím o tvojí slušnosti, o kterou tě ještě Grant úplně nepřipravil. Pořád se stydíš za to, cos chtěl provést s Louise. Chceš se ujistit, že se jí nic nestalo.“

„Možná. Nevím. Už se v sobě nevyznám. Kdykoli promluvím, musím poslouchat každé slovo a pak zjišťovat, co jsem řekl já a co on. Pořád je mezi námi rozdíl. Malý.“

„Mám sklony k fatalismu. Když Norfolk v nejbližších letech někdo nezachrání, stejně umřete, tak proč neprožít těch pár let v klidu?“

„Protože je chci prožít,“ zasyčel. „Já!“

„Od člověka v ukradeném těle je to dost sobecký.“

„Tys nás vždycky nenáviděla.“

„Nenávidím to, co jsi provedl. Ne to, čím jseš. Někde jinde bych s Lucou Comarem docela dobře vycházela, co myslíš?“

„No jo.“

„Nemůžeš vyhrát, Luco. Dokud budeš naživu, bude s tebou.“

„Já se nevzdám.“

„Zabil by Luca Comar Spantona? Grant určitě, bez váhání.“

„Ty to nechápeš. Spanton byl barbar, chtěl zničit všechno, čím jsme, co jsme si vydobyli vlastní prací. Viděl jsem to v jeho srdci. S takovými lidmi se nedá dohadovat. Jsou nepolepšitelní.“

„Proč chceš něco dobývat? Dá se žít jen tak. My cikáni to umíme. I Grant by tě to mohl naučit. Které rostliny jsou k jídlu.

Kam se na zimu stahují ovce a buvoli. Můžeš se stát lovcem, být nezávislý.“

„Lidi jsou něco víc. Jsme společenský druh. Tvoříme kmeny a klany, obchodujeme. Je to základ civilizace.“

„Ale ty jseš mrtvý, Luco. Umřel jsi před stovkama let. Tenhle návrat není navěky, ať skončí jakkoli, smrtí nebo záchranou. Proč chceš za takových okolností budovat civilizaci? Proč si neužíváš a nekašleš na budoucnost?“

„Protože takový nejsem! To bych nemohl!“

„Kdo z vás? Který z vás chce zajištěnou budoucnost?“

„Já nevím.“ Dal se do pláče. „Já už nevím, kdo jsem.“

***

Na štábu v pevnosti Vpřed bylo poslední dobou méně lidí, což svědčilo o postupu a povaze Osvobození. Úsilí prvních dnů bylo dávno pryč. Čilejší ruch tu zavládl ještě po katastrofálním útoku na Ketton, když museli změnit strategii a rozdělit Mortonridge na zóny. Nový postup byl úspěšný. Rozhodně se neobjevily další Kettony. Posedlí byli rozděleni do zón, pak do menších enkláv a nakonec na malé izolované skupinky.

Ze své kanceláře viděl Ralph přímo na veliký displej na protější stěně. Po Kettonu tu seděl celé dlouhé dny a sledoval, jak se červené ikonky fronty shlukují do nepravidelné čtvercové sítě. Každé políčko se pak rozdělilo na menší čtverečky, ty se proměnily v kolečka a přestaly se zmenšovat. Začalo 716 obléhacích operací.

Na ústředním štábu tak bylo jen řízení týlových sil. Velitelství Osvobození se teď staralo hlavně o logistiku, zásobování všech táborů a evakuaci zachráněných obětí. To všechno zvládly podřízené odbory.

„Jsme tu navíc,“ řekl Ralph Janne Palmerové. S Acacií se u něj zdržely po ranní poradě. Často zůstaly na kávu a na hovor o drobnostech, které nemělo cenu vytahovat na štábní schůzi. „Už se nebojuje,“ řekl. „Už nebudu zodpovědný za žádná mylná rozhodnutí. Už jde jen o čísla, o statistiku a prognostiku.

Za jak dlouho posedlí snědí zásoby, kolik máme dopravních a zdravotnických jednotek. Můžeme to předat účetním a jít domů.“

„Neznám moc generálů, které by zklamalo vítězství,“ opáčila Janne. „Vyhráli jsme, Ralphe. Z Osvobození je teď hladká akce, při níž se už ani nestřílí.“

Tázavě pohlédl na Acacii. „Použila byste slovo ‚hladká‘?“

„Postup jde hladce, pane generále. Jednotlivci si na frontě samozřejmě vytrpěli svoje.“

„A to na obou stranách. Sledujete stav posedlých, které bereme do zajetí?“

„Viděla jsem je,“ odvětila Janne.

„Víte, oni se přesně řečeno nevzdávají. Jsou ale tak zesláblí, že se nezmůžou na odpor. Včera jsme zajali dvacet tři skupin a mezi nimi bylo sedmdesát tři mrtvých. Odmítli se vzdát. A zbytek… Kriste pane, rakovina s podvýživou je hrozná kombinace. Když jsme je vytáhli ze stáze, několik jich umřelo už cestou sem.“

„Věřím, že na orbitě je již dost kolonizačních lodí, aby pobraly naše nemocné,“ řekla Acacia.

„Můžeme je zase nasázet do stáze. Ohledně léčby si nejsem tak jistý. Na místo v nemocnici by mohli čekat pěkně dlouho. A to i s pomocí edenitských habitatů a všech spojenců. Bože, dokážete si představit, jak by to vypadalo, kdybychom přitáhli zpátky celou planetu?“

„Podle mých informací předseda Sněmu požádal kiintskeho velvyslance o materiální pomoc,“ řekla Acacia. „Roulor řekl, že jeho vláda ráda pomůže s čímkoli, na co nám nebudou stačit celkové prostředky.“

„A tohle snad není krizová situace?“ zeptala se Janne.

„Vyléčit oběti z Mortonridge je v možnostech Konfederace. Kiinti si zřejmě stanovili jiná kritéria.“

„Třeba je to možné, ale která vláda si nechá do soustavy poslat loď plnou bývalých posedlých, natožpak je rozdělit do městských nemocnic?“

„Lidská politika," zabručel Ralph. „Pýcha galaxie."

„Tohle je paranoia, ne politika."

„Paranoia sbírá hlasy, tudíž jde o politiku." Štábní počítač nadatoval Ralphovi do nanoniky sled údajů. Podíval se na displej, jeden červený kroužek právě zmodral. „Další obléhání skončilo. Městečko Wellow."

„Ano," řekla Acacia. Měla zavřené oči, protože poslouchala hovor seržantů na místě. „Procesory na měření energistického pole ohlásily prudký pokles. Seržanti jdou do města."

Ralph zkontroloval činnost umělé inteligence. Už připravovala nákladní konvoj a dva stony. Uvědomila zdravotnická zařízení pevnosti Vpřed. Dokonce na základě posledních infračervených snímků městečka odhadla, kolik bude na orbitě potřeba stázových komor. „Skoro mě mrzí, že to není jako první den," řekl Ralph. „Vím, že se posedlí bránili zuby nehty, ale aspoň byli zdraví. Byl jsem připravený na hrůzy války, dokonce jsem se smířil s nutnými ztrátami. Ale tohle jsem nečekal, tohle už není záchrana. Tohle je politické gesto."

„Řekl jste to kněžně?" zeptala se Acacia.

„Ano. Dokonce souhlasila. Ale nedovolí mi to ukončit. Musíme vyčistit kraj, o nic jiného nejde. Politické hledisko je důležitější než lidské."

Váleční zpravodajové přidělení k Osvobození byli všichni ubytováni ve dvou trojpodlažních domcích z programovatelného silikonu na západním kraji pevnosti Vpřed, nedaleko administrativní a velitelské sekce. Nikomu to nevadilo, neměli daleko do důstojnické kantýny, takže si aspoň večer měli kam zajít na skleničku. Co se však týče nefalšovaného prožitku vojenského života, dá se zajít příliš daleko. Přízemí tvořila jediná místnost, zamýšlená jako společenská, vybavená padesáti umělohmotnými židlemi, třemi stoly, velkou indukční troubou a pítkem. Alespoň tu měli výkonný síťový procesor, aby se mohli spojit se studiem. V šesti ložnicích stály kavalce, na každém patře byla jediná

koupelna. Novináři, uvyklí minimálně čtyřem hvězdičkám, si tu nezvykali snadno.

Když začalo v osm ráno pršet, Tim Beard právě snídal v přízemí. V pevnosti Vpřed byly na výběr tři snídaně: tác A, tác B a tác C. Pokaždé se snažil doběhnout včas, aby ukořistil nejbohatší tác A, protože pak mohl vynechat oběd. Tácy D, E, a F porušovaly veškeré úmluvy o lidských právech.

Zasunul menu do trouby a nastavil ohřev na třicet sekund. Velikými dveřmi dovnitř pršelo. Tim zasténal. Do večera bude venku nesnesitelné vlhko, a když dnes vyrazí na frontu, bude se před spaním muset namazat mastí proti houbám – zase. Další den uprostřed rozkladu sleduje rozkládající se Osvobození. Trouba pípla a vysunula tác. Obal praskl a do ovesné kaše natekla rajčata.

U jednoho stolu bylo pár volných míst. Posadil se k Donrellovi z Galaktických zpráv a pozdravil Hugha Roslera, Elizabeth Mitchellovou a ostatní.

„Víte někdo, kam máme dneska povolenku?“ zeptal se.

„Oficiální stony letí do Monkscliffu,“ odvětil Hugh. „Chtějí nám předvést zdravotníky z Jerusalemu. Přišli na nový způsob, jak do podvyzivených těl dostat bílkoviny. Vymění jim krev a proteiny narvou přímo do buněk. Stoprocentní úspěšnost. Až skončí obléhání, bude se to hodit.“

„Já se chci zkusit dostat do Chainbridge,“ řekl Tim. „Armáda tam postavila velkou polní nemocnici. Pár dejmíků spáchalo sebevraždu. Nedokázali se vyrovnat se záchranou.“

„Dej mi vítězství,“ zabručela Elizabeth. „To je typický.“

„Ne,“ zavrněl spokojeně Donrell. Usmál se na kolegy. „To vás nezajímá, vy musíte vidět Urswick.“

Tim jeho povýšenost nesnášel, ale Donrell měl vždycky nejlepší informace. Podle údajů v nanonice byl Urswick osvobozen včera odpoledne. „A proč?“

Donrell vycenil zuby a zakousl se do toastu. „Před týdnem jim došlo jídlo. Takže museli jíst něco jiného.“ Olízl si rty.

„Prokrista," lekl se Tim. Odstrčil tác se snídaní. Ale bude to fantastická reportáž.

„Kdo ti to sakra vyžvanil?" zeptala se Elizabeth až příliš natěšeně. Tim ji chtěl zpražit pohledem, když si všiml, jak Hugh najednou zvedl oči.

„Jedna žoldačka," odpověděl Donrell. „Měla kamaráda v týlu za Urswickem. Na začátku obléhání infrasondy ve městě našly sto pět lidí. Seržanti jich osvobodili devadesát tři."

Hugh se rozhlížel po jídelně a mračil se, jako by zaslechl své jméno.

„Třeba je to zase nějaký pošuk, Time," nadhodila Elizabeth. „Nemůžou se s tím vyrovnat."

Hugh Rossler vstal a vykročil k otevřeným dveřím. Donrell se rozesmál. „Hej, Hughu, chceš klobásu? Chutná nějak divně."

Tim se na něj zamračil a pospíšil za Hughem.

„Řekl jsem něco nevhod?" zavolal za nimi Donrell. Všichni se smáli.

Tim Hugha dohnal až venku. Kolega nevnímal déšť a rozhodně kráčel po pletivu.

„Co se děje?" zeptal se Tim. „Ty něco víš, že jo? Místní kontakt ti něco nadatoval?"

Hugh se po straně usmál. „Ne tak docela."

Tim mu klusal po boku. „Je to horký? No tak! Něco mi dlužíš, ne? Nejlepší reportáže máš ode mě."

„Tak teď ti je všechny splatím." Hugh zpomalil, rychle zatočil a klusem vyrazil mezi dvěma baráky.

„Prokrista," zamumlal Tim. Promokl na kost, ale teď by to nevzdal ani za nic. Hugh je možná provinční pisálek z neznámé agentury, ale drží se na špici.

Za baráky vedla čtyřproudová dálnice s křižovatkou. Dva sjezdy odbočovaly k pevnostní nemocnici. Hugh vběhl do vozovky přímo před desetitunovým automatickým nákladákem.

„Hughu!" zařval Tim.

Hugh Rosler se na vozidlo ani nepodíval. Jen zvedl ruku a luskl prsty.

Automobil zastavil.

Tim úžasem otevřel ústa. Náklaďák nebrzdil. Nesklouzl. Prostě najednou stál. Okamžitě. Uprostřed dálnice. Ve zlomku sekundy zabrzdil z padesáti kilometrů v hodině na nulu.

„Matičko Boží," zasípal Tim. „Ty jseš jeden z nich."

„Ne, to ne," odvětil Hugh. „Jsem reportér jako ty. Jenom mám trochu delší praxi. Za tu dobu se člověk naučí pár triků."

„Ale…" Tim se držel u svodidla. Doprava zpomalovala, rozblikaly se výstražné majáčky.

„No tak," povzbuzoval ho Hugh. „Věř mi, tohle nebudeš chtít propásnout. Začni nahrávat."

Tim zaraženě otevřel paměťovou buňku v nervové nanonice. Vstoupil na vozovku. „Hughu? Jak jsi to udělal?"

„Převedl jsem kinetickou energii hyperprostorem. Netrap se tím."

„Dobře." Tim ztuhl. Vzduch za Hughem se smaragdově rozzářil. Tim něco vykoktal a ukázal prstem.

Hugh se s širokým úsměvem obrátil tváří k záři. Jiskra se kvapem roztáhla do dvacetimetrového sloupu o čtvrtinovém průměru. Kapky deště syčely a barvily se do zelena.

„Co to je?" zeptal se Tim, tak užaslý, že se ani nestačil bát.

„Takový průchod. Sám kompoziční dynamiku nechápu, což o něčem svědčí."

Tim si vzpomněl na své poslání a zaostřil. Hluboko ve světelném sloupu bylo vidět stíny. Rostly a rýsovaly se proti pozadí. Na vozovku vstoupil seržant. Tim v posvátné bázni rozšířil pole záznamu.

„Gr," zvolal rezavým hlasem mocný konstrukt. „Takhle jsem si návrat domů nepředstavovala, drahoušku. Tohle je hotové boží dopuštění."

Ralph se k jedné ze smaragdových bran dostal devadesát minut poté, co se otevřely. Mezitím se snažil zjistit, co se děje a jak na to reagovat. Štáb brzy dosáhl plného stavu, důstojníci se sbíhali z celé budovy.

Nebylo těžké si domyslet, že zelené sloupy jsou nějaké červí díry. Horší bylo zjistit, co jimi přichází za lidi.

„Seržanti nemají edenitskou osobnost," zvolala Acacia. „Společná spřízněnost je nesrozumitelná, nedodržují naše zvyklosti. Domluvit se s nimi není možné."

„Tak co jsou zač?"

„Podle mého mrtvé duše."

Mezitím branami přišlo několik seržantů s původní edenitskou osobností; vyjasnili situaci sdělením, že jsou uprchlíci z kettonského ostrova. Ralph se přesto držel obranné strategie naplánované ještě před Osvobozením pro případ, že posedlí podniknou nájezd na pevnost Vpřed. Zakázal veškerý pozemní i letecký provoz v táboře, všichni vojáci museli zůstat v ubytovnách. K bránám napochodovala námořní pěchota. Musel se přesvědčit, že mrtví v tělech seržantů přišli o energistickou sílu. Jakmile se to potvrdilo, zrušil plnou pohotovost. S admirálem Farquarem se shodli, že na červí díry budou dál mířit družice orbitální obrany. Zatím působí přátelsky, ale kdo ví, jak dlouho jim to vydrží.

Přes všechnu nezvyklost se situace zase promítla především do logistiky. Lidé, kteří se vypotáceli z bran, byli ve stejně zbědovaném stavu jako všichni ostatní zachránění, nemocní a vyhladovělí. Nemohlo být náhodou, že se brány otevřely hned u nemocnice, ale přesto příchozí díky obrovskému počtu zaměstnali všechny zdravotnické prostředky.

Pokud šlo o seržanty, Ralph a jeho štáb nemohli očekávat příchod dvanácti tisíc mrtvých duší s mírumilovnými úmysly. Ralph je zpočátku bral jako válečné zajatce a UI jim přidělila tři kasárenské baráky. Z mariňáků a žoldnéřů na dovolence sestavil strážní oddíly.

Byla to zdržovací taktika; Ralph prostě nevěděl, co s nimi. Jistě se neprovinili jen příslušností k nepříteli. Bude muset vznést další obvinění, nebo ne? Přinejmenším z únosu a ublížení na těle. Přesto jde o oběti okolností, jak by jistě zdůraznil každý advokát.

Pro jednou o tom nemusí rozhodovat sám. Kněžně Kirsten není co závidět.

Když byl Ralph konečně připraven opustit štáb, přiběhli Will a Dean coby jeho osobní stráž. Nejbližší brána se otevřela necelý kilometr od velitelství. I když mariňáky řídila umělá inteligence, kolem díry vládl podle očekávání chaos. Všude se cpaly davy zvědavců z celého tábora včetně všech přítomných reportérů. Dean s Willem museli Ralphovi proklestit uličku. Než dorazili k bráně, zavládlo alespoň zdání pořádku. Velící kapitán mariňáků zajistil stometrový okruh, jeho vojáci vytvořili pro navrátilce dva špalíry. Jeden vedl k blízké nemocnici, druhý končil na parkovišti, kde čekaly náklaďáky, aby odvezly seržanty do zajetí. Jakmile se v zeleném světle objevila postava, vojáci jí pod hrozbou nervové rušičky přidělili příslušný kordon. Na protesty nehleděli.

„I naši původní seržanti jdou pod zámek," řekla Acacia Ralphovi, když spolu vstoupili do vyčištěného kruhu. „Je to tak jednodušší. Od mrtvých je oddělíme později."

„Poděkujte jim za mě. Oceňuji to. Musíme to tady udržet v pohybu."

Kapitán námořní pěchoty se prodral k Ralphově skupince a zasalutoval. Z helmy mu stékala dešťová voda.

„Dobře, pane. Všechno máme pod kontrolou."

„Dobrá práce. Vraťte se na stanoviště. Nechceme vás zdržovat."

„Děkuji, pane."

Ralph se pár minut mlčky díval, jak ze zeleného světla vystupují seržanti a zbědovaní lidé. Přes dusný déšť mu po zádech běhal mráz.

Zvláštní, že červí díry mezi hvězdami mi připadají úplně normální, ale portál do jiného vesmíru mě děsí. Je to pro mě snad příliš božské, nezvratný důkaz, že existují nebešťané? Nebo naopak důkaz, že i lidská duše a všemocné bytosti mají racionální základ? Dívám se tu na konec náboženství, na důkaz, že nás nikdy nenavštívil posel Boha Stvořitele. Nezpochybnitelný důkaz. Náš druh ztratil duchovní nevinnost.

Viděl, že osvobození lidé přicházejí zmateni, v každé zmoklé tváři se zračilo nepochopení. Seržanti šli rázně, nepůsobili tak ztraceně, ale přesto se zdálo, jako by nové tělo příliš neovládali.

Bránu obcházelo několik vědců s bateriemi čidel. Většina vojenských výzkumníků teď byla na poloostrově a zkoumala energistické pole. Diana Tiernanová si jako jedna z mála nemohla vynachválit změnu strategie, protože obléhání jí dalo příležitost k výzkumu energistické síly. Když Ralph odcházel, zůstala na štábu, odkud objednávala další přístroje a posily.

„To je Sinón," zvolala Acacia. „Originál."

Ralph seržanta poznal podle jistého kroku. Mariňáci a zdravotníci ho nasměrovali k zajateckému parkovišti. „Určitě?" ujistil se Ralph.

„Ano."

Ralph popoběhl k mariňákům. „Tohohle si vezmu."

Kapitán musel krotit nelibost. „Rozkaz, pane."

Ralph se zarazil, ale stejně Sinóna odvedl. Zastavili v půli cesty mezi branou a ochranným kordonem. Hned je obklopil Ralphův štáb. „Řekla vám ta křišťálová entita, jak se můžeme vypořádat s posedlostí?" zeptal se Ralph.

„Je mi líto, pane generále. Chovala se stejně jako Kiinti. Řešení musíme nalézt sami."

„Sakra! Ale pomohla vám osvobodit posedlé."

„Ano. Řekla, že nás posoudí podle našich mravních měřítek a podle nich je podobná krádež zločinem."

„Dobře, jaké jste v tom kontinuu našli podmínky? Viděli jste nějakou jinou planetu?"

„Podmínky tam byly takové, jaké jsme si udělali; porucha reality měla nesmírnou sílu. Bohužel i kouzla mají své meze. Zůstal nám jen ostrov, neměli jsme čerstvý vzduch ani jídlo. To jsme změnit nedokázali. Entita řekla, že unesené planety na tom budou lépe, ale žádné jsme neviděli. Kontinuum je na náhodné setkání příliš rozlehlé. Entita dokonce naznačila, že je větší než náš vesmír, byť ne nezbytně v ohledu fyzických rozměrů. Řekla, že je průzkumník a přišla tam, aby si rozšířila znalosti."

„Takže to není ráj?"

„Rozhodně ne. V tom se posedlí pletou. Je to jen útočiště. Neposkytuje nic, co jsme si sami nepřinesli."

„Takže je úplně přirozené."

„Podle mého ano."

Po počátečním zmatku zavedli mariňáci pořádek a každého příchozího odkázali do patřičných mezí. Všechno měli pod kontrolou, dokud nedorazili poslední čtyři seržanti. Vojáci je okamžitě nasměrovali k naklaďákům za ostatními seržanty.

„Ani omylem," řekl Moyo. „Počkáme na ni."

„Na koho?" zeptal se kapitán.

„Na Stephanii. Někde se musela zdržet."

„Je mi líto, my nediskutujeme."

„Hele, chlope," ozval se Cochrane. „Je to naše guru a teďka dělá poslední dobrej skutek. Tak proč se tu mrcasíš jako snaživej pucflek?"

Kapitán se chtěl ohradit, ale pohled na mohutný konstrukt s nachovými brýlemi a batikovaným batohem mu vyrazil dech.

„Hele, Stefi tam sama svádí poslední bitvu se skřetí královnou, aby zachránila i tvou duši. Tak koukej dát najevo trochu vděku."

„Zavírá se," zvolal McPhee.

Brána se zmenšovala, smršťovala se do hloučku jisker asi metr nad vozovkou. Fyzici vykřikli nadšením a hned začali datovat nové příkazy úctyhodné hromadě přístrojů, které zatím stačili přitáhnout.

„Stephanie!“ zavolal Moyo.

„Počkat,“ zarazil ho Cochrane. „Nezavírá se úplně.“

Jiskrný obláček dál zeleně svítil.

„Zůstala tam,“ zoufal Moyo. „Ještě to dokáže. Prosím!“ obrátil se na kapitána námořní pěchoty. „Musíte nás tu nechat.“

„Nemůžu.“

„Počkejte chvilku,“ řekl Cochrane. „Možná znám někoho, kdo jí může pomoct.“ Od příchodu na Ombey mu vzadu v hlavě švitořily tisíce hlasů. Sinóne, zařval na ně. Hej, ty almaro, slyšíš mě? To jsem já, tvůj kámoš Cochrane. Potřebujeme pořádnou tlačenku. Stephanie zas udělala nebetyčnou blbost.

Acacia s problémem zašla přímo za Ralphem. Zřejmě by ji odmítl, ale Edenité se zmínili o Anette Ekelundové.

„Nechte je, ať počkají,“ nadatoval kapitánovi. „Postavíme tam hlídku.“

Za hodinu a dvacet minut se brána roztáhla a z ní se vypotácely tři postavy. Stephanie a Anette v tělech seržantů podpíraly roztřesenou Angelinu Gallagherovou. Předaly ji zdravotníkům a ti s ní pospíšili do nemocnice.

Moyo se vrhl Stephanii do náruče, společnou vlnu zaplnil hrůzou.

„Bál jsem se, že tě už neuvidím,“ zvolal. „Po tom všem bych to nevydržel.“

„Promiň,“ řekla. Objetí vypadalo směšně, místo polibku jim o sebe cvakly exoskelety.

Za vojáky se přetlačovali vytrvalí reportéři.

„Nazdar, hoši, já jsem Cochrane, jeden z těch superhrdinů, co přes spáleniště přivezli děti. Jo, Cochrane. Cé, ó, chá…“

***

Ve vězeňských barácích bylo ticho. Ne že by seržanti spali, spánek nepotřebovali. Leželi na kavalcích nebo se procházeli po chodbě, odpovídali na otázky novinářů, sledovali AV (i když většina zpráv byla o nich). Hlavně si ale zvykali, že mají

vlastní tělo, které jim patří na sto procent. Ještě teď z toho byli zaražení.

Ralph v doprovodu Willa s Deanem prošel jeden barák. Stráže seržantům ponechaly volný pohyb – až na jednoho. U dveří kanceláře, kde seděl onen výjimečný konstrukt, stálo pět vojáků. Když přišel Ralph, postavili se dva do pozoru, ale tři nespustili oči ze dveří.

„Otevřít," nařídil Ralph.

Dean a Will šli s ním a tvářili se, jako by se nemohli dočkat, až si na ně seržanti něco zkusí. Za dveřmi byl ale jediný, netečně seděl u stolu. Ralph se posadil naproti.

„Nazdar, Anette."

„Ralph Hiltch. Dobrý den, pane. Kdykoli se mi v životě něco posere, jseš u toho."

„Ano. Konečně můžeš mluvit o životě. Jaké to je vrátit se po smrti jako živý člověk?"

„O nic jiného mi nešlo. Nestěžuju si. I když předpokládám, že mi časem začne scházet sex."

„Daleko víc ti bude scházet tohle tělo, když prohraju a posedlí ho dají nějaké mrtvé duši."

„Nebuď tak skromný, Ralphe. Tady na Ombeyi neprohraješ. Na to jsi příliš dobrý velitel. Nemůžeš se toho nabažit. Kolik ti zbývá obležených vesnic?"

„Pět set třicet dva."

„A je jich čím dál míň, předpokládám. Byla to dobrá strategie, Ralphe. Správná reakce na Ketton. Stejně bych ale ráda viděla, jak ses tvářil, když ti celé město uletělo před nosem."

„K čemu vám ten trik pomohl? Čeho jsi dosáhla?"

„Dostala jsem tělo. Jsem zase naživu."

„Jenom náhodou. A podle toho, co jsem slyšel, to není zrovna tvoje zásluha."

„No jo, pitomá svatá Stephanie, hrdinka z létajícího ostrova. Přijme ji papež? To bych ráda viděla: biteková stvůra s duší uprchlou z očistce na odpoledním čaji ve Vatikánu."

„Ne. Papež už nikoho nepřijímá. Zemi ovládají posedlí.“

„Krucifix! To myslíš vážně?“

„Ano. Podle posledních zpráv byly napadeny čtyři archologie. Co já vím, Země už třeba zmizela. Vidíš, já sice vyhrál, ale ty jsi měla pravdu. Ombey nerozhoduje.“

Seržant se narovnal, ale hluboko posazené oči nespustil z Hiltche. „Vypadáš unaveně, generále. Tohleto Osvobození tě dost vyčerpává, co?“

„Oba teď víme, že neexistuje ráj ani nesmrtelnost. Posedlí nemůžou dostat, co chtějí. Co s tím budou dělat, Anette? Co se stane se Zemí, když dorazí do svého útočiště a žádné potravinové syntezátory nebudou fungovat? Co pak?“

„Umřou. Definitivně. Jejich utrpení konečně skončí.“

„To ti připadá jako řešení? Je po problému?“

„Ne. Měla jsem příležitost. Nevyužila jsem ji.“

„Nicota je lepší než smrt?“

„Vrátila jsem se. Mám snad padnout na kolena?“

„Nepřišel jsem se ti posmívat, Anette.“

„Tak co tu chceš?“

„Jsem nejvyšší velitel Osvobození. Zatím mám obrovskou moc, a to nejen vojenskou. Pověz mi, jestli tu jsem zbytečně. Můžeme tady na Mortonridgi něco rozhodnout, anebo všechno, co jsme proti sobě podnikali, bylo k ničemu?“

„Velíš unavené armádě, která stojí proti vymírajícímu nepříteli, Ralphe; to na revoluci nestačí. Pořád se snažíš tu svou velikou válku omluvit nějakým vznešeným závěrem. Žádný nepřijde. Jsme jenom vedlejší zápletka. Neskutečně drahá a strhující podívaná pro divácké masy. Odvedli jsme jejich pozornost od skutečně mocných, kteří zatím rozhodovali, kudy dál. O tom, co s touhle krizí, rozhoduje politika; válka nemá takovou moc. Válka má totiž jediný možný výsledek. Válka je hloupá, Ralphe. Obětovat se pro cizí sny je znesvěcení lidského ducha. Válka je pro lidi, kteří si nevěří. Pro tebe, Ralphe.“

Virtuální místnost pro sensokonference s nejvyšším zabezpečením se nijak nezměnila. Když se Ralph ocitl v nekonečném bílém sále, v čele oválného stolu už seděla kněžna Kirsten. Nikdo jiný tu nebyl.

„To je den," pravila kněžna. „Nejenže jsme všechny bezpečně dostali zpátky, ale spousta ztracených duší už nebude ohrožovat živé."

„Chci s tím skončit," řekl Ralph. „Vyhráli jsme. Co teď děláme, nemá smysl."

„Na mé planetě je stále přes čtvrt milionu posedlých. Moji poddaní jsou jejich oběti. Nic neskončilo."

„Máme je obklíčené. Přestali nás ohrožovat. Samozřejmě je budeme dál držet na poloostrově, ale chtěl bych ukončit válku."

„Ralphe, to byl váš nápad. Obléhání zastavilo střelbu."

„A místo střelby přišel Urswick. Chcete snad, aby se vaši poddaní pojídali navzájem?"

Kněžnin avátar na sobě nedal nic znát. „Čím déle budou posedlí, tím spíš je stihne rakovina. Pokud ta těla nezachráníme, zemřou."

„Paní, chystám se vydat rozkaz, aby armáda obklíčeným posedlým shodila jídlo a zdravotnický materiál. Neodvolám ho. Pokud se vám můj rozkaz nelíbí, odvolejte mě z funkce."

„Ralphe, co to má znamenat? Vyhráváme. Jen dnes se vzdalo čtyřicet tři obklíčených vesnic. Ještě deset dní, nejvýš čtrnáct, a bude po všem."

„Tady už je po všem, paní. Trestat zbývající posedlé je… nechutné. Dřív jste mi naslouchala – panebože, tak to všechno začalo. Prosím, vyslechněte stejně pozorně, co vám říkám teď."

„Neříkáte nic, Ralphe. Tahle válka je pro média, slouží jen propagandě. A sloužila jí od začátku, s vaší pomocí, pokud vím. Musíme dosáhnout konečného vítězství."

„Toho jsme už dosáhli. Jde tu o víc. Dnes jsme se dozvěděli, že lze otevřít bránu do kontinua, kam utíkají posedlí. Nikdo nechápe, jak funguje, ale už víme, že je možné ji

vytvořit. Jednoho dne toho budeme sami schopni. Posedlí se už před námi nemají kam schovat. To je naše vítězství. Můžeme jim ukázat, čím jsou, jaké mají možnosti. Tak získáme čas najít skutečné řešení.“

„Rozveďte to.“

„Rozhodujeme o životě a smrti obklíčených posedlých, zvláště když Konfederace přišla s antipamětí. Když je donutíme ke kapitulaci, připravíme se o taktickou výhodu. Ekelundová řekla, že tahle krize se nerozhodne na Ombeyi. Věřil jsem jí. Ale dnešek to změnil. Máme jedinečnou příležitost přinutit posedlé ke spolupráci při hledání odpovědi. Musíme najít řešení, našli ho Kiinti i křišťálové bytosti, dokonce se domníváme, že ho našli Laymilové, i když hromadná sebevražda je pro lidi nepřijatelná. Dáme zbývajícím posedlým jídlo, necháme je uzdravit a pak začneme vyjednávat. Můžeme za nimi poslat veterány z kettonského ostrova.“

„Máte na mysli seržanty, někdejší mrtvé duše?“

„Koho jiného? Z první ruky se dozvěděli, že není kam utéct. Jestli je dokáže někdo přesvědčit, pak seržanti.“

„Panebože. Napřed chcete, aby království používalo bitek, a teď mám jednat rovnou s mrtvými.“

„Víme, jak to dopadne, když si je znepřátelíme. Zničili jsme pětinu kontinentu, máme tisíce mrtvých a statisíce nemocných rakovinou. Takové utrpení lidstvo nepoznalo od garissanské genocidy. Nesmí přijít nazmar, paní, musíme ho obrátit k většímu dobru. Jestli je to možné, jestli máme sebemenší šanci na úspěch, musíte mě poslechnout.“

„Ralphe, mé rádce z vás trefí šlak.“

„Pak ať se vrátí z nicoty a potrestají mě. Můžu vydat ten rozkaz?“

„Pokud se nějaký posedlý pokusí dostat ven, půjde okamžitě do stáze.“

„Rozumím.“

„Budiž, generále, vydejte rozkazy.“

Dokud běžel proud, přestěhoval se Al do apartmá o pár pater výš. Doktoři potřebovali elektriku, složité telefony, čistý vzduch a podobné hlouposti. Ložnici proměnili v ošetřovnu, vybavení a lékařskou nanoniku nakradli v montereyské nemocnici. Další si nechali poslat ze San Angeles. Alovi z těch udělátek běhal mráz po zádech: kusy cizích lidí, živé orgány a svaly a žíly a kůže. Emmet hledal po celé planetě kompatibilní oči a nakonec je našel ve skladu na Sunset Islandu. Na asteroid letěly vládním raketoplánem.

Podle doktorů šlo všechno dobře. Jez je mimo nebezpečí. Vyměnili jí krev, tam, kde ji Kiera spálila na kost, jí nalepili nové tkáně a kůži, do lebky vsadili oči. Když operace skončila, celou ji zabalili do nanonických obkladů. Ujistili ho, že uzdravení je teď jen otázkou času.

Neměli radost, když Al příliš často chodil na návštěvu. Jez vypadala v té kukle tak bezbranná, že nedokázal udržet pole na uzdě a tím bránil nanonice v činnosti. Nechodil tedy moc blízko, postával ve dveřích a hlídal ji. Jako správný chlap. Měl spoustu času na přemýšlení.

Do apartmá přišli Mickey, Emmet a Patricia. Al jim napřed poslal číšníka s pitím, a když se usadili k mramorovému stolu, vykázal z pokoje všechny ostatní.

„Tak fajn, Emmete, za jak dlouho tu budou?“

„Tak za deset hodin, Ale.“

„No vida.“ Al si zapálil havana a vyfoukl kouř ke stropu. „Řekni mi pravdu: ubráníme se?“

Emmet se napil bourbonu a položil sklenici, aniž by z ní spustil zrak. „Ne, Ale, tohle prohrajeme. I kdyby stříleli jen tolik jako na Arnstadtu, projedeme to. Jenže teď s sebou budou mít třikrát tolik vos. Z oběžný dráhy všechno zmizí. Lodě můžou skočit pryč. Jenže stejně nemají kam jít, až na pár planet, co jsme nakazili. A pochybuju, že to zvládnou. Mám dojem, že konfederační sokoli naše chlapce sledovali a postříleli je po skoku. Moc se jich nevrátilo.“

„Díky, Emmete, oceňuju, že mluvíš na rovinu. Mickey, Patricie, co se říká mezi vojáky?“

„Mají nahnáno, Ale,“ řekla Patricia. „Je to tak. Kiera měla dost času je přesvědčit. V Organizaci jsme pořád na vršku, ale to z nás dělá cíl. Víme, že další planetu už nedostaneme; zbyla nám jenom Nová Kalifornie. Fůra by jich ráda dolů.“

„Ale my je tu držíme, Ale,“ dodal Mickey. Ve tváři mu škubalo. „Nenechám si srát na hlavu. Moji lidi jsou mi věrní. Tys nás dostal na vrchol, Ale, zůstaneme s tebou.“

Capone se nad jeho zaslepeným nadšením musel usmát. „Po nikom nechci, aby se kvůli mně zabíjel, Mickey. To by stejně nikdo neudělal, známe přece nicotu. Nevrátí se, ani když je pěkně poprosím. Sranda skončila, parťáci. Užili jsme si, ale tady cesta končí. Dějiny mi už jednou natloukly a podruhy o to nestojím. Tentokrát na mě budou všichni vzpomínat v dobrým. Budou ke mně mít pořádnou ouctu.“

„Jak to?“ zeptala se Patricia.

„Protože to zabalíme ve velkým stylu. Ukončím válku. Dám Konfederaci nabídku, kterou nemůže odmítnout.“

Jedním ze sokolů, kteří skočili dva miliony kilometrů od Nové Kalifornie obhlédnout situaci před útokem, byl Ilex. Yosemitský konsenzus se o Almadenu dozvěděl záhy. Krkavci do habitatů vozili neposedlé trosečníky, podle vlastních slov se k tomu zavázali, když jim osazenstvo asteroidu poskytlo výrobnu výživné kaše. Konsenzus ještě nedošel k závěru, co z toho vyplývá; vypadalo nepravděpodobně, že sami krkavci rafinerii udrží v chodu déle než několik let. Velice ho ale potěšilo, že se krkavci ze všech sil snaží vyhnout boji. Bylo zvláštní, že Capone něco takového dopustil.

Ať už měl jakýkoli důvod, Yosemite získal skvělou příležitost pozorovat jak Organizaci, tak konfederační flotilu. Ilex měl prozkoumat přípravy nízkoorbitálních pozorovacích družic na přílet útočných sil admirála Kolhammera. Sokoli vypustili vlastní satelity a teď čekali, až spadnou na geostacionární orbitu. Do přijetí prvního signálu zbývala ještě

hodina, když se na sokola zaměřil komunikační paprsek z Monterey.

„Chci mluvit s kapitánem," řekl Al Capone.

Auster okamžitě uvědomil yosemitské habitaty. Konsenzus se hned sešel a napojil se na jeho oči a uši. „Hovoří kapitán Auster. Co pro vás mohu udělat, pane Capone?"

Al se zazubil a otočil se na někoho mimo záběr. „Trefils to na hlavičku, jsou to snobi jak z Anglie. Fajn, Austere, je nám jasný, že tu loďstvo bude každou chvíli. Pletu se?"

„Toto prohlášení nemohu potvrdit ani vyvrátit."

„Nekecej, už jsou na cestě."

„Co chcete, pane Capone?"

„Chci mluvit s chlápkem, co tomu šéfuje, s admirálem. A to dřív, než začne střílet. Můžeš mi to zařídit?"

„O čem s ním chcete hovořit?"

„Hele, to je jenom mezi náma dvěma. Můžeš to zařídit, nebo tam chceš trčet a koukat se, jak umírají lidi? Měl jsem za to, že je to proti vaší víře nebo co."

„Uvidím, co se dá dělat."

Illustrious se vynořil uprostřed ochranné koule sokolů tři sta tisíc kilometrů nad Novou Kalifornií. Admirál Kolhammer netrpělivě čekal na taktickou mapu a nadával, že se čidla vysouvají příliš pomalu.

Nadporučík Kynea, vedoucí sokolího štábu, hned zavolal: „Pane, místní sokoli zachytili žádost o spojení. Al Capone s vámi chce mluvit."

Zrovna tohle Motela Kolhammer nečekal, ale příliš překvapen nebyl. Capone nemusí být génius, aby si domyslel, kam útočná flotila zamíří po Arnstadtu.

Taktická mapa už naskakovala, informacemi do ní přispívali i yosemitští sokoli. Novina o krkavčí dezerci všechny potěšila. I bez nich ale měla Nová Kalifornie mohutnou obrannou síť; její síla určila i počet útočících lodí. Žádná obranná družice zatím nevystřelila.

„Vyslechnu ho," řekl Kolhammer. „Ale chci, aby přípravy pokračovaly podle plánu."

„Rozkaz, pane."

Illustrious namířil na Monterey jednu parabolickou anténu.

„Tak vy jste ten admirál, hm?" zeptal se Capone, jakmile přijal hovor.

„Admirál Kolhammer, Konfederační loďstvo. Velitel útočných sil nad Novou Kalifornií."

„Asi ze mě máte pěkně nahnáno, co?"

„Omyl."

„Ne, ne. Hned mi to bylo jasný, příteli. Je vás pěkná banda. Takže máte strach."

„Vykládejte si to, jak chcete. Mě vaše dohady nezajímají. Chtěl jste se vzdát?"

„Vy jste ale neomalená svině."

„Už mi říkali různě, tohle je ještě docela milé."

„Na Arnstadtu jste zabil spoustu lidí, pane admirále."

„Ne. Zabil jste je vy. Zahnal jste nás do kouta, kde nám nezbývala jiná možnost než adekvátně odpovědět."

Al se zářivě usmál. „Jak jsem řekl, máte ze mě nahnáno. Ten váš Sněm o tom musel dlouho jednat, zničit celej svět, jenom aby mě naštval. Daňovým poplatníkům se to nebude líbit, ne, ne. Máte je chránit. Je to vaše povinnost."

„Své povinnosti ke Konfederaci jsem si dobře vědom, pane Capone. Nemusíte mi ji připomínat."

„Jak chcete. Jde o to, že pro vás mám nabídku."

„Mluvte."

„Vystřílíte na nás pěknou haldu granátů, že jo. Bude to tady jak u Alama."

„Mé záměry brzy poznáte."

„Máme tu přes milion lidí, víc, když připočtete ty chuděry ztracený duše, ale rozhodně aspoň milion těl z masa a kostí. Taky fůru žen a dětí. Můžu to dokázat, hoši od techniky vám to pošlou, záznamy, soupisy a tak. To je chcete opravdu pozabíjet?"

„Ne, nechci zabít nikoho.“

„Fajn, o tom si můžeme promluvit.“

„Mluvte rychle.“

„Je to prostý, nebudu vás napínat. Už jste se rozhodli, že obětujete Novou Kalifornii, abyste se mě zbavili. No řeknu vám, že mi lichotíte. Takovou odměnu za jednoho chlapa snad ještě nikdo nikdy nevypsal. Za to, jak si mě vážíte, vám poskytnu službičku. Pošlu všechny svoje lidi dolů na planetu, všecky posedlý, co jich mám tady na Montereyi a na ostatních asteroidech, všechny kluky z flotily, prostě sakumprásk. Až budeme všichni pěkně dole, zmizíme i s planetou. Nikdo tak nepřijde k úhoně a vy dostanete všechny zajatce, co tady držím. Přihodím i antihmotu. Jak se vám to páčí, admirále?“

„Připadá mi to neuvěřitelné.“

„Hele, vy debile, když tolik prahnete po krvi, klidně ty rukojmí osobně podřežu, než sem ty vaše rakety vůbec dolítnou.“

„Ne, prosím vás. Omlouvám se. Měl jsem se spíš zeptat, proč nám to nabízíte. Proč jste s tím přišel?“

Al se naklonil blíž k čidlu, které přenášelo jeho obraz na Illustrious. „Koukněte, jenom se snažím udělat správnou věc. Chcete zabíjet lidi. Možná jsem vás k tomu donutil, možná ne. Ale jsme tam, kde jsme. Chci to zarazit, nejsem žádnej maniak. Takže vám nabízím způsob, jak ani jeden neztratíme tvář.“

„Počkejte, udělám si jasno. Nabízíte odsun všech posedlých na planetu, odzbrojení flotily a vydání asteroidů?“

„Máte dlouhý vedení, ale funguje. Rozumíte tomu. Za to, že nám necháte naše těla, se zdekujeme a už vás nebudeme otravovat. Tím to hasne.“

„Přeprava tolika lidí na planetu nějakou dobu potrvá.“

„Emmet, můj člověk, říká, že asi tejden.“

„Chápu. Jak mi zaručíte, že pod rouškou toho stěhování nezkusíte další podraz jako na Trafalgaru?“

Al ho probodl svým světoznámým pohledem. „To byla podpásovka, příteli. Co mi zaručí, že nezačnete střílet, když odzbrojuju flotilu?“

„Jinými slovy si budeme muset důvěřovat.“

„Na to vsaďte krk.“

„Dobrá. Moje lodě nezahájí útok, dokud neodvezete všechny posedlé. A ještě něco.“

„Hm?“

„Děkuji vám, pane Capone.“

„Není zač. Jenom koukejte všem vyřídit, že nejsem žádnej švihlej psychopat. Mám styl.“

„Samozřejmě. Jinak bych tu nebyl.“

Al se opřel a vypnul telefonní stroj. „To asi ne,“ řekl spokojeně.

Jezzibella stála ve dveřích. Přes obklady měla přehozený zelený župan a díky němu vypadala víc jako člověk a méně jako Plecháč z Čaroděje ze země Oz.

Vyskočil na nohy. „Nesmíš vstávat z postele!“

„Je jedno, jestli ležím nebo ne. Nanonika funguje tak jako tak.“ Pomalu přešla pokoj, skoro neohýbala kolena. Posadit se pro ni byl komplikovaný úkol. Al se musel držet ze všech sil, aby jí nepřiskočil na pomoc; viděl, jak moc pro ni znamená, aby to zvládla sama. Nejstatečnější holka v galaxii.

„Tak cos zase vyváděl?“ zeptala se. Hlas tlumila štěrbina v nanonice.

„Snažil jsem se skončit tenhle nesmysl. Moji chlapi můžou slítnout na planetu a vypadnout.“

„Myslela jsem si to. To je od tebe velice státnické, miláčku.“

„Musím si udržet dobrou pověst.“

„Já vím. Jenže, Ale, co se stane, až Konfederace zjistí, jak planety přitáhnout zpátky? Kvůli tomu jsi to všechno dělal, ne? Chtěl ses jim postavit na jejich hřišti.“

Natáhl se přes stůl a vzal ji za ruce. Z obkladů jí koukaly špičky prstů, a tak jí mohl sáhnout na kůži. „Prohráli jsme, Jez.

Jasný? Byli jsme tak dobrý, až jsme prohráli. Je to tím. Tak jsme je vyděsili. Musel jsem si vybrat. Flotila tohohle admirála nevyžene. Ani náhodou. Nechat planetu odletět je nejlepší možnost. Jak já to vidím, moji chlapi dostanou ještě pár let v těle. Nejmíň pár let. A vědátoři z Konfederace si nelajsnou tahat je zpátky, dokud nepřijdou na to, jak nám dát nový těla nebo tak něco. Jinak by si pěkně zavařili. Kdo ví, třeba se Nová Kalifornie ztratí i z toho dalšího vesmíru. Může se stát spousta věcí. Takhle nikdo neumře a my vyhrajeme.“

„Jseš nejlepší, miláčku. Věděla jsem to od začátku. Kdy odletíme?“

Al jí stiskl prsty a podíval se jí do očí. Prosvítaly pod obkladem, jako by měla plavecké brýle plné vody. „Ty nemůžeš odletět, Jez, tyhle obklady fungujou jenom tady. Kdo ví, co se podělá tam, kam letí Nová Kalifornie. Pěkně se hojíš, říkají to všichni doktoři. Ale na uzdravení potřebuješ víc času. A ten ti dám.“

„Ne, Ale. Jdu s tebou.“

„Omyl. Já tu zůstanu. Budeme spolu.“

„Ne.“

„Jo.“ Opřel se a máchnutím ruky ukázal na asteroid. „Nediskutuj, Jez. Někdo tu musí zůstat a hlídat zbraně, než všichni vypadnou. Tomu admirálovi nevěřím ani dobrý den.“

„Ale, ty přece neumíš řídit orbitální obranu. Prokrista, neumíš zapnout ani klimatizaci.“

„Jo. Ale admirál to neví.“

„Chytnou tě. Vyženou tě z tohohle těla. Navěky už zkysneš v nicotě. Prosím tě, Ale. Orbitální obranu obsloužím já. Uteč. Nedokázala bych žít s tím, že nejsi v bezpečí.“

„Na něco jsi zapomněla, Jez. Všichni na to zapomněli, snad až na starýho dobráka Bernharda. Jsem Al Capone. Nemám strach z nicoty. Nicota mě nikdy neděsila a nikdy nezačne.“

***

Sokol z Nové Kalifornie dorazil právě v okamžiku, kdy přistál letoun velícího admirála Samuala Alexandroviče. Díky tomu přišel na schůzi Státní rady s dobrou zprávou a to se mu líbilo.

První překvapení ho čekalo hned u dveří zasedačky. Na delegaci loďstva tu čekala Jeeta Anwarová.

„Předseda mě požádal, abych vám vyřídila, že na tomto zasedání nebudou potřeba poradci."

Samual Alexandrovič nechápavě pohlédl na Keatona a na al-Sahháfa. „Nejsou nebezpeční," prohodil žoviálně.

„Je mi líto, pane," odvětila Jeeta Anwarová.

Samual se rozmyslel, jestli mu poradci stojí za hádku; taková překvapení neměl rád. Když už nic jiného, dozvěděl se, že schůze bude mimořádná a zřejmě nepříjemná. Poradci mu nijak nepomohou. „Budiž."

Další překvapení ho čekalo v sekvojové zasedací místnosti, kde seděli jen tři vyslanci: z Nového Washingtonu, z Oshanka a z Mazalivu. Přítomen byl také lord Kelman Mountjoy. Samual Alexandrovič na něj kývl a posadil se vedle Oltona Haakera.

„Není nás tu kvalifikovaná většina," poznamenal.

„Ze Státní rady," přitakal předseda Haaker.

Samualovi se nelíbil jeho přiškrcený hlas; předseda byl nervózní. „Tak mi prosím povězte, co je to tu za schůzi."

„Chceme stanovit další postup ve věci posedlých," odpověděl Kelman Mountjoy. „Stará Konfederace se problému nedokáže uspokojivě postavit."

„Stará Konfederace?"

„Ano. Navrhujeme změnu."

Samual Alexandrovič nevěřícně naslouchal popisu užší konfederace. Má zastavit pomalé šíření posedlých a posílit obranu klíčových soustav. Vytvořit pevnou, hospodářsky stabilní společnost schopnou nalézt definitivní řešení.

„Navrhujete přibrat Edenity?" zeptal se Samual Alexandrovič, když lord domluvil.

„Nebyli nadšení," odvětil Kelman. „Vzhledem k tomu, že se zařizují podobně jako my, je ale jejich připojení velice pravděpodobné. Vzájemného obchodu se změna nedotkne, protože jsou imunní vůči infiltraci."

„A dodávají všem adamitským světům energii," dodal jedovatě Samual Alexandrovič.

Kelmanovi se podařilo neusmát. „Ne všechnu."

Samual se obrátil na předsedu. „To nemůžete dopustit, byl by to ekonomický apartheid. Porušuje to zásadu rovnosti, s níž Konfederace stojí a padá. Musíme chránit všechny stejně."

„To loďstvo nedokáže ani teď," řekl smutně Olton Haaker. „Viděl jste ekonomické prognózy mého úřadu. Obranu na dnešní úrovni si nemůžeme dlouhodobě dovolit. Něco musí prasknout, admirále."

„Už prasklo," pravil Kelman. „Útok na Arnstadt a na Novou Kalifornii ukázal, že si nemůžeme dovolit nadále udržovat status quo. Státní rada rozhodla, s vaším souhlasem, že musíme ty dvě planety obětovat, abychom uchránili ostatní. Užší konfederace představuje jen další krok. Uchrání lidský druh na několika světech schopných najít řešení."

„Zajímavé, že váš návrh chrání jen vaši část lidstva. Tu bohatší."

„Za prvé když přestaneme na chudé světy sypat peníze, budou se muset samy účinněji zabezpečit. Za druhé nemá smysl, aby se bohaté soustavy oslabovaly, když to nevede k definitivnímu řešení. Musíme přijmout fakta a jednat rozhodně."

„Karanténa zabrala. Když výzvědné služby spojí síly, časem zlikvidujeme pirátské lety. Organizace už neexistuje, Capone se vzdal."

„Tyto argumenty v dnešní politice neobstojí," řekl Kelman. „Dobře, odstranili jste Capona. Ale ztratili jsme Zemi. Mortonridge je sice osvobozen, ale za neuvěřitelnou cenu. Stáze někoho zachrání, ale osvobozené tělo bude po léta

potřebovat zdravotní péči. Musí to přestat. Musíme udělat čáru za minulostí, abychom osvobodili budoucnost.“

„Přistupujete k tomu, jako by jediným problémem byla posedlost,“ namítl Samual Alexandrovič. „Není, je to jen projev skutečnosti, že máme nesmrtelnou duši a ta může skonat v nicotě. K odpovědi na toto poznání musí dospět celé lidstvo od kriminálníka z koloniální planety po vašeho krále. Musíme se tomu postavit společně. Když nás rozdělíte, ztratíte možnost poučit právě ty, kteří nejspíš skončí v nicotě. Nemohu s vámi souhlasit. Pro tohle ruku nezvednu.“

„Samuale, musíte,“ řekl předseda. „Bez peněz z bohatých světů bychom neměli loďstvo.“

„Na Konfederační loďstvo přispívají všechny soustavy.“

„Ne stejnou měrou,“ řekl Verano, velvyslanec Nového Washingtonu. „Mezi námi, světy užší konfederace vás financují z osmdesáti procent.“

„Nemůžete se jen tak odtrhnout… Á, už tomu rozumím.“ Samual Alexandrovič si změřil Oltona Haakera pohrdavým pohledem. „Nabídli vám předsednictví, když jim nebudete stát v cestě? Klidně si tomu spolku říkejte užší konfederace, ale ve skutečnosti Konfederaci opustíte. Z právního hlediska nebudete jejími následníky. Všichni moji důstojníci se při vstupu do loďstva zřekli občanství; Konfederační loďstvo se zodpovídá celému Sněmu, ne zájmovým skupinám.“

„Většinu vaší flotily tvoří národní armády,“ rozohnil se Verano. „Planety je stáhnou a obsadí základny. Zůstanou vám lodě, které nemají kde kotvit, v soustavách, které nemohou zachránit.“

Kelman zvedl ruku a natáhl ukazováček. „Loďstvo půjde za vámi, Samuale, to všichni víme. Co se týče vlastnických práv, pan Verano má pravdu. My jsme ty lodě zaplatili.“

„A užší konfederace stanoví nové zákony,“ řekl Samual Alexandrovič.

„Přesně tak. Jestli chcete chránit lidstvo, uvažujte realisticky. Užší konfederace vznikne, ať chcete nebo ne.

Politice rozumíte zřejmě lépe než většina z nás, jinak byste se nikdy nestal velícím admirálem. Dohodli jsme se, že nejlépe naše zájmy ochráníme právě takto. Děláme to, abychom jednou mohli najít řešení. Je v našem sobeckém zájmu ho najít, Bůh ví, že nechci umřít, když vím, co mě čeká. Přinejmenším nám můžete věřit, že výzkum dostane neomezené prostředky. Pomozte nám bránit hranice, přejděte s flotilou k užší konfederaci. Představujeme záruku úspěchu pro celé lidstvo. To jste přísahal chránit, pokud se nemýlím.“

„Nemusíte mi připomínat mé závazky,“ řekl Samual Alexandrovič.

„Promiňte.“

„Než vám odpovím, musím si to promyslet.“ Vstal. „Také se poradím se svými důstojníky.“

Kelman se uklonil. „Vím, že to není lehké. Omlouvám se, že jsme vás dostali do takové pozice.“

Samual Alexandrovič promluvil se svými poradci až v letounu cestou na orbitální stanici, kde měl hlavní štáb.

„Mohou si ostatní soustavy dovolit vlastní loďstvo?“ zeptal se al-Sahháf.

„Pochybuji,“ odvětil Samual Alexandrovič. „Krucifix, budou úplně bezbranné.“

„Je v tom logika,“ řekl Keaton. „Bezbranné budou tak jako tak. Když s loďstvem nepřejdete pod užší konfederaci, slabým nepomůžete a silné oslabíte.“

„Myslíte, že jim na to mám kývnout?“

„Osobně ne, pane. Ale je to nejstarší politická taktika na světě. Když zůstaneme mimo, ničeho nedosáhneme. Když se k nim přidáme, získáme vliv uvnitř, a to výrazný.“

„Lord Mountjoy není hloupý,“ pravil al-Sahháf. „Bude s vámi chtít jednat soukromě. Třeba nám v soustavách druhé třídy zůstanou agenti KIS a budeme tak mít informace o posedlých.“

„Ano,“ připustil Samual. „To by se Mountjoyovi líbilo. Tak to v politice chodí.“

„Chcete se s ním setkat, pane?“ zeptal se Keaton.

„Skoro to vypadá, že mě pokoušíte, kapitáne.“

„To ne, pane!“

„Nechci se s ním setkat. Ještě ne. Nechci se dívat, jak se kvůli mé tvrdohlavosti rozpadá Konfederační loďstvo. Představuje velikou sílu proti posedlým a lidé o ně nesmějí přijít. Musím to probrat s Lalwaniovou a zjistit, jestli by flotilu nepodpořili Edenité. Pokud ne, sejdu se s Mountjoyem a dohodnu podmínky. Musíme mít na paměti, že ozbrojené síly musejí sloužit civilnímu obyvatelstvu, i když někdy nechápeme, podle čeho si Civilové volí své vůdce.“

***

Zima byla nehorázná. Vlny mrazu jakoby nic proplouvaly celým záchranným modulem a vyplavovaly světlo. Teplota klesla natolik, že i plast ztrácel barvu jako v ultrafialovém osvětlení. Toltonuv dech se na hladkých plochách srážel do tvrdého povlaku.

Ze skříněk vytahali všechno oblečení a Tolton ho na sebe navlékl, kolik mohl. Vypadal teď ještě tlustší než Dariat, hlavu měl obalenou pruhy látky, aby mu neomrzly uši a krk. Na odhalené kůži mu jiskřila jinovatka, každá řasa připomínala maličký rampouch.

Energie z článků mizela stejně rychle jako teplo. Systém podpory života napřed spokojeně předl, ohříval vzduch a zbavoval ho vodních par. Pak spustili jednoduchou analýzu a spočítali si, že při takové spotřebě jim energie vydrží čtyřicet minut. Dariat postupně vypnul všechny nepotřebné systémy, motory, navigační procesor i vysílačku. Když se pak Tolton zabalil do dvou vyhřívaných skafandrů a mnoha vrstev oblečení, vypnul všechno kromě recyklátoru kyslíku a jediného větráku. Při snížené spotřebě měly články vydržet dva dny.

Toltonovy vytápěné skafandry spotřebovaly baterie dříve, než čekali. Poslední došla patnáct hodin po vstupu do směsi. Pak začali pít polévku ze samoohřívacích pytlíků.

„Jak dlouho vydrží trup?“ zeptal se mezi rozklepanými doušky. Měl na sobě tolik oblečení, že nemohl ohnout ruce, a tak ho Dariat krmil.

„Nevím. Můj šestý smysl na takový věci moc není.“ Dariat si přitiskl ruce na hruď. Mráz mu nevadil tolik jako Toltonovi, ale přesto si vzal několik svetrů a kalhoty od skafandru. „Izolační pěna je už nejspíš fuč. Trup se teď bude odpařovat tak dlouho, dokud ho tlak směsi neprorazí. Nebude to bolet.“

„Škoda. Vůbec nic necítím. Trochu bolesti bych jen uvítal.“

Dariat se na přítele usmál. Tolton měl černé rty, kůže se mu z nich odlupovala.

„Co je?“ zaskuhral Tolton.

„Nic. Jenom jsem si říkal, jestli by nestálo za to odpálit další raketu. Třeba by nás trochu zahřála.“

„Jo. A taky by nás rychleji dotlačila na druhou stranu.“

„Už by bylo načase. Kdyby sis mohl přát cokoli, co nás tam má čekat, co by to bylo?“

„Tropický ostrov s nekonečnými plážemi. Moře teplé jako vana.“

„Co ženské?“

„Panebože, aby ne.“ Mrkl a řasy mu přimrzly. „Nic nevidím.“

„Buď rád. Víš, jak vypadáš?“

„A co ty? Co bys chtěl najít na druhé straně?“

„Jako bys to nevěděl: Anastázii. Žil jsem jen pro ni. Obětoval jsem kvůli ní duši… rozhodně pro její sestru. Říkal jsem si, že mě v té chvíli třeba vidí. Chtěl jsem udělat dobrý dojem.“

„Neměj strach, ten jsi udělal. Z té tvé lásky se jí musejí třást kolena. Takovou pitomou slepou oddanost holky žerou.“

„Jsi ten nejnecitelnější básník, o jakém jsem kdy slyšel.“

„Jsem pouliční básník. Kašlu na růžičky a na cukr, na to jsem moc velký realista.“

„Vsadím se, že růže a cukr nesou víc.“ Když se nedočkal odpovědi, podíval se Dariat na Toltona zblízka. Ještě dýchal,

ale pomalu, mezi zamrzlými rty mu zůstala jen štěrbina. Už se netřásl.

Dariat se odkulil na své křeslo a trpělivě čekal. Za dvacet minut z hadrové koule vylezl Toltonuv duch. V úžasu pohlédl na Dariata, zaklonil hlavu a rozchechtal se.

„Do prdele, tak tohle je žrádlo. Jsem duše básníka.“ Smích se brzy zlomil v pláč. „Duše básníka. Chápeš? Nesměješ se. Nesměješ se, a přitom je to taková sranda. Nic srandovnejsího tě nepotká do konce času. Proč se nesměješ?!“

„Pst.“ Dariat zvedl hlavu. „Slyšíš to?“

„Jestli je slyším? Je tam trilion bilionů duší. To si piš, že je slyším.“

„Ne. Nemyslím duše ve směsi. Měl jsem dojem, že jsem slyšel někoho volat. Lidský hlas.“

28

Pro Fletchera Christiana to byla dlouhá noc. Zůstal připoutaný pod proudem na oltáři a svět se zbláznil. Viděl Dexterovy poskoky, jak štípají krásný dřevěný model katedrály svatého Pavla, v níž sir Christopher Wren vtělil svoje vidění, a házou třísky do ohňových košů, jež nyní osvětlovaly loď. Viděl masakr mlčenlivých obětí, jež Dexter popravoval antipaměťovou zbraní. Fletcher plakal žalem nad jejich dušemi, jež musely udělat místo zatracencům z nicoty, poslušnějším vůle temného mesiáše. Slané slzy mu stékaly po runách vyrytých do tváří a pálily jako kyselina. Slyšel Courtneyin zvířecký řev, když ji Quinn prznil, až tekla krev a loupala se kůže.

Svatokrádež. Vraždy. Barbarství. Ani na chvilku neustaly. Každý zločin mu drásal zbývající smysly. Pořád dokola odříkával modlitbu Páně, až ho Dexter uslyšel a poslal mu posedlé křičet do uší jakési oplzlosti. Jejich krutá slova se do něj zabodávala jako dýky, jejich radost ze zla ho dohnala k mlčení. Bál se, že z tolika zkaženosti přijde o rozum.

S rostoucími počty svatokrádežníků sílila i jejich energistická moc a pohlcovala ducha i hmotu. Nebyla to sdílená touha, jakou poznal na Norfolku, pevná vůle uniknout prázdnotě. Tady Dexter služebníkům vysával všechnu sílu a tvaroval ji podle vlastního kletého přání.

Když noc otevřenými dveřmi ustoupila krvavě rudému přísvitu, Fletcher konečně uslyšel křik padlých andělů. Jejich ďábelský běs ho téměř zlomil. Ani Dexter přece nemůže chtít pustit takové bestie na Zemi.

„Ne," zaječel Fletcher. „Nesmíš je sem pustit. Toť šílenství. Šílenství. Všechny nás pohltí."

Dexter mu strčil hlavu do zorného pole, celý zářil spokojeností. „Konečně ti to došlo."

***

Lady Mac ukončila skok hluboko v mezihvězdném prostoru, devatenáct set světelných let od Konfederace. Na palubě si všichni připadali ztracení a opuštění, ale hlavně strašně malincí.

Z trupu vyjela astronomická čidla a začala sbírat chudou dávku fotonů. Navigační programy určily souřadnice.

Jozue zaměřil cíl, nevýraznou světlou tečku vzdálenou pouhých třicet dva světelných let. V hlavě se mu objevil cíl dalšího skoku, fialová ikonka na konci tunelu oranžových kroužků. Hvězda byla trochu stranou, úchylka naznačovala rozdíl v rychlosti. Loď a hvězda se vůči sobě značně pohybovaly.

„Připravte se," řekl. „Zrychlujeme."

Na můstku se ozvalo sténání. Stížnosti ale umlkly, sotva zapnul antihmotový pohon. Čtyři gé zamáčkla do křesel všechny kromě Kempstera Getchella; starý hvězdář se po druhém skoku raději schoval do stáze. „Tohle je na moje kosti trochu moc," postěžoval si. „Až tam budeme, vytáhněte mě."

Všichni ostatní raději zaťali zuby. Posádka samozřejmě neměla na výběr. Sedmnáct skoků za dvacet tři hodin, všechny dlouhé patnáct světelných let. Už to byl zřejmě rekord. Nikdo je nepočítal; všichni se soustředili na svou práci, v Konfederaci by se našlo málo podobných profesionálů. Jak se hvězda Spícího boha blížila, začínali na sebe být hrdí.

Jozue zůstával na akceleračním křesle a s neomylnou přesností vedl loď. Sotva za sebou nechali mlhovinu v Orionu, příliš toho nenamluvili. Po každém skoku byla menší, až nakonec coby malá tečka zůstala jediným známým objektem ve viditelném vesmíru. Všechny fúzní generátory běžely naplno,

aby dostatečně rychle dobily vzorovací uzliny. Proto Jozue mezi skoky upravoval relativní rychlost vysokým tahem místo obvyklé desetiny gé. Čas. Nic cennějšího neměl.

Instinkt ho poháněl kupředu. Záhadná nevýrazná hvězda přímo před přídí na něj volala stejně neodolatelně jako velké nálezy v Prstenci trosek. Za letu se toho tolik stalo. Vložil do něj tolik nadějí. Nedokázal uvěřit, že to všechno překonal zbytečně. Spící bůh existuje. Xenocký artefakt, dost mocný, že zaujal i Kiinty. Nemýlili se, objevy učiněné cestou jen dokazovaly, že jsou na stopě něčeho velikého.

„Uzliny nabité, kapitáne," ohlásil Dahybi.

„Díky," odtušil Jozue. Automaticky spustil kontrolu vektoru. Stará loď si vedla skvěle. Ještě tři hodiny, dva skoky, a jsou na místě. Let skončí. Jozue tomu nedokázal uvěřit. Veliká cesta Lady Mac vyrůstala z mnoha kořenů. Kelly Tirrelová a žoldáci na Lalonde. Jay Hiltonová a Haile (ať už jsou teď kdekoli). Tranquillity a její útěk před Organizací. A ještě starší zpráva nesená přes patnáct set světelných let, předávaná od hvězdy ke hvězdě druhem, který vůbec neměl uniknout svému rostoucímu slunci. A Swantic-LI, původní nálezce Spícího boha. Patnáct tisíc let nepravděpodobných náhod spojených s osudem celého lidského druhu.

Jozue nevěřil v takové náhody. Nezbývalo než uvěřit v osud, v božský zásah.

Zvláštní, vzhledem k tomu, co hledají.

***

Louise se probudila zmatena. Kdosi na ní leží. Oba jsou nazí.

Andy, uvědomila si. Poznala jeho byt: malý, špinavý, zaneřáděný a tak přetopený, že i vzduch zhoustl. Za opoceným oknem bylo vidět růžový úsvit.

Nebudu litovat toho, co se stalo, slíbila si. Nemám se za co stydět. Udělala jsem, co jsem chtěla. Mám na to právo.

Pokusila se ho odkulit a vylézt, ale postel na to prostě nebyla dost velká. Zavrtěl se, zamračil a pohlédl na ni. Pak v hrůze ucukl.

„Louise!“

Statečně se usmála. „Aspoň si pamatuješ mé jméno.“

„Louise. Proboha.“ Klekl si. Očima hltal její tělo a blaženě se culil. „Louise, ty jseš skutečná.“

„Ano, jsem skutečná.“

Skočil na ni a začal ji líbat. „Miluju tě, Louise. Miláčku, milovaná moje, strašně tě miluju.“ Zasypával ji polibky, laskal jí bradavky přesně tak, jak se jí to včera líbilo. „Miluju tě a nakonec jsme spolu.“

„Andy.“ Otočila se a prsa ji zabolela. Na takového hubeňoura měl sílu.

„Panebože, ty jseš tak krásná.“ Olizoval jí rty a snažil se jazykem prodrat mezi zuby.

„Andy, přestaň.“

„Miluju tě, Louise.“

„Ne!“ Odstrčila ho. „Poslouchej mě. Nemiluješ mě, Andy, a já nemiluji tebe. Byl to jenom sex.“ Trochu se usmála, aby zmírnila ránu. „No dobře, byl to výborný sex. Ale nic víc.“

„Přišla jsi za mnou.“ Hlas se mu málem zlomil žalem.

Louise se strašně styděla. „Řekla jsem ti, že tady už nikoho jiného neznám. Proto jsem šla za tebou. Pokud jde o to ostatní… Oba jsme to chtěli. Na zábrany už není čas.“

„Copak pro tebe nic neznamenám?“ zakňoural.

„To víš, že ano, Andy.“ Pohladila ho po ruce a naklonila se blíž k němu. „Přece bych to nedělala jen tak s někým, ne?“

„Ne.“

„Pamatuješ si, co jsme dělali?“ pošeptala mu do ucha. „Jak jsme byli nemravní?“

Andy se začervenal, nedokázal jí ani pohlédnout do očí. „Jo.“

„Dobře.“ Políbila ho. „Tuhle noc si navždy zapamatujeme. Nikdo nám ji nemůže vzít, ať se stane cokoli.“

„Pořád tě miluju. Od první chvíle, co jsem tě uviděl. Na tom se nic nezmění.“

„Ale, Andy.“ Přivinula si ho na prsa a pohoupala ho. „Nechci ti ublížit. Věř mi, prosím.“

„Neublížilas mi. To bys nedokázala. Ty nikdy.“

Louise vzdychla. „Zvláštní, jak se život může proměnit, kolik věcí tě nasměruje na jinou cestu. Kdybychom tak mohli prožít všechno.“

„Já s tebou prožil všechno.“

Přitiskla ho k sobě. „Asi budu závidět tvé slečně, až si nějakou najdeš. Bude mít veliké štěstí.“

„To už se teď asi nestane.“

„Pravda. Asi ne.“ Rozmrzele se podívala na zmizené okno. Proklínala ráno, proklínala čas a všechno, co s sebou nese. Přes sklo prosakovalo kromě narudlé záře ještě něco: zášť. Louise z ní skoro dostala strach. Světlo bylo na ranní červánky příliš krvavé, připomnělo jí Hraběnku.

Pustila Andyho a skočila k oknu. Vylezla si na jednu krabici a otřela sklo.

„Pane Ježíši.“

„Co se děje?“ zeptal se Andy. Pospíšil k ní.

Do svítání zbývaly ještě dvě hodiny. Uprostřed Westminsterského dómu visel pár set yardů nad zemí kruhový červený mrak. Zlověstná záře se odrážela od klenby, kostra vypadala jako ze zašlé mědi. Krvavé světlo zalévalo i londýnské střechy, zdi se nezdravě přebarvily. Mrak končil necelou míli od činžovního bloku a pomalu se vlnil.

„Do prdele!“ sykl Andy. „Musíme vypadnout.“

„Nemáme kam jít, Andy. Posedlí jsou všude.“

„Ale… Do prdele. Proč s tím někdo něco nedělá? V New Yorku je ještě drží na uzdě. Měli bysme se spojit a bránit se.“

Louise se vrátila k posteli a opatrně se posadila. Po včerejší noci měla s některými pohyby docela problém. Přes nervovou nanoniku se ujistila, že se dítěti ani jí nic nestalo. Lékařský modul nezjistil nic horšího než pár modřin. Vpíchl jí pod kůži

několik léků. „Snažili jsme se," řekla. „Ale včera večer jsme ztratili naději."

„Snažili jste se?" Andy stál před ní, celý zpocený. Mnul si čelo. „Ty jseš v tom nějak namočená?"

„Na Zemi jsem přiletěla, abych úřady varovala před posedlým jménem Quinn Dexter. Nemusela jsem se obtěžovat, už o něm věděli. To on stojí za tím vším. Pomáhala jsem jim ho najít, protože jsem ho už viděla."

„Myslel jsem, že nás infiltrovala Caponova Organizace."

„Ne, to řekla Centrvláda médiím. Nechtěli, aby se lidé dozvěděli, co jim skutečně hrozí."

„A sakra," zasténal Andy. „To jsem teda fakt těžkej hacker. Ani na tohle jsem nepřišel."

„To tě nemusí mrzet. VCVB je daleko chytřejší, než si lidé myslí." Vstala, protože si připomněla 07 a nemohla jen tak sedět. „Musím se vykoupat. Koupelna je na konci chodby?"

„Jo. Ehm, Louise."

„Co?"

„Musíš si vzít něco na sebe."

Usmála se. Vůbec jí nevadilo, že stojí nahá v přítomnosti mladíka, a ne ledajakého, v přítomnosti známosti na jednu noc. Norfolk jsem nechala hodně daleko za sebou. „Máš pravdu."

Svoje šaty našla na hromadě, kam je včera shodila, mokré a zmačkané. Andy jí půjčil šedivé džíny a čistou modrou mikinu s nápisem Judovo elektro. Obojí měl v krabici, kam se nedostalo vlhko.

Když se vrátila, už připojil dva články ke klimatizaci. Galvanizovaná krabice se rozklepala a pak vypustila nejistý proud studeného vzduchu. Louise se v něm pokusila usušit vlasy.

„Mám zásobu jídla," řekl Andy. „Chceš snídani?"

„Prosím."

Vytáhl z krabice prefabrikované tácky a strčil je do trouby. Louise se pustila do zevrubnější prohlídky bytu. Andy byl vskutku blázen do elektroniky, jak tvrdil v restauraci na Lake

Isle. Neutrácel za nábytek a zřejmě ani za oblečení. Všude ležely součástky, staré nástroje a procesory, klubka drátu a optických vláken, mikroskopické komponenty v krabičkách s lupou místo víčka, křehké zkušební obvody. Jednu celou stěnu zabíraly fleky. Když nakoukla do druhého pokoje, uviděla hromadu starých domácích přístrojů. Sbírám je na součástky, řekl. Opravy mu zajišťovaly vedlejší příjem. Usmála se na povědomé večerní sako, pověšené v igelitovém potahu zezadu na dveřích.

Trouba vystrčila tácky. Andy narazil na kohoutek vodní nádrže placatou krabici s pomerančovou šťávou, v průhledné cisterně zabublalo. Krabice se nafoukla.

„Andy?“ Louise zírala na aglomeraci elektroniky a v duchu si nadávala. „Nemáš tady komunikační procesor, nějaký, co dosáhne až na družici?“

„Samozřejmě. Proč?“

***

„Louise, proboha, už jsme si myslel, že jsme tě ztratili,“ datoval Charlie. „Podle sledovacích satelitů jsi v činžáku na Halton Road. Už to vidím, byt Andyho Behooa. Jseš v pořádku?“

„Přežila jsem,“ odpověděla. „Kde jsi ty?“

„Nahoře v Mračnu. Bylo to narychlo, ale po včerejším neúspěchu jsem neměl na výběr. Nevíš, jestli se z toho Fletcher dostal?“

„Netuším. Na útěku jsem už nikoho neviděla. Co Ivanov?“

„Je mi líto, Louise. Nepřežil.“

„Takže zbývám jen já.“

„Zřejmě jsem tě opět podcenil, Louise. Stále dělám stejnou chybu.“

„Charlie, v dómu se sbírá červený mrak.“

„Já vím. Od Dextera je to chytré. Orbitální obrana by teď musela zničit celý dóm. Také to znamená, že prakticky netuším, co se dole děje. Zkusil jsem tam poslat spřízněné

ptáky a krysy, ale pokaždé s nimi ztratím kontakt. A to jsme si mysleli, že jejich energistická síla neovlivňuje bitek.“

„Podle Fletchera vědí o všem, co se stane pod mrakem. Dexter tvá zvířata zřejmě zabíjí.“

„Pravděpodobně. To nám moc možností nezbývá.“

„Tenhle mrak je jiný. Říkala jsem si, že bys to měl vědět. Proto jsem ti zavolala.“

„Co tím chceš říct?“

„Jeden jsem viděla na Norfolku, byl úplně jiný. Tenhle cítím, je to jako hodně hluboké chvění, skoro neslyšné. Tenhle mrak nemá jen odříznout nebe; je opravdu plný zla, Charlie.“

„To bude Dexter. Už musel dát dohromady hodně posedlých. Ať chystá cokoli, ten mrak je jenom začátek.“

„Mám strach, Charlie. Dexter vyhraje, že ano?“

„Dokážete se s Andym dostat do některého okrajového dómu? Mám v nich agenty. Dovedu vás dostat ven.“

„Mrak roste, Charlie. Už to asi nestihneme.“

„Louise, zkus to, prosím tě.“

„Tíží tě svědomí, Charlie?“

„Možná. Ale Genevieve jsem dostal na Tranquillity. Kapitán jestřába se zapřísahá, že od mojí firmy už nikdy nevezme práci.“

Louise se zasmála. „Gen už je taková.“

„Odejdete z domu?“

„Spíš ne. Jsme tu spokojení. Kdo ví, co se stane, až Země opustí vesmír? Třeba to nebude tak zlé.“

„To se nestane, Louise. O to Dexterovi nejde. Chce vesmír zničit, ne ho opustit. A na Zemi jsou lidé, kteří mu mohou zabránit v čemkoli.“

„Jak to myslíš? Tys ho přece zastavit nedokázal.“

„Mrak našemu milovanému předsedovi konečně trochu zpevnil páteř. Bojí se, že posedlí chtějí Zemi ukrást. Senát mu schválil použití orbitálních zbraní proti archologiím. Je to moderní fatalismus, Louise. Konfederace obětovala Arnstadt a Novou Kalifornii, aby se zbavila Capona. Předseda Centrvlády

obětuje menšinu občanů, aby uchránil většinu. Dějiny na něj nebudou vzpomínat v dobrém, ale lidi v ostatcích archologiích mu asi budou vděční.“

„Musíš tomu zabránit, Charlie. V Londýně žije víc Lidí než na celém Norfolku. Přece to dokážeš zastavit, nebo ne? 07 je nemůže nechat umřít. Vládneš Zemi. Sám jsi to řekl.“

„Můžeme rozkaz o pár hodin pozdržet. Zničíme komunikační síť, donutíme důstojníky orbitální obrany, aby odmítli poslušnost. Předsedův přímý rozkaz ale nakonec někdo splní. Družice použijí gama lasery. Všechny živé buňky v archologiích zemřou.“

„Ne. Musíš je zastavit.“

„Louise, dostaň se do okrajového dómu. Máš antipaměť. Můžeš si prostřílet cestu.“

„Ne!“ vykřikla nahlas. Praštila pěstí do stolu, až tácky a sklenice nadskočily. „Ne! Ne! Ne!“ Zvedla procesor a mrštila jím o zeď. Plášť praskl, na podlahu spadly plastové střepy. „Nikdy.“

Andy ztuhl a v hrůze ji pozoroval. Otočila se na něj. „Všechny tu zabijí. Předseda chce dóm zničit z oběžné dráhy.“

Vstal a objal ji, aby se tolik netřásla. I bosá byla o půl hlavy větší než on, musel k ní vzhlížet. V očích měla zoufalství.

„Musíme ho zastavit,“ prohlásila.

„Předsedu Centrvlády?“

„Ne, Dextera.“

„Toho posedlýho? Toho maniaka?“

„Ano.“

„Jak?“

„Nevím. Řekneme mu to. Varujeme ho. Řekneme mu, ať rozpustí červený mrak. Pochopí, že když mu nezůstanou žádní následovníci, ztratí význam.“

„Co pak?“

„Já nevím!“ vykřikla. „Ale nikdo nezemře, to pro tebe nic neznamená?“

„Znamená,“ vykoktal.

Přešla k hromadě šatů a vytáhla z ní antipaměť. „Kde mám boty?“

Andymu stačil jediný pohled na černý váleček, aby pochopil, že jde do tuhého. Napadlo ho zamknout dveře, aby nemohla ven. Ani k tomu ale nenašel odvahu. „Nechoď tam.“

„Musím,“ odsekla. „Těm obludám vůbec nezáleží na lidech.“

Andy padl na kolena. „Louise, na kolenou tě prosím. Chytnou tě. Budou tě mučit.“

„Ne dlouho. Všichni přece brzy zemřeme.“ Strčila nohu do boty a zapnula přezky.

„Louise, prosím tě!“

„Půjdeš se mnou?“

„Tam venku je Londýn,“ ukázal z okna. „Máš pár hodin, abys našla jednoho člověka. To nejde. Zůstaň tady. Ani si nevšimneme, že jsme mrtví. Orbitální lasery mají strašnou sílu.“

Probodla ho pohledem. „Andy, ty ses nedíval na zprávy? Máš duši. Moc dobře si všimneš, žes umřel. Budeš totiž v nicotě.“

„Nemůžu jít ven,“ kňoural. „Jsou tam oni. Nechoď pryč.“

Obula si druhou botu. „Tady zůstat nemohu.“

Andy k ní vzhlédl. Tyčila se nad ním, vysoká, nádherná, odhodlaná. Naprosto božská. Celou noc se s ní miloval a trápil tělo nebezpečně silnými stimulačními programy, aby na ni udělal dojem. A pro ni to nic neznamená. Nikdy mu nebude patřit, protože viděla jeho skutečnou povahu. Jsou si cizejší, než když o ní vůbec nevěděl.

Utřel si nos, aby zakryl vzlykot. „Miluju tě, Louise.“ Sám slyšel, jak uboze kňourá, a nenáviděl se za to, čím je.

Louise ho bylo líto, ale zároveň se zlobila. Nevěděla, jestli ho má odstrčit nebo políbit. „Byla to pěkná noc, Andy. Nelituji.“ Pohladit ho po svěšené hlavě by bylo netaktní. Prostě ho obešla a potichu za sebou zavřela dveře.

***

Jay probudily hlučné hlasy a práskání dveřmi. Posadila se v posteli, pořádně si zívla a protáhla ruce. Venku byla noc, přes hlasité zvuky jen tak tak slyšela šumění vln. Chatkou procházeli lidé a vzrušeně hovořili. Na dřevěných schodech na verandu zazněly kroky a znovu bouchly dveře.

Našla prince Della a po špičkách vyšla do předsíně. Tak rušno v chatě nebylo, ani když staříci plánovali novou kolonii. Ať už se děje cokoli, musí to být hrozně důležité, a tak jistě zaslechne něco zajímavého.

Hlasy umlkly.

„Pojď dál, Jay," zavolala z pokoje Tracy.

Jay poslechla. Když byla Tracy nablízku, nic jí neprošlo. V pokoji bylo sedm starých návštěvníků. Jay pospíšila na ušák k Tracy, styděla se promluvit.

„Promiň, panenko," řekla Tracy, když se k ní Jay posadila. „Probudil tě ten kravál?"

„Co se děje?" zeptala se Jay. „Proč sem všichni přišli?"

„Snažíme se dohodnout, jestli požádáme korpus o intervenci," odvětila Tracy. „Zase!"

„Na Zemi se něco stalo," řekl Arnie. „Napřed jsme si to neuvědomovali, ale Quinn Dexter chystá něco nesmírně nebezpečného."

„Korpus se do toho nevloží," zazoufal si Galic. „Pořád nemá důvod. Znáte zákon: zasáhne, jen když je v ohrožení jiný druh. Quinn Dexter je čistě technicky člověk. Takže to není cizí vliv."

„Technicky možná, ale já ho za člověka rozhodně nepovažuji," zabručel Arnie.

„Korpus nezasáhne, protože předseda použije orbitální obranu, barbar jeden."

„Nestihne to včas, aby Dextera zastavil," řekla Tracy. „Zvlášť když se do toho vloží 07 a zdrží jeho rozkazy."

Jay se přitulila blíž k Tracy. „Co Quinn Dexter chystá?"

„Tím si nejsme zcela jistí. Možná z toho nic nebude."

„Ha," zabručel Arnie. „Jen počkejte."

„Díváte se?" zeptala se Jay, najednou čerstvá jako rybička.

Tracy Arnieho probodla pohledem. Vyměnili si názory. Jay cítila telepatický proud, i když slova nezachytila. Hodně se zlepšila.

„Prosím!" škemrala. „Je to moje planeta."

„No dobře," ustoupila Tracy. „Můžeš tu zůstat a chvíli se dívat. Ale žádný krvák ti nepustíme."

Jay se rozzářila.

Dospělí se usadili, na pohovku se museli vejít tři. Tracy zapnula televizor, na obrazovce se objevila opuštěná ulice. Nad starými domy zářila rudá oblačnost. Jay se otřásla. Mraky byly úplně jako na Lalonde.

„To je Londýn," vysvětlila Tracy a podala jí hrnek horké čokolády.

Jay si posadila prince Della na klín, aby dobře viděl, a vděčně se napila. Po ulici někdo šel.

***

Lady Mac se vynořila sto milionů kilometrů od hvězdy typu F, pět stupňů nad ekliptikou. Vzhledem k tomu, že soustava nebyla zmapována, vysunul Jozue bojová čidla a zběžně ji prohlédl. Reagovala rychleji než důkladnější civilní senzory, a kdyby se něco objevilo v kolizním kurzu, bylo by více času uhnout.

„Před lodí čisto," ohlásila Beaulieuová.

Jozue si poprvé za třicet hodin oddechl a pohodlně se rozvalil. Dosud si neuvědomil, jak má ztuhlá záda a krk; svaly ho pod kůží pálily.

„Zmákli jsme to!" zavýskal Liol.

Zatímco se všichni plácali po zádech, vysunul Jozue i standardní čidla. Vyjela z trupu spolu s chladiči.

„Alkad," nadatoval. „Vytáhněte Kempstera ze stáze, prosím vás. Řekněte mu, že jsme na místě."

„Rozkaz, pane kapitáne."

„Beaulieuová, Ashly, zapněte průzkumný senzory. A vy ostatní, připravte Lady Mac na orbitální let. Dahybi, nabij uzliny, chci mít krytý záda.“

„Rozkaz, kapitáne.“

„Jak jsme na tom s palivem?“ zeptal se Jozue.

„Dobře,“ odpověděla Sarha. „Zbylo nám čtyřicet procent fúzního paliva a pětapadesát procent antihmoty. Vzhledem k tomu, že jsme jí patnáct procent spálili při strkání Lalarinu-MG, máme dost na cestu do Konfederace. Můžeme i skákat po týhle soustavě, pokud nechceš zkoumat každý měsíček.“

„Doufejme, že to nebude třeba,“ odtušil. Zpráva ze Swantic-LI neupřesňovala polohu Spícího boha v soustavě, nespecifikovala ani orbitu.

Když Lady Mac přešla z mezihvězdného režimu na orbitální, všichni se uvolnili. Poletovali po můstku, střídali se v koupelně. Ashly z kuchyňky přinesl jídlo. Dlouhodobé vystavení vysokému přetížení velice unavuje. A jíst v té době není moudré. Váha jídla zatěžuje vnitřnosti, i když jsou uměle zesílené. Hladově se pustili do rozvařených těstovin, v beztíži vesele honili kapky sýrové omáčky.

„Když vidí celý vesmír,“ nadhodil Liol s plnou pusou, „myslíš, že ví i o nás?“

„Každý dalekohled vidí celý vesmír,“ řekl Ashly. „To neznamená, že všechny teleskopy vidí nás.“

„No tak zachytil gravitonické zkreslení, když jsme vylítli z díry,“ opáčil nevzrušeně Liol.

„Máš důkaz?“

„Pokud o nás ví, nic neříká,“ pravila Beaulieuová. „Čidla tu nezachytila žádný elektromagnetický signály.“

„Jak ho teda našli Tyrathkové.“

„Snadno, řekl bych,“ odvětil Dahybi.

Pod vedením Kempstera a Renata Beaulieuová vypustila pátrací satelity. Šestnáct kusů opustilo Lady Mac na sedmi gé do všech směrů. Po dvou minutách odhodily pomocné rakety a pokračovaly setrvačností. Vlastní družici tvořila soustava

optických čidel, obrovské muší oko schopné hledět na všechny strany zároveň. Společně satelity vytvářely stále větší teleskop schopný obrovského rozlišení. Jedinou mez představovaly výpočetní možnosti analýzy předávaných dat.

Pátrání se mělo zaměřit na každé světélko s negativní magnitudou (v standardní klasifikaci hvězd mají nejjasnější hvězdy magnitudu jedna, zatímco nejméně viditelné šest – cokoli jasnějšího než jedna musí být planeta a dostane negativní hodnotu). Poloha světelného zdroje byla změřena pětkrát za sekundu, aby počítač mohl odvodit dráhu.

Jakmile systém lokalizuje planety, složený teleskop se zaměří na jejich orbity, zda na nich nenajde prostorovou poruchu, kterou zpozoroval Swantic-LI. Posádka Lady Mac předpokládala, že jde o viditelný jev, protože Tyrathkové neměli gravitonické detektory. Když satelity nic nenajdou, pustí se do důkladnějšího hledání.

„Tohle je divné," nadatoval Kempster po zběžné prohlídce soustavy. S Renatem obsadili největší pokoj v kapsli C, kde už bydlela Alkad a Peter. Dočasně ji proměnili v astrofyzikální laboratoř.

Jozue a Liol se po sobě pobaveně podívali. „A co?" zeptal se Jozue.

„Tuto hvězdu obíhá jediný objekt s negativní magnitudou," odpověděl astronom. „Nic jiného tu prostě není. Žádné planety ani asteroidy. Lodní čidla nenašla ani obvyklý meziplanetární prach. Veškerou hmotu tu někdo uklidil, prakticky na úroveň molekul. Jen sluneční vítr je normální."

„Uklidil, nebo ji nasála ta anomálie," poznamenala Sarha.

„Tak co tu svítí?" zeptal se Jozue.

„Objekt velikosti měsíce ve výšce tři sta milionů kilometrů nad hvězdou."

Jozue a ostatní se připojili k čidlům. Ukázala jim velice jasný světelný zdroj. Nebylo vidět žádné detaily.

„Nemůžeme určit jeho spektrum," řekl Kempster. „Odráží sto procent slunečního světla. Musí mít zrcadlový povrch."

„Řekl jsi ‚snadno‘,“ připomněl Dahybimu Ashly.

„Tohle jsme nenašli snadno,“ upřesnil Jozue. „To jsme nemohli nenajít.“ Nahrál pozici objektu do letového počítače a spočetl vektor, který je navede na skok milion kilometrů od záhadného objektu. „Připravte se. Za minutu zrychlíme.“

***

Louise pustil vztek dřív, než došla do Islington High Street. Cestou po prázdných ulicích měla dost času na přemýšlení, hlavně o tom, jak je hloupá a tvrdohlavá. Původní důvod ale nadále platil. Někdo musí něco dělat, třeba jen prázdné gesto. Kolena se jí ale třásla při představě, že ji posedlí chytí a přivedou Dexterovi.

Na St. John Street jí vypnula nanonika. Mapu už stejně nepotřebovala. Quinn nebude daleko od středu červeného mraku; stačí jít dolů k Temži, sotva dvě míle. Bylo jí jasné, že tak daleko se rozhodně nedostane.

Neklidný okraj mraku se stále sápal po mrakodrapech na kraji dómu. Už dorazil do Finsbury, sotva čtvrt míle před ní. Pod mrakem dunivě hřímalo, hromy se v ulicích ozvěnou odrážely. Závany teplého větru třepetaly listím neopadavých okrasných stromů. V termice vysoko nad městem se vozili ptáci. Viděla, jak se černé tečky stahují do hejn a míří všechny stejným směrem: ven.

Jsou chytřejší než lidé. Louise nemohla uvěřit, že před mrakem nikdo neutíká. Londýňané zůstali zabarikádovaní doma za dveřmi. Copak všechny přemohl strach jako Andyho?

Vešla pod mrak, červené světlo ji zahalilo jako zkažený soumrak. Už se do ní neopíral jen vlhký vítr, ale stále silnější zděšení. Hromy se slévaly jeden do druhého, ani chvíli nebylo ticho. Mezi červenými chomáči bylo vidět rozeklané vidlice tmy: černé blesky vysávaly fotony z nebe.

Při loučení nabídla Genevieve sestře Carmitin stříbrný symbol země. Louise ho odmítla. Teď litovala, že si amulet nevzala. Jakékoli kouzlo by se jí tu hodilo. Rozhodla se

vzpomínat na snoubence; na Norfolku jí byly vzpomínky jediným talismanem. Hned se jí ale vybavil Andy. Pořád nezačala litovat. Jako by na tom záleželo.

Když zpoza rohu vyšli posedlí, Louise už odbočovala z Rosebery Avenue na Farringdon Road. Bylo jich šest, nikam nespěchali, na sobě měli černé obleky. Rozestoupili se od chodníku k chodníku a v klidu na ni čekali. Došla k vysokému hubenému muži uprostřed.

„Děvče, o co ti sakra kráčí?“ zeptal se.

Louise na něj namířila antipaměť, posedlý ji měl sotva stopu před nosem. Ztuhl, což znamenalo, že o zbrani slyšel. Louise to moc nepotěšilo; posedlým padla některá do rukou. Věděla, kdo ji teď má.

„Zaveďte mě za Quinnem Dexterem,“ poručila.

Dali se do smíchu. „Za tím?“ podivil se dlouhán. „Děvče, jseš úchyl?“

„Jinak budu střílet.“ Málem se jí zlomil hlas. Jistě jí vidí do hlavy. Pevněji sevřela zbraň, aby se jí netřásla ruka.

„S radostí,“ ustoupil posedlý.

Naznačila výpad. Ucukl.

„Nezahrávej si, mrcho.“

Posedlí vykročili. Louise udělala pár krůčků.

„Pojď za námi,“ řekl jí dlouhán. „Mesiáš na tebe čeká.“

Dál na něj mířila, i když k ní všichni posedlí byli otočení zády. „Jak je to daleko?“

„U řeky.“ Ohlédl se přes rameno, rty stisknuté v nervózním úsměvu. „Máš vůbec tušení, do čeho se ženeš?“

„Znám Dextera.“

„Neznáš. Jinak bys tohle nedělala.“

***

Obrázky ze Swantic-LI byly nakonec přesné. Ze vzdálenosti milionu kilometrů se tvar Spícího boha nedal s ničím splést: dva konkávní kužely, dohromady dlouhé tři a půl tisíce kilometrů. Dokonale souměrná geometrie prozrazovala umělý

původ. Středová hrana byla ostrá, působila dojmem, že končí vrstvou v řádu jednotlivých molekul. Špičky na obou koncích byly stejně nabroušené. Na palubě Lady Mac se nenašel nikdo, kdo by si na takové špičce nepředstavoval napíchnutou kosmickou loď.

Beaulieuová k tělesu vyslala pět astrofyzikálních sond. Rakety s fúzním pohonem zamířily na oběžnou dráhu Spícího boha.

Jozue odvedl posádku do kapsle C, kde Alkad, Peter, Renato a Kempster analyzovali data ze satelitů a z čidel Lady Mac. Připojili se k nim i Samuel, Monica a jeden seržant.

Astrofyzikální přístroje promítaly holografické zobrazení ve studiové kvalitě. Na každém byl jiný záběr Spícího boha, jinak zbarvený a osazený jinými symboly. Hlavní AV-projektor zobrazoval uprostřed místnosti vizuální spektrum. Spící bůh sám zářil v temnotách, sluneční světlo se od něj odráželo v dlouhých paprscích. To byla první anomálie, i když Renatovi trvalo půl minuty, než si jí všiml.

„Hele," zvolal. „Nemá zastíněnou stranu."

Jozue se na projekci zamračil a pak se připojil k čidlům, aby se ujistil, že nelže. Satelity ale ukázaly totéž, co projekce: Spící bůh byl ze všech stran stejně jasný, nevrhal stín. „Vytváří světlo uvnitř?"

„Ne," odpověděl Renato. „Spektrum odpovídá světlu hvězdy. Paprsky se kolem něj nějak ohýbají. Řekl bych, že jde o gravitační čočku, nesmírně hustou hmotu. Odpovídá to tyrathkovskému zjištění, že Spící bůh je prostorová anomálie."

„Alkad?" zeptal se Jozue. „Je celý z neutronia?" Byla by nádherná ironie osudu, kdyby měl Bůh stejné složení jako nejničivější zbraň.

„Chviličku, kapitáne." Fyzička si zjevně nevěděla rady. „Sbíráme data z gravitačních detektorů." Několik hologramu rozkvetlo ikonkami. Alkad a Peter jim nechtěli věřit. Současně se otočili k centrální projekci.

„Tak co je?" pobídl je Jozue.

„Podle mého je tenhle takzvaný bůh nahá singularita.“

„Ani náhodou!“ rozhořčil se Kempster. „Je stabilní.“

„Podívejte se na geometrii,“ podotkla Alkad. „A zachycujeme příval vakuových fluktuací gravitačních vln, všechny na hodně krátkých vlnách.“

„Satelity ve fluktuacích zachytily pravidelné vzory,“ připomněl Peter.

„Cože?“ Podívala se na displej. „Panenko Maria, to není možné. Vakuové fluktuace musejí být náhodné, proto existují.“

„Ha,“ zaradoval se Kempster.

„Vím, co je singularita,“ řekl Jozue. „Bod maximálního zhuštění hmoty. Základ černé díry.“

„Základ horizontu událostí,“ opravil ho Kempster. „Kosmický cenzor. Fyzika, matematika… Na nekonečnu přestávají platit, protože ve skutečném světě nekonečno neexistuje.“

„Až na určité případy,“ řekla Alkad. „Standardní gravitační zhroucení je u hvězd záležitostí kulové komprese. Jakmile se jádro smršťí natolik, že gravitace přetlačí tepelné roztahování, všechno začne do středu padat ze všech stran stejnou rychlostí. Kolaps skončí na jediném bodu, na singularitě. Gravitace je v tu chvíli tak silná, že jí nic neunikne, ani světlo. Vzniká horizont událostí. Teoreticky se ale hvězda dá ještě předtím roztočit, odstředivá síla zkroutí tvar a sníží tah podél rovníku. Kdyby rotovala dost rychle, rovníkový otok přežije kolaps.“ Ukázala na projekci. „Vytvoří takovýhle tvar. A přesně na konci kolapsu, když už veškerá hmota hvězdy dosáhla hustoty singularity, docílí tohoto tvaru a na okamžik se něco z nekonečné hmoty dostane nad horizont událostí.“

„Na okamžik,“ podotkl Kempster. „Ne na patnáct tisíc let.“

„Vypadá to, že někdo zjistil, jak ten okamžik prodloužit do nekonečna.“

„Jako alchymista?“ nadatoval jí Jozue.

„Ne,“ odpověděla stejně skrytě. „Takovéhle hustoty alchymista nikdy nedosáhne.“

„Pokud má nekonečnou hmotnost," pokračoval pedantsky Kempster, „musí ho zahalit horizont událostí. Světlo by nemohlo ven."

„A přesto září," řekla Alkad. „Celým povrchem stejně."

„Fotony musejí unikat s vakuovými fluktuacemi," nadhodil Renato. „Právě to tady vidíme. Ten, kdo boha stvořil, se naučil řídit vakuové fluktuace." Blaženě se usmál. „Fíha!"

„Není divu, že ho nazvali Bůh," vydechla v úctě Alkad. „Řízené vakuové fluktuace. Když dokážete tohle, nic není nemožné."

Peter se na ni pobaveně podíval. „Řád povstává z chaosu."

„Kempstere?" pobídl hvězdáře Jozue.

„Mně se to nechce líbit," ucedil starý astronom. „Ale nemohu to jen tak zavrhnout. Vysvětlilo by to i skok Swantic-LI do jiné soustavy. Vakuové fluktuace mohou nést negativní energii."

„Jistěže," chytil se Renato. Radostí se rozesmál. „Budou exotické, stejný princip udržuje červí díru. Úplně jako distorzní pole sokola."

Samuel už nějakou dobou kroutil hlavou. „Ale proč?" zeptal se. „Proč stavět něco takového? K čemu to je?"

„Je to nevyčerpatelný zdroj červích děr," odvětila Alkad. „A podle Tyrathku pomáhá živým tvorům v rozvoji. Je to dokonalý stroj na mezihvězdné motory. Zřejmě by se s ním dalo cestovat mezi galaxiemi."

„Proboha, intergalaktická doprava," zasnil se Liol. „Jak by se vám to líbilo?"

„Moc pěkný," odsekla Monica. „Ale to nám od posedlých nepomůže."

Liol protáhl obličej.

„Tak fajn." řekl Jozue. „Pokud se nepletete a tahle věc je fakt uměle udržovaná nahá singularita, vakuový fluktuace musí něco řídit. Našli jste velín?"

„Není tu nic než sama singularita," řekl Renato. „Naše družice sledují celý povrch. Na orbitě ani na povrchu se nic neschovává."

„Musí tu být ještě něco. Tyrathkové ho přiměli, aby jim otevřel červí díru. Jak?"

Nervová nanonika mu ohlásila nový komunikační kanál. „Ptejte se," nadatovala singularita.

***

Mrak svítil stále stejně, ale jak se Louise blížila k jeho středu, měnil se odstín světla. Nad náměstím u katedrály svatého Pavla žhnul temným karmínem. Kamenné sochy na krásné staré stavbě vrhaly na stěnu dlouhé stíny a iluze věžeňských mříží zbavovaly kostel posledních zbytků posvátnosti.

Doprovod kolem ní poskakoval jako soubor lidových tanců a posměšnými gesty ji pobízel dál. Ve dveřích katedrály hromobití utichlo a zavládlo tíživé ticho. Louise vešla dovnitř.

Udělala několik kroků, ale pak ji nohy přestaly poslouchat. Zavyl ledový vítr a dveře se zabouchly. V lodi čekaly tisíce posedlých, oblečení z nejrůznějších epoch a kultur mělo jednotnou černou barvu. Všichni na ni hleděli. Varhany spustily hardrockovou verzi svatebního pochodu. Louise si musela přitisknout dlaně na uši. Posedlí se otočili k oltáři, uprostřed lodi utvořili špalír. Louise vykročila. Nechtěla, ale rozhýbala ji spojená vůle posedlých. Po prvních pár krocích jí z bezvládných prstů vypadla antipaměť a zazvonila na popraskané dlažbě.

Proti ní se s prosebně nataženýma rukama ploužili duchové. Když ji nezastavili, smutně zakroutili hlavami.

Jakmile dosáhla konce špalíru, hudba utichla. Poslední posedlí stáli v ose křížových lodí, dál byla katedrála prázdná. Podél stěn hořely páchnoucí ohňové koše, černý dým špinil bledé kamenné stěny. Louise neviděla klenbu, strop se ztrácel v oblacích dýmu. Z galerie vysoko nad hlavou ji s vlažným zájmem sledovalo několik lidí.

Vůle posedlých ji opustila a Louise skoro ztratila rovnováhu.

„Zdravíčko, Louise," pozdravil ji Quinn Dexter. Stál u znesvěceného oltáře, pod černým hábitem nebyl vidět ani kousek kůže.

Udělala několik nejistých kroků. Strach jí bránil v pohybu. Nevěděla, jak dlouho se udrží na nohou. „Dextere?"

„To jsem já." Ustoupil, aby viděla na tělo ukřižované na oltáři. „Bratr Boží nás tři zase svedl dohromady."

„Fletchere," vykvikla Louise.

Quinn k ní natáhl paži a z rukávu vystrčil bělostné prsty. Jedním jí pokynul, ať přistoupí.

Řezné rány a sražená krev ji připravily na nejhorší. Zblízka ale viděla, že se mu třesou svaly. Neznámá tvář se kroutila bolestí, stěží lapal po dechu.

„Fletchere?"

Quinn mávl rukou a služebníci vypnuli elektřinu. Tělo kleslo na kámen. Zkrvavené rysy pomalu nahradila Fletcherova tvář. Řetězy a ocelové pásy odpadly. Všechny rány zakryla známá námořnická uniforma. Fletcher opatrně slezl z oltáře.

„Má nejdražší paní. Neměla jste sem chodit."

„Musela jsem."

Quinn se rozesmál. „Je to na tobě, Fletchi. Když se rozhodneš správně, můžeš si ji hned odvést. Jinak bude moje."

„Má paní." Bylo vidět, jak se Fletcher trápí.

„Jak to, že vás pustí?" zeptala se Louise.

„Stačí, když vstoupí do mé armády prokletých," řekl Quinn. „Ani se nemusí upsat krví."

„Ne," prohlásila. „Fletchere, to nesmíte. Přišla jsem vás všechny varovat. Tohle musí přestat. Musíte rozpustit červený mrak."

„Vyhrožuješ mi, Louise?" zeptal se Quinn.

„Červený mrak vyděsil Centrvládu. Bojí se, že vezmete Zemi pryč z vesmíru. Předseda to nepřipustí. Zničí Londýn z orbity. Všichni zemřou. Miliony a miliony lidí."

„Já ne," namítl Quinn.

„Ale oni ano." Louise ukázala na mlčenlivý zástup učedníků. „Bez nich nejsi nic."

Quinn doplul až k ní. Ze stínů kápě se vynořila vzteklá tvář. „U Božího Bratra, já tě nenávidím!" Uhodil ji do obličeje otevřenou dlaní, ale pomohl si energistickou silou.

Louise za letu zařvala bolestí a přistála na oltáři. Spadla na zem, z úst jí vytryskla krev.

Fletcher se k ní vrhl, ale Quinn ho zarazil antipamětí. „Zpátky, pitomče," zavrčel. „Zpátky!"

Fletcher se stáhl.

Quinn zapíchl oči do Louise. „Přišla jsi zachránit lidi. Lidi, které jsi nikdy neviděla. Lidi, které ani nepoznáš. Nebo ne?"

Louise plakala bolestí, držela se za ústa. Na podlahu kapala krev. Zvedla k němu hlavu, nic nechápala.

„Nebo ne?"

„Ano," vzlykla.

„Nesnáším tu tvou ohleduplnost. Tvoje přesvědčení, že mi rozumíš, protože někde vespod jsem také člověk a mám srdce. Že nakonec přijdu k rozumu. Že samozřejmě ustoupím a dohodnu se se superfízly, co po mně střílejí od první chvíle, kdy jsem se objevil na téhle smradlavé planetě. Proto tě nenávidím, Louise. Jsi konečný produkt náboženství, které dva a půl tisíce let systematicky krotí hada v člověku. Všechna náboženství znásilňují lidskou přirozenost, oslabují nás, abychom se plazili před falešným bohem. To je tvoje cesta, Louise, taková jseš: měkkosrdcatá. Bojuješ proti Světlonošovi už tím, že jsi. Bojuješ proti mně. Nenávidím tě tak strašně, až to bolí. A ty za to zaplatíš. Nikdo mi nebude beztrestně ubližovat. Udělám z tebe vojenskou děvku. Znásilní tě jeden každý z mého vojska. Budou tě šukat, dokud neztratíš rozum a nepukne ti srdce. A až z tebe nezbude víc než krvavé maso, to, co v něm zůstane, vyrazím černým zabijákem pryč z vesmíru, protože s tebou nechci strávit jedinou noc v pekle. Za to nestojíš."

Louise před ním po čtyřech ustupovala, až narazila zády do oltáře. „To všechno můžeš, můžeš mě mučit, až se zřeknu všeho, čemu věřím. Ale nikdy nezměníš to, čím jsem. A na ničem jiném nezáleží. Zůstanu věrná sama sobě. Už jsem zvítězila."

„Krávo pitomá. Proto s tím vaším falešným bohem vždycky prohrajete. Myslíte si, že zvítězíte. Já už zvítězil. Moje vítězství je tak skutečné, jak jen může být."

Louise se na Quinna vzdorně podívala. „Když vládne zlo, podryje tě dobrota."

„Blbost. Takoví jako ty moji novou armádu nikdy nezviklají. Pověz jí to, Fletchere, a popravdě. Vyhraje moje armáda? Přijde Noc?"

„Fletchere?" pobídla ho.

„Má paní… já…" Zoufale svěsil hlavu.

„Ne," vydechla Louise. „Fletchere!"

Quinn na ni hleděl s neskrývaným uspokojením. „Chceš vidět tu horší část?" Chytil ji za rameno a postavil ji na nohy.

„Pusť ji," zvolal Fletcher. Do břicha ho udeřila koule ztvrdlého vzduchu, náraz mu vyrazil dech, zkroutil ho bolestí a vyhodil ho do vzduchu. Ještě po dopadu klouzal, jako by podlaha byla z ledu. Sotva se mu vrátilo vědomí, uvědomil si, že ho koule dotlačila přesně pod střed klenby.

„Ani se nehni," přikázal mu Quinn.

Pro zdůraznění kolem Fletchera vyšlehl plamenný pentagram. Fletcher bezmocně sledoval, jak Quinn vleče Louise do východní příčné lodi. Prošli dveřmi.

Za nimi bylo točité schodiště nahoru. Louise musela s Quinnem držet krok. Ze schodů se jí už motala hlava a čelist ji bolela tak strašně, že se málem pozvracela.

Úzkým portálem vešli na galerii, jež ovíjela celý dóm. Quinn došel až na osu chrámu. Louise hodil mladistvé dívce v kožené vestě a růžových texaskách.

„Postarej se o ni," poručil.

Louise si napřed myslela, že je Courtney posedlá; měla světle zelené vlasy natužené do ostnů. Na tváři a na rukou jí ale hnisaly neošetřené rány, na jedno oko kvůli otoku skoro neviděla.

Courtney si Louise se smíchem přitáhla. „Já tě dostanu jako první.“ Olízla Louise ucho a stiskla jí zadek.

Louise se podlomily nohy.

„Sakra.“ Courtney ji postrčila na lavičku.

„Na to nebudeme žít dost dlouho,“ zasípala Louise.

Courtney se na ni nechápavě podívala.

Quinn sevřel zábradlí a shlédl na shromážděné učedníky. Fletcher Christian stál uprostřed plamenného pentagramu, hlavu zvednutou, aby viděl na galerii. Quinn nechal plameny mávnutím ruky zmizet a Fletcher zůstal sám.

„Než vzejde úsvit této Noci, chci vidět ještě někoho,“ prohlásil. „Vím, že tady je. Jsi tady od začátku, že ano?“ Mluvil tak zlověstně sametově, že se učedníci znepokojeně ošili.

Quinn dal signál akolytovi na galerii a ten mu přivedl Gretu. Strčil ji k zábradlí, že málem přepadla. Quinn ji chytil za krkem a zvedl jí hlavu. Do obličeje jí visely mastné vlasy.

„Představ se,“ poručil jí.

„Greta,“ zamumlala.

Vytáhl z hábitu antipaměť a namířil jí na oko. „Nahlas.“

„Greta. Jsem Greta Mananiová.“

„Ach, tatínku,“ zvolal Quinn. „Tatínku Manani, pojď sem, vylez konečně.“

Posedlí dole v lodi se začali rozhlížet kolem. Ozval se nechápavý šum. Quinn mezi nimi hledal pohyb.

„Tak už sakra vylez, debile! HNED! Nebo zabiju její duši. Slyšíš mě?“

Katedrálou se rozlehly kroky. Zamlklí posedlí udělali Powelu Mananimu cestu. Dozorce nad deporty vypadal úplně stejně, jako když ho Quinn viděl naposled, svalnatý muž v

kostkované košili. Vyšel pod kopuli, dal si ruce v bok a vycenil na Quinna zuby. „Vidím, že jsi pořád stejný břídil, deporte.“

„Nejsem žádný deport!“ zavřískl Quinn. „Jsem mesiáš Noci.“

„Jak chceš. Jestli ublížíš mojí dceři, mesiáši všech idiotů, osobně dokončím, co Twelve-T na Jesupu nestihnul.“

„Ubližuju jí už nějakou dobu.“

„Určitě ne tolik, jako my ublížili tvým kamarádům Lesliemu a Kay, nemluvě o dalších deportech, co jsme pochytali.“

Quinn chvíli bojoval s nutkáním sletět dolů, vyřídit dozorce a nakrmit tak svého hada. Hněv brzy pominul. O to Mananimu asi šlo. Quinn cítil, jakou má obrovskou energistickou sílu. Obětovat ho padlým andělům bude daleko příhodnější.

„Když ji zabiješ.“ řekl Powel, „nic tě přede mnou neuchrání. A když zničíš tohle tělo, hned se vrátím. Budu se vracet, dokud nevyrovnáme účty.“

„Nevyrazím tě z tohohle těla, na to mě příliš sereš. Nejsem takový dobrák. Teď zůstaň, kde jsi, nebo zabiju duši tvojí dcery.“

Powel se rozhlédl po katedrále, jako by si prohlížel nový byt. „Tebe asi taky nemá rád,“ oslovil Fletchera.

„Je to tak, pane.“

„Neměj strach, udělá chybu. Na tohle nemá mozek. A až se to posere, bude můj.“

Quinn rozpřáhl náruč. „Když už jsme všichni,“ pravil, „můžeme začít.“

***

Jozue překonal šok bez pomoci programů. Věděl, že si musí zachovat úplně čistou hlavu. „Vy jste Spící bůh Tyrathků?“ nadatoval.

„To dobře víte, kapitáne Calverte,“ odvětila singularita.

„Když mě znáte, Tyrathkové správně říkají, že vidíte celý vesmír.“

„Na to je samozřejmě příliš veliký, ale abych odpověděl v duchu vaší otázky, ano, vidím veškerý vesmír, který vnímáte, a ještě víc. Moje kvantová struktura umožňuje spojení s mnoha jinými časoprostory.“

„Neztrácí čas zdvořilou konverzací,“ zamumlal Liol.

„Pak víte, že můj druh posedají duše jeho vlastních mrtvých?“ zeptal se Jozue.

„Ano.“

„Ma tento problém řešení?“

„Má jich mnoho. Jak vám napověděli Kiinti, každý druh se s poznáním této stránky života vyrovná po svém.“

„Prosím vás, znáte nějaký způsob, který by šel použít v naší situaci?“

„Mnoho. Nedělám schválně hloupého. Mohu je vyjmenovat a posléze vám pomohu s uskutečněním. Ale nerozhodnu za vás.“

„Proč?“ zeptala se Monica. „Proč nám pomůžete? Nechci být nevděčná, ale zajímá mě to.“

„Tyrathkové nelhali ani v tom, že pomáhám živým tvorům ve vývoji. Nebyl jsem však stvořen specificky pro situaci, v níž se právě nacházejí lidé.“

„Tak proč jste byl stvořen?“ zeptala se Alkad.

„Druh, jenž mě stvořil, dospěl na vrchol evoluce; intelektuálně, fyzicky i technicky. To by vám mělo být jasné, paní doktorko. Mé vědomí sídlí v stabilizovaném vzorci vakuových fluktuací. Díky tomu mám velkou moc nad hmotou a energií. Myšlenka je mi skutkem, není mezi nimi rozdílu. Touto mocí jsem otevřel svým stvořitelům bránu do jiného kontinua. Mnoho o něm nevěděli; jen, že existuje. Má ovšem velice odlišné parametry. Rozhodli se tedy pokračovat v jiné sféře. Náš vesmír dávno opustili.“

„A vy od té doby pomáháte různým druhům ve vývoji?“ zeptal se Jozue. „Proto existujete?“

„K existenci nepotřebuji důvod ani motivaci. Taková psychologie vychází z biologického vědomí. Já nejsem

biologického původu; existuji, protože mě stvořili. Tak je to jednoduché.“

„Tak proč pomáháte?“

„Mohl bych prostě odpovědět: protože mohu. Mám však i jiné důvody. Jde o větší rozměr problému, na který váš druh naráží téměř denně. Sami jste ho řešili na Mastritu-PJ. Kdy a kde se nevměšovat? Věříte, že když jste Mosdvům vydali technologii nadsvětelného pohonu, udělali jste dobře? Měli jste dobré úmysly, ale vedl vás sobecký zájem.“

„Udělali jsme chybu?“

„Mosdvové si to jistě nemyslí. Podobné soudy jsou relativní.“

„Takže nepomůžete každému?“

„Ne. Kdybych měnil vývoj druhů podle svého přání, stal bych se vaším vládcem. Inteligentní život má svobodnou vůli. Moji stvořitelé věřili, že právě proto existuje vesmír. Uznávám jejich víru a nebudu zasahovat do směřování vesmíru.“

„I když pokazíme, na co sáhneme?“

„To bych vás musel soudit.“

„Ale pomůžete nám, když poprosíme?“

„Ano.“

Jozue se znepokojeně podíval na holografický obraz singularity. „Tak my teda prosíme. Můžete nám předat seznam možností?“

„Mohu. Podle mého jim lépe porozumíte, když poznáte, co se stalo. Bude se vám snáze vybírat.“

„To zní rozumně.“

„Počkejte,“ zarazila je Monica. „Stále opakujete, že si musíme vybrat. Jak to uděláme?“

„O čem to mluvíte?“ nechápal Liol. „Až uslyšíme, co nabízí, prostě si vybereme.“

„Fakt? Budeme hlasovat tady na lodi, poletíme se poradit se Sněmem? No co? Napřed v tom musíme mít jasno.“

Liol se rozhlédl po kajutě, jak to berou ostatní. „Ne, nevrátíme se," řekl. „Jsme tady kvůli tomu. Jupiterský konsenzus nám svěřil zodpovědnost. Je to na nás."

„Rozhodujeme o budoucnosti celého lidstva," namítla. „Nemůžeme do toho skočit po hlavě. A…" ukázala na Mzuovou. „Sakra, tahle nás nemá co soudit. Tak to vidím já. Chtěla jste zničit celou planetu."

„Zatímco KVB je známá svým mravním kreditem," odsekla Alkad. „Kolik lidí jste musela zabít, než jste mě našla?"

„Vy si snad děláte srandu," řekl Liol. „Nedokážete se ani dohodnout, jak se máme dohodnout? Chvíli se poslouchejte! Právě taková blbost lidi vždycky srazí na kolena. Prostě to probereme a rozhodneme se. Tímto hasne."

„Ne," ozval se Samuel. „Rozhodne kapitán."

„Já?" nevěřil Jozue.

Monica se na Edenitu prudce otočila. „On?!"

„Souhlasím," pravil seržant. „Ať rozhodne Jozue."

„Nikdy nezapochyboval," řekl Samuel. „Nebo ano, Jozue? Od začátku jste věřil, že to dobře dopadne."

„Rozhodně jsem doufal."

„Vy jste o téhle cestě pochybovala," obrátil se Samuel na Moniku. „Nevěřila jste v úspěch. Kdybyste věřila, byla byste připravena rozhodnout. Vy ale pochybujete. Rozhodnout musí přesvědčení."

„Jako to vaše." odsekla Monica. „Podmnožina vaší slavné racionality."

„Ani já nejsem vhodný. I když Edenité přemýšlejí stejně, na takové rozhodnutí potřebuji souhlas konsenzu. Edenismus není bez chyby."

Jozue se podíval po členech své posádky. „Nějak jste ztichli."

„Protože ti věříme, Jozue," řekla prostě Sarha a usmála se. „Jseš náš kapitán."

Zvláštní, řekl si Jozue. Když dojde na holou pravdu, lidi mi věří. Něco pro ně znamená, kdo jsem, čeho jsem dosáhl.

Připadal si téměř pokořen. „Dobře," pronesl zvolna. Spojil se se singularitou: „Souhlasíte?"

„Nemohu přijmout zodpovědnost za vaše rozhodnutí, ať kolektivní, nebo individuální. Jen nesmíte mé schopnosti použít jako zbraň. Jinak máte neomezený přístup."

„Fajn. Ukažte mi, co se stalo."

***

Posedlí v lodi padli na kolena a plně se soustředili, aby temnému mesiáši poskytli dostatek energistické síly. Na galerii se Quinnův hábit změnil v černočerné stíny a začal se nadouvat, až připomínal veliký černý přízrak. V srdci stínu se lesklo jeho nahé stříbrné tělo. Přijal oběť svých učedníků a přesměroval ji, jak potřeboval. Síla se rozlévala po dlažbě pod kupolí, tlačila na předivo skutečnosti, oslabovala ji.

Powel Manani a Fletcher Christian v hrůze hleděli pod nohy, dlaždice se růžově rozzářily. Podrážky jim splynuly s podlahou, nedokázali ani zvednout nohy.

„Potřebuju se k němu dostat blíž," řekl Powel.

Fletcher vzhlédl k černému démonu na galerii. „Já bych byl raději co nejdál. Leč bez ní neodejdu."

Powel vlastní energistickou silou odtrhl nohy od dlažby. Přesto s nimi sotva pohnul. Došoural se až k Fletcherovi, skoro se dotkli. Povytáhl podolek košile a ukázal Louisinu antipaměť za pasem.

„Výborně," řekl Fletcher. „Avšak nebude to snadné. Již slyším perutě padlých andělů."

Záře pulzovala, v jejím rytmu se ozývalo lačné zubožené vytí. Pod podlahou podle Quinnova přání sláblo předivo vesmíru. Oba cítili tlak z obou stran, zoufalé škrábání.

„To není dobrý," řekl Powel. Dlaždice začínaly mizet. Musel znovu vytáhnout nohy, už se mu propadly několik centimetrů pod povrch.

„Odvrátím jeho pozornost," pravil Fletcher. „Snad včas dosáhnete schodiště."

„Asi ne. Je to horší než tekutý písek.“

Růžová záře pohasla. Fletcher a Powel se nechápavě rozhlédli. Puklinou mezi dlaždicemi prosákla kapka ektoplazmy a tiše žbluňkla. Kolem ní se kámen hned ojínil.

„Co teď?“ zalekl se Powel.

Podlahou probublávala další ektoplazma. Slévala se do líných čúrků. Dlažbu pokryl led. Fletcher cítil ledové závany. Ochraptěl.

„Vítejte, bratři,“ zvolal Quinn na celou katedrálu. „Vítejte na bitevním poli. Společně přivedeme Noc našeho pána.“

Celá podlaha pod kopulí se už proměnila v kaluž zpěněné ektoplazmy. Fletcher s Powelem poskakovali z nohy na nohu, aby jim nezmrzla chodidla. Najednou ztuhli, protože hladinu prořízla klínovitá vlna. Z mezirozměrové trhliny se vyvalily žhnoucí, chtivé emoce. Nad podlahu se zvedl prohnutý bodec pokrytý ektoplazmou. Na výšku měl přes tři metry.

Fletcher ho sledoval v hrůze a bázni. Vedle se vztyčil druhý, u základny mu vřela ektoplazma.

„Pane Ježíši, chraň své služebníky,“ zašeptal. S Powelem ucouvli, protože se vynořil třetí bodec.

Ektoplazma teď energicky bublala. Po celé kaluži se zvedala menší chapadla a kroutila se jako hladové řasinky. Jedno ovinulo Powelovu nohu. Vykřikl a podařilo se mu vyškubnout. Konec se rozvinul v petiprstý spár. Ukázal na něj prstem a vypálil bílý oheň. Spár se zachvěl a z okolí k němu pospíšila ektoplazma.

„Zadržte!“ zvolal chraplavě Fletcher. Uvědomil si, že z něj ektoplazma vysává víc než teplo. Brala mu sílu ducha a s ní energistickou moc.

Po zásahu bílého ohně spár dvakrát narostl. Powel stáhl ruku a v hrůze hleděl, jak po něm drápy slepě šátrají.

Quinn se zoufalým kouskům obětních beránků vesele smál. Z podlahy už vyrostlo pět velkých špičatých chapadel; začala se ohýbat. Přemýšlel, jestli jsou to prsty nějakého velikého tvora.

Posedlým dole v lodi konečně došlo, čeho jsou svědky, a začínali křičet hrůzou. Nejbližší řady v panice couvaly od mrazivé kaluže.

„Stůjte!“ zahromoval Quinn. Průnik do tmy ještě nebyl hotov, pulzoval silou uvězněných démonů. Quinn se soustředil na oblast, kde už skutečnost téměř povolila.

Ve středu ektoplazmy praskla bublina smrdutých výparů a po ní spousta menších. Powel a Fletcher se přikrčili, ektoplazma stříkala všude kolem. Už se jim šplhala po nohách. Téměř jim znemožnila pohyb, strašlivý mráz je připravil i o dech.

Z nabublané pěny se pomalu začala vynořovat temná hmota. Byla to kovová koule osázená ze všech stran krabicemi a válci. Po stěnách jí stékaly cáry izolační pěny a mísily se s kotouči ektoplazmy.

„Co to má kurva znamenat?“ vykřikl Quinn.

Pyrotechnické zámky ostře práskly a od koule odpadl kruhový průlez. Do kostela vystoupil tlusťoch ve špinavé tóze a bez problémů šlápl do ektoplazmy.

Dariat se se zájmem rozhlédl. „Přišel jsem nevhod?“ zeptal se.

Tolton prošel přímo stěnou záchranného modulu. Stoupl si do kaluže a oddechl si. Fletcher uchvácen sledoval, jak jím kapalina protéká a dává mu hmotu. Duch teď vypadal daleko živější než všichni ostatní tvorové v kaluži.

Powel Manani se rozchechtal. „Tohle jsou ti tví strašliví válečníci?“ dobíral si Quinna.

Quinn zaječel a vrhl na dozorce kulový blesk. Pár centimetrů před Powelem se rozprskl a vyšuměl. Ektoplazma se po jiskrách hladově natáhla.

Jedno chapadlo ho ale ovinulo kolem hrudi. Silnější tupé panožky mu spoutaly kolena. Začaly ho stahovat dolů. „Jak to jde zabít?“ zavolal na Dariata. Odrazit kulový blesk ho stálo mnoho sil a teď byl příliš slabý.

„Ohněm,“ odpověděl Dariat. „Skutečný oheň na ně platí.“

Z kaluže vedle Toltona se hrabalo cosi velikého, z boků tomu rostlo sedm končetin. Podíval se na Dariata, vzali se za ruce. Pod únikový modul vypálili společný bílý plamen. Žár zažehl zbývající dvě rakety.

***

Události, do nichž se Jozue ponořil, připomínaly senso. Působily skutečně, ale vnímal je všechny současně. Zároveň od nich měl odstup, aby je mohl nezaujatě hodnotit. Lidská mysl ničeho takového není schopna.

„Využíváte mých myšlenkových schopností," vysvětlila singularita.

„V tom případě už nejsem člověk. Rozhodnutí učiníte vy."

„Vaše podstata se nemění. Prostě jsem rozšířil vaše možnosti. Berte to jako simultánní dějepisnou přednášku."

Jozue tedy stanul po boku Powela Mananiho, když Quinn Dexter na Lalonde provedl oběť a Lycilf otevřel bránu do nicoty, jíž na svět přišly první duše.

Posedlých přibývalo, šířili se po proudu Juliffe. Díval se, jak Warlow na durringhamském kosmoportu mluví s Quinnem Dexterem a přijímá platbu za odvoz na Norfolk.

Ralph Hiltch odletěl na Ombey a zahájil tak posednutí Mortonridge. Následovalo Osvobození a zmizení kettonského ostrova.

„To vy jste tam poslal křišťálové bytosti?" zeptal se Jozue.

„Ne. Byl to jiný stejného druhu. V tomto vesmíru je nás víc, ač ostatní jsou ve vzdálených superkupách."

Valisk a jeho pád do směsi. Pernik. Nyvan. Koblat. Jesup. Kulu. Oshanko. Norfolk. Trafalgar. Nová Kalifornie. André Duchamp. Meyer. Erick Thakrar. Jed Hinton. Další místa, světy, asteroidy, lodi a lidé. Všechny osudy se slily v soudržný celek. Útěk Jay Hiltonové do domovské soustavy Kiintů. Jejich náhrdelník planet, pozorovatelé na penzi u Tracyiny televize, kde sledují pád lidského rodu a máčí si sušenky v kakau.

„Dick Keaton,“ zajásal Jozue. „Já věděl, že je nějaký divný.“

„Kiinti využívají při sledování jiných druhů mnoho zvláště upravených pozorovatelů,“ řekla singularita. „Přes všechny vědecké úspěchy nevidí tolik, co já. Korpus informace stále sbírá s pomocí techniky. Podobné metody nemohou být dokonalé.“

„Našli vás?“

„Ano. Nemohl jsem pro ně nic udělat a řekl jsem jim to. Jednoho dne dokážou postavit mně podobné. Ale to ještě nějakou dobu potrvá. Zatím není třeba. Dosáhli obdivuhodného souladu s vesmírem.“

„Jo, to nám často opakují.“

„Nechtějí vás trápit. Nejsou zlí.“

„Můžete mi ukázat nicotu?“ požádal Jozue. „Prozradíte mi, jak se dostat za ni, jako Kiinti?“

„Nicota nemá rozměr, jen čas. Musíte cestovat v čase.“

„Nerozumím.“

„Tento vesmír a všechno, co je s ním spojené, jednou skončí. Entropie nás vede k poslednímu okamžiku, proto existuje. Až do té doby nemůžeme vědět, co se poté zrodí. Teprve tehdy vznikne vzor nového vesmíru a ten povstane z ducha, ze společného vědomí všech, kdo kdy žili. Tam odcházejí duše, do okamžiku nového stvoření.“

„Tak proč zůstávají trčet v nicotě?“

„Protože tam chtějí; jako duchové připoutaní k místu svého utrpení se i duše odmítají vzdát té části života, která skončila. Mají strach, Jozue. Z nicoty vidí do vesmíru, jak ho znají. Všechno, co věděli, co prožívali, co milovali, všechno mají na dosah. Bojí se neznámé budoucnosti a nechtějí opustit svět.“

„Všichni máme strach z budoucnosti. To už je lidská nátura.“

„Někteří z vás k ní ale směřují s důvěrou. Proto jste dnes tady, Jozue, proto jste mě našel. Věřil jste v budoucnost. Věřil jste v sebe. Nic cennějšího žádný člověk nikdy nezíská.“

„Sebedůvěru? O nic víc nejde? Stačí si věřit?“

„Ano.“

„Tak proč nám to Kiinti proboha neřekli? Podle vás nejsou zlí. Ale proč nám zapřeli takovou banalitu? Pár slovíček?“

„Protože si to musíte uvědomit jako druh. Jak to uděláte, je na vás.“

„To je jednoduché. Prostě jim to povím.“

„Říci někomu, ať se nebojí, je jedna věc. Přesvědčit ho je něco úplně jiného. Abyste se nebáli nicoty, musíte buď pochopit její účel, nebo přesně vědět, co si po smrti počít. Kolik z vás lidí nemá vzdělání, Jozue? Nemyslím vaše současníky, ale všechny lidi v dějinách. Kolik jich zmarnilo život? Kolik jich zemřelo v dětství nebo v nevědomosti? Bohatým a vzdělaným nic říkat nemusíte, ti se na velkou cestu nicotou vydají sami. Musíte přesvědčit ostatní, neznalé, k nimž se paradoxně nejhůř dostanete. Právě oni jsou shodou okolností od dětství zaujatí proti všem novotám.“

„Ale přesto je lze poučit. Mohou uvěřit v sebe, to dovede každý. Na to není nikdy pozdě.“

„Mluví z vás idealismus, ale ideály musíte prosadit. Jak se k těm lidem dostanete? Kdo jim všem zaplatí osobního učitele, gurua, který je povznese na duchu?“

„Ježíši, to já nevím. Jak to udělaly jiné druhy?“

„Dospěly k vyvinutější společnosti.“

„Laymilové ne, ti spáchali sebevraždu.“

„Ano, ale to už chápali podstatu záhrobí. Všichni udělali ten veliký krok vpřed, protože věděli, že je čeká budoucnost. Sebevraždou se nedopustili genocidy, nezničili posedlé; všichni najednou přenesli své vědomí do posledního okamžiku. Pro jejich kolektivní společnost to bylo dobré řešení.“

„Chápu. Duše z laymilské nicoty pocházely z doby, než dospěli ke kolektivní společnosti.“

„Ano. Stejně je většina vašich posedlých ze starších dob. Ale ne všichni, to rozhodně ne. Váš druh ještě neskoncoval s chudobou, Jozue. Neosvobodili jste lidi od fyzické práce.

Pokud máte nějakou chybu, pak tuto. Držíte se vyzkoušeného, známého. Snad proto do nicoty putuje víc lidí, než je zvykem.“

„Za posledních tisíc let jsme se docela vypracovali,“ ohradil se Jozue. „Konfederace je ráj střední třídy.“

„Tam, kde ji znáte, Jozue. A pohodlný ještě neznamená uspokojivý. Nejste zvířata, Jozue. Přesto se na některých planetách všichni obyvatelé živí nezajímavou zemědělskou prací.“

„Automatické továrny něco stojí. Globální ekonomika musí napřed nějakou dobu růst, aby si je mohla dovolit.“

„Dovedete cestovat mezi hvězdami, ale když najdete nový svět, začnete na něm zase stejně. Za posledních tisíc let jste vytvořili jedinou novou společnost, edenismus, a i Edenité se podílejí na vaší hospodářské struktuře. Povahu společnosti určují ekonomické okolnosti, a vy přes všechno své bohatství a znalosti zůstáváte na místě. Cestou sem jste s posádkou probírali, jak se Tyrathkove ve srovnání s lidmi pomalu mění. Když jste teď viděl soustavu Kiintů, jak daleko má podle vás lidstvo k jejich technologii? Je to kousek, Jozue. Replikátor na molekulární úrovni by způsobil zhroucení celé vaší hospodářské soustavy. Za jak dlouho by ho asi dokázali všichni vědci z Konfederace společnými silami sestrojit?“

„Nevím. Asi by to dlouho netrvalo.“

„Ne. Rozhodně ne. Princip znáte, ale schází vám vůle. Neřekl jsem vám ovšem ještě o jednom článku řetězu. Je hodně důležitý.“

„Něco mi na tom všem úplně nesedí,“ řekl Jozue. „Na tom vašem údajném nevměšování.“

„A to?“

„Jak jsem se sem dostal?“

„Náhodou.“

„To je na mě hodně nepravděpodobná náhoda. Tyrathkovská archa se poškodí zrovna v soustavě, kde není žádná hmota. O tisíce let později se právě uprostřed krize

doslechneme něco o něčem, co by nám mohlo pomoct. Chcete spočítat pravděpodobnost takové náhody?“

„Žádná pravděpodobnost není, jen příčina a následek. Tyrathkové vám o Spícím bohu neřekli, když jste na ně narazili, protože až do vaší krize neměli potřebu se k němu modlit. Našel jste mě, protože jste hledal, Jozue. Věřil jste, že existuji. Quinn Dexter našel svou armádu temnot, protože o ní byl přesvědčen. Má větší víru než vy, řekl bych. Přivedly ho k ní všemocné bytosti, které si hrají s životy?“

„No dobře. Ale musíte uznat, že když připadá jeden z vás na kupu galaxií, je velká náhoda, že jste tak blízko Konfederace.“

„To není náhoda, Jozue. Vím všechno, protože jsem se vším spojený. Když mě hledáte a věříte, že mě najdete, podaří se vám to.“

„Fajn. Jestli jsem vám ještě nepoděkoval, tak děkuju. Udělám všechno, abychom nezklamali vaši důvěru. Tak co je ten poslední článek?“

Singularita mu ho ukázala, převedla jeho vědomí do orbitální věže, na Zemi, k 07, ke Quinnu Dexterovi a…

Jozue otevřel oči. Posádka zmlkla a podívala se na něj.

„Louise,“ řekl. A zmizel.

***

Z motorů únikového modulu vyšlehly oslepující žluté plameny a oblaka hustého černého dýmu. Řev raket Powela s Fletcherem odhodil jako plevy. Fletcher posledními zbytky energistické síly obrnil tělo proti nárazu.

Člun nejistě vyrazil ke stropu. Zplodiny raketových motorů pálily hladinu ektoplazmy. Zárodečné výčnělky v žáru tály. Lepkavé výpary zaplnily hlavní loď i obě příčné. Křehká stará okna vysypala vitráže. Na opuštěné náměstí se vyvalil dým a odpařená ektoplazma.

Únikový modul narazil do klenby a vylétl pod předjitřní nebe. Náraz do stropu ho vychýlil z dráhy a člun zamířil pod červeným mrakem směrem na Holborn.

Na podlaze katedrály nebylo nic vidět. Vzduch nasytily ledové částečky a štiplavý kyselý kouř. Fletcher se brouzdal ektoplazmou a snažil se podle nečeho zorientovat. Cítil mysli přítomných posedlých: disciplína začínala povolovat. Kromě nich nebylo nic jasné. Z klenby stále padaly kusy kamení, v kaluži mrazem okamžitě praskaly.

„Zůstal někdo naživu?“ zavolal ze tmy Powel. Mlhu začínal vytlučenými okny prosvěcovat červený mrak. Fletcher měl před očima černé cáry. Neodvážil se pohnout.

Powel do něj narazil. Oba se lekli.

„Musím se dostat na ochoz,“ řekl Powel. „Máme šanci, vidí toho stejně málo jako my.“

„Myslím, že dveře jsou tam,“ ukázal Fletcher. I s energistickou silou sotva šoupal nohama. Od kolen dolů nic necítil.

Mlha začala zářit bílým světlem. Vzápětí ztěžkla a padla na zem. Fletcher byl najednou všem na očích. Dírou v kopuli do kaluže proudilo světlo rudého mraku. Dariat s Toltonem se na druhé straně snažili schovat v severní příčné lodi.

„Někam jdete?“ zeptal se Quinn. „Není kam utéct. Válečníci Světlonoše přicházejí.“ Teatrálně ukázal na kalužˇa přivolal její obyvatele.

Výron ektoplazmy vyslal panožky po celé lodi. Z podlahy povstala Orgathé, zalitá rudým světlem.

Quinn se při pohledu na monstrum nepříčetně rozchechtal. Posedlí se v panice rozeběhli ke dveřím. Powel a Fletcher skončili pod hladinou nemrtvé břečky, panožky se jim sápaly po hlavě. Quinnovi u nohou oplakávaly budoucnost Louise a Greta. O takové Noci vždycky snil.

Nahoře se něco stalo. Zvedl hlavu. „Do prdele.“

***

Andy Behoo neodtrhl nos od skla, celou dobu sledoval červený mrak nad Londýnem. Horký vzduch se ke zjevení dokonale hodil. Nad křišťálovým dómem na jasném nebi zářily hvězdy. Byl by to mohl být krásný východ slunce.

Bylo mu jasné, že slunce už neuvidí. Nervová nanonika se mu vypnula. Okraj červeného mraku nebyl ani čtvrt míle od domu. Ulice pod sebou zaléval krvavým světlem.

Na sklo se přilepil, sotva Louise odešla, a nějakou dobu ji sledoval. Kdyby se vrátila stejnou cestou, uvidí ji. Jenom tehdy bude mít odvahu opustit činžák. Vyběhl by za ní a odvedl ji k sobě, s ní by byl i konec krásný.

Karmínové světlo v mraku zablikalo a pohaslo. Zmizelo tak náhle, až se Andy lekl, že má něco s očima. Z vyděšeného města zbyly jen obrysy tak neurčité, že si je mohl vymyslet. Hledal známky orbitálního útoku.

V hřbitovním tichu se nic ani nepohnulo. Zvedl hlavu.

Z nebe zmizely hvězdy.

Červí díra se otevřela milion kilometrů nad jižním pólem Slunce. Okamžitě se začala roztahovat. Za tři sekundy měla průměr přes půldruhé miliardy kilometrů, větší než Jupiterova orbita. Za patnáct sekund dosáhla velikosti, kterou jí určil Jozue: dvanáct miliard kilometrů, o kousek větší než Sluneční soustava. Vyrazila vpřed, pohltila hvězdu, planety, asteroidy i komety.

Zmizela.

Z celé Sluneční soustavy zůstala jen osamělá postava v černé kutně.

V Tracyině obývacím pokoji Arnie vstal a praštil do televizoru. Obraz se nevrátil.

„Co se děje?“ zeptala se Jay.

„Korpus neví,“ odvětila Tracy. Ruce se jí třásly.

Když Země vstoupila do červí díry, ukradená těla muselo opustit přes sedmnáct milionů duší. Jozue zvolil kvantovou strukturu prostoru podobně, jako když Dariat s Rubrou vyhnali

posedlé z Valisku. S jedním rozdílem: z mrtvých se nestali duchové, ale v hrůze spadli přímo do nicoty.

Ze Země, vzdálené třicet tisíc světlených let od středu galaxie, nebývala záře ústředních hvězd vůbec vidět. Ve spirálních ramenech ji odstínila temná hmota, ani jas koncentrovaných superobrů nepronikl oblaky mezihvězdného plynu a prachu. Astronomové museli otáčet dalekohledy ven, k cizím galaxiím, aby si mohli aspoň představit takovou podívanou.

Museli byste přijít mnohem blíž, abyste zářivé jádro uviděli aspoň jako koronu nad rovinou temné hmoty. Jádro by ale vypadalo jen jako nesmírně jasná mlhovina na nočním nebi. V celé kráse ho spatříte teprve z kořene spirálního ramene, odkud jádro vypadá jako závoj stříbřitého světla přes půl oblohy, jasnějšího než vaše slunce. Taková blízkost je bohužel smrtící. Intenzivní radiace z namačkaných hvězd by okamžitě zničila jakýkoli nechráněný život.

Ne, abyste mohli ocenit celou krásu galaxie, musíte na ni pohlédnout zvenku. Dostat se nad spirální ramena a z dosahu radiace.

Jozue zvolil umístění dvacet tisíc světelných let od jádra a deset tisíc severně od ekliptiky. Sluneční soustavu tu uvítal na jedné straně majestátní zářivý cyklon a na druhé tma bez jediného souhvězdí.

Následovala soustava Kulu. Pak Oshanko. Potom Avon. Ombey. Nová Kalifornie. Další přicházely ve větších počtech, singularita dokázala vytvářet mnoho červích děr zároveň. Jozue se ujal řízení a vybíral, co je třeba přenést. Otevřel brány do vesmírů, kam posedlí unesli své planety. Lalonde, Norfolk i ostatní se vrátily k svým hvězdám, s nimiž vzápětí opustily galaxii.

Konfederace brzy vytvořila vlastní shluk hvězd, pověšený v intergalaktickém prostoru. Osm set hvězd vytvořilo klasickou čočkovitou formaci se Sluncem uprostřed, jednu soustavu od druhé nedělilo nikdy víc než půl světelného roku.

Došlo i na méně nápadné astronomické úpravy, zárodky budoucích změn.

***

Quinn nechápal, proč je ještě naživu. Při kataklyzmatu mu z těla unikla mrzácká uvězněná dušička Edmunda Rigbyho. Ztratil spojení s nicotou, neměl odkud čerpat svou úžasnou energistickou moc. Přišel i o šestý smysl. Přesto v mezihvězdném prostoru bez obtíží dýchal.

„Můj pane!“ volal. „Proč? Proč jsi mi odebral vítězství? Nikdo ti nesloužil lépe.“

Odpovědi se nedočkal.

„Pusť mě zpátky. Dokážu ti věrnost. Přivedu Noc. S temnými anděly vpadnu do nebe, strhnu ho na zem a posadím tě na trůn.“

Před Quinnem se objevila lidská postava zahalená hvězdným svitem. Zatajil dech a přistoupil k ní. Jakmile poznal tvář, znechuceně si odplivl. „Ty!“

„Nazdar, Quinne,“ řekl Jozue. „Kecy ti jsou na nic, zavřel jsem cestu do temné sféry, padlí andělé ti už nepomůžou. Nikdo ti nepomůže.“

„Bratr Boží zvítězí. Noc padne se mnou i beze mne.“

„Já vím.“

Quinn se na něj podezíravě podíval. „Celou dobu jsi měl pravdu, i když sis ji představoval trochu divně. Tenhle vesmír končí tmou.“

„Ty věříš? Přijímáš evangelium Božího Bratra?“

„To vaše evangelium je pěkná sračka a kdybys nemyslel prdelí, nevěřil bys mu.“

„Najdu si tvou duši v nicotě. Pak rozdrtím tvoji pýchu a…“

„Sklapni, Quinne. Mám pro tebe nabídku. Řeknu ti to tak, abys rozuměl: odvedeš ztracený duše k svému pánu.“

„Proč?“

„Z mnoha důvodů. Za to, cos napáchal, zasloužíš vymazat z času. Ale to neumím.“

Quinn se rozesmál. „Jsi anděl falešného Pána. Proto máš moc unést mě ze Země. Ale On ti nedovolí mě zabít, že ne? Na to je příliš milosrdný. Pěkně tě to žere, co?“

„Jsou horší věci než smrt a nicota. Můžu tě třeba poslat padlým andělům. Nemyslíš, že rádi uvidí člověka, který je nedokázal vysvobodit?“

„Co chceš?“

Za Calvertem se objevila kruhová díra do časoprostoru. „Vede do Noci, Quinne. Je to červí díra přímo do doby Božího Bratra. Pustím tě do ní.“

„Co za to?“

„Jak jsem řekl, odvedeš prokletý duše z nicoty do Noci. Lidstvo bez nich poroste. Jsou strašná zátěž pro každý druh, který objeví podstatu vesmíru. Například Kiinti pro svoje zatracený duše klonovali nemyslící těla. Trvalo jim to tisíce let, ale nakonec přivedli zpátky všechny, milovali je a učili je postavit se nicotě, jak je třeba. Jenže to jsou Kiinti. Nám bude stačit učit živé. Nemůžeme se starat o miliardy mrtvých duší. Stovky let by nám bránily ve vývoji.“

„Z toho mi puká srdce.“

„Nemáš srdce.“ Jozue odplul stranou. Quinnovi už nestálo nic v cestě. „Tak řekni, chceš vidět Božího Bratra?“

„Ano.“ Quinn se očima vpíjel do lákavé temnoty. „Ano!“

Duše vržené zpátky do nicoty ta krutost nesmírně rozlítila. Zakusily svobodu, mohly se vrátit do života. Teď jim zbýval jen očistec. V hradbě mezi nimi a skutečností nezůstala jediná trhlinka. Řvaly vzteky, zároveň prosily ty za zdí, aby je pustili zpátky, aspoň na chviličku. Už je ale nikdo neslyšel.

Objevila se trhlina. Jediná předrahá škvírka pustila do prokleté prázdnoty nejkrásnější lidské počitky. Hrnuli se k ní a radovali se z kouzla skutečnosti. Pro všechny jí bylo dost. Každá ztracená duše zakusila vánek na kůži, spatřila myriády hvězd na noční obloze.

Quinn si řevem potrhal hlasivky, posedlo ho sto miliard ztracených duší. Znásilnily ho do poslední buňky, do posledního atomu jeho těla.

Vrhl se do červí díry, na bedrech břímě celého lidstva. Díra se zavřela a odřízla ho od hvězd, jež lidé odjakživa znali jako své vlastní.

29

Byť se o tom bude jednou vyprávět jinak, Louise po většinu vyvolávacího obřadu nevěděla, co se děje. Když ji Courtney hodila na lavici, Louise si lehla na bok a sotva vnímala cokoli mimo nevolnost a bolest. Neslyšela Quinnova slova, jen v hlavě jí duněla odražená hrůza z posedlých.

Pak vzplály rakety na pevné palivo a ji zahalil dusivý dým. Když se po galerii natáhla Orgathé, Louise právě zvracela na podlaze.

Ležela mezi ohněm a ledem a usedavě plakala. Začínala ztrácet ponětí o světě, všechno zahalila smrdutá šedivá mlha.

V kamenné drti, která sem napadala, když záchranný člun vyletěl stropem, zazněly kroky. Zastavily se u ní. Zasténala, neznámý se nad ni sehnul. Pohladil ji a sčísl jí vlasy z očí.

„Ahoj, Louise. Říkal jsem, že se pro tebe vrátím."

Tenhle hlas sem nepatřil. Nesmysl. Ale tolik ji zahřál. Louise otevřela oči, ale hned je měla zase plné slz. „Jozue!"

Objal ji a pořád opakoval: „Ššš, je to dobrý, nic se neděje. Přísahám."

„Quinn," vydechla. „Quinn je…"

„Pryč. Fuč. Skončil."

Rozhlížela se v řídnoucím dýmu. Katedrála byla překvapivě tichá.

„Tumáš," řekl Jozue. „Dáme tě do pucu." Vybalil nanonický obklad ze sterilního sáčku a něžně jí ho přiložil na tvář, kde ji Quinn udeřil.

Uvědomila si, že jí naskočila nanonika, a rychle nahrála zdravotní program.

„V pořádku,“ zašeptal Jozue. „Našemu dítěti se nic nestalo.“

„Hm,“ zabručela Louise. „Jak ses dozvěděl o…“

Políbil jí ruku. „Já vím všechno.“ Lišácky se zazubil. Právě tímhle úsměvem to všechno začalo. Louise dokonce napadlo, že se červená.

„S otázkama chvíli počkej,“ řekl. „Napřed se musíš s někým rozloučit.“

Louise si nechala pomoci na nohy, byla ráda za oporu. Všechno ji bolelo. Když už stála, musela ho políbit, aby se ujistila, že je skutečný. A jeho ruku by nepustila ani za nic. Pak za ním uviděla Fletchera.

„Má paní,“ uklonil se Fletcher.

Prudce se nadechla. „Posedlí.“

„Pryč,“ odvětil Jozue. „Až na Fletchera. A ten už nikoho neutlačuje, tohle je falešný tělo.“ Podal námořnímu důstojníkovi ruku. „Chci vám osobně poděkovat, že jste se o Louise tak staral.“

Fletcher vážně přikývl. „Přiznávám, že jsem byl zvědav na muže hodného paní Louise. Již vidím, proč nehovoří o nikom jiném.“

Louise si tentokrát byla jistá, že se červená.

„Navrátím se nyní do očistce, pane?“

„Ne,“ odpověděl Jozue. „Chtěl jsem vám říct ještě něco. Dostal jste se tam, protože jste tak slušný. Opustil jste rodinu a vlast, vzbouřil jste se proti králi, pro vás to byly strašný zločiny. Sám jste se za ně potrestal. Měl jste za to, že si zasloužíte očistec.“

Fletcher si připomněl dávnou bolest. „V srdci jsem věděl, že nečiním dobře. Bligh byl však krutý až k nesnesení. Nemohli jsme ho dále trpět.“

„Je po všem,“ ujistil ho Jozue. „Už je to skoro tisíc let promlčený. To, co jste udělal pro Louise a pro ostatní, vyváží stovku vzpour. Jen odvahu, Fletchere, po smrti není jenom nicota. Proplujte dál. Najděte břeh na druhé straně. Je tam.“

„Nemohu pochybovat o slovech muže vašich ctností, pane. Udělám, jak říkáte.“

Jozue ustoupil.

„Má paní.“

Přitiskla se k němu. „Nechci vás ztratit.“

„Nenáležím sem, nejdražší Louise. Tady jsem pouhou hříčkou vln.“

„Já vím.“

„Přesto mi bylo ctí vás poznat, byť za tak prapodivných okolností. Povede se vám dobře, to vím, i vašemu roběti. Váš vesmír je pln zázraků. Berte vše, co vám život dá.“

„Slibuji.“

Políbil ji na čelo, jako by jí žehnal. „A povězte maličké, že na ni budu navěky vzpomínat.“

„Šťastnou cestu, Fletchere.“

Začal se rozpíjet, obrysy jeho těla pokryl platinový hvězdný prach. Na rozloučenou zdvihl paži.

Louise chvíli hleděla do zdi. „Co teď?“ zeptala se.

„Asi mě čeká nějaký vysvětlování. Na to tě radši vezmu na Tranquillity. Potřebuješ vanu a postel. Jo, Genevieve vyvádí služebným šimpanzům pěkný neplechy.“

Louise zaúpěla. Vzápětí jí vzal dech zelený park pod světelnou trubicí.

***

Samual Alexandrovič strávil posledních deset minut u vnějších čidel stanice. I tak se musel přesvědčit na vlastní oči. Velení orbitální obrany znepokojilo množství lodí, které se objevovaly nad Avonem, ale brzy zjistilo, že všechna plavidla mířila do jiných soustav. Kosmické lodi prostě vypadly z mezihvězdného prostoru a vynořily se v předepsaných příletových zónách kolem planety. Jakmile se velící admirál ujistil, že nejde o útok, vyjel s Lalwaniovou na vyhlídkovou palubu.

Veliký sál byl plný příslušníků loďstva. Neradi se před oběma admirály rozestoupili, aby se dostali až k prosklené

stěně. Samual s bázní pohlédl do vesmíru zbaveného hvězd. Rotace stanici pomalu otočila ke galaxii; jádro zářilo zlatě a fialově, satelitní hvězdy se táhly v spirálních ramenech.

„Ta je naše?“ zeptal se tiše Samual.

„Ano, pane,“ přitakal kapitán al-Sahháf. „Velení orbitální obrany určilo naši pozici podle sousedních galaxií. Údajně jsme deset tisíc světelných let nad ekliptikou.“

Samual Alexandrovič se otočil na Lalwaniovou. „Myslíte, že odsud přišli posedlí?“

„Netuším.“

„Deset tisíc světelných let. Kdo nám to proboha provedl?“

„Jozue Calvert, pane.“

Samual Alexandrovič podezíravě pohlédl na Richarda Keatona. „Mohl byste tu poznámku rozvést, důstojníku?“

„Calvert a sokol Oenone splnili misi, pane. Našli Spícího boha Tyrathků. Je schopen vytvářet velké červí díry.“

Samual a Lalwaniova se po sobě podívali.

„Jste překvapivě dobře informován,“ poznamenala Lalwaniova. „Nejsem si vědoma, že by se s námi Lady Macbeth nebo Oenone spojili.“

Keaton se na omluvu usmál. „Omlouvám se, že jste to nevěděli předem. Calvert sem ale přemístil všechny konfederované světy.“

„Proč?“ zeptal se Samual Alexandrovič.

„Když posedlý projde určitým typem červí díry jako teď my, odřízne se od trhliny, jež dovoluje duši vstoupit do našeho světa. Calvert to vzal najednou. Všechny ztracené duše se vrátily do nicoty. Také vám vrátil všechny planety, které posedlí ukradli.“ Keaton ukázal na prázdné nebe. „Je tu celá Konfederace. Krize s posedlými skončila.“

„Skončila?“

„Ano, pane.“

Samual Alexandrovič přimhouřil oči a důkladně si štábního kapitána změřil. „Kiinti,“ řekl nakonec.

„Ano, pane. Je mi líto, ale jsem jejich agent.“

„Hm. A jakou v tom všem sehráli roli?“

„Žádnou.“ Keaton se zazubil. „Pěkně jim to vyrazilo dech.“

„To rád slyším.“ Samual Alexandrovič se podíval ven na galaxii. „Vezme nás Calvert zpátky?“

„To nevím.“

„Kiinti se nabídli, že když vyřešíme krizi, vypomohou nám zdravotnickým materiálem. Dodrží svůj slib?“

„Ano, pane. Velvyslanec Roulor vám s radostí nabídne veškerou pomoc vlády Kiintů.“

„Dobře. A teď koukejte vypadnout z mého štábu.“

***

Dveře se otevřely dřív, než se Jozue stačil ohlásit.

„Vítej doma,“ řekla Ione. Dala mu platonickou pusu na tvář.

Uvedl Louise a v duchu se zaradoval, když ji ohromilo podmořské okno.

„Vy jste vévodkyně z Trosek,“ řekla Louise.

„A vy jste Louise Kavanaghová z Norfolku. Jozue o vás pořád mluví.“

Louise se usmála, jako by tomu nemohla uvěřit. „Opravdu?“

„No jistě. A co jsem se nedozvěděla od něj, to mám od Genevieve.“

„Je v pořádku?“

„Živá a zdravá. Stará se o ni Horst Elwes. Už jsou na cestě. Zatím se dejte trochu dohromady.“

Louise se podívala na umazané oblečení od Andyho. „Jestli mohu.“

Ione šla Louise ukázat koupelnu a Jozue si zatím nalil pořádnou lampu Norfolkských slz. „Díky,“ řekl, když se vrátila.

„Tak tys to dokázal. Proto jsme tady.“

Jo, zmáknul jsem to. Posedlí už dají pokoj.

Ione povytáhla vyškubané obočí. **A kdepak ses naučil tohle?**

Dáreček od Spícího boha. Otevřel paměť a ukázal Tranquillity i její paní, co se stalo.

Nikdy jsem se v tobě nemýlila. Objala ho a stoupla si na špičky, aby ho políbila.

Jozue se provinile podíval na dveře do koupelny.

Ione se usmála. **Neměj strach. Nepokazím ti to.**

„Nevím, co s ní, Ione. Vládnul jsem vesmíru, dostal jsem všechny odpovědi, ale stejně nevím, jak dál."

„Nebuď hlupák, Jozue, to víš, že to víš. Odjakživa."

***

Brad Lovegrove získal vládu nad tělem, jako by se probral z komatu. Každá myšlenka i pohyb ho stály spoustu sil. Na posedlost Caponem vzpomínal jako na horečnatý sen, záblesky jasného vědomí se utápěly v rozmazaných šmouhách pocitů a barev.

Zjistil, že sedí u skleněného stolku. V pokoji pětihvězdičkového hotelu. Velké okno shlíželo na Novou Kalifornii. Před sebou měl konvici horké kávy, hrnky a talíř míchaných vajec. Po skle kolem talíře tekla krev. Pod nohama mu pleskaly velké rudé kapky.

Na druhém konci stolu ležela žena. Tři čtvrtiny těla měla zabalené v zelené lékařské nanonice, částečně zakryté modrým koupacím pláštěm. Někdo jí strhl obklad z krku a položil ho na stůl. Tepna zůstala otevřená. V natažené ruce ještě svírala štěpný nůž.

Brad Lovegrove vypadl z křesla, hrůzou nesouvisle blábolil.

Jozue a Louise čekali u přechodové komory na molu MB 0-330. Oba se připojili k přístavním čidlům a dívali se jak, Lady Macbeth hladce sedá do kolébky. Liol ji řídil chemickými

manévrovacími tryskami kolem rovníku. Trefil se úplně přesně a drapáky loď hned zajistily. Po jednom se k trupu přisály hadice a kabely. Chladiče zajely do trupu a kolébka začala klesat do přístavu.

Přistál pěkně, musel uznat Jozue. **Jak se vede?** zeptal se Syrinx.

Už jsem skoro na místě, odpověděla.

Spřízněnost mu ukázala, jak se sokol žene za Mindorem a Strylou na přistávací římsu habitatu. Oba jestřábi potřebovali vést; jejich osobnosti posedlost úplně vykolejila. Oba zoufale volali po svých ztracených kapitánech. Nedočkají se jich, pomyslel si Jozue, Kiera jejich těla na Valisku zničila, aby mrtvé duše musely posednout jestřáby.

Časem se vzpamatují, řekl soucitně Oenone. **Pomůžeme jim.**

To vím.

Gratulujeme, Jozue Calverte, řekl jupiterský konsenzus. **A děkujeme. Samuel nám právě řekl, že se singularitou jste jednal sám.**

Ale cestou mi všichni moc pomohli, odvětil.

Syrinx zachytila spřízněný úsměv.

Krizi jste ukončil velkolepě, dodal konsenzus.

Věřte mi, zvolil jsem velice skromný způsob. Božská moc je pro schopnosti singularity slabé slovo.

Jste s ní nadále spojen?

Ano. Zatím. Osobně bych rád svázal pár volných konců. Pak se rozloučíme.

Vzdát se takové moci chce silný charakter. Jsme rádi, že Samuel vložil důvěru v toho pravého.

Upřímně řečeno, nechce se mi celý život poletovat po Konfederaci a napravovat křivdy. Odteď budu šířit jen jedinou zprávu.

Jozue Calvert, misionář, utahovala si z něj Syrinx. **Tak to je opravdu zázrak.**

Vrátíte hvězdy na původní místo? zeptal se konsenzus.

Ne. Nechám je tady. Je to mé rozhodnutí.

A my se s ním budeme muset smířit. Poslat odsud loď za Spícím bohem asi nebude snadné.

Ale není to nemožné. O to mi ovšem šlo.

Můžete nám to vysvětlit?

Lidé měli vždycky kliku, pěkně si kolonizovali galaxii. Nejsem proti. Na Zemi to bylo nějakou dobu docela zlý. Jako druh jsme se potřebovali dostat pryč, rozdělit vajíčka do víc košíků, jak se říká. Ale to nemůže trvat navěky. Musíme se postavit k budoucnosti čelem a vyvíjet se jinak. Máme tu osm set hvězd, nic víc. Při současné úrovni společnosti, hospodářství a techniky se nemůžeme dál šířit. Ani utíkat před svými problémy, na to jsme už moc dospělí.

A to nám zajistí izolace.

Doufám, že nám pomůže k soustředění.

Budeme žít v zajímavých časech.

Každá doba je zajímavá, když umíte žít, řekl Jozue. **Předám vám souřadnice ostatních hvězd. Budete k nim muset poslat sokoly a vyřídit jim to, obnovit spojení.**

Zajisté.

Jozue předal konsenzu své vědomosti.

Přechodová komora se otevřela a z ní vylétla posádka Lady Macbeth.

Jako první ho objal Liol. „Ty jseš teda kapitán! Klidně si zdrhneš, slízneš smetanu a na nás najednou ječí jupiterská orbitální obrana.“

„Dostal jsem vás domů, co bys chtěl?“

Sarha se na něj přilepila jako klíště. „Tys to dokázal!“ Políbila ho na ucho. „A ten výhled.“

Dahybi ho poplácal po zádech, smál se jako šílenec. Ze stran se na něj tlačili Ashly a Beaulieuová. Monica řekla: „Zdá se, že jste se trefil,“ a ani to neznělo, že mu něco vyčítá. Samuel se jí musel smát. Kempster a Renato si stěžovali, že je vytrhl v půli pozorování. Mzuová sotva poděkovala a hned chtěla znát kvantovou strukturu singularity.

Nakonec zvedl ruce a zařval, ať jsou sakra konečně zticha. „U Harkeyho je mejdan, platím.“

***

Beth a Jed nalepeni na skle sledovali, jak Tranquillity rychle roste.

„Vypadá to jako Valisk," zvolal s nadějí.

„Ukaž!" cpala se přes něj Navar.

Jed se usmál a ustoupil. V salonku to vypadalo divně. Na skutečných stěnách a přístrojích bylo vidět obrysy prken, kompozit i slitiny nesly stopy nýtů z éry paroplavby. Když trochu zavzpomínal, rozeznal i zbytky falešných barev.

Zhruba věděli, kde jsou a co se stalo, protože k nim Mindor několikrát promluvil. Sám v tom ale zřejmě neměl jasno.

„Myslím, že přistáváme," řekl Webster.

„To zní dobře," poznamenal Jed. S Beth se důkladně políbili. Gari je sjela pohledem a vrátila se oknu.

„Měli bychom zkontrolovat Geralda," připomněla Beth.

Jed z toho raději nic nedělal. Po přistání se starého pošuka zbaví jednou provždy.

Od okamžiku, kdy záhadně zmizelo xenocké diskové město a s ním i Loren, se Gerald nehnul z můstku. Po dlouhé hodiny patové situace stál nad střeleckým pultem jako prokletý námořník u kormidla. Jedinkrát nezakolísal. Když mrtví odešli, sesul se do křesla, nohy roztažené, hlavu na pultu. Civěl do zdi a nemluvil.

Beth si k němu dřepla a luskla mu prsty před očima. Nic.

„Je mrtvý?" zeptal se Jed.

„Jede! Není. Dejchá. Asi má problém s vyčerpáním."

„Připíšeme ho na seznam," zamumlal pro sebe Jed. „Hej, Geralde, chlape, přistáli jsme. Stryla přistála s náma. Veze Marii. Dobrý, ne? Brzy ji uvidíš. Co ty na to?"

Gerald dál nehybně civěl do zdi.

„Asi bychom měli zavolat doktora," řekl Jed.

Gerald otočil hlavu. „Marii?" zašeptal.

„Jasně, Geralde," přitakala Beth. Stiskla mu loket. „Marie je tady. Za chvíli ji uvidíš. Postavíš se na nohy?" Zkusila ho zvednout, přimět k pohybu. „Jede, pohni kostrou."

„Když já nevím. Nepočkáme radši na doktora?“

„Nic mu není. Co, Geralde, stará vojno? Je jenom zrasovanej.“

„No dobře.“ Jed ho zkusil zvednout.

Z přechodové komory se ozval rachot.

Na můstek přiběhla Gari. „Máme tu autobus,“ oznámila.

„Pojedeme za Marií,“ zdůraznila Beth. „Dělej, Geralde. To zvládneš.“

Chabě ohnul nohy.

Zvedli ho společnými silami a pomalu zamířili do přechodové komory.

***

Marie se choulila na podlaze u dveří na můstek. Co ji opustila Kiera, nepřestala plakat. Na všechno, co se stalo po Lalonde, si živě vzpomínala. Kieře bylo jedno, kolik toho Marie z jejího života uvidí. Bylo to nechutné. Zvrhlé.

I když za to nemohla, Marie věděla, že nikdy nezapomene na všechno, co její tělo dělalo. Kieřina duše možná odešla, ale její přízrak s ní bude navždy.

Dostala zpátky svůj život, ale neměla jediný důvod, proč žít.

Přechodová komora nasála vzduch a průlez se otevřel.

„Marie.“

Bylo to sice tiché zaskuhrání, ale zařízlo se jí přímo do duše. „Tati?“ zaúpěla nevěřícně. Stál na prahu, přidržoval se zárubně. Vypadal strašně, skoro se nedržel na nohou. Ve staré tváři mu ale zářilo štěstí novopečeného otce. Nedokázala si představit, čím vším musel projít, aby byl právě teď s ní. A všechno přetrpěl, protože je jeho dcera a už tím si vysloužila jeho nehynoucí lásku.

Vstala a natáhla k němu ruce. Potřebovala utěšit. Potřebovala, aby ji tatínek vzal domů, kde se nic z toho nestalo.

Gerald se na dceru kouzelně usmál. „Miluju tě, Marie.“ Nohy se mu podlomily, upadl tváří na zem.

Marie vykřikla a skočila k němu. Měl přerývaný dech, oči zavřené.

„Tati! Tati, to ne!“ Hystericky mu škubala za košili. „Tati, mluv na mě!“

Stevard z autobusu ji odstrčil a přejel Geraldovo nehybné tělo lékařským procesorem. „Krucinál. Pomoz mi,“ křikl na Jeda. „Musíme ho dostat do habitatu.“

Jed civěl na Marii, neschopen pohybu. „To jseš ty,“ vydechl okouzlen.

Beth ho odstrčila a zaklekla vedle stevarda. Gerald už měl na tváři resuscitační komplet, který mu pomáhal dýchat.

„Zdravotní poplach,“ nadatoval stevard. „Pošlete do příletové haly záchranku.“ Lékařský procesor mu nadatoval, že Geraldovi přestalo bít srdce. Stevard strhl obal ze záchranářského obkladu a přitiskl nanoniku Geraldovi na krk. Vlákna se mu zařízla do hrdla, našla hlavní cévy a pustila do nich umělou krev, aby udržela mozek naživu.

***

Včerejší návštěvníci Diska na konci světa se zakřiknutě ploužili po parkovišti, ztuhlí kocovinou, a dívali se na východ slunce nad archologií. Zrovna tohle nikdo z nich nečekal.

Andy byl s nimi a posílal do zvolna se zotavující sítě jeden dotaz za druhým. Civilní úřady se snažily obnovit pořádek a mezitím pokrytí nahrazovaly komunikační satelity. Nervovou nanoniku Louise Kavanaghové ale nenašel, ani když vyzkoušel všechny programátorské triky.

Zamířil k závoře. Louise je někde v Londýně, a kdyby měl sám prohledat celou archologii, najde ji.

„Co to je?“ zeptal se někdo.

Lidé se zastavovali a zvedali hlavu k dómu. Za východním okrajem se právě ukázalo slunce a v jeho světle uviděli na severu hradbu šedých mraků. Doplula k dómu a hladce se rozdělila. Nebyla to bombardérová bouře; Andy v životě neviděl tak pomalá oblaka. Pak se šestiúhelníkové tabule

jakýmsi záhadným způsobem zatáhly. Lidem hodně dlouho docházelo, co se děje, a Andy se pro jistotu podíval i na zprávy.

Poprvé za skoro pět a půl století nad Londýnem sněžilo.

***

V soustavě červeného trpaslíka jménem Tunja nezůstala jediná stopa lidské přítomnosti. Jozue přestěhoval obydlené Dorady se všemi orbitálními továrnami do soustavy Nového Washingtonu; oba edenitské habitaty skončily na oběžné dráze Jupitera. Noví obyvatelé se neměli jak dozvědět o neslavné historii soustavy.

Quantook-LOU se z přetížení v Lalarinu-MG dostával dva dny. Byl upoután na lůžko ve své bublině, napojen na síť Anthi-CL, jejímž prostřednictvím řídil první opravy. Šarvátky mezi dominii ustaly, pro začátek spíš díky šoku než zásluhou dohod. Quantook-LOU ale záhy uzavřel mírové smlouvy s ostatními distributory, protože tou dobou už všichni znali záběry čidel po obou stranách Tojoltu-HI.

Nedokázali svému štěstí uvěřit. Všechna disková města se z oběžné dráhy Mastritu-PJ přesunula na rovníkovou orbitu maličké červené hvězdy. A hned o kousek výš obíhala zásobárna surové chladné hmoty, jejíž objem se příčil rozumu: pás asteroidů o průměru čtyř set milionů kilometrů. Mosdvové měli najednou zdrojů až nad hlavu.

Teď mohou opustit unavená města a vybudovat nezávislá dominia. Pokud to distributoři mohli posoudit, všichni Tyrathkové opustili města v okamžiku, kdy opustila Mastrit-PJ. Konflikty, jež Mosdvy sužovaly od vzniku dominií, jednou provždy skončí. Quantook-LOU navíc měl od lidí plány na stavbu nadsvětelného pohonu. Ostatní distributoři už vyjednávali o spojenectví, aby jim technologie neunikla. Vesmír tu byl podivně prázdný, půl nebe nezabírala mlhovina. Vítají je miliardy hvězd. Bude zajímavé jednou najít lidi nebo jiné tvory, o nichž mluvil Jozue Calvert.

***

Lycilfovo vnímání se pomalu rozšiřovalo, jak se poutníkovi ze spánku v makrodatové matrici vracely aktivní funkce. Napřed si pomyslel, že ho stihla ztráta paměti. Už nebyl na mýtince v džungli, kde probíhala lidská oběť, ale v úplně prázdném prostoru. Smyslové pole nic nenašlo. Ve vzdálenosti miliardy kilometrů se nevyskytovala žádná hmota, ani jediný elektron, což bylo Lycilfovi divné. Zachytil jen vlny energie, jaké doposud nepoznal a nezaznamenal. Analýza kvantové struktury kontinua mu prozradila, že opustil svůj rodný vesmír.

Hned vedle se objevil velice hmotný bod, bohatý na elektromagnetické funkce. Lycilf ho nedokázal prozkoumat.

„Slyšeli jsme, že toužíš poznat veškerou skutečnost," řekla Amálka. „My taky. Chceš se k nám přidat?"

***

Oenoneho posádku čekalo u Harkeyho bouřlivé přivítání a mejdan začal vypadat na událost, o které si budou vyprávět příští pokolení. Genevieve byla štěstím bez sebe. Byl tu kravál, vedro a spousta barev, na Cricklade takové večírky neměli. Všichni na ni byli hodní, podařilo se jí vypít pár skleniček vína, když se Louise dívala jinam, a bratránek Gideon ji dokonce vyzval k tanci. Nejzábavnější ale bylo sledovat Liola, protože strávil celý večer útěkem před krásnou a velice ráznou blondýnou.

Louise se nehnula na krok od snoubence a když se na něj lidé tlačili a chtěli vědět přímo od něj, jaké to bylo s nahou singularitou, usmívala se spíš strachem než radostí. Nakonec ji odvedl za dveře a předtím se zapřísáhl, že bude hned zpátky. Vyjeli výtahem do haly a vyšli si do parku.

„Netvářila ses tam moc vesele," řekl.

„Neuvědomila jsem si, že máš tolik přátel. Nikdy jsem o tom nepřemýšlela. Znala jsem jen tebe a Dahybiho."

Alejí pomerančových vrbinek ji dovedl k jezírku. „Půlku z nich jsem viděl poprvé."

„Je tu tak krásně," vzdychla Louise na břehu. Balonové květy vodních trav se vznášely palec pod hladinou, zelené rybky jim ohlodávaly pestíky. „Musels tady prožít krásné dětství."

„Jo. Ale já chtěl odjakživa vypadnout. Neříkej to Ione."

„Je krásná."

Přitáhl si ji. „Ty jseš hezčí."

„Nech toho."

„Můžu přece líbat snoubenku. To se může i na Norfolku."

„Nejsem tvoje snoubenka, Jozue. Říkám to kvůli dítěti. Styděla jsem se. Byla jsem hloupá. Je to krásné, dva lidé nemohou chtít víc. Představ si, že u nás máme vůči dětem předsudky. Budu domov milovat, ale spousta věcí je tam špatná."

Poklekl na jedno koleno a vzal ji za ruku. „Vezmi si mě."

Zatvářila se, jako by jí šlápl na nohu. „Jseš moc hodný, Jozue, a kdybys mě požádal, než jsi odletěl, utekla bych s tebou. Ale vždyť o mně nic nevíš. Neklapalo by to: ty jsi nejslavnější kapitán ve vesmíru, já dcera statkáře. Vysnila jsem si tě, ale sen je sen."

„Vím o tobě úplně všechno. Díky singularitě jsem prožil každou vteřinu tvýho života. A už nikdy o sobě neříkej, že jsi něčí dcera. Jseš Louise Kavanaghová, šmytec. Já si užil fantastickej let, ke kterýmu mi pomohly tisíce lidí. Ty jsi napochodovala přímo proti Quinnu Dexterovi a zkusilas ho zastavit. Nikdo nemůže být odvážnější, Louise. Bylas úžasná. Opilci u Harkeyho ke mně vzhlížejí. Já nepřestanu obdivovat, cos dokázala ty."

„Viděl jsi všechno, co jsem kdy udělala?" ujistila se.

„Jo," nešetřil ji Jozue. „Včetně včerejší noci."

„Ach."

Jemně ji zatáhl za ruku, aby si klekla k němu. „Asi bych nechtěl za ženu světici, Louise. A ty dobře víš, že já mám k svatýmu daleko."

„Opravdu si mě chceš vzít?"

„Ano.“

„Stejně nikdy nebudeme spolu.“

„Kapitáni kosmických lodí jsou přežitek, stejně jako statkářský dcerky. Máme před sebou kus práce.“

„Tobě by nevadilo bydlet na Norfolku?“

„Společně ho změníme, Louise. Ty a já.“

Políbila ho a pak se upejpavě usmála. „Musíme se vrátit na večírek?“ zavrněla.

„Ne.“

Roztáhla koutky a vstala, Jozue zůstal v pokleku.

„Ještě jsi neodpověděla. A tahle póza mě bude stát nohu.“

„Učili mě, že mám muže nechat čekat,“ odvětila jako dáma, „ale říkám ano.“

***

„Anastázie, jsi to ty?“

„Ahoj, Dariate, to víš, že jsem to já. Čekala jsem na tebe. Věděla jsem, že sem jednou přijdeš.“

„Skoro jsem to nezvládl. Bylo tam trochu rušno.“

„Paní Chi-ri na tebe vždycky shlížela s úsměvem, Dariate. Odjakživa.“

„Víš, na druhém konci nicoty jsem čekal něco jiného.“

„Já vím. Není tu krásně?“

„Můžeme to projít spolu?“

„S radostí.“

***

Jozue chtěl svou moc užít naposled a přesně vzato ani nemusel, ale rozhodně si nedokázal odříci osobní návštěvu domovské soustavy Kiintu z pofidérních důvodů cti a důstojné zdrženlivosti. Zhmotnil se na bílém písku nedaleko Tracyiny chaty. Pláž byla samozřejmě nádherná. Pak zvedl oči. Po tyrkysovem nebi se táhl náhrdelník světů.

„Vidět tohle a zemřít,“ zašeptal.

Ve vzduchu kolem něj se objevilo pět koulí. Byly velké jako opatřovatelé, ale měly velice odlišný účel.

Jozue zvedl ruce. „Nejsem ozbrojen. Odveďte mě k svému vůdci.“

Koule zmizely. Jozue se rozesmál.

Jay a Haile se k němu hnaly pískem.

„Jozue!“

Skočila po něm, ale chytil ji v letu. Zatočil se s ní.

„Jozue!“ ječela štěstím. „Co tady děláš?“

„Přišel jsem pro tebe.“

„Opravdu?“ Vykulila oči. „Vezmeš mě do Konfederace?“

„Jo, běž si zabalit.“

Vítej, Jozue Calverte. Dnešek je plný štěstí. Moc spokojena.

„Nazdar, Haile. Pěkně jsi vyrostla.“

A tys zesílil.

Položil Jay. „Tak vidíš, všichni máme naději.“

„Bylo to tu úža,“ řekla Jay. „Opatřovatelé ti dají všechno, co tě napadne, včetně zmrzliny. A nepotřebuješ peníze.“

Na černém teleportu se objevili dva dospělí Kiinti. Z chaty vyšla Tracy. Jozue si je ostražitě změřil.

„A byla jsem na fůře planet. A seznámila jsem se s tisícem lidí.“ Jay se odmlčela a kousla se do rtu. „Maminka je v pořádku?“

„No, jo. Buď statečná, Jay. Ještě pár dní tě nemůže přijmout, rozumíš? Takže tě vezmu napřed na Tranquillity a pak se s ostatními vrátíš na Lalonde.“

Našpulila rty. „A otec Horst?“

„S ním taky,“ slíbil.

„Dobře. A určitě se maminka uzdraví?“

„Určitě. Už se na tebe moc těší.“

Tracy poplácala Jay po hlavě. „Říkala jsem ti, ať si k moři bereš slamák.“

„Ano, Tracy.“ Holčička protáhla obličej.

Usmál se. „Běž si zabalit. Chci si promluvit s Tracy. Pak pojedeme.“

„Pojď, Haile.“ Jay vzala Kiintku za chapadlo a společně se rozběhly k chatě.

Sotva byly z doslechu, Jozue se přestal usmívat. „Nemám vám za co děkovat,“ obořil se na Tracy.

„Dělali jsme, co jsme mohli,“ odsekla. „Nesuďte nás, Jozue Calverte.“

„Korpus nás soudí, řídí náš osud.“

„Nikdo z nás se neprosil, aby přišel na svět. Víc hříchů trpíme, než pácháme. A pokud si vzpomínám, Richard Keaton vám zachránil krk.“

„Jo.“

„Postarali bychom se, aby něco přežilo. Lidstvo by trvalo.“

„Ale k jakému obrazu?“

„Na ten svůj jste docela hrdý, co?“

„Dá se říct.“

Otřela si čelo. „Pořád srovnávám. Jak vypadá lidstvo ve srovnání s tolika jinými druhy.“

„Tak to už není vaše starost. Cestu si najdeme sami.“ Obrátil se k dospělým Kiintům. **Dobrý den, Nangu. Lierie.**

Buďte zdráv, Jozue Calverte. A gratulujeme.

Díky. I když jsem si svou svatební noc představoval trochu jinak. Prosím korpus, aby z Konfederace stáhl všechny pozorovatele i výzvědné přístroje. Další styky by měly probíhat na rovnocennějším základě.

Korpus souhlasí. Stáhne je.

A ta zdravotnická pomoc by se nám hodila pokud možno hned.

Samozřejmě. Poskytneme ji.

Mohli jste nám pomoct dřív.

Každý druh má právo a povinnost řídit vlastní osud. Jedno od druhého nelze oddělit.

Já vím, sklidíme, co jsme zaseli. Možná jsme příliš agresivní a nevyvíjíme se dost rychle, ale ať korpus ví, že

jsem nesmírně hrdý na náš soucit. Ať máte techniku, jakou chcete, důležitý je, jak ji použijete.

Přijímáme vaši kritiku. V naší pozici se jí nemůžeme vyhnout.

Vzdychl a podíval se na oblouk planet. **Časem to taky dokážeme.**

Tím jsme si jistí. Už jste začali.

Napodobování je nejupřímnější způsob lichocení, řekl Jozue. **Takže nakonec asi nebudete tak špatní.**

Jay se objevila na verandě s velikým batohem. Zavolala a zamávala, pak seběhla na písek.

„Její matka je v pořádku?“ ujistila se Tracy.

„Dá se vyléčit,“ odvětil Jozue. „Víc nepovím. Právě jsem se přestal montovat do cizích věcí. Svádí to. Singularita by mi to ale asi dlouho netrpěla.“

„Dalších zásahů není třeba. Korpus analyzoval vaše dílo. Udělal jste pár chytrých tahů. Současná hospodářská struktura ale nepřežije.“

„Zajistil jsem možnost změny a taky jsem přidal jednu aktivnější drobnost. Co bude pak… Řekněme, že věřím.“

Jed a Beth zůstali s Marií v nemocniční čekárně. Beth z toho nebyla dvakrát nadšená, raději by si prohlédla park. Ale Gari, Navar a Webster leželi na dětském oddělení, což nebylo daleko. Nevěděla, co s nimi bude, ale to platilo o většině lidstva. Osud je mohl vysadit i na horších místech.

Doktor, který převzal Geralda na příjmu, vyšel z ambulance. „Marie?“

„Ano?“ Vzhlédla k němu rozzářená nadějí.

„Je mi to strašně líto, ale už se nedalo nic dělat.“

Marie pootevřela ústa, složila hlavu do dlaní a dala se do pláče.

„Co se mu stalo?“ zeptala se Beth.

„V mozku měl nějakou nanonickou síť," řekl lékař. „Její molekulární struktura se zhroutila. Dezintegrace napáchala příliš velkou škodu. Vůbec nechápu, jak mohl přežít tak dlouho. Říkali jste, že s vámi byl několik týdnů?"

„Ano."

„Hm, samozřejmě provedeme pitvu. Ale pochybuji, že se něco dozvíme. Asi je to symptom doby."

„Děkujeme."

Doktor se usmál. „Psycholog tu bude hned. Marie dostane nejlepší péči. Nemějte strach."

„Výborně." Viděla, jak se Jed kouká na Marii, jako by chtěl plakat s ní, nebo pro ni, aby jí ulevil.

„Jede, už tu nemáme co dělat," prohlásila Beth.

„Co tím myslíš?"

„Je po všem. Tak jdeme?"

Podíval se na Marii. „Nemůžeme ji opustit."

„Proč, Jede? Co pro nás znamená?"

„Byla Kiera, byla vším, o čem jsme snili, Beth, nový začátek někde jinde."

„Tohle je Marie Skibbowová a Kieru bude do smrti nenávidět."

„Nesmíme to teď vzdát. Můžeme obnovit Jitřenku, tentokrát doopravdy. Tisíce lidí chtěly to, co my, co slibovala. Půjdou s námi."

„Fajn." Beth se otočila a nehledíc na jeho naléhání odkráčela středem. Doběhla do výtahu. Už se nemohla dočkat, až uvidí park a prstencové moře.

Jsem mladá, jsem volná, jsem na Tranquillity a rozhodně se nevrátím na Koblat.

Byl to skvělý začátek.

Při hlasování by bylo v sněmovní síni slyšet spadnout špendlík. Jako první hlasovali velvyslanci v parteru.

Samual Alexandrovic ze svého místa ve Státní radě sledoval, jak přibývá čísel. Někteří se samozřejmě zdrželi a

Samuala nijak nepřekvapili: Kulu, Oshanko, Nový Washington, Mazaliv, jejich nejbližší spojenci. Ale nenašlo se jich víc než dvacet, což velícího admirála potěšilo. Z diplomatického hlediska to znamenalo ostré varování pro velmoci.

Jako poslední hlasovali členové Státní rady. Nakonec stiskl tlačítko Samual Alexandrovic a uviděl na velké tabuli naskočit poslední číslo. Směšný anachronismus, pomyslel si, ale rozhodně dramatický.

Mluvčí Sněmu vstal a nervózně se poklonil předsedovi. Olton Haaker zíral přímo před sebe.

„Návrh na vyjádření nedůvěry předsedovi prošel většinou sedmi set devadesáti osmi hlasů, nikdo nebyl proti."

***

Durringham se nevzpamatoval z útoku Chase Paska. Nápor vody smetl přístav a sklady. To ho však nezastavilo. Trosky hal se s přílivovou vlnou vrhly na obchodní čtvrť. Dřevěné nepodsklepené budovy se složily jako domečky z karet. Tři sklápěčky spadly.

Kilometr od řeky energisticky posílené zdi vydržely, ale voda domy podemlela a spolu s bahnem je stáhla s sebou, když se vrátila do koryta. Po povodni ve městě zůstala zničená zóna plná trosek a mrtvol, napůl utopených v blátě a pomalu hnijících. Durringham přesto sloužil jako hlavní město i po zmizení planety z vesmíru. Jako na Norfolku mohli i tady obyvatelé navázat na primitivní život předchůdců.

Po Juliffe se dál plavily čluny, lidé pěstovali obilí a káceli stromy.

Lalonde se navrátila do vesmíru. Vrátila se na ni i vražedná vlhkost a každodenní deště. A když místní posekali plevel na mřížové přistávací dráze, dorazily první raketoplány. K nim se připojily kiintské lodě, malá vajíčka, a začaly lidi z celého povodí svážet do Durringhamu. Přes dva tisíce člunů sloužilo jako nadzvukové sanitky a pátrací sondy.

Kiinti na okraji města postavili sedm třicetipatrových věží. Opatřovatel je vychrlil komplet vybavené lékařskými přístroji.

Rút Hiltonovou našli třetí den po Návratu, jak říkali místní. Když před ní vajíčko přistálo, vážně uvažovala o tom, že ho pošle pryč. Vzpomínky na posedlost ji škrtily na duši. Od Návratu nic nejedla.

Nakonec nastoupila jen kvůli Jay. V posledních týdnech do mrtvé duše prosakovala její vlastní osobnost. Obcházela vesnice a vyptávala se na Jay i na ostatní děti z Aberdalu, které mohly přežít osudnou noc. O okresu ale slyšeli naposled, když v savaně explodovala puma.

Dva dny strávila v nemocnici, Kiinti ji léčili a nutili do jídla. Velicí xenoci jí nádory namazali modrým rosolem, který se hned vsákl, jako by Rút byla houba. Řekli, že vyžere rakovinu ohleduplněji než lidská nanonika. Půl druhého dne čůrala prapodivnou tekutinu.

Druhý den už měla dost síly na procházku po oddělení. Jako většina ostatních pacientů skončila u velkého okna a mlčky hleděla na Durringham.

Každou hodinu přilétaly další stavební čety, blátem se ploužily velké zelené džípy. Ve zničeném půlkruhu rostly domy z programovatelného silikonu. Několik čtvrtí rozsvítila elektřina z nouzových kabelů.

Rút obnova nezajímala. Na to měla příliš mnoho vzpomínek, příliš mrtvých dětí v džungli. Tady už nikdy nebude doma. Neustále se ptala Kiintů i nemocniční UI, jestli se našla Jay. Dostávala pořád stejnou odpověď.

Šestého dne na oddělení přišli Horst a Jay, veselí a zdraví. Rút ji objala a dlouho nic neříkala, dokud se neujistila, že chce dál žít.

Horst přitáhl židle a společně se zahleděli do města obsazeného přičinlivými nájezdníky.

„Sto let tady bude hodně rušno," řekl Horst obdivně. „Vzpomínáte na naši první noc? Noclehárna už je pryč, ale

myslím, že byla tamhle v přístavu.“ Ukázal na dochovanou přístavní hráz z polypu.

„Postaví je znovu?“ zeptala se Jay. Stavební ruch ji nesmírně zajímal.

„Pochybuji,“ odvětil Horst. „Lidé, kteří sem přijdou teď, budou chtít pětihvězdičkové hotely.“

Rút zvedla oči k nebi. Ranní dešťové mraky zamířily do vnitrozemí. Nad městem a okolní parnou džunglí byla čistá obloha. V azuru zářilo pět jasných bodů, nejbližší měl dokonce srpek. Napadlo ji, že možná vidí Zemi.

Kolébka lidstva se teď dělila o orbitu se sedmačtyřiceti terrakompatibilními planetami. Všechny byly kolonie v první fázi, připravené přijmout obyvatelstvo přelidněných archologií.

„Vrátíme se do Aberdalu?“ zeptala se Jay.

„Ne, miláčku.“ Rút ji pohladila po vyšisovaných vlasech. „Tenhle svět jsme ztratily. Přijdou sem lidé ze Země a hodně ho změní. Nemusejí překonávat minulost jako my. Lalonde teď patří jim. My půjdeme dál.“

***

Mikrobus hladce přejel přistávací římsu a spojil průlez s přechodovou komorou příletové haly. Aténa na ně čekala v nablýskané palubní tunice, jen na límci neměla kapitánskou hvězdičku.

Vrátil jsem se, řekl Sinón. **Jak jsem řekl.**

Věřila jsem ti. Ale kdybys odešel s tou křišťálovou bytostí, pochopila bych to. Byla to úžasná příležitost.

Ostatní jí využili. Neztrácí platnost jen proto, že jsem ji odmítl.

Jseš tvrdohlavý až do konce.

Jednoho dne lidé nebo to, co z nás bude, třeba vyrazí na podobnou cestu. Chci si myslet, že jsem přispěl ke kultuře, která nás na ni nasměruje.

Jseš jiný než Sinón, který odletěl.

Mám vlastní duši. Nevrátím se do multiplicity; chci dožít v tomto těle.

Těší mě, že ses zase našel. Potřebuju v domě někoho, kdo zvládne vnoučata.

Rozesmál se, ale znělo to jako měděný zvon. Každý den jsem se těšil na návrat. Jen jsem se bál, že mě tu nebudeš chtít.

To by mě ani nenapadlo. Ať jsi provedl cokoli.

Přivedl jsem někoho, kdo trpí daleko víc než my.

To vidím. Nakročila a maličko se uklonila. „Vítejte na Romulu, pane generále."

Z téhle chvíle měl Ralph Hiltch největší strach. Překročil práh. Když nenajde odpuštění tady, pak nikde. Ani se na důstojnou starou ženu nedokázal usmát. „Už nemám vojsko, Aténo. Rezignoval jsem."

„Povězte mi, proč jste přišel, Ralphe."

„Přivedlo mě svědomí. Poslal jsem na smrt mnoho Edenitů. Osvobození zničilo, co mělo zachránit. Vzešlo z marnivosti a pýchy, ne ze cti. A já ho vymyslel. Musím se omluvit."

„Rádi vás vyslechneme, Ralphe. Nemusíte spěchat."

„Přijmete mě mezi sebe?"

Soucitně se usmála. „Chcete se stát Edenitou?"

„Ano, i když je to sobecké přání. Slyšel jsem, že Edenitovi s jeho břemenem pomohou všichni ostatní. Už neunesu žal."

„To není sobecké, Ralphe. Nabízíte svou účast, příspěvek."

„Skončí to? Budu schopen žít se svojí vinou?"

„Ve svém domě jsem vychovala hodně edenitských dětí, Ralphe." Zavěsila se do něj a zamířila s ním domů. „A z žádného ještě nevyrostl had."

***

Po přesunu Konfederace z galaxie trval vládě návrat k normálnímu chodu několik týdnů. Lidé si uvědomili, že se život změní, v mnoha ohledech velice výrazně. Církve se snažily začlenit zjevení singularity do věrouky. Jozue s tím byl spokojený; jak řekl Louise, víra v Boha většinou posílí víru v

sebe sama. Čas nejspíš oslabí vliv, jaký měly církve na obyčejný život. Ale třeba ne, protože na lidi není spolehnutí.

Měnila se i mezihvězdná doprava. Cestovat mezi hvězdami vzdálenými sotva půl světelného roku je rychlé a levné.

Všichni novináři, kterým Jozue poskytl rozhovor, se ptali, proč nevrátil konfederované soustavy na původní místo. Jen se usmíval a říkal, že se mu líbí nový výhled.

Vlády z něj tak nadšené nebyly. Skončila epocha mezihvězdné expanze, přinejmenším než vědci přijdou s novým pohonem. Výzkum červích děr pěkně v tichu získal podstatně větší prostředky.

Planety už nebude ohrožovat antihmota. Jozue ponechal továrny v galaxii, i když jejich posádky přenesl. Politici začali vymýšlet, jak peníze z obranných rozpočtů převést do populárnějších oblastí.

Veřejnost byla uchvácena kiintskými opatřovateli, protože na navrácených světech prováděli hotové zázraky. Všichni je chtěli pod stromeček.

Obyvatelé Země měli ohledně nových přístupných kolonií smíšené pocity. Na jednu stranu se klima zlepšilo natolik, že dómy ztratily smyl. Ale oživit povrch Země potrvá celé generace. A pokud by na ní znovu začaly růst stromy, louky, džungle a prérie, vystěhovalci z archologií by brzy všechno zničili. Kdyby se ale populace rozložila na nové planety (na každou necelá miliarda lidí), všichni by žili v přirozeném prostředí, mohli by si udržet úroveň konzumu a nezničit přitom atmosféru odpadním teplem.

Samozřejmě za předpokladu, že se přesunou hospodárně, například mazanými kiintskými čluny nebo nějakým novým superpohonem.

Drobné změny se dotkly každého aspektu života v Konfederaci. Jedna vedla k druhé a jak Jozue doufal, časem přispějí k závažné proměně.

Mezitím ale správa zůstávala jako dřív. Musely se vydělávat peníze. Platit daně. A vynucovat zákony. Vyřídit nahromaděné soudní spisy.

Například na Traslov změny dorazí jen pomalu. Jakožto terrakompatibilní planeta na konci doby ledové byl jednou z pěti konfederačních trestných kolonií. Jozue je také přesunul a díky tomu si oddechla většina vlád včetně Avonu. Na Traslovu končili zločinci zatčení Konfederačním loďstvem.

První vězeňské lodi dorazily za tři týdny.

Strážný dovedl Andrého Duchampa do přistávací kapsle a připoutal ho k akceleračnímu křeslu. Jakmile byl kapitán pevně svázaný, sundali mu obojek.

„Chovej se slušně," řekl strážný a odplul pro dalšího vězně.

André se ani nepohnul. Kůže ho pořád trochu bolela všude, kde měl lékařskou nanoniku. A ti Angláni mu určitě pořádně nevyléčili střeva; po každém jídle měl skoro záchvat. Kdyby se to, co dostal, dalo označit za jídlo. Trávicí potíže ale nebyly nic proti do nebe volající nespravedlnosti, jíž se na něm dopustili. Loďstvo ho obvinilo z antihmotoveho útoku na Trafalgar. Jeho! Nevinnou oběť vydírání. Bylo to zrůdné.

„Nazdárek."

André probodl pohledem nechutně tlustého stárnoucího plešouna na vedlejším křesle.

„Asi bysme se měli představit, když spolu budeme nadosmrti. Jsem Mixi Penrice a tohle je moje žena Imelda."

André se zděsil, když na něj mnohoznačně zamávala stejně tlustá stárnoucí ženuška.

„Moc ráda vás poznávám," řekla.

„Stráž!" zařval André. „Stráž!"

Styky mezi Konfederací a Traslovem prakticky neexistovaly, protože všechny lety mířily jen jedním směrem: dolů. Teorie byla jednoduchá. Vězni, doprovázení rodinou, pokud chtěla, přistáli v rovníkovém pásu mezi ledovci. Sociologové, placení z vládních peněz, aby umlčeli strážce lidských práv, tvrdili, že když se dá dohromady dost lidí,

nevyhnutelně vytvoří stabilní společnost. Po stovce let nebo milionu kolonistů, cokoli nastane dřív, lety přestanou. Komunita se bude šířit ve stopách tajících ledovců. Za dalších sto let soběstačná zemědělská civilizace začne s průmyslem, dostane pozvánku do Konfederace a dál se může vyvíjet jako běžná kolonie. Nikdo zatím nezjistil, jestli bývalá trestní planeta chce vstoupit do Konfederace, která zavrhla všechny její praotce.

Andrého přistávací kapsle svištěla atmosférou, chvíli brzdila na sedmi gé. Prolétla nízkou oblačností a pět set metrů nad zemí vyhodila padák. Dva metry nad povrchem padák odhodila a dobrzdila s pomocí raket.

Na zem dopadla velice tvrdě. André vyjekl bolestí. Přesto se probral jako první a rychle rozepnul přezky. Průlez byl stejně primitivní jako celý modul. Zázrak, že sestup vůbec přežili. Zatáhl za kliku.

Přistáli v širokém údolí, dole tekla kamenitá bystřina. Místní tráva byla šedozelená, tu a tam rostl zakrslý keřík. Do kapsle se opíral studený vítr s krupkami ledu. André se otřásl, muselo pořádně mrznout. Původně si představoval, že prostě vezme vybavení a vyrazí co nejdál od ostatních vyhnanců. Teď si to rozmyslel.

Na druhém konci údolí uviděl z trávy trčet nezaměnitelné kulové obrysy obytných kapslí z kosmické lodi. Napočítal jich aspoň čtyřicet. Kdyby spočítal všechny, zjistil by, že tady skončilo šestnáct lodí.

Po zmrzlé zemi k modulu rozhodně kráčela osamělá postava, mladý muž v černém kožichu, kuši přes rameno. Došel až k průlezu, dal si ruce v bok a usmál se.

„Krásné jitro přeji. Charles Montgomery David Filton-Asquith k vašim službám," představil se. „Vítejte ve Šťastném údolí."

***

Voda v lázni voněla po mandarinkách, na hladině plavalo deset centimetrů pěny. Ione se do ní slastně ponořila a klouzala po mramoru dolů, až jí koukala jenom hlava.

Hmm, to je ono.

Měla bys víc odpočívat, řekla Tranquillity. **Většinu záležitostí zvládnu bez tvé pomoci.**

Já vím, ale všichni chtějí osobní přístup. Začínám si připadat víc jako chůva než jako diktátor. A pořád jsem nevymyslela, co s Výzkumným ústavem Laymilů.

Většina zaměstnanců tam byla na praxi z univerzity. Propustit je nebude problém.

Ano. Ale mám dojem, že bychom ho měli spíš změnit v něco jiného, využít jeho schopnosti. My dva jsme teď vlastně bez práce.

Zvláštní pohled.

Přiznej si to, musíme si najít něco jiného. Nechci tady zkysnout. Pustila si do hlavy obraz z vnějších čidel habitatu. Jupiterova orbita žila ruchem edenitských i adamitských lodí. Mladému habitatu Aethrovi pomáhaly s opravou dvě továrny na organické látky. Jozue sem poslal přes čtyřicet nedospělých habitatů z koloniálních soustav.

Tahle soustava bude srdcem revoluce, řekla Tranquillity.

Tím spíš bychom měli zmizet. Jak na tom jsme? V duchu prolétla habitat a zkontrolovala indukční kabely, park, světelnou trubici, prstenec vzorovacích uzlin. Sedmdesát procent energie stále dodávaly fúzní generátory na přistávací římse. Co bys řekl dalšímu skoku?

Kam? zeptal se habitat.

Je načase se vrátit domů.

Domů?

Do Kulu.

Chceš se snad ucházet o trůn? Tvé královské příbuzné z toho trefí šlak.

Ale těžko mě můžou odmítnout, zvlášť když jsem jim pomohla s Osvobozením. Technicky vzato jseš vévodství pod vládou kuluské koruny. Na Tarronu se těží spousta

He3 a posádky družic budou jistě raději bydlet u nás. Pro každou soustavu jsme hospodářské požehnání.

Proč?

Šíříme revoluci. Jsme bitek, zatímco oni jsou ostře proti. Přesto se biteku chytili, sotva jim začalo téct do bot. Jen my tu skulinku můžeme zvětšit. Tahle nesmyslná technická segregace musí skončit. Nikomu nepomáhá. Je to naděje na nový začátek. Drobná změna, která přispěje k celkové reformě.

Nepůjde to snadno.

Já vím. Ale musíš uznat, že co odletěl Jozue, je tu nuda.

Stále tomu nedokážu uvěřit. Předal Lady Mac bratrovi a skončil s létáním. Bude na Norfolku šťastný? Je to velice poklidný svět.

Ione se zasmála a natáhla se po sklenici Norfolkských slz. Měřila si ji, jako by byla poslední ve vesmíru. Brzy bude podstatně hlučnější.

***

Syrinx a Ruben trpělivě stáli v čekárně, než se sejde konzilium psychologů. Některé znala z vlastních sezení a teď je vesele zdravila.

Nemůžu se dočkat, řekl Oenone. **Až řekneme poslední slovo téhle ságy.**

Prostě chceš zase lítat, dobírala si ho.

Samozřejmě. Když jsou hvězdy tak blízko, přibude letů.

Zajímalo by mě, jaké budou. Když jsme viděli, jak to dělají Kiinti, fúze He3 dlouho nepřežije. Třeba skončíme u vyhlídkových letů.

Přesto tě budu milovat.

Rozesmála se**. A já tebe.** Stiskla Rubenovi ruku. **Myslím, že bych už mohla mít děti. Přežili jsme nejhorší možné nebezpečí, doletěli jsme za mlhovinu, život se mění. Chci se zapojit tím nejpřirozenějším způsobem.**

Jsem rád, když jsi šťastná. Nic ti neschází.

Jen když jsme spolu.

Hlavní psycholog pokynul. **Jsme připraveni.**

Syrinx došla k hlavám stázové komory. Černé pole zmizelo a víko se zvedlo. Usmála se. „Dobrý den, Ericku.“

***

S Grantovými nádory byli Kiinti hotoví za jediný den. Důstojně se podvolil a pokorně poslouchal pokyny lékařů. Před xenoky si připadal strašně maličký. Ani ho nenapadlo cokoli namítat. Přišli Norfolku na pomoc jen z dobroty srdce.

Hned vedle Colsterworthu vyrostla obrovská nemocnice. Podle očitých svědků za necelou hodinu. Přes louky létaly malé rychlé stroje, zastavovaly u každého, na koho narazily, ptaly se, jestli potřebuje pomoc, a pak všechny odvážely do nemocnice. Colsterworthská nemocnice sbírala případy z poloviny ostrova Kesteven. Druhá stála v Bostonu.

Sotva nádory zmizely, vrátil se Grant na Cricklade, ale chodil jako tělo bez duše. Z nemocnice přicházela čeleď, všichni čekali, až jim řekne, co dál. To nebylo těžké; Grant přesně věděl, co mají dělat.

Jenže už nevěděl, proč by to měli dělat. Dostal zpátky své tělo, ne život.

Nazítří přijela Marjorie, dlouho si společně zoufali. Po dcerách jako by se slehla zem.

Létající čluny začaly do kraje vracet příslušníky domobrany, kteří po posednutí zůstali v Bostonu. Kam Grant šel, všude slyšel pláč a křehký smích.

S Marjorií se zajeli do Colsterworthu zeptat, jestli Kiinti našli jejich dcery. Počítač v nemocnici odpověděl, že ne, ale že ještě nesepsali všechno obyvatelstvo. Každou hodinu přibývají desetitisíce lidí, řekl počítač, a pokud je najdeme, okamžitě vás vyrozumíme (Kiinti už zprovoznili telefonní síť). Když požádal o svezení do Norwiche, počítač vysvětlil, že čluny přepravují pouze nemocné.

Vrátili se do auta a přemýšleli, co dál. Dlážděnou ulicí, lemovanou kamennými domky s břidlicovou střechou, kráčel

Kiint. Kolem něj beze strachu pobíhaly děti. Kiint jim mával chapadly nad hlavou a když některé dítě vyskočilo, ucukl. Hrál si s nimi.

„Je po všem," řekl Grant. „Už nemůžeme žít jako dřív."

„Takového tě neznám," opáčila Marjorie. „Můj starý manžel by se nikdy nevzdal našeho způsobu života."

„Tvůj starý manžel nebyl posedlý. Ať se Luca škvaří v pekle!"

„Budou pořád s námi, jako jsme my byli s nimi."

Panské sídlo obletovali kulatí opatřovatelé a chrlili předměty a stroje, které posedlí zničili. Čeledíni upevňovali nové okapové žlaby, mříže, spravovali plot, letovali potrubí. Grant by koule nejraději vyhnal, ale Cricklade bylo potřeba dát dohromady. Přes Lucovu snahu sídlo ve správě posedlých značně sešlo. Opatřovatelé stejně pomáhali všem domům v hrabství Stoke. Po tom, co lidé prožili, si zaslouží pomoc.

Grant se hned zamyslel, kde se v něm takový přístup vzal. Není snad na Granta příliš shovívavý na Lucu málo liberální? Hlavně, že je to pravda.

Na dvoře osamělý opatřovatel spravoval vypálenou konírnu. Prostě proplouval ocouzeným zdivem a za ním rostly kameny, krovy i střecha. Zdálo se, jako by na hrubý náčrt nanášel detailní olejomalbu.

„Tomuhle říkám špatný vliv," prohlásila Carmitha. „Nikdo nezapomene, jak bylo krásně s cizí technikou. Víš, že dovedou dělat i jídlo?"

„Ne," odvětil Grant.

„Vyzkoušela jsem pěkně dlouhý jídelníček. Moc chutné. Měl bys to zkusit."

„Co tu ještě děláš?"

„Mám odjet?"

„Ne. Samozřejmě ne."

„Vrátí se, Grante. Možná jsi trochu změknul, ale svoje dcery pořád podceňuješ."

Zakroutil hlavou a odešel.

Druhý den přistál na trávníku před domem zbrusu nový iontový člun z Lady Macbeth. Bublina nazlátlého světla splaskla a dvířka se otevřela. Genevieve hned seběhla schůdky, posledních pár přeskočila.

Grant a Marjorie už scházeli po širokém schodišti, aby zjistili, co tu letoun pohledává. Když spatřili známou postavičku, ztuhli jako solný sloup. Než se probrali, Genevieve vrazila do matky takovou silou, že ji málem povalila.

Marjorie ji už nepustila. Nedokázala ze sebe vypravit ani slovo, hrdlo se jí stáhlo. „Stalo… Stalo se vám to?“ zašeptala nakonec roztřeseným hlasem.

„Ani náhodou,“ odvětila bodře Genevieve. „Louise nás dostala pryč. Byla jsem na Marsu, na Zemi a na Tranquillity. Měla jsem strach, ale bylo to vzrůšo.“

Louise objala a políbila rodiče.

„Jsi v pořádku,“ vydechl Grant.

„Jasně, táto, jsme v pohodě.“

Ustoupil, aby si ji prohlédl, sebevědomou a hrdou i v sukni nad kolena. Tahle Louise už rozhodně nebude poslouchat na slovo, i kdyby řval sebevíc.

A to je sakra dobře – jak by řekl Luca.

Louise se šibalsky usmála a pořádně se nadechla. Genevieve se hihňala.

„Mého manžela už znáte,“ vychrlila Louise.

Grant nevěřícně vytřeštil oči.

„Šla jsem za družičku!“ chlubila se Genevieve.

Jozue napřáhl ruku.

„Tati,“ pobídla ho ostře Louise.

Grant poslechl a stiskl zeťovu ruku.

„Vy jste se vzali?“ špitla Marjorie.

„Jo.“ Jozue se jí podíval do očí a políbil ji na tvář. „Předevčírem.“

Louise ukázala prstýnek.

„No koukněte,“ zvolala Genevieve. „Naše krámy. Musím vám toho fůru ukázat.“ Beaulieuova, Liol a Dahybi vlekli ze

schodů kufry a krabice z obchodních domů. Genevieve jim vyrazila na pomoc, náramek za ní sypal vlečku vílího prachu.

„A sakra," zabručel Grant. Usmál se, protože mu bylo jasné, že veškerý odpor je marný. Navíc měl radost. „Tak ti gratuluji, chlapče. A koukej se mi o ni dobře starat, je pro nás vším."

„Díky, pane." Jozue nasadil svůj lišácký úsměv. „Vynasnažím se."

***

Vesmír byl jiný. Ukázal, jak bude vypadat za pár miliard let.

Galaktické superkupy se už navzájem nevzdalovaly; vracely se tam, odkud kdysi povstaly. Kvantová struktura časoprostoru se měnila, sféry se sbíhaly do středu universa.

Červí díra se otevřela a Quinn Dexter pohlédl na množství sil na konci času. Tělo se mu bezbolestně rozpustilo a osvobodilo ztracené duše. Hned se rozprchly, už jim nic nebránilo honit se mezi toky zhuštěné energie. Všude kvetl život, éter zvonil písní ducha. Zatracení se k ní připojili a zamířili do posledního okamžiku.

Quinn viděl zkázu galaxií na miliony světelných let, spirální ramena cestou do nekonečně černé hmoty vlála za jádry. Hvězdokupy cestou za horizont událostí zářily bíle, pak fialově, až nakonec navěky zmizely v Noci.

Quinnův had zavyl radostí, neboť spatřil, jak jeho pán pohlcuje zmírající vesmír, každý atom, každou myšlenku. V srdci temnoty povstával vítězný Světlonoš, aby všechno, co přijde, bylo jiné než to, co bylo.

Epilog

Jay Hiltonová
Domek u brány
Panství Cricklade
Hrabství Stoke
Ostrov Kesteven
Norfolk

Nejdražší Haile!

Maminka mě tohle nutí psát perem, což je hrozná nuda. Prý si mám cvičit úhledný rukopis. Až dostanu nervovou nanoniku, na pero už v životě nesáhnu.

Doufám, že se máš dobře. Nezapomeň Richardovi Keatonovi poděkovat za doručení.

Najímáme si tu moc pěkný domek, daleko hezčí, než co jsem kdy viděla na Lalonde. Má tlusté kamenné zdi a doskovou střechu a je tu i opravdový krb na polena. Sněhu máme až po okna v přízemí. Je úžasný, hrozně by se ti líbil. Sněhuláci jsou daleko lepší než hrady z písku. Nemůžu moc chodit ven, ale to nevadí. Mám spoustu her a Genevieve mě učí lyžovat. Jsou z nás dobré kamarádky.

Včera v noci jsme všichni čekali, až vyjde Nová Kalifornie. Bylo to až pár hodin po západu Hraběte a semlelo se to rychle. Hodně svítí a když víš, kde hledat, je vidět i za Hraběnčiny noci. Takže už vidíme pět hvězd. Věřila bys, že za patnáct let uvidím všechny hvězdy Konfederace? Není to boží?

Maminka pracuje ve škole v Colsterworthu, pouští tam didaktické vzpomínky. Kestevenská rada je povolila. Navrhl to

Jozue Calvert. Před dvěma měsíci ho zvolili do rady a už je z něj místostarosta. Lidé jsou tu moc pyšní, že bydlí v Cricklade, i když mohl žít kdekoli v Konfederaci. Má spoustu plánů a rada na nich pracuje. Všichni jsou z nich na větvi. Marjorie Kavanaghová říká, že to nevydrží a že ho do jara zlynčujou.

Louise se před měsícem narodilo jejich miminko. Je to chlapeček a jmenuje se Fletcher. Otec Horst chce mít rodinnou kapli do křtu parádně opravenou.

Doufám, že přijedeš na návštěvu (brzy!). Genevieve říká, že v létě jsou tu krásní motýli.

Líbá tě Jay

Časová osa

2020	Založena základna Cavius. První doly pod měsíční kůrou.
2037	Počátek masivních genetických úprav na lidech; vylepšení imunity, odstranění slepého střeva, zvýšení účinnosti orgánů.
2041	První turbíny poháněné fúzí deuteria, neúčinné a drahé.
2044	Znovusjednocení křesťanských církví.
2047	První zachycení asteroidu, počátek O'Neillova mračna u Země.
2049	Vytvoření polovědomých služebných zvířat.
2055	Jupiterská mise.
2055	Měsíční města získávají samostatnost.
2057	Založena kolonie na planetce Ceres.
2058	Wing-Tsit Chong vyvíjí symbiotické neurony se schopností mentální spřízněnosti; použití v řízení zvířat a biotechnologických konstruktů (bitek).
2064	Transnacionální průmyslové konsorcium (Jupiterský hvězdný pohon) těží z atmosféry Jupitera He3 s pomocí aerostatických továren.
2064	Světské sjednocení muslimů.
2067	Fúzní elektrárny začínají využívat He3.
2069	Spřízněnostní gen zapojen do lidské DNA.
2075	JHP pěstuje Eden, bitekový habitat se statutem protektorátu OSN.
2077	Asteroid Nový Kong zahajuje výzkum nadsvětelného pohonu.

2085	Eden otevřen k osídlení.
2086	U Jupitera vysazen druhý habitat – Pallas.
2090	Wing-Tsit Chong umírá a přenáší vzpomínky do nervových vrstev Edenu. Počátek edenitské kultury. Eden a Pallas vyhlašují nezávislost na OSN. Vykupují akcie JHP. Papežka Eleonora exkomunikuje všechny křesťany se spřízněnostním genem. Exodus na Eden. Konec bite-ku na Zemi.
2091	Lunární referendum o terraformaci Marsu.
2094	Edenité díky umělým dělohám a genetickým úpravám za deset let ztrojnásobují populaci.
2103	Národní vlády Země tvoří Centrvládu.
2103	Na Marsu založena základna Thóth.
2107	Pravomoc Centrvlády rozšířena na O'Neillovo mračno.
2115	První okamžitý přenos Novokonžské nadsvětelné lodi ze Země na Mars.
2118	Mise k Proximě Centauri.
2123	U Rosse 154 nalezena terrakompatibilní planeta.
2125	Planeta pojmenována Felicity, osídlena multietnickou společností.
2125-2130	Objeveny čtyři další terrakompatibilní planety. Založeny multietnické kolonie.
2131	Na orbitě plynového obra v soustavě Ross 154 pěstují Edenité habitat Perseus a začínají těžit He3.
2131-2205	Objeveno sto třicet planet pozemského typu. Rozsáhlé budování kosmických lodí v O'Neillově mračnu. Centrvláda začíná s odsunem obyvatelstva z archologií (architektonická ekologie – umělý biotop), vrcholem Velkého rozptýlení je rok 2160: dva miliony kolonistů týdně. Občanské války na prvních multietnických koloniích. Jednotlivé

	státy sdružené v Centrvládě podporují vznik jednonárodních planet. Edenité těží He3 ve všech obydlených soustavách.
2139	Asteroid Braun zasahuje Mars.
2180	Na Zemi postavena první orbitální věž.
2205	Centrvláda buduje na oběžné dráze Slunce továrnu na antihmotu ve snaze prolomit edenitský energetický monopol.
2208	První antihmotové lodě v provozu.
2210	Richard Saldana přenáší všechny novokonžské továrny z pozemské orbity na asteroid u hvězdy Kulu. Vyhlašuje nezávislost, zakládá kolonii pro křesťany a začíná s těžbou He3.
2218	Vypěstován první sokol, biteková loď Edenitů.
2225	Založení stovky sokolích rodů. U Saturnu vypěstovány habitaty Romulus a Remus jako základny sokolů.
2232	Konflikt v asteroidovém oblaku za Jupiterem mezi místními loďmi a pozemšťanskou rafinerií. V boji použita antihmota, dvacet sedm tisíc mrtvých.
2238	Deimoská smlouva: zákaz výroby a užívání antihmoty ve Sluneční soustavě, podepsána Centrvláda, Měsíc, Aliance asteroidů a Edenité. Antihmotové továrny rozebrány.
2240	Korunovace Geralda Saldany králem Kulu. Založení dynastie.
2267-2270	Osm různých rozmíšek s použitím antihmoty v koloniích. Třicet milionů obětí.
2271	Avonský summit planetárních vlád. Avonská dohoda zakazuje výrobu a použití antihmoty v obydleném vesmíru. Sestavení Konfederace lidí – mezihvězdné bezpečnostní síly. Počátek Konfederačního loďstva.
2300	Do Konfederace přijati Edenité.

2301	První kontakt. Objevena rasa Jiciro, primitivní civilizace. Na systém uvalena karanténa.
2310	Na Mars dopadá první ledový asteroid.
2330	U Valisku, nezávislého habitatu, vyšlechtěni první jestřábi.
2350	Válka mezi Novskou a Hilversumem. Novska bombardována antihmotou. Konfederační loďstvo zabraňuje odvetnému úderu.
2356	Objevena planeta Kiintů.
2357	Kiinti se připojují ke Konfederaci jako „pozorovatelé“.
2360	Průzkumný sokol objevuje Atlantidu.
2371	Atlantidu kolonizují Edenité.
2395	Objevena tyrathkovská kolonie.
2402	Tyrathkové vstupují do Konfederace.
2420	Průzkumná loď z Kulu objevuje Prstenec trosek.
2428	Korunní princ Michael Saldana zakládá nad Prstencem bitekový habitat Tranquillity.
2432	Princ Mořic, Michaelův syn, dostává spřízněnostní gen. Nástupnická krize v Kulu. Korunovace Lukáše Saldany, vyhoštění Michaela.
2550	Mars vyhlášen obyvatelnou planetou.
2580	Objev asteroidů Dorados, spor mezi Omutou a Garissou.
2581	Flotila v omutanském žoldu shazuje na Garissu dvanáct antihmotových pum, planeta neobyvatelná. Konfederace trestá Omutu třiceti lety izolace. Blokádu zajišťuje Konfederační loďstvo.
2582	Založení kolonie.

Hamilton, Peter F. (*1960)

Britský autor hard-SF a moderní space opery, narodil se v Rutlandu a do fantastiky vstoupil povídkou **Death Day** (1989) v dnes již neexistujícím britském magazínu *Fear*. Prosadil se trilogií detektivních SF thrillerů *Greg Mandel:* **Mindstar Rising** (1993), **A Quantum Murder** (1994) a **The Nano Flower** (1995), kde popsal práci nezávislého detektiva s telepatickým nadáním v prostředí technickými zázraky zdokonalené Anglie 21. století, v níž se neustále zvyšuje politický i ekonomický vliv obchodních korporací.

Následovala vřele přijatá série barokních space oper *The Night's Dawn:* **The Reality Disfunction** (1996 = **The Reality Disfunction: Emergence & Expansion,** česky Porucha reality/Triton 2003 až 2004), **The Neutronium Alchemist** (1997 = **The Neutronium Alchemist: Consolidation & Conflict,** č. Neutroniový alchymista/Triton 2004) a **The Naked God** (1999 = **The Naked God: Flight & Faith,** č. Nahý Bůh/ Triton 2005). Objev zcela nepochopitelné mimozemské entity zde hrozí svrhnout lidstvo z vrcholu technologických možností, jež v 27. století reprezentují stovky obydlených planet, úspěšné genové experimenty, živá kosmická plavidla a v neposlední řadě také mír střežený konfederačním válečným loďstvem. Kratší práce série shrnuje sbírka **A Second Chance at Eden** (1998). Některé již dříve publikované samostatné tituly zde vyšly upraveny, což je případ i u nás známé povídky **Spare Capacity** *(New Worlds 3,*

ed. David S. Garnett 1993, česky Kapacita myšlení – Ikarie 10/97) přepracované pod názvem **The Lives and Loves of Tiarella Rosa.** Za zmínku stojí rovněž průvodce po tomto neobyčejně komplexním světě **The Confederation Handbook** (2000).

V budoucnosti protkané globální sítí virtuální reality se odehrává román **The Web: Lightstorm** (1998), jenž patří do mládeži určené knižní řady z pera různých britských SF autorů. Samostatně vydaná novela **Watching Trees Grow** (2000) popisuje vyšetřování vraždy v prostředí zločinnosti zbavené společnosti alternativního světa 19. století. Samostatný román **Fallen Dragon** (2001) je příběhem seržanta špičkově vybavené jednotky ve službách mocné korporace, která se díky pozemské technologické převaze neváhá násilím zmocnit bohatství rozvinutých vesmírných kolonií. V románu **Misspent Youth** (2002) se známý vědec vrací ke své rodině poté, co jako první člověk prodělal úspěšnou omlazovací kúru, díky níž se k životu vrátil ve zdravém a silném těle dvacetiletého člověka.

V právě vydaném románu **Pandora's Star** (2004) se vrátil k oblíbené space opeře kosmických rozměrů, úvodní svazek připravované série nazvané *Commonwealth Saga* začíná tajuplným zmizením dvou hvězd, což snad naznačuje počátek galaktické války kolosálních rozměrů, v níž může lidstvo nedobrovolně sehrát roli nevinné oběti. Na závěr jmenujme ještě kratší práce **Eat Reecebread** *(Interzone* 1994, sp. Graham Joyce), **The Suspect Genome** *(Interzone* 2000) či **Escape Route** *(Interzone* 1997, česky Úniková cesta – Suchá, chladná kolébka/Eridani 2000 a Nové dobré kusy/Laser 2001).

Martin Šust

Peter F. Hamilton
Nahý bůh – víra

Vydalo nakladatelství TRITON s.r.o.
v Praze roku 2005
jako svou 738. publikaci, v edici TRIFID svazek 84.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Naked God
přeložil Robert Tschorn.
Ilustrace na obálce Jim Burns.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Autorský medailon Martin Šust.
Odpovědná redaktorka Martina Čechová.
Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-617-1
www.triton-books.cz

1,– Kč ve prospěch Akademie SF&F
Doporučená prodejní cena 269,– Kč
(členové SFK TRIFID 179,– Kč)